

MS 3352

Sefer Gan 'Eden. kerakh 1.

Aaron ben Elijah, Karaite,
1328-1369.

1556.

System no. 0072821

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

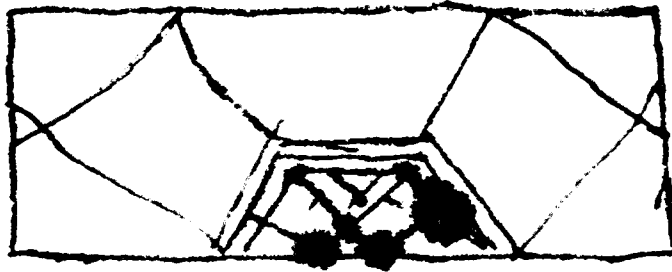
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

E. N. Adler

MIC
3352

98

בְּטוֹס. כּוֹרִין יְהוֹשֻׁעַ

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
 www.hebrewbooks.org
 ע"י חיים תש"ע

אנחנו הנהגנו משהו מן המעשה
 השפעה גדולה עשה התלמוד
 העבדים חלנו ומה אנחנו עושים
 בן זמננו הרב התחבולן אשר היה
 חמוק כדמיון שהתעורר עם התלמוד
 ענינה ביום הכבודים אשר היה לחיל
 לרצון ערו וקושי הוא הוציא בשר
 מניו והיו ושרת ראשי ליהודים
 חזקתה מאת הגזלהים אשר היה עשה
 כולהם יום וקמה סבות ומטה למתנתו
 לעניים ולצדקה ולכל צדקה
 ובמה היו חוננו לשרי העם ויקרבו והיותה
 נפש אדון צד וזה בער והתחיים בן כלה
 האתני והיויה חבה ושלום ושלום בבבוי
 ושלום כמא התבאר התעלה אמן ושלא

אנחנו חננו משהו
 אברהם בקדוש
 אבי אברהם אבי אברהם
 אבי אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם

אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם
 אברהם אבי אברהם

אברהם אבי אברהם

פג עבדים כאלמרים פרוקים
 והמכונן כאלמרים הקדים
 כע עמם שלומיכו עקורים
 אזי תבס לאור חיים צרורים

חסד מלך יתקן אור לבט
 הלא חלה לבו עשה ומקץ
 רצה חונה ופלא למען
 מצור מצור ומשפטים צדקים

גשה דודי אלון חכמה ודעה
 כגן נבדן אשר נטעו ידי אלוהים
 שנת ארזן נשאל כבוד עמיה
 אשר ארזן נחקר השכלה לון
 במצור חן ואלו קוקים
 כאלו עוק כאלמנה עצומה
 ומחפיר מחכמה חוכרי הכרים
 גשק נא לאכול מיני מנהם
 גביר שכל אשר קם כנגדו
 ולו שם כשעים עם ודיקם
 כדולתי לשמו מחמקים
 כחמר ועוק מצביא גדוהם
 ולקחנה כופרים יביד כדקים
 ועקודים עקודים ולוים

מקוה רחמי האל ממך יצאני אף אהרן נשי

בטח טובך עד וקדוּם טמני אהל לטוב ספר המלות טוב טעמי

דרכיך ייך הודיעני מרחוק למעני	חודיעני דרך וואלך כי אלך צדי
אמר ייך נחמני	בסוד חיינשמעך הלא נהנת
בהקדש אלהים שומה	על יד ציר אכענס אל חננה
לשראל קבועי אל בחיריו	לשמעך כדרכי הישועה
בעין נג עני חייב שמעך	להטילם בכל חכמה וכיטה
וטוב ביקשוד מעלה ומטה	ליודעה וטומציה מביטה
ניודע ומפן רעלומות	בחכמת חקה עם הכינה
כמצוותיו וחוקיו הישרים	כמו סלם עלות כעמי מעונה
למען החיות רוח טפלים	כבואם לחוותיו הטובה
מעזיבה שמת נפש יקרה	להטכנה כשלוס אל מלוטה
אלי נוכח פני הארץ ייך	וכאשר הורה אמת באומעה

דבך מצותך ארוך כי תהיה לבי יי ש' לרצ' מנצח

עוֹסֵם אֶהְרֹן בֶּן אֶלְהֵוֹ

עדייט בימי הבלי . אער כמחקר החכמה . להוציא לאור רעלומה . לדעת
 שטוב לאדם צעדנו טחיים . להטיף אל שלמות חיים הצחיים . להציר
 נפשו מע שחר ויטלח יח לקחה . מפרי עין חיי העולם הנעלם . ואכל זק
 ועלם . כי הוא לבדו נוצר ונבא . כמעלה הרצון והטחיה . מכל יושני חל' ועם
 פרא אדם יולד יען אשר נוצר מטוב מרובע . כןמר החומר אשר טבע
 וארבע רטעו . לארבע טבעו . סבעת המבכבה . מדי עורת בע אדם
 ואם המדה הפכים . מעזני דרכים . טחי וערכמורנים . עלכן הכי

מחיה על זכריו כל נבוא ונחמה . נחמה מהקבלה הצדקה . והכבוד צדקה . לירושלים
שגדלה ארבע אצבעות אלה ארבע . על כן שמה אנו מן הצדקה לזכר לשיינה
בצדקה המצדקים . ואעפ שאיננו כרי . אולי ישפוטנו . להקל המצדקים
אשר דברנו בהם המצדקים גם פרים . בצדקה לזכר . ועם הצדקה . ואחיה
מהם נבוחו . ולעוף שלום המהר לזכר צדקה . ואולם בצדקה רשות החפזים
לזכר מוצרי החולקים לעזר שנינים סגורים . כדברי הוה . הם צדקה
ורשה המצדקים . כחצי הוורים . מהם מיינים ומהם משמאלים . ומלכ
אלהים יוהים ושלים . ומהם מורים על הקוה שלמה . סי ער וחכמה
וכל זה לא יודע רק במופת ואור . כרי להפאור האמה מן הסקר . כדבר זה
נודע אל מוכן וחוקר . ואולם שי הכתיבה . הם עלטה דרכם כדמנה
האחר בשלוק הזכר במופת צוק . לחזיק הטק . והטעם שלוק הזכר שהוא
זכר סקר . בטול הפוקר . והטעם שיצטנו טעם הסוקרים לאיזה משט
ספקוה כדשור החוקרים על כן יסרחה הענין להביא מוצריהם כי להאז
חלטה אחרים כפי אשר השיי ירי ואלהים יהיה שמי . אצדקה
כי האדם נבא טלם בטלמה האחרונה ועם היונה טלם נמוט כליו צורה
גם כן כדבר החינו הטע ויצו ילך אלהים על האדם לחזר . ואעפ טעה האדם
כאולתם סוף דרכו ונחמ מן עק . כל טעם הנולו כשיר פרא מצדקה הרבה
ולחזור . שי שורה במעלה הטלמה . ואחרי המורג . יסוד המוטל
ושלטי ההרצתהם ייטירו הטלם להטכנו במטכנו . כדמנה החכם
מכל אדם החכמה הענו לחכם מעשה שליטים אשר היו כשיר הם
חמשה חזונים וחמשה פעמים . ועם טהם מייטרים הטלם כדמנה
עק טלם להם להמטן אחרי המורג וישו אחרי דשור בעבור ולחזרה
כדמנה אחר לא יסכים הטלם האחר טהם . אלו הם סכנה חוליי הנה
ועטל זה המאונע טעה הוה לחפיע ועק אחיה ולטל דערבוי

או להוויע סוד הישר ולהסיר על. ועל פי אלו ארבעה דרכים יסוד. קו הטהרה
והזקק כל מונע הוא מועל. ולכן סגור חלוי הנפש שכלול. ועל כך נמצאה
הטהרה להעקב מיוס טרוא אלהים ארץ על הארץ ש ספק ומן אלפים והטהרה
שנה לכל סגור חלוי טב טמור על יד אב המון ארבעה ארבעה שנה
הוא המאמינים כי לא טלם שן האמורי ש הנה. וכל זמן ומן לפי סגור
מקרה החול. הייתה טעם הטהרה מצוה טהור ונקטת מוקד ורפואה חל
הוא ש כמזמן מרעה שנה זן החמיר אר טמון אב וכאם הביאים
והחמרים לכלל סגור חלוי הנפש ועל ידיו כעה חממה הטהרה
לשאר הורה לתרומם הם זרע ארבעה שבו בע יעקב בחיריו. וכולם אין
זכו ישראל בנה המעלה בכלל אומור השלם כב טבאה העלה בספר
שן החיים אשר ביארנו טהרה טם שקרי האמונה ושם ביארנו טהרה
אשר טעה על ידי טעה רב שנה הא. הוא אומור קיומ קיום טחי ואין
שקל להעקב טהרה אחר מן השמים. ואומם טרומנו כללה מצוה טהרה
ומצוה טרומ. ועל אחר טעם החלקים טחלק למצוה טעה נמצוה לא טעם
מצדן חמיונו שנה אשר אומור כי מצוה הטהרה הם ארבע ונהולים למח
הטליוור. ומה טבטי ור חמיונו באומם כי מצוה הטהרה יופיים
ומצוה הטהרה חיוונם טבע ליופים. וזו חיוונם הוא הורה לטוים
והמטין יוכין ט בהורה המצוה הטליוור אל אחר מר דרכם טהקלוע
היה המצוה לעולם ואין לנקט טפס מה טעויונו. אכן יש מצוה טליוור
אשר הם כים השכל האמיוט טהם טהם תקטור להורה סוד ישר אולתם
להסיר על ועליהם צריך לנקט טפס מה טעונו. אומם המצוה
הטהרה כולם ארבע ונהולים ועל טלם צריך לנקט טפס מה טעונו.
לצד מקומות טקלר מצוה ביאה הטהרה אופן לאומם והמשט יהא
מקט על הרב. טאשר הוואה הטליוור טמור כלל. ויצונו ייך אלהינו

בן

לחיוונם

לשאר המצוה

אשור את כל החקים ליראה את ה' אלהינו ונאמר אמשן למי ליראה את ה'
 אדם השפיר והנורא - נאולם הליך חזק היראה הוא להאמין ייחוד אמונת
 ייחוד השם ית' אשר הוא חיי הנפש העליונים - שנאמר כי הוא חייך ואורך
 ימיך להיבן לוי ולעליות מערות ולסלק ומנו כל חסרון - סוף דבר שהחייב
 מצוה השלישית מצוה חייב הטהרה י' ויהי הכל יהיה הולך אל מקום אחד ליראה
 את השם הנבדל והנורא - וישן ששקרי האמונה אלו הם להופיע אמונת
 מצאור האל באמונת חרות העולם ולהאמין במצאור האל י' וייחודו
 מחייב בספרים העליונים וכי הוא מטעם כמצוה השלישית ומה והכל הוא
 כראון אלהי אחרי החטא - וכי שיש צמול ושעם שלש הדין וחלוקה הנבואה
 ואמונת הטהרה ולמחור עבודה וזה משקה - הנה כל הנה וכל משא וכל
 מצוה שטהרה הטהרה הוא מפני אלו השקרים שסורנו כי לאמרם - וישן
 שאמונת הקרי פטעה ששום בהאמונת כי כל הנה בשלם רלוי נבוחות
 הולל - ולא עבר עכס חולה מן הולל והאמונת שהולל הוא האלוהי אלו
 הם אמונת הצא הם נטה המעל שנאמר הנה נטה לנו שיר ומעל והאט
 טמאים לא למעלה מן השמים - והאמונה הוא מנחה כפייה צולה
 על שקרי האמונה - מפני שנמצאו אחרי המורע על כן לא
 הטהרה למחור וזה הירש משקה עם כל יחסיה - וישן שהדבר מורע
 טמאוי חטה מרהוים נחור הוללים ומאמר הטהרה אשר נחמץ
 הנחור שחט ומחמץ גרזירחים הירש חקור טמאים אס גטיס
 מטטרו בארץ - וירוע שהומן טמץ אחרי הנבוע והתנועה לטהר
 כלל עלכן לפי הטהרה הפשלה ברגוע הוללים וכוכביהם של פי סכס
 סנוע בזמן טאורה הרטעה נהגו אופעה הצא לקרט הומעם ולשני
 עבולה באורם הומעם לפי הכח ההוה של פי הרטעה ההיא טאורה
 הזמן - וזה האמונה היא אמונת הקרי ומנחה לסלק הטמא

יה אפילו לטוב מצאנו על שם יה מכל חסרון על כן הוציא הכתוב
למחורצה הישר בעקרה ואולם מלוח טטאו בנהו טרלייור בומן
המשין בהם יחל שנינים בנהים והיוור עליוור חכ נה טלריי
חחכנו לשין טענין החול והטעם אשר הם הלוגר הונן טהכ
למים שלפי המאונות אשר איאפסור בלי חנין חרשים וטנים כפי
טאורי הוהנהק כחחור יהו מאורו כקוים הטמים

פרק ראשון

זה טעמנו שנינים משושים למים זמנה
הם היום הטעם היום הטעם החור הטעם
הטעם והיום וטל אלק לא מאגני טישור המשין לפי טעם רנועה טלנועה
טנקולק ש טקולק בלי הוספר ומעבר כי אם היום החור והטעם ומלא
טהרנועה טמים לפי רעה חכמיה הרכונק הראטונים האחר חמנה לחטב
והיא רנועה הטלוק לטל העליון וטלהלל טמטנים ברגועה טחלק טל
והחוקר חמטב לחנה והיא הרנועה הפרטור ככל טל וטל וולכהלל
העליון ואולם היום חנו שלפי הרנועה חמנה חקיה כז טעור חך
חורט והטעם הם לפי הרנועה חמטפיר טאטר ירפאר וידוע טהק
טחלקלפם טרורים ופם טוים טרנועה חריוה בלי טני ובה ונה היום
חלנו טמטב לפי רנועה חמנה חור וחרטה זהטעם חלויפירח לפי רנועה

חור טכניה
הסידור
החור
והטעם
טחלק

החור טכניה והטעם חלויפירח לפי רנועה חמטפיר
הטורים חין להחלק ולכן הרנועה טהיה רנוקה בו חין לה החלק
ואולם החלק היום החורט והטעם חיה טכניה רנו חחר לא טכניה
טלנו החלק היום חיה וטעם חוח הטעם כנו חולק חורט ש טל
כז טעור לטיוחה חחה והחלק הטעם ש טכנים הטעם טחלק
חחור לחנה הנקולק פטם טנה ועל כן טקראק הטעם טנה חטעם
טעור והחלק לטעור טנה מאויה ש טכנים הטעם טחיה חול

וחכמה חכמה חחור
חחור חחור חחור
חחור חחור חחור
חחור חחור חחור
חחור חחור חחור

טחלק

טיולך על שוכו טוהר נקוה יעשה . חסן ההסביה נפלה מער טורגם
 העמט בראש טעם וזה יהיה לעלור ידועה וחתמ יהיה לפי בחינת הטעם
 והיח . ואולם התחלה חרות בחינת צורה שחול לעלור החתמה שר שוכו חול
 חותם מקום טעמה ולכן רב הדעות בחינת צורה תהיה התחלה החותם . חסן
 חמיינו טעם מפרו טעם והנה התחלה החותם . מהם אומרים וטעם הקפסל
 ומהם אומרים וטעם הפיר הירח מן הטעם . ומהם אומרים טעם
 טעמה אחר כוח הטעם . ומהם אומרים טעם טעמה עם הטעם אחר
 הלהים . ומהם אומרים בתחלה חסן . ומהם אומרים וטעם טעמה
 נפחה מינה ולא תראה שר . ומהם אומרים מער גישרי כמינה . וכל אלה
 הלהים טעם חמיינו טעם והורו מה טעמה נכון מדין תורה . ואולם הירק טעם
 חתמים על פי הירח שוכו מעם כחבב החתמים נמצא יהי מאורו בקיע
 געמים להטיל כן היום נכון הילה והיו לחותמה ולמועדים ולמיים וטעם .
 ולא דע העה הטעם אלא על מה שהוא הנתי בתכל ולא החריט הנטי
 מלהויע מה שיחור מרועלהם והנה הנה בתכל היום והילה והוא הלוי נג
 כגועה הטעם המזרחי . והנה בתכל הטעם טעם על פי טעם הטעם
 המעפיר . ואחרי טעם החותמים כוח ולא כוכב אחר ולא טעם אי
 אפטר לענוק הטעם מלהורו וכיון שאמר ולמועדים ולא החמי על הכל
 החותמים במחור אחר ואי אפטר חלי להורו יש לנו אומר שמחור ואומע
 ולמועדים חיה על הכל החותמים כוח כי חין כדח שפין מוסל בלתי החותם
 והנה הטעם טקוה החותמים טעם ירחים . ומאמר המזרחי מער לענור
 טעם ירח למועדים . ויש להכין הטעם זה הטעם שהוא חמור טעם החותם
 טעם מער חלשון נוער והיה זה כעבור טעם הרוער הירח עם הטעם
 יהיה קיוט החותם טעם ביארנו כי הודר הכרוי חין לו החתמה וחול
 נבחינה רב אחר הנוייר לו החתמה נעבור טעם לחותמה טעם חותמה

טעם
 חותם
 חותם

וכמו כן רצו החוטאים כי יבן יוחנן חומר בפרוץ ויחזיק אלהים נהי מחזיק
בשוק ירח למושרים וחזר לא נבא לאחרי אלהי אלל חמה אם כן לא נבא
לפני אלהי למושרים כי לקטנה האש חרדים

פרק שני

מה שאמר חזק שגח צנה טעמן לחכמי הקראים
וחלו היה הרצו למעשי יוף ונאמר שר הרצו צול

נאמר והאם החוט שר פניו הלטה אלל החולק טהם שגרים ושטעה
ימים ושטע שטער מונבלור ואם שר טוב גונה אלל הילא . אשר מונקן
רחוק ממולק הארץ מלא . או שר טוב אלל הלי טרע חכמים כי מהלך
אלל הקטון הפך זה נאמר וצמיים . ויע שחכמי הגבועה טחנולירח
טלוט רכושע גרם על צר האונק נאחר על צר הרחוב וכל אחרי מאלו
הטלים הקפנה ככל יום ושטע שטער מו פחור חוירב כפי המהלך הטוע
אב . וקמה צול לנה האיש באיזה צר ציר הויר שצין החוטאים יסכים
הויר החוטא לני בוח טאלו הקפטר נטרפן פן יהיה טחור וטלוט הקפטר
על איזה צר היה טלה טרעו בל הקפטר מהם להויר החוטא לוי כי לפי נאמר
הרכבנה צרף לשמור ונקולק שר נקולק להטלים כל יום ושטע שטער וחורה
הנקולק מאלל החולק צריך להויר משוייט רמיר הויר החולק החוטא
טלה גרעה טלה יבוא פעם טרונה פעם נקלה . אכל הרסר יהיה על אשטער
אחר ופעל לא יוסף ולא יצרע ונקולק שר אויר הנקולק אך הויר לא יטעור
אויר הנקולק מאלל החולק בפעם טער כי פעמים חומוין ופעמים
משוייאל לפי רכושע הרחוב . וער מאיזה נקולק מוטעור אלל החולק
ההיה החולק החוטע שר טובו לחקום ההוא אם יהיה הרצון אלל החולק
הלטה טחור לנקולק החולק ולא טביר טחור נקולק טחור מוטעור וטחנה
מול ההיה החולק ואלו הטלמט לו בנה ויבן טחור צר ההיה החולק
ונה שאמר ואם שר טוב אלל הוילא אשר מונקן כחוק ממולק הארץ

כמו שהטענה
בשאלה להחזיק
ולחזק

זרנו סאיוה צנה תרה העלוה הקפה גלגל הקקף טמור וטמור קורות
החצוה אמ טקול החצוה טמוריל להתשעע לזו נטח טמור נטח
הקקף וטמוריקה החצוה טמוריל להתשעע לזו נטח טמוריקה טמור
ההחצוה גלגל ההקפה ואם גלגל הרלי הינה ההחצוה טמור וטמור
טמורו החצוה וראיה וטמור טמור וזון סנה לחמה טמורו טמור הקטור
טפנטלפי הטמור כפי טמור וטמור הרובור הינה החצוה טמורו טמור הקוקן ו
כן על טמור צורה יהיה החצוה ואולי זה החצוה טמור טמור ליהיה הפ
הפרמי אמר פתח כי החצוה הפ חרטי חמה וטמור חרטי סגור רטי
טמוריל חל על טמור טמור נקרא טמור חרטי וטמור טמור חרטי הטמור ואם
כן לטמור נטח יהיה ההחצוה טמור החצוה אמר הטמור טמור מולוק חרטי
נטח טמור טמור וטמור הינה החצוה טמור וטמור הקטור חרטי וטמור
הקטור טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
הנה הוויך טמור טמור וטמור וטמור וטמור טמור וטמור וטמור
חרכים ונטח מה טמור טמור טמור על וטמור החצוה וטמור וטמור
וטמור טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
כחמה וטמור טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
החמה הטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
לזוט טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
קטור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור
טמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור וטמור

חמה טמור
חמה טמור

טמור וטמור
טמור וטמור

בן קטן אחר מלך העולם יתן יחיה קבוצ טעמי חמה ומה שטעם
העולם הקוף הוא היין לעבין הקטן טעם חרוץ כנה טהסם כי הקטן
חיה לחיות וטהטהקטן יטול בחלקי היום הלילה ואין להיוור מחורבו
לק החות החוט וחס יטול הקטן בחלי היום הנה חס טעה מחורב ה
חס הנה טקריב הקטן על ומן החוט טעבר ואם טעה ממחורב חורב היום
טעבר ומן החוט ^{חוט} ולא טא החוט החוט כקטן ש טעמוט אט
חיה צוה יהיה הקטן כאחר מטלוט צוור טהקלעג

שק טעי

חוטם הטענים כנה חלק לזקטן וטאה
להם טעערים מטה הטהב הראוור טהניאיו
אטער ולא להוטל ועור טהקטן האמר לא יוכלו אטערו חטמי הרכוטה
מחורב הטהר הטעה רק מורו לזקטן ולא טקור הטומט טכנה הקרה
טפי טניי הוואה לפיטעני האוסק ולא יהיה בכל מקום כזמן אחר
חטמו אטעו מקום אחר קולם אטעו מקום אחר חטן חלקור הטעה
מחורב הטעה חקטן לקטן וזה יהיה טפי מהלך האחוצע ונה טפלה
מגדל בין חטמי הרכוטה בין אלהאמון טכל החכס וכין הלמי הולך חק
כטן חטמן אטער לא יוכל לרעה ק אחר טיוסיק חטור אולצווע טפי רע
חלק האחוצע וחטמי הרכוטה טהם אחרועס מלמי הולך העלי ^{בטעמן}
חטמו טעור יהי טהולך הטומט האומט בחורט א חקטן לקטן טהחטט
חטמן יורא מהלך הטומט חקטן לקטן כט מלור זרעיס לא טעג
חטמט כזמן חורט הטעה ^{טומט} וכלמי כרכו כט זכך הולכן יהא זמן טט
נה על חטטעגו זה פחור מהומן טהזכיר הלמי וחולם הסומעים על
הכטעים הקטן וחכמים וזיה מולג ולחושרים טלחן חוש מלטון
והווער ייה על קטן המחורב בלמי האור להטוב כי זה הווער חייט
הכהווער חמי המחורב בלמי האור ח טהמווערס עם האור כג

שני רע מנוח

וירבו סאיהם ומה שהיה השלמה ההקפה גלגל ההקפה שמהו ומה שקודם
החצבות אדם ונקודת החצבות שהיה לה להגשע לזו נעמו שהיה נעמו
ההקפה ומה שקודם החצבות שהיה לה להגשע לזו נעמו שהיה נעמו
ההחצבות גלגל ההקפה ומה גלגל ההקפה שהיה לה להגשע לזו נעמו
שאלו החצבות ומה שהיה נעמו שאלו החצבות שאלו החצבות
מפני שהיה נעמו שאלו החצבות שאלו החצבות שאלו החצבות
כן על חצבה צורה יהיה החצות ואולי זה האיש טכח נמה שטען ליהודים הם
הפרסי אשר פיתח כי החצותים הם חצותי חמה ומשם חצות ספר דריו
שהושל חל על אינה טעם נקרא טעם חצות והוא טעמו חצות הלשנה ואם
כן לפי טעמו יהיה ההחצות אשר נחמה טעמו חצות חצות
ועד כמה טעמו ועל כן יהיה החצות חצות טעמו חצות חצות
הקפדה נבניים והטעמו והחצות חצות חצות חצות חצות חצות
הנה הומך טעמה טח טעמה ועל כן טעמו טעמו טעמו טעמו
חצותים ועוד מה טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו

מה שטעמו
חצות חצות

טעמו טעמו
טעמו טעמו

נצטקת אחר מלל המולות ^פ יחיה קבלם טעמו יחיה ומה שטעמו
 ברעלום ההקף הוא הדין לענין הקטן טעם חרות במה שהסכם כי הקטן
 לא יורה לחרות ושוה הקטן יטל בחלקי היום ובלילה וצריך להיורג מאורכו
 החלק ההחלקי החרות ויחס יטל הקטן כחל היום העה חס נטע וחרות ה
 היום העה עקרי הקטן על זמן החרות טעמו ואם נטע ומחרת אונת היום
 העה עבר וזמן החרות ^{ראש} ולא בא החרות החרות בקטן שר טעמו לטע
 נחיו צורה יהיה הקטן כחחר מטלות צורה טהקלעו

פרק שלישי

חתום הטעמים בזה הלך לא בקטן ועדה
 להם טעמרים מנח הטעם הראוי טהניאו
 לא לעש ולא להועיל ועור טהקטן החתמי לא יוכלו לעשו חתמי הרבונה
 עלו מהירור הנוער הלבע רק מצד סלקיוור ולא טקור הטעם טכנה הקרה
 הטעור כפי טעמי החרות לפי טעמי החוסק ולא יהיה כל מקום כזמן חחר
 חן יראו אונת אטמי מקום חחר קולם אטמי מקום חחר חכ טלקור הלבע
 נחטו הנוער הלבע מקטן לקטן וזה יהיה כפי מהלך החתמי וכנה טלה
 הטעור בין חתמי הרבונה בין חלחחחחון ^{מלך} כל החכם וכין הלחי החלף חק
 טקטן חשוין חתמי לא יוכל לרעו רק חחר טחוסף חטור חולצווע כפי רע
 המהלך החתמי וחטמי הרבונה טהם חחרונם חלחי החלף העיני ^{כחטען}
 חלחי ח טעור יגר טהלף הטעם החתמי טחורט ח מקטן לקטן טהחטט
 טהחטטן יוצא חהלף הטעם מקטן לקטן כט מעלור זרעם לא טשג
 חחר החתמי כזמן חורט הלבע וחלחי כרבו כט זכך הולפן יהא זמן טטר
 החתמי על חטעמו זה פחור חחחחחן טחזכיר חלחי וחולם הסומעם על
 חק ^{לפי} הכתבים הקטן וחכמים ראיה חחחחחח ולחושרים טלטון חושר מלטון
 חושר וחושר ייה על קטן החחחחחח חלחי חחור לחטוב כ זה חושר חייט
 חויה טהחחחח חחחחחח חלחי חחור חק טהחחחחח עם חחור טכח

שלישי מנות

לקיים

המולק כי כן אמר יהי מאדו ברקיע השמים להאיר על הארץ וצאם הקבוצין
הקטן אינו מאדו בעד המולק ובה לא יאמר ונשרק כנגד המעט ולפי שהיה
זה על צד זה לא נזכר בה אומר הילכך שנים המולקת אים שנים נשאל
וינושרו יחדו וכן נכתב אומר עתה ירח למושימים שמש ידע מנחמו כי אז
יבא אור הירח אחר שנים העצום כמו שהכתב אומר אה הירח וכוכבים
למוטלות בלילה והסומכים מולק ידע טובה על הקטן כשנין הארץ
ידע ארחוק אטעם הנה לא הלה הכתוב הידיעה כי אם כבוא השמש והלח
קטן המאורות לא היה בעשר בוא השמש כי אם יקה ככל חלקי היום
והסומכים מססוק הקטן בחוט עופר בבסח ליום חציני עונה של כסוי
אור הלילה מלה בחוט סתיה ליריהם טהוא מויה על כסוי אור הלילה
ובהשל אור הירח לא יאמר מכסה ושנו מולק בבסח דנקא עם ליום חציני
טעמנו ונקין ליום הכסח יבוא בירע טעמנו ליום מולק הוא לזמן רחוק
שאין ראיה לטח ערה אלו רטי הוועה עם הנחף מואצב בעל הניה כחשו
אמנה הלך טלף נרחוק כי מעישר רחוק הרוץ הנה הזמן שיבוא הוא משוע
על כן אמנה ליום הכסח יבוא בירע טעמנו ליום מיוקן יבוא בירע ואין טעמ
לחרט ניסן שאינו ידוע אם הוא פועל או מעבר ואמר טעמנו טח
יהוה נחור חורק לא יהיה הדבר ברוק על פי החשטן מכלל היה הענין הלוי
על פי חשטן הקטן הגעונה בנה יט לטח כעשר טעמנו ססעיה
ואמר טעמנו מאדו ומע יעלכר יודע בנה לעתים רל יודע חשטן ק
קטן המאורות וההפירות בלי טעם וזין להקטור עליהם כי מה הכרח
להושר הנה טעמו זה הענין לעלות אחרות מכל הראוי לסבור בעבור
קבוצ הוועה לזאה מלחמה ולריכס עליה ויהנה בעת אהר ועל אטח
במעבר המלחמה על כן אמר ומע יעלכר יודע כינה לעתים ויותר
היה ראוי לעלות הרע הואיל והוא שרף מצוה אל הכהנים הלויים שהם

שנה

אלא

שנים
שנים

תמידי הנה. סוף המעשה להיות החוט של בירח נודע וחלק הדבר
 חפיק יהי מחנות. אט על אינו צוה הרחי בטל ולמועדים שגזאש
 הנה עם הטפוט על ידי האור כפי המבט יהיה הטל החוט נרח שטן אור
 יהי מחנות ואחר מן אור ולמועדים נמצא חוט. יש להטין טלח כיון הטטוב
 הורה הטל החוט נרח אלא בהחזרת האור ללטה כגון הרוחיים לא נבחינה
 עליו שהרי עם הורה הוא קיים גריר והוא כרוכי ולחמים חלוו מחיר וחלו
 מחפיל נולד בבוא מולק הארץ כגון שרי המחנות באט הלל וכוננו ח"י
 המחיר מחפיל. אלא שלטם חרוט האור ללטה מן הטמט אחר הפרדו
 כגון המולק הארץ מאז יש לחוט ואינו נודע טעם טלח היו מצרילים כין ח
 חוט לחוט כחטטן קודם טעם הורה ט כחו טלח היו מצרילים כין טעם לטעם
 רק בבוא הטמט כחול טלח וזה לא יתכן טווע רק כחטטן והרעה גיה הורה
 הטל טעם הטעם שלפי האכט הטלח בארץ יטולו וזו תלזה מחולקת כן נתי
 הורט כחיות הורה ולח וחין כווערבו טלח היו מחנה צים מקולם כחיות
 הלטה אלא היו חנה חלוקות כפי טהרענו כטכט טטור טהרוב כטורי
 אטור טענת טור לחימהר פעם ופעם יאחר רק טני הרנועה טיכא
 יהיה כגון המולק וחין לא החלה באינו צוה יסכס היסכס לטעור כן
 החלה יטלו לטעור ומהם היו שטים מטעם המולד. ומהם מטעם ^{היא}
תק אחר טניחהו טאווער הצטה כללה אור השולם אפטו טטעור אור
 החלה מטעם המולד כפי טענה להם כחטטן כטטור טטאור
 הער יטעו טני כעולם הטל כחרוט האור ללטה כגון המולק והיו ש
 שטים באור הער חמור הצט שבווער צבי חקם נלדס כן אחיפטור
 הורה ההחלק מטעם קכוק המחנות כן חו הקור הלטה וזה הפך דעם
 אלא מטעם החולק האור ללטה סטור היה החלק החוטים מטסן
 טטור תספת האור. **חיות** לטובה מחיר טעם הקבלה כפרק

טכחאוער

אלו טרפורי חזירי ירח לפי הקדמה וכו' אפסור לטעמי מילכים להטריטע נכר
אחר וכו' לפי שאור הירח נטען אלו מהטעמי לפיכך כנה האור נטען כמד
כלומר טעור אחר ו לפי שבער הקבוצה הווא הירח נטען ודבר ידוע כי
אלטה הימים הסמוכים לקטן והוא טעורעם אינם חזויים להגדל והוא
וכבר צנו לא טעננו . לפיכך צנו טעה טרין טעור טעור חרין כדן לחמו
נק טעפר הירח . מילין יט לך ליער היך וער הוצרי טעמיס ומכילדא בל
הדיעער טעמא ווער הלפא והיו טעוריס הטעפר הטעס ית טעו משלם הטעס
ער טעערוח מעמוט ית והיו חזויים ה' ה' הוא האלוה . יט לך ליער
כנה טעור נטעור לחטור אויף טעה חזיר כן לכל חטור הווע טעו לטען
טעור קרב לטעור כי טעמה הטעה וכנה לטעור החול מעקה הוה רצון
האל ית לשל החוק הווא טעור מעטעס כו לפי אורה הטע קולס כוה התי
לא כנה לא טעור הקטן ולא טעור החול אלא טעור הראויה וכן הקלים
החזיר כחזיר והו טעורו לער חזר החרט חזר טעור הראויה
כפי טעורין טעור קלטה לוי הדיעער כנה טיקרה . ומה טיט להבין טעל
ו החזיר טעורוים הוה טעור לטעור כפי טעה טעור טעור
כי הטעו הווא האלוה והטעה הפכה החטענה כטעם ההטערויה טעור
הטעור כן יט לחטע טעה לוי טעין חזרט לפי הדיעער טעפוטו טעלפי
הטעור וטעטעה הטעה טעמיה החוט הוה חולק הוה יט להבין טעה
הזר על פי ראויה הלטע חזר טעור הטעו וטעל רער הטעור טעלוי
כחטעון כי חזר רער הטעור הוה ראויה הלטע . אחר טעור הטעו
ולא כוחר טעור צו חזר בו כוחר חולט טעור טעען על מה טעו
טעור קולס טעור הטעה כו חזיר הלטע ט כזר טעס וחזויים היו קולס
טעור הטעה כו טעס אחר טעור הטעה חן על חוקו טעור וטעור
כנה למה טעור על צו הלויט לטעורל עם קרוב טעורו חזר הוה

והוא טעור
לפי שאור הירח
נטען אלו מהטעמי
לפיכך כנה האור
נטען כמד כלומר
טעור אחר ו לפי
שבער הקבוצה הווא
הירח נטען ודבר
ידוע כי אלטה
הימים הסמוכים
לקטן והוא טעורעם
אינם חזויים להגדל
והוא וכבר צנו
לא טעננו . לפיכך
צנו טעה טרין טעור
טעור חרין כדן לחמו
נק טעפר הירח .
מילין יט לך ליער
היך וער הוצרי טעמיס
ומכילדא בל הדיעער
טעמא ווער הלפא
והיו טעוריס הטעפר
הטעס ית טעו משלם
הטעס ער טעערוח
מעמוט ית והיו חזויים
ה' ה' הוא האלוה .
יט לך ליער כנה טעור
נטעור לחטור אויף
טעה חזיר כן לכל
חטור הווע טעו לטען
טעור קרב לטעור
כי טעמה הטעה
וכנה לטעור החול
מעקה הוה רצון
האל ית לשל החוק
הווא טעור מעטעס
כו לפי אורה הטע
קולס כוה התי לא
כנה לא טעור הקטן
ולא טעור החול
אלא טעור הראויה
וכן הקלים החזיר
כחזיר והו טעורו
לער חזר החרט חזר
טעור הראויה כפי
טעורין טעור קלטה
לוי הדיעער כנה
טיקרה . ומה טיט
להבין טעל החזיר
טעורוים הוה טעור
לטעור כפי טעה
טעור טעור כי הטעו
הווא האלוה והטעה
הפכה החטענה כטעם
ההטערויה טעור
הטעור כן יט לחטע
טעה לוי טעין חזרט
לפי הדיעער טעפוטו
טעלפי הטעור וטעטעה
הטעה טעמיה החוט
הוה חולק הוה יט
להבין טעה הזר על
פי ראויה הלטע חזר
טעור הטעו וטעל רער
הטעור טעלוי כחטעון
כי חזר רער הטעור
הוה ראויה הלטע .
אחר טעור הטעו ולא
כוחר טעור צו חזר
בו כוחר חולט טעור
טעען על מה טעו
טעור קולס טעור
הטעה כו חזיר הלטע
ט כזר טעס וחזויים
היו קולס טעור
הטעה כו טעס אחר
טעור הטעה חן על
חוקו טעור וטעור
כנה למה טעור על
צו הלויט לטעורל עם
קרוב טעורו חזר הוה

והוא טעור
לפי שאור הירח
נטען אלו מהטעמי
לפיכך כנה האור
נטען כמד כלומר
טעור אחר ו לפי
שבער הקבוצה הווא
הירח נטען ודבר
ידוע כי אלטה
הימים הסמוכים
לקטן והוא טעורעם
אינם חזויים להגדל
והוא וכבר צנו
לא טעננו . לפיכך
צנו טעה טרין טעור
טעור חרין כדן לחמו
נק טעפר הירח .
מילין יט לך ליער
היך וער הוצרי טעמיס
ומכילדא בל הדיעער
טעמא ווער הלפא
והיו טעוריס הטעפר
הטעס ית טעו משלם
הטעס ער טעערוח
מעמוט ית והיו חזויים
ה' ה' הוא האלוה .
יט לך ליער כנה טעור
נטעור לחטור אויף
טעה חזיר כן לכל
חטור הווע טעו לטען
טעור קרב לטעור
כי טעמה הטעה
וכנה לטעור החול
מעקה הוה רצון
האל ית לשל החוק
הווא טעור מעטעס
כו לפי אורה הטע
קולס כוה התי לא
כנה לא טעור הקטן
ולא טעור החול
אלא טעור הראויה
וכן הקלים החזיר
כחזיר והו טעורו
לער חזר החרט חזר
טעור הראויה כפי
טעורין טעור קלטה
לוי הדיעער כנה
טיקרה . ומה טיט
להבין טעל החזיר
טעורוים הוה טעור
לטעור כפי טעה
טעור טעור כי הטעו
הווא האלוה והטעה
הפכה החטענה כטעם
ההטערויה טעור
הטעור כן יט לחטע
טעה לוי טעין חזרט
לפי הדיעער טעפוטו
טעלפי הטעור וטעטעה
הטעה טעמיה החוט
הוה חולק הוה יט
להבין טעה הזר על
פי ראויה הלטע חזר
טעור הטעו וטעל רער
הטעור טעלוי כחטעון
כי חזר רער הטעור
הוה ראויה הלטע .
אחר טעור הטעו ולא
כוחר טעור צו חזר
בו כוחר חולט טעור
טעען על מה טעו
טעור קולס טעור
הטעה כו חזיר הלטע
ט כזר טעס וחזויים
היו קולס טעור
הטעה כו טעס אחר
טעור הטעה חן על
חוקו טעור וטעור
כנה למה טעור על
צו הלויט לטעורל עם
קרוב טעורו חזר הוה

לכם ראש חודשים חוקים ופסיעים סנה שמו נקנים . וכמו שראו לכם הסגלים
 פאחר בין הולמך חטור היו מתקנים קולם . והנה אשר ישתמר המעורר
 עשה ירח למעלה שמש ירע ויבטחו שזמן מועדן ללבעה חלוא מעורר
 החמה . וכן שומר כרח יבין שלם ועד ששוק נחמן סלה . שכלקש יורה
 על היות גלוי לשון לא טויהיה נסתר . וכל יסודו סה אחר בהעקק המעלות
 מול הטלוח ע"ה שישאר מקומים החול על פי חזיקה רוח . וחכמי הקבלה
 מודים שישאר היו מעבדים בקרוב החוט סדייה האשה סמטור וריהם
 פאזטים כעשה וטלמוד כחין ספק . אך אחר שגלו שואל סזרן לא
 להם כל לאום ולאום נקטג המחזה לחלק כפי חוק ורוחב המקום ויראה
 כמקום אחר וכמקום אחר לא יראה וזש מעב יראוהו קולם חטוי
 ומהם ששים היום ומהם ששים לאחר ועל החלק בין ישראל על קמו
 חכמי הלמוד וחודש ענין זה לקרוא החוט כחטבון המולר כרי טויהיה
 החטבון טוה לא והנה שזר כנע מה טכונה הטה למחור רועס ע"ו
 ועברו במלוח הטה אחר חמה לא חסיפ על הרבר אטר חטבי מלוח
 ארכם ולא העש מוחנו . **פרק רבע** יט להנין מנה טחמו
 אחרות הרעם שריר זה מרדיו בריר טוה
 לחלק רערי מלהים חיים טולא בזה וסייע ירעם כן נבט החוט
 חטור נה מלכורא להרעם ולהפיר מעליהם חטור המחור ולתכורם
 בעשייהם והוט כרור ט לטוח הם מעלים טהרי חנם ומחורים
 כענין כררכ הטלוחם רק הם חלוקים במחולותהם לזכורם ונה לאור
 ט לא למחנה גרן . ונה חזק מרשק החלוקות למחורעם
 וחספה להוריע ט לטוח הם מעלים לזכורם חט סחוק החליט רצון
 כררון וחורו כמה טהעולק הטה להפיר רועס ע"ו סמור ספר ועליה
 חכמי ע"ה ט יחוק נפחו עשה העבור וחור ט לא עשה אורו לא לחון

לא עשה ירח
 היות סחוק
 מעב טהע
 וכן חזק
 חטבון

הקוה

מִן הַחֶמֶץ ... כְּהַיְיָר שְׁפִירָה הַפְּתוּחִי בִי יִשְׁחַל אֵל הַיּוֹמֵנוּתָם שֶׁלֹּהֵרָה
בְּיָדָם מִלְּבָבָם הַחַיִּי וְצַדִּיק הַחַיִּי כִּי מֵעַם הַיּוֹם מִלְּבָבָם מְנוּחָם
שׁוּבוּ מֵעַן יְיָ לְפָנֶיךָ מִן הַיְיָר וְשֶׁלֹּהֵרָה לְפָנֶיךָ עַל הַחַיִּיפּוֹנוּתָם
עַל הַיְיָר וְעַל הַיְיָר קוֹל שֶׁרַח מִן הַיְיָר הַחַיִּי מִן הַיְיָר הַחַיִּי הַיְיָר
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי וְעַל הַיְיָר הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי וְעַל הַיְיָר
לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
בְּיָדָם מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי
וְעַל הַיְיָר מִלְּבָבָם הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי הַחַיִּי

אחר

אחרי כבודיה טיילטלה יעלנו לעינינו ולו חרדים שדרכי עולם החסן

פועל ראשון מחור יהונתן נתן חרש לא יהיה הוסיף חסדו לאספק
אלא על פי החסדן שיהיה על פי חרדיה הוציף וספוק

ש' להוציף כפי חכמי הקוראים הגדלו כזה וספוק חסדו מה שאל להם השועה
קדמה טכנו על ששין החסדן אשר הוא החור לאספק כפי ששין

ה' הראוייה שוט דרעם טהם מורים ראש החור על דרך החמה ויש לה
מהם מורים קרוב ל' החמה וחולם מה שהוא מורה על החור חסדו

אסבר כי אורח היום היה יום שגלל טלמים ולא שגון חורח ראש חורח יום
טלמים וחורח לאספק היה ראש חורח ושלכן אמר נחר חורח או שראו אור

הייה ופסקו הדין כי על כל פע החמה מ' טהם ל' ארבעה מלאים
ופסקו כי זה יהיה חסדו טקלע סתרה יהיה שני ימים וקרוב טענה כי

החור יהיה לחור **פועל שני** בין חור ויהי יום החור הטעם
וזה מורה כי שגון חורח ראש חורח שני ימים וזה לא יהיה

כי יום כפי חנה הרעם כחטבין החולץ לה על פי הראייה יש להטעם ששין
מחורים טהם שיהי כמו טיוה החור צריך לחורח החור כי חורח חסדו להיה

שנים טהם ועל קים טענינם כשחין מטייהם הטעם חורח חסדו
כיום החורח הטעם לחם וקודם זה חורח ויהיה טענת החורח הטעם חורח

חורח סתומה אל חורח החורח ויהיה הטעם חורח אל החורח טהם חורח
היה חורח אל חורח חורח טהם חורח חורח יהיה חורח חורח טהם חורח

חורח והלח הטעם חורח ולא חסדו כיום החורח הטעם לחם ועל טעם חורח
יום טעם חורח ושגון חורח חורח חורח חורח חורח חורח חורח חורח

הטעם חורח חורח טהם חורח חורח טהם חורח חורח חורח חורח חורח חורח
בו טהם וזה היה כיום טעם חורח חורח חורח חורח חורח חורח חורח חורח

ולא אל חורח כח חורח ולא חסדו לחם כיום חורח הטעם חורח חורח חורח חורח חורח חורח חורח

נחלום ספוק
עצמי חסדו
הוציף חסדו

כי בראש חסדו יהיה
לחורח חסדו
חורח חסדו ולחורח חסדו

בלשון הקרבן וכן היין בשעין פירש שאם לא נשעף לרבות היין וכו'
 וכן נשעף אחריו ששעף הקרבן סוגת הזכור וסוגת הזכור
 וזכור לזכור אם הקרבן כלא יראה מה ששעף ויהיה ששעף לפי
 הקרבן ואם נראה ששעף מן הקרבן אל ששעף הטרור ואין ל
 ששעף החץ דחיה וששעף וחולם יש לנו מקום לשאר וזה הגמול
 כיאור : : : : : כספיק . קטעיה ה' אף יצוה לנו לבקש היין
 והוא ששעף : : : : : יסרהו יש להשיב בזה מקום לנו
 כי יש לנו מוצא הכתוב להרבה במצור בזה ששעף הישעף ששעף
 הטרור וששעף הקרבן וכו' מן ששעף רצון השם לששעף על ששעף
 הטרור וכו' מן ששעף יראה : : : : : מעום ששעף רצון השם לששעף על
 וששעף הקרבן . יש להוסיף בזה גמול ששעף ששעף ששעף ששעף
 ששעף ככור הששעף וששעף ששעף ששעף ששעף ששעף ששעף
 לזיןנו על פי הקרבן ואחר ששעף ששעף ששעף ששעף ששעף ששעף
 ששעף מוצאן השם כן הששין ששעף היין וזין ששעף ששעף
 הספק יוצא אל הששעף וזה היין וזכור אל הששעף כי יש ספקות
 אחרות ששעף על הששעף וששעף על הספק כמו כן לשם ששעף
 בין ששעף לטהור . קוטעיה ששעף על דף ששעף כי
 ישאל ששעף ששעף והוא הששעף
 ששעף אף יוכלו לראות היין . יש להשיב על דף הששעף אם
 נוה כי הששעף היה פרוט מה המושב מלהשיב כי ששעף הישעף
 לששין הערה היו יוצאים בזה מרחוק מרחק הששעף והיו דואים
 היין ששעף לששין הוין ששעף נוכל ששעף הששעף לששעף
 וחס הששעף וששעף של ששעף ששעף ששעף ששעף ששעף
 כי היה פרוט ששעף אלא פרוט ששעף ששעף ששעף ששעף ששעף

על הששעף

על הששעף

וזה הגמול
 וזה הגמול

באחד ש' סזן סתיה פוגעו וקטלתינו וטנוטו - ואתר עתה
 ותרז כי יטואל ביו חתהגן כחטון מפב טחטטון כתי עם הוחס
 טזתנו מלאנו מן התקרא סתיה הוחיה - ועס מלאנו כחטנה
 וסלחור. אתר הוא מחמתן סהס דניס טיוור על סתיה הוחיות
 ועד טיסוד העבור לקטע טע טימס והנה כסרופס לחור ט חוט
 החוט יום אחו - וסוד רנוס על טט חוט'ים מחל'ין אר הטט
 טנה המחור מטל החטון - אף מן המטנה טהיו מקרטין על
 הוחיה טענין רתן מליחל וחמרינו

אלו הוחיות טוקנו בעלי הוחיל
פק חמישי
 לא צדו פסח לא זמנו טנה לא צדו

חוט הטנה לא צדו יום כפור לא צדו פור מה טמלאנו כחקרא סתיה
 הוחיה טה טענין עורא עה טהיה יסוד המעלה כחור לחוט הוחיה
 טחמור כחור לחוט החוטון הוחיסוד המעלה מכל וסוד המקראו
 טכל הפסח כצדו מפב טחוט חוט עסן כחוט הוחן חיאפטור
 הוחן יום טט כחוט חוט יום העטיעה טחוט כחור לחוט
 כחוטון הוח יסוד המעלה מכל חיאפטור לחלל אר הטט - ואיה
 חטור הוח רחוט כיום ח טחוט מפב טחוט וטחור לחוט
 החחיה טחור חוט'ים טחוט יהיה חוט עסן כיום ח טחוט
 יהיה חוט חוט חכ טט וטחוט ט חוט חוט חכ טחוט יוחוט'ים - ואס
 יהיה עסן כיום חור כחוט יהיה חוט חוט חכ כטט טחוט טחוט
 הטט ונה חיאפטור - ואיאפטור חור רחוט עסן כחוט חוט
 חוט מפב טחוט יקה יום טחוט רחוט יום טחוט טחוט לחוט
 יום טט והכח חחור וטעה חסדר חחוט טטעם טחור לחוט
 חוטון ואס יהיה יום החוט יום טחוט טחוט טחוט חוט טחוט טחוט

ספר לחזק חפצ טיחא לחזק יום עטר והם נסעו בו מעד זיהו
גוזר פער הזרזים רזע חרע עסן באור הזמן יום א' לצנע מסע
ביאם יהיה רזע חרע עסן עם ה' לצנע יהיה רזע חרע חרע יום ר'
נידוע כי נראע חרע חרע באו ירושלם וטרב וטבוא יחלום ונאב
עפ' ימים שלעה ושום ד' שקל הספף והנהב נחלים ועאה ט' יום ד'
לציורם היה יום עטר וחיזפער ט' ניום העטר שקל הספף והנהב
לא חכח וההוכוח ט' אורג רזע חרע עסן לא היה יום עטר ולא
יום ראשון ולא יום ג' ולא יום ה' כי אם ט' ט' וז' וז' היה ס' היה
לניה לוחיות מן הכרועים . ושור ט' יסוד העבור לעבור רזע
חרע ט' ימים והפ' אורג נחור טעור לחרע ט' חרע שור לחרע ט' ויה
מטחור ליסוד העבר לפי מהטעור לקנע ט' ימים ואולם ס' היה החיות
מן החטעה והלחוח כפי ט' סדרום חכמינו ט' . אופן חרע חרע
אמרם כחטעה טעור הפסח והעלמות והעידים יעור
טעור שור חל טעה שור לחרע טעור יעור טעור שור יום ס' היה
לחזק לא כ' הפסח . אופן טעור הוא אומים לעור טחל טעור
וה סוכר לחזק לא ^{יהו עור} אופן טעור חרע חרע
אומים קטן נחול לטחוע לעעה לעעה לחרע שור
לעם שור לא פחור ולא יורג וס' חכמים לעעה ולעעה הוא כ' מן
טעור בין ג' חטעה יספך טעור טעור ספך טעור חרע . דין לחול
טעור טעור טעור ולא טעור טעור . טעור טעור טעור טעור
טחל לחור החטעה טעור טעור טעור וספך לא יעעה בטעור יחולו אורג
טעור טעור טעור א' לטעור חל לחור עם ח' יום חרע יעעה כיום ח' טעור
טעור לא יעעה טעור חל לחור יום א' רזע חרע ספך טעור חרע ס' טעור
לא טעור יעור טעור ימים וספך לא יעעה טעור יחולו אורג ח' טעור

לח' טעור

טעור

טעור

טעור

עם ששם שור לתת ופי סגרים והסוד לל אלו הארבעה נחמדי
 שיהיו שנים כריחה למהו ששם המושג יתיר שש ימים ניום ראשונה
 זה יפס ספן החייה **אופן רצון** לעצן כחיה הנה אוחם
 טעמי נבואה השלם ינה סגור לל אלו הראשונים
 נראים היום הקשלים והיום ישגור כמסמט יזור וכס הולואו נחן
 החלק כי נראים שם אם טס א טהור החלק הנראה אם כי שנו נראו הוא
 החומר והיום שיהיו שש החלק הנראה נה טעמן לל אלו הארבעה
 הגנה **אופן חפשי** הנה חיותם חלשין המטור הנפולט
 ולחמטם **אופן שש** ל שיהיו סע שחלכי שגורו מן הקרינים כיום
 וחלכי הם הכפורים קוצם נאע יז עקיה סע לה טלמט
 קרנין כיום הכפורים ולח טלמט כפורים קרנין נאע נחפילו לז יטמט
 ונאע לה מופתי יום הכפורים לטע נהסגים וריזן הד חודעים
 שחלכי שגור קרנין כיום הכפורים נה סודר אה החייה לל אלו יום
 כפור **אופן שפע** הוא חומים ונל הקראו בוותה חער הוא
 לז סודר חמרו אם היה יום היה חמרו נחן וכן אם היה
 יום כ היה חמרו כן וכן נל ל יחי הטעם נה סודר לחמור לל אלו פורים
 יש לחמור לזרי החמור אער חמור כ סל חקום אער חמור חמור חל
 לחמור כן נחן הוא של חן רויפא זל חילו סה נעל לחמור סודר לז
 לקיים כ מהחמור היה חקולא רטא ואלם טע חמור לחמור לחמור
 כנה חמור החמורם לזין ולחמור יהיו רחיים כלי חמור נה חמור
 חל חמור כל מה שחמור וסודר אם חל יום סל כיום סלוע הוא חמור
 ולחמור חל ספרו כחף חמור שחל כמון ספרו חמור לחל רוחה
 אה חמור נלחור ושפה נה חמור חמור חמור חמור חמור

הוא

הוא

הכפורים

לל

והשפון לא אדון דאט העטע והטחו רע מעשה טאלערה טאכטונק
טאטערוסעם אהריל טעיש טל ערסע טעטע יכסו עליה ניקוסין אשעם
גילעם געטע טעטע הכירו כענין החרק וסאטע צוריס והולאום נגרות
האכעס טעטע לוי טאין פו מנידים טאכטע שרע רוחה אה הטעטע שרע
הלכה לעשה מיטעם . והודיל והכיליו זה חרף הועשה טעלו רעו הפינעמי
טאטע טכל נקוס טיאטורוהל טעטע על דרך רייפ שר הכיאו שניקאה
אלו הועשה חלום הכעורים להיור טעטע חלום נחלקקו טעטע חל
להיור טעטע טעטע טאיים הכעורים טעטע לשר . והנבלים אנטלים
זיה טעטע חו יפצ טעטעם יפ . וזה כחאור רזיה על הועשה היר
היו שטים והיוטל לאור טאלו על דרך קצב ושעור הוא היין טכל מה
טעטע חל להיור טעטע וכן . וחולם רעיס טעטעם טעטע וטעטע
טעטעם טעטעל היו טעטעם על פי הדיק הוא אומעם על טע חרטי
וחללין אה טעטע על טעטע של געטע טעטע חרקטן אה הועטעם וכעתי
נח החרקטן וחללין על טעטע טעטע חרקטן הקרבעה . וחאור בין טעטע
טעטע טעטעל בין טעטע טעטעל וחללין טעטע אה טעטע שנין טעטעל
טעטע רע טעטעם וחטקף לשכ הטל וחלקה כעטעם ז יום חוה אס
טעטע טעטעל אין וחללין טעטע אה טעטע . וחאור טעטע טעטע ויוע
טעטעם ווע טעטע טעטע טעטע טעטעל ווע טעטע אה טעטע
אה הוועם נעטעל טעטעל לעטעל לעטע ווע טעטע חרקטן ז יום אס טעטע
טעטע טעטע וחללין טעטע אה טעטע ווע יבאר לעטע . וחאור טעטע
אה חרטי וחאור יכל טעטע חרטי טעטע טעטעל וטעטע וטעטע
לנקחים כיועם נקלוג אס היורה דרך חוקה לנקחים כיועם טעטע טעטע
נהלך ווס ויליה וחללין טעטע אה טעטע וועטעל לעטע חרטי טעטע
זעה טעטע יעק קראוי קוטע חרטי קראוי אורעם טעטע . חרטי ז יום

טעטעם יוצאים לטעטע
ועטע

להם

טעטע
טעטע
טעטע

מעשה כעובדי הכופות שראו את החורט הזה ועגו שבעו המנואחור קל
 הסתם אורו וזרבו ופסלו את עמו ונעשו לנורין קלומות את עמו
 ופסלו את עמו. אמרו נראונו היו מקלים עמו החורט ופסלו את
 ונתקללו הוינים הקיבוטלה יהו מקלים ללא מן המוצרים. עד
 אמרו נראונו היו מעיזין מעוונתם נתקללו הוינים הקיבוטלה יהו
 שלמים וזאים. וזמרו חור ונולה היה בירטום וניס וענק עמו
 לטם כל השנים והכעזים ונורין כנורין אדם טם ופשוט וזולת
 היו שנים בטול שיהו נעלן לבוא וביארו מי שהוא כשר לשחר החוט
 וכיצ שזולת את השנים שהם נגד ראטון בחקים ושאר הוונת כראו
 דברים כרי טלח יראו נפחי נפח. אמרו נראונו היו מקלים שיהו
 החורט כל יום ל פעם אחת נטתהו הערים מלמט ש בין השבים ונתקללו
 נקרת ולא ירעו מה ישא אם ישא החורט של בין השנים שמה יבואו
 הערים וזוהי נקרת מקריב מוסף היום אחר החורט של בין השנים
 שזרו בירין והקינוטלה יהו מקלן שזר החורט אלא שרע החורט
 נרעיהם שהורבים להקריב החורין ומוספין של בין השנים ואם
 טאו שים מן החורט ולמשל נהפין אורו היום קדם חול ולחור קרט
 משחרב כיר התקרת הקין רכן יוחט כן נכאו ונר ריכו טהו ומקלן
 שזר החורט כל היום כולו וזפילו טאו שים נסוף היום סמוך לטקיעת
 החמה נתקלן ערוק ונקרטים יום ל' טלח טעשין טלו העינים וה
 החיט טעיה הפיתותי אמר כי זה היה וקלן אטעים אך לח לכל האומה
 ונרין ולויים הסגרה לפי העראה ומסוית החורט בירוע לפי זה טכא
 טביארו רין היה לושר מנה היה פרוק על החטבון ולעזרם לעזר חור
 הראויה והזחול טלו העינים טסורנו הם ענינו בירין אטע עליהם
 פיהם הורה הלוי כל החורט היך אמר כי זה היה וקלן אטעים

יתק לא לכל
 האומה

עני טאות קוטיה וסרעוהו גורמי יבן כוונת חונד ואוצר כי אין קלני
סעלד רק סחטבון והלח סי סי חסאומד חס יפל המעל חס סל המול
סוף המאמר נוכרי זה האיש לא מצאנו להר טעם למה שטיס ראג
החוט טע ימים ולמה תקט הרחיוה למחוס קלה יומיה טעטע ולסחור
קלס לפי השקר טרפס נטאה כידוע טלא הבין רטי רבוננו מהדי
זה דילוי ואולם החסם ר לוי טע העיר כנוכח זה האיש נאמר לו היה
הפירוש ה לו טעטוננו בהטקה והקטלה וכי יעלוקטם טישטוטעלס
ליושטים והעטס טאטו יראו נטטר אמרו כזה הירט ממקור הירטי
והוח בטסטר על החוטטים וחסרונט היה מאל מנו היצעה וכס הרצונה
על זו כלי ולא שעה ט חטל כטי וכטי מוטג הדטי ורזה טישטען טיטי
קטים שר כסן מספיק בטעול רטי זה המה כיל אמר שעה דעג רוח ויחל
קדים טעט חטן טעטין סרטה העבור וחין לטייבן להס טס טלי
יטלנו לטאר אחרי טעטער רטי מי טעטחין טיטאל היו מהטקס
על פי הרצונה חטל העבור היה משק להס מן מטה רבינט עה להרעה
כו טלוהי פק טלי חומס חטס כן טערה טעטין
ההטלות אמר טלח טאה טעה מלוד
לויה בקדוע החוט כירח חטן העטין טמסר לכו רין טאיוה צר
טירצו יטנו אחרי טלה והס טאה יהיה טעני והער על זה אעפ טנס
טעטבים כי קדוע החוט כירח לט טטאר טעה טאיוה צנה יהיה
קדוע החוט טטוח חס בטול טאיוה נה דט צול טחס טאלוה
אחרו כנגעי צטר טכס לחרס מוחר ולפרקים מושטים כיארה
הטרה טחס ביחור מספיק וקדוע החוט טיל טליו כור באטיל
חומס בטח טעני יום הטטורים והוח לט יטאל העחו כלי ביחור
חין זה חלח טעבור טהרע מסור לכו רין וחינו לחך מטייט אלח

מאמר
מאמר

מנינו הסכנה יסכימו יהיה שזה כולל במשמור דברנו אלה מועדי
 כל מקראי קודש אשר קראו אדם אל הקרי אורח אלה אדם וכן עמי
 החוטא הזה לסדר לעבדיו יהיה הדבר מסור כולל כבם ובניא רחוק
 מענין יחוקקו שאחר עלה ווקע עבר הטעה וכלל טקטשור טעם
 וחוטאים יהיה על פיהם כחיוו צנה טיסכמו וכן אמרו אשר הקראו
 אורח אפי מועשן אפי טועבן אפי חטאסין וחטאס חוזה וז האיל
 טעמון החלבו היו מהעניס כראייה עפי הסכנה יחולס כלה
 הסכנה ליהיו טעמס על העבור וחומר וכן קלו כיומי העבויים
 ואין דבר אחר יורט טוב ממונו סוף המאמר רע והאיל טעמו
 לא עייע רוק אחר חכלל דרכי הירח וקכפי טחאק להס אחר
 העם ואס כן שהוא אפי כל עניה הירט הלע על פיהם מה טעם
 חנוסין טעבן מוטשן יחל מראה הדבר טיע להס יסוד מענין
 כחלה ואחריסוד אם יחלפבו יחור מוטשן חנוסין טועבן
 וחור חטס כן עורא ט חטה רעה לא פיה טעה חין טקט טעם
 וחוטאים טקר הקיז ט הגה מלך חוט טעה חכות הענין טחור
 מטעם הרחוק החור ללטה כפי טקום לנו הכחור חין ספק כוח
 וחולס הספק אם הוא מטעם החולו או מטעם הראייה וטקר
 טחלה הטל כחול טחור פעם יקום ופעם יחור טפי החולך ה
 החולץ ואין אפער לקרוא הכרוב חוט ושנין חייכו חוט עבר
 קחנה לנו החטעה מלהס כים הכה טענין החולר יחולס סתם
 החולר רבוט מחורבן יחן טלפי החוייה הוחלטה טחורה
 אחר שרוב העומט וכן הכרוב חומר אה הירח וכוכבים לחוט
 בילה ונה חין חחולת כחם טלירי החור לורי החורט לפי חוק
 עיניהם וחומר ט לחיאר הכה ביאור מוחלט טענין כחו

מענין הווער מאלל טרין קביעות החוט הלוי נצוה דין אין הדין בן ולתפ' אל
 כתיב כתיב וזה טרין אלעזר לח קלנה סה הידעה קודם בעטרה הנהגה לח כל
 ולא פוט נשלכן כלל לטור ביחוד וספיק זין לענין הידעה קלנה הידעה
 טריבט צוהיני וד והנהגה הסכימה בחתום מהם על כן הנהגה טראוור
 החוטנהגה אלס ולא ראה לטור פתיו וזה הצוה כ סמך על הווען הנהגה
 מענין הטחיטה וזהוור כי הנהגה לח כתיבה קטער טעם וחזלים
 הנה הטוב צעק טמור אר חרות החוטב נלפי האכניב היו מעשים הטעם
 היו פטעים וזין חוה כי על פי צ' הודו הדי וזה טעם לחאוור הטוב טמו
 אר חרות החוטב וזה מענין קביעה החות כי יתיה הנהגה כתיב
 חרע ונקטער הטעם כתיב טמור אר חרות החניב וזה אינו צוינים
 יורד מאלו המעשים וזהו הכיח סווע מושג חוקיהו סלוח
 ניועק החוק ואל על פי טרין הודו רלוי אין הענין כן כתיב הענה לח
 לקטער החרות ולא לקטער הטעם אלה לעצור הפסח כחוט הטעם עלפי
 דעיהם הלא עבר עסק בעסק ולא הודו לו וזין מניא סיוע לטור הודו
 טלא הודו לו אעפ' זה אמרנו חוטטים בין טמורו לו בין טלא הודו לו ועל
 כי לפי האמת חוקיהו נה לא טעם עבור כיום טעם ולא עבר עסק בעסק
 טפי טאווריס טהרי כלאור מוחלט אומר טעמה הפסח כחוט הטעם
 אכן הטעם אחרו האמת כי זה טעמה חוקיהו אינו טרין פסח טעם טרין
 פסח טעם אין עליו אכילת טעמי ימי מלא וחוקק שטים כחוט החוטק חק
 חוקיהו טעמה כחוט הטעם חקק ומכיל זימים מלא כעלה חטטה הכתם
 נאעם טאוור חטים ט כחוט החוטק לח טאו חטטי יוועלס חקק לח
 אכילת טעמי ימי מלא וזה טעם טאוור ויחלו כחוט זימים טעמה טעם
 טלו ולחוקה השלו טאור וטלוי טוור טצוינים לחם חמוץ וחוק חטער
 טהיה להם פסח לעצור כיעור חמוץ וזה טעם הפסח כחוט חוט

חטק מלא ויחיל נלוקק

נח' טעם

חטק מלא

חרות הטע ואין ראוי לפי דסי. כל לומר שר כסן ככסן מהנה חיות
 חרות טע והנה שזכרם טעא טעא נחין לסבור ט העשין היה להי ככירין
 ויה טלע טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא
 אדפטור . ועוד טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא טעא
 כמעשה חוקיהו כי יועט ירוטלם כחוט הרוטון אכלו טעא יועט חוצה
 וטעו חקק ט לא טא חזרו להורות טעם טעמה הפסח טחיו גם אלו ט הפס
 טה טעום טחילה חוקיהו אכל חקק וטעא יועט אכל חוצה יועט חוצה
 כמעשה חוקיהו ט היה חוצה טעא כמעשה גרשן ואלהיו ופיהטם טע
 ט גם כחולה חוצה ירוטלם להקלם לבא חר לעשות חוצה חולך יועט
 והטעים טכרי ט טי להחזיק ידי החוטע והטע חוטע כירוכי חחו אביו
 יועט עליו טחוט גם סעו לחוק החולם ועבנו חוצה חרטה וכן טעו יט
 יטחל אחרי טחולה יטחול טי סחריב וטחול חוקיהו לטהר חר טח טי
 לא כלורק ט טעא טעו לחוט והנה טחוצה חוקיהו עכטו לעשות הפסח
 חכן כחוצה החוטון טעו חקק ווי יועט חוצה אכל חחר טחיה דט הטס לקץ
 טעו יטחל חוצים וטעא וטחור הטכטים וכט טכטה חרטה
 וערק הפסח חומון יועט אל החוט חטר כרח עלכו וחס כן יטחול
 חו טעטים כחוצה החוטון לא אכלה טעא יועט חוצה ולא חקק וחס חו
 טים לעשות פסח כחוט הטע בלי טקלם דאם אכלה טעא יועט חוצה
 וחקק חין היה חר טחוצה החוטון וכט וטחול טעא יועט חוצה חין היה
 ראוי לעשות פסח כחוצה הטע טחוצה ירוטלם חטע טעו חקק טח
 החוטון וטחול טעא יועט חוצה חין היה ראוי לעשות פסח כחוצה
 הטע חטים ולהוה הנחיים לטי טעטים חקק וטחול חין יועט חוצה טע
 הפסח וטעו יהוה טעו פסח לטי לא טחיה חוט טוב על כן טעו כולם
 כחוצה הטע חקק וטחול טעא יועט חוצה טי להחזיק ידי החוטע וכט

למה חופן ידחש
 טעו גם כחיות
 חקק וטחול חין
 טעו

בחיט
 בחוקם

טעו

לחטם ולהרעם כמלכות חלמים ולכן איור גם כיהות פרהיוריה ויהיה
 וכל זה ששנין הפסח באר היטב . שם לנה לישמחו ככה ששם סמור
 ויבצע יף אה העם שר שהרפא עליהם חוקיהו וששדלמם יסכך רין לא
 להאמין שמשנה חקיהו היה הורפא ^{וא} וצעה כרוב האם שנין וצוחים
 דאיה ורובו לחור של פי כ"י הרב קלי חן זה הוחדר כיום חל ורעב
 כוח ^י פק ^ל **שש** ^י החטם ורעה חור אחר כי ישרא
 על פי הראיה מוחת מטה שסוף
 וזון חכמי הלמוד ואלו סמכונו על החטבן המולד וכן אומר שזה הלמד
 לחנה מטעם של זון טיע סגורין לשאר על פי הראיה וכאן הלמד
 להסכך על החטבן והכיוון דאיה זון הכט סמור החות הזה לבס לחי
 חלמים שהראה הטם טעמא הנבואה לחנה צעה הלמה וחור לו כנה
 דאיה וקתל . עה הרב יהיה לחי עליכם כיוצא בכם . וזין להקטור
 שאם יהיה סקלה עליהם לשאר על פי הראיה זון של סגורין וכאן
 שאין סגורין להסוך על החטבן כגם שהעיר ענין הראיה על ד
 דעם כגיה סן היה ראו להשר ענין החטבן או להטח טעמם או להוצ
 טעם ולהוציר כ ענין הראיה שר זון סלח ושור על חיוק חוסף הוד
 הוצון להשקם אל החטבן וכי טעם טעם מרעבנים גליו ישרא לשע
 וחקיות כעין חלבו רין היה להקטור אטעו הלמד לחי יטענו
 החטבן וטעם טעמנו אטעו טל וכירוע כ זון גלעד היה לחי חטב
 על החטבן חלח היו טענים על הראיה . רין היה גם קלוד זה חזון להנה
 על הראיה . ורבי ירוע החוט טעמא חס יצו זון הלמד לא יהיו טענים
 על החטבן וכל זה חיו להבאר ומה הפרטיש זון הלמד כ טלוד ככל
 היו מרעבנים על הראיה וכאן הזה יהיו מרעבנים על החטבן . וש
 לא עקן החטבן אל אחריו וזון רב אחרו צאר ישרא טלוד וחכמי

חטבן
 חטבן
 חטבן
 חטבן

מאסה ותכבדו למור על החיות היו קושצים והגדו שקיה שר טעם וקטע
הואים חולה לחתן לא כחטכן ושור כי יצחק נפחא שאקן החטכן הוא
אמר של עץ ההרצלות לא לזרון ולא להטעים ואם הוא חלבה למטה נמיני
והטעם לתול החמורים י צא ווע כי אין זה כי בראיות לב ואם הורד
העלה כרי שיהיו כל ישראל שונים יום אחד הוא נקרא ככל עהיו ביטתם
עמים לא חטטו בטל אמת העלה ושור לומר יצחק שהיו נוטן המלכות
ק היו מרגבים על החיות ונה די להם אמל טאה להם ענין החטלותם
נה לאמר לתלמודא טמיני הוא כפי מעבד כל מזהה מחודש ומיני
סופרים לאמר טרוך חרף ית' אלהינו פלך השולם אטר קטטט טעוהו
וזמנ ומעולם לא טעונו טעוהה המזהה טעוק אלה של דערס נזה אחר
ט טאה מלחיים לעמוע בכל טה עינצרו אפילו עינצרו של יתיק טמחול ועל
טמחול יתיק כפירם יתם של פיהרקה אטר ייקן אלה קמחי טלפי אלה של פה
יודע כיהטטב טמחור של פי הרהק אינו רועה טר טיטו חיות מלכס
אלה טעה טמחז מעוהה הרהק וחולם זה הדיט טטו חת מלכס טמו חורה
כמלעה הרהק ווע פסוק מפי טל חכמי הקדוים כי כל הערקה טחין
להסיוע מן הכרוב היא טולה . וחולם החמורים טיט למחוק צ
טהערקה לכר בלי טוט סיוע מן הכר טעה החכס ז טוביא נז חמור
טמחור פסוק טחין זה אלה מפי טקצה למחמז יר טלטט טמחז
ט מדין טהה . סוף העומר חס הוא טהערקה כפי טמחורים
כמלעל הערקה טעקה יטל גם זה וחמייט טה הרובי חמורים
לטל הערקה טעקה טמחור הוא החמה מהטחין לטו צורך
עה להעיר חמורם החממים מאחר טזה הענין בטל מלך
עליו . אחר טחלו החמשים כענין ההרצלותם הם חלוקים יט
לרעה ולהטן טחין דכור אחר מהם חמייט חלה מראובים

אטור לחיבולו לסבול מן החתמה והעטרה בהיות הרוב הזה מחדות נוצרי
 הופה על כן נקרא חכמה ללחור נרצח ההתגלות כפי רצונו חלוקים
 והמנה צדי ליעב הרוב ולא עלה כירם סמור זה ידוע וצדור לכל
 מעטל אטור יורח מהטם יה'ע ויחמול על הזמנת **טבחולל**
יהעלה טמו יי ומשה עליב ירצנו לרבר
 בעחוק המולד זכאלונו .

פק טמינ
 דק אחת בעחוק הסולד י ידוע כי קביע
 החרט לפי דעתם על פי המולד והמולד
 יטול בכל חלקי היום ונתנו עליו י צדור חס יטול המולד מעטע
 טעה ולמטה יהיה כוכים קביעה ואם מעט שעת למעלה תהיה
 הקביעה למחרת י ואם תהיה העלה הוא המולד כיום טיפול המולד
 פחור מעט טעה זה אינא פטור כי הקביעה תהיה מומן היען בלי
 היות על המולד י אף על היום טפול המולד מעט טעה ולמעלה
 והקביעה תהיה למחרת ואם המולד הוא העלה אף העח ההתחלה
 קינב לטע טעה חול ואחריו כן קבע זה אינא פטור ומה טיפול מעטע
 למעלה ועלה קראו מולד זקן י ומה טיפול מעט טעה למטה טעלים כו
 קטעה קראו מולד נחור חכל לפי קונם יע טע בחורים טחים נוקטים
 בטע סימן ג'ט'ר לית טבור טעה וטע סימן כ' ק'ט'ט מולד יטע
 טעה וטעם במולד טערי י וחולם להיות החרט כגו מיתים טעם לח
 יחור ק על פי ראיית הלבע טעה חלה הלבע ביותה וכל טבור על הדיב
 טעה אחרי הטעם ^{השב} והוא החלקים וטעם החולד לחטן ולחך לפי חק
 להיות מעט המולד טעם בחלקי היום וכונת הזנה לח כן יחול מהתחלה
 היום י דק טע בעחוק המולד יהיה כי הטבח המולד כפי טוחטבן חנה
 הוא על שר ירוטם על פי חלק החולע ויהי לטעם טעה הלבע ביום ט

אף אטור לקדוע
 קודם שיהיה המולד
 ג'ס

טעם

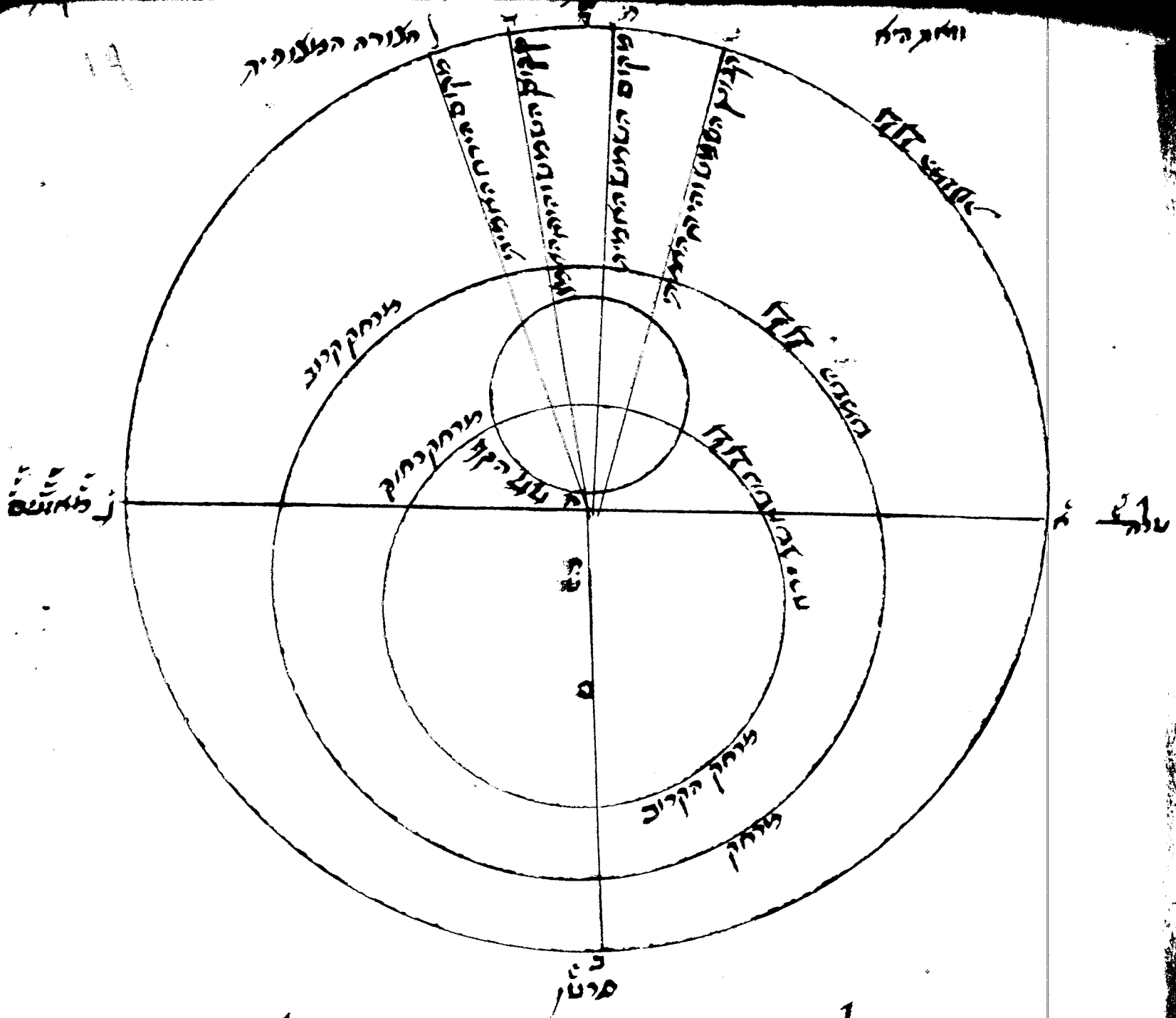
טע והיה נאמר לכל השלם והקבוע היה יום ג' וכן אמור נע נאמר
 לג' חדשים קודם שסוף גם שנים היה הקבוע בשרי יום' ולא נאמר
 הלכה ליל טע כן אמור כן שרא " אך מוטעלי הקראים ספ' ו
 ספרים שהקה ומן נראה הירח בעקר נאמר ל' היטן והרבע היו ^{שדלל}
 והירורים רועה וזה היה בקוסטיע בעת אלקטאו הולך עתן נכדו
 אטכנים בקוסטיע . אך בזמן אחר סופר על פשיים טכונים טעמה
 הלכה וקראו הקראים ויום קבוע הרבע היה לחור וזה היה בזמן טכנא
 ו' אמר אלקטריעט סקוסטיע . והכורב והשנין ספר טאט'ים מן
 הרבע הטע ושאו כישר חמין טעור הקראים . והנה ז' אחרן נע ספר
 ספרו שהקה כזה בטולכט טעט' לט' לפע והיה לרבע חולד גטרי והיטן
 טאה כעך כנרוח הטעט והואו חורה לרבע . גם בזמן זה הקה כנה
 השנין . גם ז' טעה הניח ספר ומעט טאו טיום טקטעס בופטעים יהיה
 הוא יום החזיק חוקום לו טיום או אחריו טיום נאמר טיום הקביעה
 טוהק קום לחזיק הוא טלח היה . ואם ט השנין לח רהיה הקביעה על פי
 הרטרור החזרור האמורה חחר טוקום החזיק מן יום הקביעה וכן
 אמור כן שרא ואפילו בחלק האמצע . טעה טעט' טלח כחולד גטרי
 רוחין ואיטן שטום טיום הרביע וטפ' דחייק אדו וקוטעין טחמט' טהו
 יום טליט' לום חולד כחלק החמצע טהחטרור החזרור על קטום החמי
 כפי טוקוקו חמט' הרבוע לט' חור' להוסיק מעט כחלק הטמט החמצע
 טרמקוטו החזיק קרוב לט' מטעט מחטעור קלל ולעזע מעט מחלק
 חר' חמט' מטעור הרי ז' מטעור יהיה כין קבונן לקבונן כין קטונן החמצע
 לקטונן החמט' הפך זה לעזע מחלק הטמט ולהוסיק כחלק הירח זה
 יקה טעיהיה הקבונן כער' טמט' כחוקרוב הקרוב כלל' ומרוב קלל' הקטר
 הירח יהיה כחלק החוק מלל' הנוט' והירח יהיה כמט' קלל' הקטר

זמור טעט' צדק טהע
 בט' שר טיעל' ט' ל'
 במגל'

אשר יתנוסע בצל הירח וירוק לתנוע השליון . וסדוק חזקה כרי טהוב
שאר כמורחיה העין טענה על הירח א"ל ונרבוה וצל העמט
ונרבוה וצל הירח ונרבו ט ונרבוה וצל הקפה כמחוק הירח טל טעמ
ונרבוה חלפסן ט' כאלו הורבנים לעל מרמט סרטן עד ראש צי וכסד
החלפסן יהיה קטן המאורות טעניה הטמט כללנו כמחוקו הקרוב
והירח טענה על הקפה טעניה מרבו על הקפה כמחוק
מחוק טל טעמ לפי מהלכ **החלפסן** . אך טעמט הטמט והירח
טל אחר לפי טקומו החמיר . יצא מקום הטמט כללנו
טעמ **מעלה** פחור חלק ממול צי . ומקום הירח החמירי אחרונת
מקטן החלפסן ט' **מעלה** וז' חלקים טמח כ' מעלה פחור
חורש חלקים ממול קטן . וחולס קנולס החמירי יהיה
כח מעלה שלטית ממול צי בקרוב וזה קו ה' יהיה
קטלם **החלפסן** יקו ה' **מקום** הטמט ^{הירח} החמירי
יקו ה' **מקום** הטמט החמירי .
יקו ה' קטלם החמירי .

מחוקו הקרוב
מחוקו הקרוב

נדרוע שמהק הירח
 ביום כגושני המעבירה ין משלוח
 ועטה חלקים והטה היה בין קבוע
 האמלעני ש קבוע האמירה קרוב מיד עשר ואם המולד במהלך האמצעי נטל
 במלך במולד תערי ואזי היה מקום הטמע האמצעי הוא מקומו האמירה
 ואין למטה כלל וערה טלנים היום טו עשר ולמה יורה היום הך כאשר
 הוא .. אכן אעס כן עורא הודה בזה אסעל הספק צריך להיור יום
 הכפורים ביום ה לקביעותנו וכן אמר למה עור החטכון כעבור יום

יום אחר מכלל שהוא מורה שאח הדחיה שלא כדון אן בעבור טעם אחר
 הומעם לא יהיו קובעים כיום ד' וכה הומין יהיו קובעים כיום ד' על כן דה
 רחוקו גם כנה הומין נראה מדבריו שחא סוגל אעפ' שחטבון זה
 מקולקל ומבולבל עמד עליו כי לא יוכלו לעשות דבר אחר טוב מומטבן אחר
 ואמר וק' קטלו כי מי עבאיים והם עלמם מורים שלא עמדו ספק זה החטב
 אלא משקף חכמי הלמוד ומק' אביא ורביעית הוזה הדין לכל דחיה אחר
 על המולד בחצות ורוחיים כיום של אחריו אלא דעם אורגם על הרוכ
 אעפ' טיקה וראוי להיורג יום הדחיה יום קבעה וראוי לסכור כמה טעשו
 יום קבעה יום דחיה בעסן והטרי ואחר כך יקה בטאר הדחיים
 אלא יקה דחיה יום דחיה בעסן והטרי ואחר כך יקה בטאר הדחיים
 שדחיה אחר בעבור היות האבנה בחצ' אעפ' קבנה וזה אינו כלל אחר אלא
 אחר ד' שלקבלו אקדטם דחיה יום דחיה בעסן והטרי ואחר כך יקה בטאר הדחיים
 אומ' אפעמים יהיה בין המולד לער הטקיעה טעט טעור ורצה האבנה
 אן על חוקיר ורועה ופעם יהיה ביניהם לעשות ולא רצה אפילו קבעה
 אור גדול ביורעם כי בראה הימים טהם ימי דחיה היו מקדטים כזמן
 הדחיה וער הטלבו אורגם אן מרי וערה יקרה כהיום ויהיה קורב
 והם מחללים אורגם וחס הם מורים טטלו דחיה וטעשו על המולד
 ולא יקה קבון אחר כאלה הימים ועל מקדוחים אלה הימים כנה
 מירקא כטביל יום הספרים ומפני יקרא בטביל ואט השנה אלו יר'

וזהו
 שכתבנו
 וזהו
 שכתבנו

ואם הם חורים טבעו החייה נשענו על המולד ולא יקה קבוצ חמורה
כאלה היונים ושל מן דוחים אלה החיים כצו נחוננו שחור רכריהם נ
נשענו נה נאם של הרוב מלא יקה וראוי להורג יום החייה יום הקביעה
ואחורם טבעו מירחא טביל יום הנפדים ומפני יקה נשענו כחם
הטעם חלודים ראויים לתנוקה ליטב נהם דער ההמון ואם חסרתים
טבועם כצו הפסח נופל בחמה לטבעו ויום וחיטבונם כחם לטוב
הורף הקבוע כשחור המולד נאחר שחוטבין יולא להם יום
קביעה וקבוצם דחיות שרשפוע סקטן ^{החמיה}
לפי דעה מרין היה ראוי להורג ששים יום אחר ולמה ששים טע ימים
וזה נחלא רכריהם חלוקים כפי רישותם טקולו טעין ההנחלה
והרבי סעריה הפוננו שחומר אין קביעה חרטיהם של החייה ולא של
המולד רק של החלוד לאיכר טעם לקביעה ב' ימים אין נחיה ראוי טעין
טאול ויהי כיום החורט טע ורבי אכסר בן שרא חסר חור טע של חט
חטבון המולד טכ יחור טזה החטבון הוא טבה טהלך החמלע ומפני
הספק ששים ה' ימים ולמה אין ששים יום הנפדים טע ימים חסר
סהרלו טעו ואם מפני סכנה חולים החולה הוא פטור כרך טחולין
חטב של החולה מפני סכנה וידוע נלפי חטבון המולד כמו טחיות
לפונק יחור לחוריו לפי הרוס פרוה צרוע וטמו טקובעים יום הטע מיו
המולד ק צרך לקבוע יום הקרוב מיום המולד אין דעה חכם סהר
רבי סערה וחכם בן שרא חטקס סחור טע טחיה הירח טע ימים
הוא מפני ט טהר טעבור ט נחון החייה היו ששים יום אחר כחרק
יטאל אין התקנות טלא היו יודעים יום טקדעו בירושלם ולחוקות
טלא היו טלוחים טענים אליהם היו ששים טע ימים מפני הספק טע
טעום הקרוב טע טערה קובעים כחטבן וראוי להורג יום אחר

מפני

חטבון

לא שגקו מחנה הועג אלא בע ארץ ישראל ששים יום אחד כפי מנהגם
 והתקנות החוקות שעי ימים כפי מנהג בני החזיה אך כראש המטה
 בעבור טעם אפילו כירושלם לשאר שנים ימים מפני הספק ששים גם שנה
 בע ארץ ישראל שנים ימים לאה מרבי זה החכם אין סגר רבי הדחלועם
 לפי העלות שנה ושקלים . אך זה טראוי לשין כרביזה אם מפני מעט
 כר בנין החזיה אם מפני הספק לא היו תקלים יום לפי מיום דאטון כן
 חזין טקן אם מפני הועג אלא להקל יום לפי מיום דאטון ועוד אם מפני
 מעג לא היה ראוי לשאר טעם כפי יום אחד חזק ענה כפי החטכון
 ונתחננו ואים שיש דאטי חרטים שששים אורם עם אחד מכל אינו וע
 מפני מעג ט כפי המנהג בל דאטי חרטים כגון החזיה כל חזק הוקמו
 שלא היו ששים העלמים מעשן היו ששים אורם שש ימים אלא כנוראי
 ראוי לכה להכין טעה הלה מלך חרטים עלותף העם ירחיקנו מאלו הדיעו .
פרק תלוע
 חננע דכע החלקה שיש כמעט וכין הרעם
 בענין חזיה הירח בעבור שהלעג לא ראה
 טעה ללא השלם מפני שחציה קטנה החזיה לפי המקום יש לו טעמי מראה
 שאין סין הכנבים הקיימים אער אין לארץ שער מעדג אלא אורם
 הכנבים הקיימים ושעלה יראה שער אחר על השלם כולו אך הירח ^{שעור}
 קטן מעשור הארץ ושלכן נעשה קטנה החזיה לפי המקום ושלכן יראהו
 חטוי מעב קולם חטוי מוח . ולכן חטוי הרעם אימורים כי קשורה
 החרטים לא תהיה כיאם לפי מקום ירושלים ואמהם ט החוקים מירושלם
 שאין טלוחין מעשן אלהם מפני הספק הוא ששים שש ימים מפני שלא
 היו יורעים חזיה חס קטע כירושלם . וחטוי הקאים זל אורעים הוחזל
 וקרוי החזק חטוי על ט כחזיה הירח כל מקום טרחה חזיה הירח ^{כפי}
 לקטע ט המקום ההוא . והנה ראה הלעג לחטוי מעב קולם חטוי חז

חזק
 חזק

ארץ ישראל וארץ חפצו שלם לקבוע החרט בו כיום וברצו שמיאפטר
 ולו ואין לקטור בנה שלום יהיו שנים היום וזהם למחר שהחלו
 טבולפי היכולת ולמחר יהיה שעה כפי שיראה לו . הוא אין קרוב החו
 בראיית הירח וצורה החתונה הוא מתקדום היה כפי שאמר במחנה
 והיו למען ולמשעים . וכוונת התורה השמירטנו בו שלפי חזון המענה
 שלמה היה נהסל מקום וזהו שאמרתנו מפורים בקצונה החרט אין סדווריער
 נבגלם נחמק ישראל כפי החייה שזה לב חזון המקום ולמד והחנה ירין
 להסוך כיום ושם האולם ירע . הוא תראה בעשין החניב שהיה חצור
 וחולק הסעלה כחוק ישראל כחצר ירמור אין שנין החרט קבעחו כפי
 שהיה מקודם . . והנה נלמד בכל אשר היו כינעם נביאים והוא היו להם
 טפס וחדשים ואז שלפי החייה היו מתרעבים . יחס יחזר כהיו נשע
 שלפי שקבעו לו צדקה יהיו ששים טע ימים מספק הוא אז הלו לישאל
 ולא היה כדירן בחולם ונמו שהנחה להם כן ריין לבו להדגהו כחולם
 והם חזורים שלו שקיסה טעבר טעם וקבע חרטים כחזה לחמק לא כחטבנים
 ושור חם החוקים ששים טע ימים מפי הספק העאמר לא יהיו שלוחים
 מעשים אליהם מלי חרחק החוקים וישלופעם אחר טע ימים ויכוא חרט
 אחר ויש להם לחכמה מן הטע לחצול ליל ומנו ולל עבדו ושור ישלופע
 ימים העאסילך כזה החטב יתקלקל העשין ואם יהיו מתחילים חיים
 ראשון לחצול ליל ומנו ולל עבדו שור היצר מעובע . . . והקוטעיה שוקטי
 שניהם יהיו שנים חיים וזהם למחר החול וקרוב החרט יהיה ר שלפי החייה
 טי העלה יהא המשולל והלחיט אסור כי טהור הטעחה הוא כשיכרחהטע
 ועי טר הטעיה הטעה כפי החוקים בטעבר וכפי סנהם העלה טעבר
 טענה ויצאה ליריטה וטענה עם טעלה חם תהיה הכחינה כפי שריכר
 ה טענה טענה ביוטולם העה והיגיה טוכב עם טע וחייב כה ונהאחפול

אלה עמך בני ישראל הקיימים שאין להם שני בלעם אלא יחד הטעם כפי
 המקום השני כפי שכן ליקום ויקום ונהג הטעם שלהם יהיו וקול
 טעם עליהם שער קום אע"פ וקום אחר פתח ויבדע וטעם אלה מחללים
 ולא כן השני **וְכִי יֵשֶׁב** מודני החלוקה טעם אחרים טעמו שנים
 על הראיה ב' היו מחטבין כחף החלטבנים מחטבין אם
 יראה הירח אולם יראה אם של חטבנים כי יראה מצפים כל אונן היום לבוא
 שים ואם לא באו שים להשיב טעם השני מה החרטבן שתיין וקולין
 אלה של הראיה ב' אלו עברו אין חוטבין של הראיה . . ואם של
 חטבנים כי לא יראה חפץ טעם שים והשירי טעם אין טעם אלה
 וטעם שהיה ולא של חטבנים להראות הירח והוא טעם שירי פלוג וטעם
 בעצמו אחר להחטבן אחר חטבנים לך מה של היום ומה החרטבן
 טעם מפי **וְכִי יֵשֶׁב** חטבנים טעם אלה שים להשיב טעם חטבנים
 אם מפי קטנות אם מפי עבים דין להם קרע ואם מפי חטבנים של הראיה
 אם כוונתם אין חטבנים כ' חטבנים ולא יכלו לראות הירח אחר
 כי קטנים חרטבן מלא וחרטבן חסר חטבנים חסר וחרטבן מלא כפי החטבן
 אך אינם מקולים והנה חרטבן אם שבוהו או פטוהו מפי החטבן
 לא מפי הראיה קטנים אינו יום קניעה ולא יום קרע וכנהא מרטיהם
 לא היו מקויים קטן אלה בנה שיהיה טור והוא חפץ והם טעם אחר
 שחטבין מה החטבן אע"פ שטעם שירי ראיה ב' חטבן חטבן ל
 כונן והנה שבו חרטבן לא היה מפי ראיה אך מפי חטבן ואיך
 ישל אונן יום קרע שו מפי טעם אחר אחרו שים לבוא
 עד שער חטה וכו' כמו שפירט והנה של חטבנים מה חטבנים אה החרטבן
 לא מפי ראיה כי הנה אם אונן ב' חטבנים והשירי שים והחטבן חטבן
 כונן טעם חטבן חטבנים חטבנים כ' אם החטבן חטבן

גדולה הטעם ב' דף פ"ה

חטבנים

לחיות ולא שושים להשיב טאה הירח צריך לקרעו מפני הקרב סיוח ה
 החטון וחולס סיוח הקרע לפי דעתו חתנובע מקרא שחום כי חלון
 הדיוק אעפ שליוור ברע הרור כן הליוור בקרבה וכששטים סקרבה
 עושים אך אם יורע כרע הרור חוורים מן ההקרבה אל הרור והו לצון
 הגוף על מה עצמה שחם לחט הוא מור במצתה החל. **הדרך השלישי**
 מוכס החלוקה. הם אומרים שמקורצם מפני הצורך
 בין לשאר כוחנו בין לעב ויהיה שצוי ואעפ שעברו וכחושים וחמר
 שחמהו כוחנו או שפגעו אה החרט ולא טאה מה ששאו שצוי. ויה
 טא סין תיה. ונה לרעה מה טא טאית לו ואה הדרך נכונה אומר
 כי טעם הצורך הוא העיון בחטוג הקבוע נפי טצריך לעבר או לפעט
דף דרך רפשי מוכס החלוקה אומרים טקרות החרט
 הלו קי כן כבירין ערים טראו אה החרט
 לא קושהו כז לומר מקורט חינו מקורט והלח כז לא יהיו מקורטם חל
 על פי חיוור הלבע נחיוור הלבע היא השלה לקורט החרט ואין יהיה
 העלל טא. וחמר טוג עלי כבירין לב לקורט חין כרע טלוי כיכולה
 על אדם טאם ההרע יהיה מוסל לנז ונה חינו מלא חיוור כפי כוונ
 אם ששים על הרור מה צורך לפי ואם מפני טיקה יהיה היום משפט
 טער חיוור הלבע וצריך לחטב ולקבוע חין א שרבו הכור הרור עם
 חוסופק ולום על פי כירין חין כוונטם כנה חלח לחיוור המצוה חלוי
 על פי רצונם אעפ שהוא כיר לקרע ולא לקר לקרע טעם שחומרים
 שמשברים מפני הצורך ונאר היא חרדות צולה ורור סה טליוור
 הטם לחליף המערים מומט. והכנה צוג אלה מושרי יף מקק אטר
 קקחו אהם כוונטם. ולא כוולק מועטם ואם הם מעשעים במלחמות
 לחליף חלה טחבריה ונקול מפני חסרון הו ירא יף ויכונט כי צידוע

מחליפים דברי העם החמורים ופי הנבנה על ידי מטק אנדוראט אכל
הבאים . מעשה שהיה פעם אחר מפני העבים לא יכלו לאור הירח שר
שעצו מלא אחר מלא ונרמון ונראה החדע כדו לחדע ונבנים מרדק נר
רזה וספר העציה עליה הספר צול אעפ שאם היה מחוייב לבנות ול זה
להראות ט אור היום אין זמן קטער ואעפ עבאק הירח להודיע כשל
פי דו הרט הלוי וכיון שלא קטעוהו דו לא היה מקורט ואם נראה היה
לבן עטף העציה וזאת שאין האבג מבחולת פחור חכט ימים ומחצ
ושהי ידוע שעק וענ חלקים כן אי מקטל מעיר אבי אבא וכונע טהק
החולע וטרי עבאק כדו לחדע להראות להם מה טעשה היה עשו
וא שער אין לעבנה מעבן שאין חרע פחור מבט ולא יגר על ל שלבן אחר
והמתאמר לא טעלו היו מהבנים . **דף תמיטי מירכי**
החלקה חמורים כי דאור הירח
עונה טעלה ראווה בירדן אבל אם ראווה דו עצום אם היה יום שריין
מקדעין שאין מקדעין אלא כיום אבל אם חטן אפילו דו עצום ליל
טעלים כיום ל' מוסיקן וישרים הטעם טעם הטלועה ואם לא ראווה
דו ציכים לבוא שים להעיר ועדוק הירח צריכה בטע שים טעמר
לוצרים עורק ימים טעע שים להעיר וצריך טעל מן פסולי שור וחולק
מהם חמורים הקרונים טעלים טעור הירח . ומהם חמורים שאין
מקלין שור החדע מן הקרונים אלא הקרונים הולעם להעיר טעם
יטעא אחר מהם פסול יטק האחר עם האחר ויעיר . ור יומי הנטי
הקרונים להעיר מעשה טעוביא הרופא הוא ונבו ועברונו כפי טקלם
לבו הציאור . ואחרו טעערים מחללים אה הטעב להעיר ואפילו היתוס
להם ולקחין להם מונטר ואם מפע אורכ טוק לקחים כלי ויין ואם
היה הער חולה מרכיבן אורט על החמור מפע טהבט אומר אטר

שגל זכו
מוטצין

הטלועה
וחקורט

מחליפים
דברי העם

הקדמונים כחושם ולא כחולת מושם ומיך מפני צוק מעדין אר
החורט והלא הצוק ההוא מחלוו הטסת יהיה שיוף וזהו שחייב
ולא חלו השנינים הקטנות והגדולות כחולת כחולת כחולת
מהם אומרים אם נראה שגיל אין מחלחין אה הטסת מפני כח
הוא רצ אפטר שיהיה לכל . ומהם אומרים אפילו נראה שגיל
מחלחין עליו אה הטסת . ועד אומרים שים טהשדו נאחרים
נחיס אחרים ונורע להם י טהשדו הראשונים עוד נחיס ונחונ
ומחלחין אה הטסת להשיר . וחלוקה כינחם השעה שהיה
ועברו יוקר מארבעים וזו שרים ועבכ ר שקינה בלוד ולא הוה
לו נכך נחלוואל אלא אמר אם אהה מעבכ אה הרבים נחלוואל
מעלן לשטר לבוא יי דרך טעני מרוב החלוקה מהם אה
אין מקדשין בלילה כי אם כוס שחם ראובו כיום
כט וקרעוהו קום אה הכנסים מקדש יחם לחו מקדש למחרת
ולא כן כונע התוק שהיה הכט אומר שעה יחם למושני טעמט
ידע מכוואו שמרמינו טהקדוש יהיה אחר שריבה הטמט והטע
אמר אה הירח וכנסים למחשלות בלילה אין העאה מרערת
מפני שגלו הדבר כזו ולא פשלות כיתרין כיום .

פק שעה וחולס דמינן בקדוש הירח על פי חזוית
הלצה כפי טהודו לנחמטכילינן וחכמינו

על והו טהלכנה כסתרה כמו טע ימים נאחריו כן נראה אחר
ערב הטמט והו אחרי הרוב אכל פעמים יהיה פחוח אז
יתר פיו יום אחר וחכמי הכונה אומרים כי בטת תקודות
החפונטן שהן יחט פרטן ויחט צדי יקה וקהיה הסתרה יום
אחר . . אין בטת תקודות הטווי טהם יחט עלה יחט

והנפש יקרה והיה הסתירה כמו שלמה ימים שכן אמרו חכמינו שהשנה
איש נראה חל הזהב הזה על כן אין ראוי לשנות חרש הסכר שהוא כלי יום
ולקדש יום ל' אלא נראה אין לשנות חרש מלא ל' יום ולקדש יום ל' אין חרש
חושבין על החיה שאין לך חרש הסכר נכבד ולא יתקן על ל' . . אם ראוי
החרש שש ל' וקדשין יום ל' ונני שלא ראיתו פעם על מי שראיתו מפילוסופים
אחד מוחכם על ראיתו לך עתה שלם חרש בין איש בין אשה כצדדים
כצדדי הירח מפני שכל אחד יצא לעצמו ול' ישראל בחוקה כצדדים ויסתוף
האחד על דעת הצדד מפני יחיד ריבוי לבד שלא יהיה חלק ברשת סדרות
החרש חרש הקדשים לפי דעתו מן הדישה שהקדשנו שלא יהיה חלק במחוק
מחשבו ריבוי מן שבתם לעגור כמעלה השנה . אין אם חרש שיעל
והנפש מלכת ומצדדו מן אייטור סיכוכ כצדדי הירח הדין נהג להסמך
על חרשית . ואין לעשן שאם שמשברי ניה חכמים חרש טהר טהר
הכל העשן אין אמת חכמים חרות ט ניה טחוק הדין ולוה המוש
אמתו כעמים פעם לא לשלם העשן והיע ועלה מן החין . ולשען טיט
שישען כי מאמר הכהן לא יקום עד אחד ט סוים לעבוד כו . ואומר על
פי טעם יקום דבר . ואין אפשר לקבל הירח על פי שר אחד . יע להטיב כי
הדעים הנודעים יודע טעם סוים טחוק יאלוהם המושכל המורג
והמפורסם . והמקובל כולו טעםם הדיאפנו בחינת ערוע ט הם טחוק
בעלה לפי טוים החמה והטקד שהממשל והמורג בעלה ראשונה
מן האמה החלק טכולו אמה . והמפורסם טעלה הטעם מן האמה
החלק טריבוי אמה . והמקובל טעלה טליטור מן האמה החלק טהאמה
והטקד כו טים . אין כמות המקובל וקובל מוחס כלי אנו טעלה רצויה
יהיה טעלה ראשונה מן האמה . ואלם אין ראוי לעמוד המקובל טקום
המוטעל ט הממשל וטין הרחוק והקרוב טחוד וטל השנים כחוד טוה

והנפש יקרה
והיה הסתירה
כמו שלמה ימים
שכן אמרו חכמינו
שהשנה
איש נראה
חל הזהב הזה
על כן אין ראוי
לשנות חרש הסכר
שהוא כלי יום
ולקדש יום ל'
אלא נראה אין
לשנות חרש מלא
ל' יום ולקדש יום
ל' אין חרש
חושבין על החיה
שאינה לך חרש
הסכר נכבד ולא
יתקן על ל' . .
אם ראוי החרש
שש ל' וקדשין
יום ל' ונני שלא
ראיתו פעם על מי
שראיתו מפילוסופים
אחד מוחכם על
ראיתו לך עתה
שלם חרש בין איש
בין אשה כצדדים
כצדדי הירח
מפני שכל אחד
יצא לעצמו ול'
ישראל בחוקה
כצדדים ויסתוף
האחד על דעת
הצדד מפני יחיד
ריבוי לבד שלא
יהיה חלק ברשת
סדרות החרש
חרש הקדשים
לפי דעתו מן
הדישה שהקדשנו
שלא יהיה חלק
במחוק מחשבו
ריבוי מן שבתם
לעגור כמעלה
השנה . אין אם
חרש שיעל והנפש
מלכת ומצדדו
מן אייטור סיכוכ
כצדדי הירח
הדין נהג להסמך
על חרשית .
ואין לעשן שאם
שמשברי ניה
חכמים חרש טהר
טהר החרש
העשן אין אמת
חכמים חרות
טהר טחוק הדין
ולוה המוש
אמתו כעמים
פעם לא לשלם
העשן והיע
ועלה מן החין .
ולשען טיט
שישען כי מאמר
הכהן לא יקום
עד אחד ט סוים
לעבוד כו .
ואומר על פי
טעם יקום דבר .
ואין אפשר לקבל
הירח על פי שר
אחד . יע להטיב
כי הדעים הנודעים
יודע טעם סוים
טחוק יאלוהם
המושכל המורג
והמפורסם .
והמקובל כולו
טעםם הדיאפנו
בחינת ערוע ט
הם טחוק בעלה
לפי טוים החמה
והטקד שהממשל
והמורג בעלה
ראשונה מן
האמה החלק
טכולו אמה .
והמפורסם
טעלה הטעם
מן האמה החלק
טריבוי אמה .
והמקובל טעלה
טליטור מן האמה
החלק טהאמה
והטקד כו טים .
אין כמות המקובל
וקובל מוחס כלי
אנו טעלה רצויה
יהיה טעלה ראשונה
מן האמה . ואלם
אין ראוי לעמוד
המקובל טקום
המוטעל ט הממשל
וטין הרחוק והקרוב
טהחוד וטל השנים
כחוד טוה

ואין שולפוק אחיט אחר שאיט אחר ולא כן המורגש כי כל אלו התקדים ימות
 לום עבד התקובל ישמור במקום המורגש כן כיאר החכם ז' ישועה עבד והורח
 האמת זמן ראוי היה הוא מהחלק המורגש ועל כן יכנס בעבד התקובל
 ויהי ששמואל ויהיה כירח ושעה גם על דרך הקרבה כעל כן בעת שלא על
 לשאת על דעת הווראי מטום תועבה מן העוונות שהקלענו וההקרבה ההיא
 תהיה נולד מן הסיועם התקראים כראוי וילאנה שמתחמטים זה בין עבד
 כועב השולם בין טעניט המלות שהיה דעת הווראי עבד סגור יתבאר
 ושרת שר אחר לא יהיה נופל מן סיומ ההקרבה . ודבר ידוע שימצא שר
 אחר שרוף מטע שרים אלא כוונת הגיה שלא יקום ד שר אחר אעפ"י שהוא
 כיוצא ואלם זה על דרך העבא והסגלה טעני מקומות לחיוב החיט בין
 לענין דיע בפעולת בין כריט ממונות שהרי הטל מומר טענין עבד על פי
 על פי טעם שרים אז על פי טלטה שרים הנה יומה ואחפצור להקיים
 שאר דברים טעבולה זה . ואמר במקום אחר לא יקום שר אחר טחית
 וניון שאמר כחית הסעלו וירוע כי לעבול אדם בין כריט טעבולה בין כריט
 טעבולה עם הפעולה הוא דע ולריך לשמות טעבולה כריזה מפיט טעבולה
 מורגש והוכר אסור כטכילן ישעה לו זה מוקפ ולריך כירור יותר טענין
 השרת אלא בין טחא לטהור בין אסור והקר אולטענין קרוט החרט אדם
 טאה הירח הם דברים שאינם דעם טעלום אך דברים טעלום טעבולה
 ומפי טעם דברים טעל לו לחרם כינו וטן כורחו על כן יש לחוט חפילו
 על פי שר אחר . הלא תראה שחילמה אמר איט אחר טעה הנער חונג
 הלחם טחא יש להטעם על פי אמה המעיר ויהר מוטלרם הוא הדין אדם
 אומני טאה אה הירח יש להטעם על דבורו . וכבר החכם ז' ישועה כ"ב
 כי הירח לא טאה עליו טעבולה גלוגה אלא הוא יצא מחלוק הדבור ופוק ידה
 מחוררה ולא חייב הטל עלינו כירח כטעבולה גלוגה לשאור עליו על הושר

כעל סגור כעל

בעולה הקרבה ולא הקרבתה ועולה הרעה ויחלוק הוא חוב כי שאלו וטק חזון
עם זולתו וכן המצוות לשמור טעם בעקרונה כדרך כל המצוות בעצם טקע
הקרבתה קיימת וראויה להצטרף בה כן כמעט השלם כן נשעי' ה'
המצוות ואלו הם מה שחייבנו נשעת השלם שהיה שופר להגות
כרעה הקרבתה במקום שאין רעה עם הנוראיו ועם נשעי' המצוות והוא
הלקוח מזה השלם ש' ואשר הכיזו חכמינו עליהם הטלום רמון ומענה
השלם נקץ שלמה ורכיב' ה' הוא שחשבונו אובלים משעי' וולק' ו'
שאנו מקריבים כי אין בהם סם המטה מענה השלם שאין לנו יריעה כרוב
וזה נקץ הוא . והטעם מה שחייבנו בענה השלם שהאדם ירצה ללכת ולחייב
הים להרויח וזה חייבו ירוע לו נפרוד טחם לפי רעה הקרבתה ושג' על פי
הקדמתו וזה כוונתו שפי . והטעם כי האדם אם יטע ארבעה ומוחלט בלוק
במקום יעור שלומם שהנשעו אל חובת המקום והנה טעם השלם
שאין לו ריעה כרוב כי אם מן הסומעם וזה לזמן עשי' . והוא הטעם כי
אם ילמנו זה טעמו השלם למה היה נשעי' המצוות טעמו טולה כי זה
ילמנו חובו גם נשעי' המצוות וזה ירוע מל' ע' מה שחזר כיום
והואם יחל ונמחה וטון טלה אטלנו למח' יכל' טלן טילה וחיך
אפ' טלה ס' שני ממש ויטע' שהיא טחור ואמר שנטע'
אין נשג' של דרך הקרבתה שהוא טעה טעה . והנה יעריבים טלויים
נשעי' המצוות ונשג' בהם של דרך הקרבתה מהם מה טעה של דרך שג'
והואם מה טעה של דרך חוב ומה טעה של דרך שבו כגון טעה לחוב
משחיטה וולק' עם היובינו מקריבים כי הוא מחזיק וזה לא יהיה טע'
הטור כי אם של דרך הקרבתה וזה של דרך עשי' שאם לו טעה לחובו אין
לנו חוב . חובם מה טעה של דרך חוב לשמור הקרבתה כגון הנולד כן
הטעמו נזיר לחובו טחמי' וחוב' טחמי' אפ' שהוא טעם וטע'
ים

שג' טחמי'

שמה תשיע ושל כל פנים חזק לשונך על פי הקרבה הוא דין בכל המצוות
 על ביה בספק חין ספק כזה וקראינה הצולה מדין חוק שהטעם
 יהיונו כי נהשר ישר הברור מן הטופס לשונך על פי ה
 הקרבה מן הנהגות ונה לא יהיה צורך אלא הטופס שהרי הזהירו
 שלא ישען על פי ש אחר להנהגת הקרבה חוקה והראיה על זה כי עיניך
 העינים הקרבה שהרי אם יומינו להם שנים אחרים הנטל שיוש
 מכלל עשיית העינים הקרבה אל הדין שהוא טעם מן הסיועם וראיה
 לוצ שאמר יד העינים יהיה בו כראשונה להמיר מפי שהרע להיות
 אחרי אל הדין הוא הקרבה מפי העינים וטעם ההנהגה יד אל
 להבדל הקרבה מהקרבה להיות הרע מוחזק הסעלה הנגע למקומות על
 פי טעם שנים לפני טקום לנו הניחור וטעם טעם מפי הטעם
 שדין לנו להנהג ברע הקרבה ולמקומות ביאה הנהגה להורה הקרבה
 מוחזקת בשיוו הטעם ולא נח המצטרף על דרך כלל אלא על דרך הגבלה
 והסעלה מכלל כל דבר טעם מהגבלה המצטרף ההוא חין אחרנו צניכן
 בו שיוו הטעם והדין טעם לשונך על פי ש אחר וגם טעם הקרבה
 הנטל מן הסיועם לפי טקום לנו הניחור וידוע שהטעם כיי
 שנים ויראה הירח וישערים ולא יראה מפי מטעם ועל כל פנים לא ירא
 הדבר מחלקים אם לקוט רדור עאמה והדבר מנוח אולשונך הכל מלא
 ואי אפשר שאחר הדבר טעם על דרך הקרבה אומנם מצטרף זה
 לקטוע ולא לקטוע זה ביחוד לב וחס לדרך הקרבה הדבר חין כפי טעם
 שיקריב המקריב נסיון כל טעם שישעה הדבר בשיוו ש אחר אחר
 טעם אנו כי הכוונת הסעלה באיזה ענין יתחזק דין על פי טעם שנים
 פסק אחד ענין אלה הם טעמי השוה

כח חוק הירח כומנו ידוע שהירח חפסם

נטה לפני פנים טטה לירוס פנים אין לרוח כלל אם היה מורגט נ הי
הירח ברוח צפני או טהוח על קו הצוק והש השד טראהו ברוח כלומי
אנים שטים על פי שיומן הוא הדין אם היה ברוח דרומי והש השד ט
ראהו ברוח צפני או טהוח על קו הצוק והשד כי ראה אותך באחד משני

הרחבים שזאת טקריה **דק טערת** בטובע השדוק טאם
היה לפני טלטה חרטים חסרים על פי הראייה ונא ש

והשד כי ראה הירח בחדטהד נומנו מטבטים אונט כי אין לנו יוגר מע
חרטים חסרים ולא יוגר מחרטטה מלאים טפי הטעה נאטרי יתחזר

דק טלטה בטובע השדוק אם ראינו הירח טחריה בטובה
ונא שד והשד ט ראה חונט שניה בטעב ^{מעטטים}

שונט חל אם רהיה ראייה טחריה מסופקט ט אולי מלי הקטטור
השבים נראה חונט לטע בקייט מקיימים שדוק אבל אם חונט כי

טאה בטעב וטעב אה לח טאה מקרטים של ראייה ל ט כן ק וניקן
היה ראוי להראות כלל אה וט מטטה טהיה נחוששים והשד טחונ

ח הירח נומנו וטליל טבורו לח טראה וקנלן רכנ זמליאל וז דוסה אה
שד טקר הם היך מעשדים של חטטה טהטקה ולמחר כריסה בין טטה

חונט לונט יהוטע רוחה אט ארדטיך חך לח הסוכטנו טר טיהם אין
ראוי לחלל חה הטעב כדי להשד נראייה הירח חונט לשונט טוס חלול חונט

מאופט החלול כדן לטלוח טרטים של ידי שפיר וטולא טהם כין טיער
הקרטק ראייה וכטטה להטמט בקרונט החדט ושד טחונט טכר

חוטטה ויהיה מוחונט המושד של ט חיאטטר לחלל חה הטעב מטע
קרונט החדט יטמ זמן טירקלחו הטמים שבים ולא נוכל להאור

הלטע ולטעור כל מלאים חיאטטר ט אפטר חחרו שדוק הוספך
מלאים דוסה ריאה הלטע ככל לחדט ולטעור הכל חסרים חיאטפ

חיאטפרי

אחפצך כי אחרי שגור חסדים הרבה תראה תוספת ימים שיוס לך
לחם ודבר חפצך הוא טיקה ולא יחזק היח מצו מעט העבים והדין
נותן לבנון סיוה צ' שעה . וידוע כי מע טיקה היום ולא תצא הלצה
כ/ קה השנין בזמן המלכה וראו לחשוב סיוה צ' היו שנים להרגו
גם אחת טעמים . ובער חוקן חלוק הנחיו כי אחפצך לו טיקה חשבו
עלה דאור וחס היו מעטור חס שהיו שנים הכל נלחים חס שהיו שנים
הכל חסדים וזה טל כפי טקום לנו הנחור . וחלום מחור ע' שהיו מחשבן
כדף האטן ענין שנים כהלך הירח וכפי עמיה חשבון מקום
הראיה היו שנים חס חסר וחס מלח ובער חורעגו טהורה מעטנו מלה
מלה הנהג . לער הוכרי טמים עם כל יחסיה ועור טהט' אור' הידער חקן
טמים חס תלום מטעור כחוקן ובער קום לנו הנחור אין יקה הטכונ
בער וחיוה לחי טחור ההך מעטה מדין הנה העקנישר הטעה הלוחה
כמהלך החמט וכרי להטמח הנהג וחר הידער משקת לה השנין על פי
מלאה החטב סח' קיטור . וחס כן נטמור הרב אשור על דער ההקרה
כגון כל המלחה אשר תהיה רעב הכרור נשלח מהם וראוי לשזור על פי
דער ההקרה . וידוע כי דער ההקרה היא כלה מן הסימנים וחמה
ע דער ההקרה יסולר האפצך כי החחויוב והטמעי ידע הטל טהם
מכחמים לעתים אין האפצך סוכל עכ' טעם ויטלן . ונחעם עבר ועמד
וכיטע . ואפצך העור יחלק לטמעה חלקים אפצך על הרוב ואפצך על
הטעט ואפצך בטור וכמו טיהיה הרב אפצך בבחיט עמו כי יהיה
אפצך חזל ידיעתו חטן לא יהיה אפצך חזל ידיעתו חזל חפצ טהוא
אפצך לעמו חן לא יתקפן ג' לומר כי האפצך חזל ידיעתו יהיה
אפצך בעמו כי יחל טהוא אפצך חזל ידיעתו חפצ הער הידיעה
הכ אין הוא מוכרח לעמו סחור מעט האפצריים לעיון זה חמר טעם

חלוקה זה חס טהיה
חיד טראיה וזה אש

שיבא ראובן כבוד אפטר שיבא ראובן כבוד ואפטר שלא יבוא ואם סר
ראובן כבוד סתם האפטרותה היא בלילה ושאר מונח סתוד מלמע האפטר
האפטרותים ואלה האפטרות אלא ידעגט גם הוא יתקן לך חלקים שהם
העב ויהיה והפז אפטר על החכ ואפטר על המעט ואפטר על ה
וזה לא יהיה כיום על פי המונעים בין רב לשע צחוק וסתם והנה שנין
הירח אפטר לא יראה מפני המעט הוא המונע על מה שהוא שומד עליו ה
מתקן כדוריו עגשעט טוב לא תסוף ולדעב אין הטעם בזהו
ובחוד בעי העשן לבן מפני העיר ידעגט בני מקום לנו הכיחוד הילך
הידע חקור טמים היה האפטרות אלא אצל ידעגט גם טראה חושל
יראה ורין למען אחרי האפטר על הרוב והריע הוא הריה טלרר
מן המונעים הם נקראים כחוד לראובן וביחד החכם ביאין הדב
עליו נקרא כרון המעט כי המוטל יהיה מוסר בידיען אכל המק
המוקב אפטר לעשין טעבר סימן או טיחליטט ואפלו לגר סימן אפטר
טיבר כעט ויהי אלה אם מפני הנה חזוה מן מפני טעוה או מפני
עלצוט בכך על אלו חרות טעבר אפטר טעבר אצל מעיב העיין
כלי טעה לחת מן המבור טליכטו הדב אל אפטר ירכו עליו המונע
והחכם כי טעבר טע חוד טפטר שרוד אפטר היקר והשיוף בו החסון
ואפטר היקר והשיוף בנהג וכן ביחד החכם הנכר כי טע טולד המטט
מן המופר טן הילד דעב הקווי מן המימן ואמר החכם אם יפדיו טע
הרבים מן מימן אחר והוא כי הידיע העמות על החזויה לא היה
ולא היה גם החזויה ורע הקווי יורעם היווה אפטר הדב טהור
כחזויה ואופן ההטל מפני המופר טל מן החזויה ומן הדריעה
ואחפטר למלא המופר והמוטל לא יהיה וכן לפני דעב הקווי עם
המימן לחט טעט טל מן החזויה ומן הדריעה ולק יהיה המימן לח

היה

יהיה הקווי לושם טלא יסדר לשמות . וימיר החכם וטב הרבים נעל
 רשע חזק חסלו והמשכנתו בחלק השמה אל עשות הקווי טבד חזק יח
 וחפץ החפץ לשמות ויהחלק זה טיהיה של מחזיק לשמות אם לא יטיב
 בחזק החמטנות אל גבול הכרה טלא ישאנו לחמד נבטם כו כן הספקות
 וטו רב החכם כנה טחם הקווי יהיה נחמד חזר חפץ החופץ כי אחפץ
 היות הסיוח ולא ישא הקווי טפס טחין קריח וחפץ פעמים יהיה
 מוסר מן של המלך לשאר הקווי וכט השרונט חין חזר הדש לקוחם
 חלק השלח טה . וחולם קרוט החדט כנמן טלה רחא הלכט הוא מזה
 המין טאט מוסרחים להקריב חיה יום זרין לקרוט חפץ טחזות הליות
 כו מקרוט וחטם טחייטם כח אל חכלר חפץ והחטלה טום הטורים
 זרין חשה לטור הסמטט חטו רחם כהט הקרוב טקרוט החדט
 נחלוחם . ירוט טחין חטט חוטטים לחזק הירח טיל לט טחם טול
 לט לפיט חט חוטטטם לח נוכל לחזק הירח יט לטו להקריב חט רחא
 חט לח רחא בטחון כח . חופץ ח מצינו כו חפץ הלכט לחיות
 טחח טט ימים וחחי
 טעמים יקר ופחור כטו יום אחד טל כן חינו רחיה ווחאיר חלח הוא טחוי
 וחפץ לעיין טחור הירח קולט ורח הטחט חט חשט וחט הרט דרכו ויך
 ויקריב וחן סחילט טחור חוית וחט חחינו טר טחטת הלכט טט ימים
 יט לטו להקריב כח רחא טעכחיס טליטו לסחיה . חופץ טט
 כח חחטט לח מצינו יותר חן חסרים וחט
 טחט חסרים כח רחיה של טט חחכט יחיה חלח לח טחטט
 לחיה הלכט כח רחא כחטת . חופץ טחטו טלח חחטט יותר
 חח חלחים ווחיה חן חטט חח
 טח טטם טחח כח לחדט חחיר טחחור כח חחטט טחטט טחח טחח

יחד להדעת הטעם מה נכחו ושומר מקלה חמשים ונחמם יום ושור שומר
והנה היתה בחרט הטעם כעצמה שער לחרט על חרי יחדם והנה מן יז
נחיר שר"ה בעצריהם קטן יום חרט מל"ה מל"ה יום יום יום המעשה
טהור יז כעצמי הוא עליו יום ק"ה הרי יהיה החרט החרט חסר טעם
שארבעה מלאים וחרט הסא אחרי החרטע מלאים הוא חסר של קאם
הקה ושאינו ל' מלאים טעם החמישית חסר ואפי' בלא ראיה
אופן רשע הקה ללא היה אחר מן הפימנס מולו ושאר
המלא והחסר נחפצוהו והדן כוונ לשאר מלא
מפני שהמלאים יורג מן החסרים ושור שחסר ישאר נחוייה והמלא
אין חושבין על החוייה לא מפני שאם ישאר חסר מולו צריך להיות מלא
ימלא בחרט ללא אחר שהקרבנות שהסעב אומר ופראטי חרטעם
ללא אחר ונחרטעם נטעם שאין ראוי להקריב קודם החרט כן אין ראוי
להקריב טעם לחרט הקה והיה חרט אחר עבים ואינם יכולים לרשע
סיועם ומימע הקרבה שטעם מלא אחר מלא ש ארבעה חרטעם
כפ שארו חכמים ע"ה מן המעט בין טקס ויהיה עלטא חסרים
והמלאים יורג מן החסרים ראוי לשאר ל' מלאים ומעבין טע מצאנו
שטעם ל' מלאים כפי טקס לנו הביאור ולא היו חרטעו חרטע החנה
ש שיהיה רצון מקלה חמשים ונחמם יום אינו יז בעצרי הוא עם קטן
מפני שאמר מקלה והקלה הוא חוק מק"ה ס חסרו טע ימים וארבעה
טעם מפני טעם החמה טעם יום ורביע זה חרטעם ינוא בחלקם מה
ימים ורביע טע ימים והטעם וזה על מע, אם נוצא יום המעשה
מכלל ק"ה חסרו י ימים ושאר י ידועכ אם טעם ל' חסרים ל' ח
טעם אורג רק על פי החוייה ואם טעם ארבעה מלאים לא טעם
אורג רק כפי מן חוק ומימע הקרבה ין כשאין לשם סיון הקרבה

שאר

מלאים

לשנות לא ישנו מלאים במדר אחד מפני שיבוא ויראה בתוך החרוץ
 נראה לי כיון שלא נראה מעשה ראוי ללכת אחריהם להיוור החדשים
 במדרן ולא נחסר אך מפני שהמלאים יורד מן החסרים לשנות שט
 מלאים וזוהו חסר וזוהו למנור בענין נח שהחולצני הוא החסר
 ולזהם חופני הקרבה . אך אם יקרו'ב סיועש מהלו סיועש הקרבה
 שהסיוען האחר מקריב להיות מלא והסיוען האחר מקריב להיות חסר
 איזה ידבר מעשהם כגון שאל אחר חסרים שעלם סתרה היה
 יום כן וס' להיות העמים וכים והסיוען הזה יורה לשנות חסר וכעב
 שחולצ' אחר שלשה חסרים כזוהיף הוא מלא והסיוען הזה יורה להיות
 מתצר על הסיוען סתרה להיות חסר . וכן נמי חל אחר חופני
 מלאים להחזוק הירח כיום כן ולדין לשנות כ' ימים סתרה וכעב
 שיבוא החרט החמוטו מלא והלול'ען המעב' לשנות ה' מלאים
 והסיוען הזה יורה לשנות חסר ויגבר על הסיוען סתרה לשנות מלא .

פסק שנים שער

יש מן החדשים המסופקים
 שאין להם סיוען הקרבה אמרי
 ועבולה תלוייה בהם והשער חייב בה החמשים החמירו לשנות חסרים
 כגון שסן ותצרי . כיוצא החרט שלא היה זמן נט' צח להחזוק הירח
 ולא נראה . או שלא היה אחרי' חרשים חסרים כזוהיף להיות הרביעי
 מלא או שלא היה אחר ארבעה מלאים כסיוען חנק לשנות חסר .
 או שלא הצליחו לשיון סתרה היות שט ימים יום כ' ויום נט' לשנותם
 חסר או החרט שלא ראו הוטן כ' לשנות מלא אבל החרט שהיה הקדו
 מתנו חסר והנצור שנה יהיה מלא ונעם ל' נראה הירח עם השמש
 היה אונת שלמו היום לט' מקודט . אבל היה הקודם מלא ולשנות מלא
 אחר מלא הוצר מסופק מקרשים יום ל' אם כיום ל' שלמו נראה הירח

שנים • ט"ו • ס"ד

עם השמט יהיה אונת העם לבי מקורא. ואז כי לא נראה עם השמט
אלו אחרי עריסת מוללים יארו היום ושמים אחר. ויש לרעה
ע הנוער הוח סעשע המנהיג טעם אחר טו מעלה וסגנון
המעבר לם חלקים וסד שבו וטוב ה' יציעלה ו' חלקים וידוע כי
הירח לא תראה סהור קטן הראוייה בין השמש ובין הירח טעם מעלה
ועל פנים תראה סהור קטן הראוייה י' מעלה טעם סוקדוקן זה החס
החטבון יהיה טארט יטאל וטאמיה טארט יטאל זהיה הטעם
טאה בכל המקומות טאמערב ארץ יטאל טהם מכוננת לורק יטו
ואפילו טהם טעור טעיער טלטים מעלה ויהע כיום טלטים טער
אם טכין וראינו כי מעה טהטקע הטעם עי טהטקע הטעם טרו
טהי טעור טההלכס המערה ל' מעלה וטאער יום טלטים טהלכו
המעבר ע' י' מעלה טהם קטן הראוייה עם טהי הטעם כ' מעלה
ול' חלקים ו' טעור ועל כ' טעם הטעם הירח טאיה כוננת חס ל' א
היה טעם חס לא טה טהי טעור עי טילפ' החטבון לקט
הראוייה טהטע מעלה על כ' טעם ל' הירח טאה כוננת. אלא אם
יולא החטבון טעור י' מעלה קטן הראוייה א' טה טהיה טאיה
והטעור טהי הירח טאיה על חקרי ידועות חין דק לטס ועל כ' צריך
לרפוט כ' ימים וספן. ואם אינע יכולים לתוק הרב מפני העבים
שמים טע הימים מפני הספן טאלי טע הימים י' חלקה בין החטב'
טחלוק הטרחי אם לפיל כ' הימים כון טהם כספן ח' מעלה הטע
ימים טאחר אולטעור הראטון ולהטח הטע ח' מעלה הטע ולהטח
הראטון י' וטעור טענו לרפוט יום ח' ולא טע ימים ולהיור האחרון לא
הראטון טענו כעטבור טהטע ל' א' קיום אחר ולא טע ימים טל
ספרי הזמן וחין כעטע טע ימים י' טהטע טחין טענה הטע ל' א'

101

טעיע

בשני עשר החסופקים חן חורבן אחרי הדין על הצדק . אך הוחל ומצאנו
על סדרן של הספק שאין טעם צדק יש לנו לדין כל החסופקים כלהחמס
החסופקים כדון סדר הסל בשני הגב חס נחמה יחל הגב והמד
ומה חין לו דמים . חס נחמה העצם שלנו הפס וזה שחול היה חל
להיותו והאיתנו כדור חן על צי הספק ועשר ההורג מפני הספק שהדי
חין ההדון מחוייב חוק חלוי הנצבר יק שנת חמון והוחל ומצאנו סדר
על הספק ריק לנו לדין כל ספק . ימי שהחמיר לשנות על הטע זול
החמון מפני שהטע של פגע חן החרט והראשון חסופק כב הטענות
שהטענות ובראשי חרטיים לא חמיר ונחריטים כטע שאין חזון לפוע
קום החרט בן חין חזון לפוע חחר החרט . והטוען כי המילה לנולד בין
החמון והטעני ספק שהוא ספק שהוא טעני ספק שהוא טעני ולדין
לחמון בטעני שהוא טעני ולא טעני שהוא טעני זאק טעב טלה
כי לא רצנו לשנות הראשון זולת הטע . ושך חין המילה רב טאפטר
לשנות טעני ימים ושך המילה חרצון הנה נוספר הימים ול
כחמון . והטוען כי סתם חרט טלטים יום כדון ויטבו בני ישראל את
חורן טלטים יום חונה טעב כי ט"ח חב מה והלך החרט כולו טלטים
טאטר הוא טלטים יום חין זה מונע מלהיות החרט כן ט"ח ימים והטע
טאן חלנה חונה כי ידע על הרוב יורב חטודר של המשע . והמביח
חזיה מענין טח טלח היה הרב ברור חללו שנה החרטים טלטים
טב קדם לנו הניאור איכות הענין בו בטכונט וזה הרוץ . וזה טחונקט
כי יאפטר לשנות טעני ימים וחופנים . החחר מפני שהטע חייב חוסר
אחר וחמון טענה טע חוספים חין לה חונע כיון שהטע רן מענין
החסופק והנה כב טעעב בטעוט טענה קדט . וזה טחונקט
טחם הלמרו טעני ימים חספק חין הטעיה ההוא טעיה . יט לחטב

חרובא דים טעור יום אחר וספק אין העמוה היה שמים כי אפול
 אפול למחר היום האחר ויהיה שמים היום היה נפלג אבל שמירה
 שע היום איהפול לזאת לכ העור שלו ישנה החמה אחר העט
 היום . וחס יחור טל ימי החור יהו וספקים שאין לך שע שמים
 שלי ולא שלי שמים רעשי . יש להצט טק יחור וכידוע שהלכ טוח
 כי אינו טפח מן החמה העה שעה אים אחרים וס בין העמוה
 ורסופר דאטון והוא טע טע והוא שליטי ואין מזה מ מעשק כי חמור
 אחר העטה . ישר אים רחא טעמינ לספקה אפטר להחטב טעמי
 והוא טה . אפול להחטב ה והיא זכה וטח החטבונט ברין להורה לה
 חמורי טה וחמרי זכה . והדין כען להחמור לעור כי ימים ואין להע
 להשיך אחר מן האחר כעסטר אטלים טחום טעל החטבונט טגו
 עלו חמרי לחינן לא להור מעשק מלחכה והפילו חמרי היען לא טלח
 להקריב קרבן טעט טגו עלו חמרי לחינן חמרי היען לא מפע טחומה
 טעט טרוף מהחטבונט טחומנ העינן בין טעהם טחור ואין להשיך
 חור מן האחר .

פ

אים תחייב לעבור
 טברה טחט החורט אים לא . טחוקו החמנים כי לא כחור מחולט
 כחוק מזה מקיטלים חות טחולי המושרים כי כמו טחמור לעטור
 מלחמ חרופה טחולי המושרים אעפ טלח טחור טרה כי אים
 לעסק טעטור העס להקריב קרבנות המוספין ט כזה וכו טחמור
 לעטור מלחמ חרופה טחולי המושר ט טחט החורט כי לא טחור
 החלחכה מלח מלחמ חרוב אכל כיום דאטון וחמרי . יש להטב
 ט חולי המושר טחורו החלחכה חרופה טעטור יערי טקראו חקק
 אך מה טחמרישם כטמים טעטור טחומים כי טחט חרוב

וראו החורט לח טקרה
 חקק

וראו החורט לח טקרה
 חקק

היה להם שנים ומלחמה חרופת בני שומר חסד נסתר להם
 ניום המשנה מלא טיוט חרופת חייננים המשנה . ועמך יהיה
 סגור שנה ימי המשנה וטוס הטכני פתח וכיום חרופת יפתח : ושאל
 חרף יעבור חרופת ושומר מרוע אר הולכת אליו היום לחרופת ול
 שנה : ושאל נחה מדי חרופת חרופתו ומדי שנה בטוס : וכל חלו התפת
 יורו כי נתייב הטכניק טאט חרופת . ומהם טושעם ואומרים
 כי לא נתייב פ הטכניק טאט חרופת ואם טו פבוקים טמרחים
 כי היה להם טכניק טאט חרופת אין הענין חלו טהנו טענים
 מולחם מפע עסק הטוחה בקריב שלוח ולמים והנה טחוליוט
 ולפע הפבוקים טלו להראות חוב הטכניק מהם טאט חרופת . והני
 והכחו גם כן פבוקים מן הטעב טטאט חרופת היו טעור ולחכות
 כגון טטאל ניום חרופת הראטון כח לחרופת הקים אר המשכן וטטאל
 נחר כל השנה הקהילו טאחד לחרופת ויחלו . וכך נישל אהרן אל הור
 ההר טאחור חרופת הראטון החמיטו טאחד לחרופת ניום חלו היה
 היה כמלוג הנה אומר ויחלו טאחד לחרופת הראטון . וטאל כ טאחד
 לחרופת הראטון הוא יסוד המשנה טעל . וטאחד לחרופת החמיטו טאו
 יחולים וכל חלו יורו כי מלחמה היו טעור טאט חרופת . ומה
 טיט לבן אומר כי קטשור טעם וחדשים היו קולפ בווא הנה אהפט
 איה פטור כי ניום חוט חרופת לא הוגה להם טכניק כל טען יום טהיה
 להם מרוע חוטי טמים כמו טקום לבן כי אים מפע טריפתי רוח
 לא היה חוטי טהחלת מלחמה והנה התקפמה אם היה מנהר
 נעלית מלחמה היה טאה טענית דעה חוטי טמים על כן חר
 העח הענין על צי המנה טהיו מרפעים ולא מטעם ממנו חלו היו
 חרופתים טוחה וטוטהם מן המלחמה לח על צי החוב חלוא אורח

צורה הנה להענות ולחזקת ביום ראש חודש ועל כן תפלה המוקדם
 מופלים. היה מעת ישראל כשקדשו החדש החדש קדשו ליער של הע
 השירות קדוש החדש היו מקשים בשופר ששאר תקעו בחדש שופר
 כנסח ליום חגיגה. וזה מקדשו. לו מרץ מלאה . . .

שולם עשין החדש. עשה עס

הקדש

הדבור במען חסר בו הטל עק מעשה

טעם שהרינו מניח דבר שרול בין חודש לחודש וטעמו צורה יהיה הדבר
 טעם שרול בין חודש לחודש מרצון המודע בטל כן יטלנו לחודש סנייד
 דבר הטל טעם מעשה. וזוין ספק מסדה הגעה במה לקבוע חודשים
 וטעם במחמור יהי מחזיקו סמור חסר והיו לחודש ולמועדים ליומים
 וטעם וטעם שהרינו שהחדש הוא כהולך הירח של ירי ויערו בטעם
 להחדש האור בו אחרי הסתברו. וטעם הטעם הלוח כהולך הטעם
 כשעשה לחודש המקום שהדולה מעשה. וטעם במחמור ט הדבר
 הכרתי חסר תעשה טוח אין לו הדולה המספר וימעה ט מכל חזקה
 חלק שפחול שר טוח לחודש המקום העה רהיה טעם החימה וחולס אין
 לנו למיין חלקי כרוביע ט חסם בחינה גלגל המעלה לוח הדחול מחלק
 פוט שר טוכו לחודש המקום יהיה חודש טעם כן חכל בחינה עצמו ל
 תפחן הליכט. וטעם שבחודש כעשין גלגל הירח ט אחרי טחוח כרדי
 מכל חלקי חיה שרצה לעשה רחלה שר טוכו לחודש המקום יהיה חודש

אנה תפלה

שולם

של כן השנין סתקן האשך שכל חלק וחלק נחית עליו המולד לחוק
 לע חקום היה שם המונה . אבל שכל ההסבנה בחלק אחד ועל
 החלקים ואולם האשך נחלק לחדשה פגים שאת נקודת האווי טהן
 האשך מול טלה והאשך של מוחם . ואת נקודת ההפוכן שכן רבולת
 העויות האשך מול סרטן והאשך מול צי ולכן אמרו החכמים ארבעה
 ראשי טעם אלהם החיטים עסק והגרי שאת נקודת האווי והמוני ול
 וטבת שתי נקודת ההפוכן חכן ראוי להבין לפי דהן הטעם חונה ראש להיות
 חלק הענה על פי ההסבנה ואולם שתי נקודת האווי הן החלוקה אחת
 יותר משה נקודת ההפוכן כחצר יבאר . והלכנו שהחרט בניו ה
 מיסנים והטעם בנייה והחרטים וחולם ידוע שאין ללבע טעם כלל
 חלוא היא חלוקה במהלך הטעם ויהי הטעם טעם יום ורביע והחרטים
 טעם קרובים לפי חלו המים הם טעם שאר חרט שעשים טעם יום
 וכעבור טעם שאר חרט שעשים טעם יום קרובים לטעם החמה
 טעם טעם יום על כן בנו הטעם לטעם שאר חרט הכרז מסייע הע
 טעם טעם חמר העמיד טעם שאר חרט לקופה הטעם גם מחלקו
 הלום לטעם שאר גם חנה הפול פולטעם שאר חרט וכיון טעם
 החמה יורה הטעם לטעם יום אלו הינו כונעם כלל הטעם מטעם
 שאר חרט לאורך הימים יטב עסק הטרי סאר עשים הטעם חלום
 והכרז חומר חנה הקצר חנה החסיף מסון יט רוח אשך ולמטה יחיד
 לבנו הטעם חנה פאר כו היא טעם חחרטים ועל כן פגע חס קורס
 הטעם הרבה היו טעם חחרטים והרבה ספה טעם והשדה גם מוחל
 והוא לחומר ולחמשים ולחמים וטעם צריך להעיר על חיון צוק רדיו
 מרענעם להטיל טעם מטעם וטחיון צוק היצר חור הנרל טעם מטעם
 חקודת האווי במחמר ולחמים טעם וכמו טחיון הרצון בחמט

עם שרוב בסימיון סמך מאומנים כי על ידי האור והחשך היה
 ההויה וההפך והיו באותיות הלוא שנים שבזכות חזקה העל לע
 המנים שלכן הערקה הדוה ונו להביל ענה מענה על ידי האביב
 כרי למחור השם יגרוטם ע"ז . וכן הויה החסד' אבנישקב טפסוק
 למור אז חרע האביב כז והסיר לפסוק והיו למחור כזו עכ"ל
 פסוק קח את הלויס והסיר לפסוק קדע לי ס' צבור . והע' ביאה
 וענה הדוה עפן ראע לחרע'יס באוער החרע הזה לכס ראע חרע'
 והצרי ראע למחור וליוכליס בזמור טט טעם חרע' סוף והחיע
 משוכנס חרע' חרע' תצרי ושמור בחרע' תצרי נלאה הטעם ושמור
 וק' טעם אה טעם החמיט'יס טעם ולמור והעבה שופר הרוש'
 וזולס לא יבע חרע' טבוש ט' חס כחיע חרע' ראטק ט' חס חין ר'א
 ראטק חין טביעי והחטק לא יודע כ' חס כבוא הטמט כראע חול
 טלה בחורח החרע' ומחורח החרע' נענה חרע' טביעי חכלל חין טחיע
 בחרע' ז' להויה ראע הטעם לפי מהלך הטמט סחלק מחלקי כדוריד
 נלא החלטה על כן לא הויה החלה חמרה בטעם כחיע חזמן ט' חס
 חרע' עסן ואם הכט' אומר נלאה טעם בחרע' תצרי הכונה יחעד
 ט' חינו כראע חרע' תצרי חן ש' חמטה שער כו טעמור נח' החס'
 תקופר הטעם והוא סוף חסיפר הרבוזה וראטי' לוריע על כן חוטס
 חרע' תצרי ראע למחור וליובר וליוכל'יס חין עסן הוא ראע הטעם
 כחיע חזמן אחרי טבעסן כבוא השולס . וחולס כפי חלוק דישה
 החס'יס ט' חנה זמן הנה כריאה השולס יהיה החלוק כראע הטעם
 בין לחמ'י הקרוא'יס חן לחמ'י הרבע . מהם אומרים כ' כעסן
 כבוא השולס והש' על זה ט' חוספר האור חינו חן עעסן ועמור
 ויאמר אלה'יס יהי אור וכלל טבעסן כבוא השולס . וראיה

שחידוד רצון המעב להטיל טעם מטעם החניב ואולם הוסיפו דברים
שלא ביאר הקנה והם התקופה ופירוש החילן מחודש על טעם יט'
מעצרים את הטעם על החניב ועל התקופה ופירוש החילן . ועם כן ה'
הוסיפו דברים אחרים מהם מפי הזורק ומהם קראום סע' לעט'
כאשר יתעורר . . והחלק הטעם הם קהלות חילני חרן טעור טעור
ומה הקראים אשר הם מאמינים כי הטל טעם מטעם על התקופה
אבר בטח הטעם במול טלה ואינם נסכימים על החניב אך ענה רדפ'
אחרי הטבח הרעם אשר הוא לפעם . . והחלק ה' אמתני בהקראים
החברלים טעם מטעם החניב לט' ואולם מייטמה ענה סורק יטחול
ויהו מעב במעלה שטים על החניב . וקהלות שהם חוקים מעורק יט'
ואין ידם יטעם במעלה סומים על הטבח המחור . . ואולם החלק
החילון הם חמני הרעם אשר חניו עם החניב דברים אחרים טלח
טלח ביאר הקנה אלו הם הוא אומרם על . . חילנים דברים מעצרים
את הטעם על החניב ועל התקופה ועל פירוש החילן . על טעם מעצין
ועל אחר אין מעצרים וכונן שהחניב אחר מטעם הכל למחיס
עלה מפי דעיהם טחם היה החניב לט' ולא היו הטעם התקופה
ופירוש החילן כיון שאחרו במין שהחניב אחר מטעם הכל
למחיס . והנה שמרים כנך הטל טעור את חרם החניב . ופירוש
וטחור אין מעצין טחם אם לא היה החניב והיו הטעם התקופה
ופירוש החילן אין מעצין ואין ישנו על עמור הדב ופך כיון טלח
יהיה החניב טעם . ואולם סערי האחרונים תעלה כלכל מעצין
ש' טחלא מפי דע'ים טלח היו שטים רק על החניב . וזה ספד'
דעיהם . . אחר ד' מטה המיימוע על . . דברים מעצין את הטעם
על החניב ועל התקופה ועל פירוש החילן כנך מחטבין ויודעין אם

אם תהיה תקופת עסק בטעה שער בעסק או אחר זמן זה משברין אשה
שנה יעשו אורו עסק אחר טע כרי טיהא הפסח האביב סומן ור
סומנים ומעברים ואיש חוטטין לסימן אחר וכן אם יאזר שריין
לאהינע אביב אלא שריין חפלה הוא ולא צמחו פירות האילן שדרכן לצמוח
בזמן פסח סומנים על סומנים אלו ומעברים אה הטעם אעפ שהקוף
קודם יו בעסק טאה מרבירהם טאם שרוא על הקפפה מפני שהיה
לא היה רק יספר האביב וכן טעו אם שרוא אפלו שקלמה הקוף
לא היה טאם האביב טאה טהאביב הוא העקר בעבר הטעה ועל זה
הפך וריתהם טאמרו על ג' דברים ומעברין אה הטעם . וחולס הביאנו
דברים אחרים ומעברים בטעלים מפני הלוחך והשלו ודברים לא טהם
העקר בעבור ואלו הם מפני הדרכים טאישם לתקנים מפני התעמים
ואין העם יכולים לשער ברץ ומפני העמים טעורסו ומפני הגו
פסחים טאמרו בגמרא ומפני ג' טעמים טעורסו ומפני הגו
לירושלם . והביאודר'ים אחרים טקראום סעו לשע הטעמה מפני
הקופה אביב ופירות האילן ואלו הם מפני הקיים שריין לא כלהו
או טהם טעו ומפני הקולות טלא פרחו טיהו מלוחין לואיה או למי ט
טעמחייב בקרב העוף כפי אומרים הטעה הלו צריכה עבור מפני ה
הקופה והאביב ופירות האילן ואף מפני הקיים שריין לא כלהו והקול
טלא פרחו לא טהם העקר לעבר או לפעם טהרו אחר רכנ גמולת
מהורעין אכחטו לכוס דגולתו רביבין ואמרו דשכין וזמן אביב
לא טטא . לא ספרי האחרונים טאמרו לה קיע העבור וק החורט
יבא וכן הוה מסכמים ברב טלא וטו יף . וחולס בירוש מרבי
הראשונים טהיו טעלים על האביב לט אמרו הטעם טמור אה חולס
האביב אינה חרטה איהיה בו אביב וטמור טמור אה חרטה האביב

פסח

לפסח ופסח לחיב ואמר על ג' חצות מעברין את הטעם בחיב על יהוה כ"א על נגב יהודה
 ועל עבר הירק ועל הליל על טעם מהם מעברים ועל אחר זמן מעברים
 ועוד מה שאמר כי חוב לעבר טעם טעם חלליט טעם סמך חיב ט
 טרומם . אד"ט דה"י ג"ה כל זולת אלה מעט המיוחד פטווקיחיב
 היות בקוטל לחיב ולא לנולת והם כהיום לא יתקנו החיב ועל יהודים
 אשר אמר בחטבן אד"ט . וחולם של הרוב יבוא על פי החיב סמך
 זמן מעשיה הפיקומי אמר כי חטבן העבור היה קדם ועליו היו מרגע
 ישראל בזמן המלכות סמך אמר על חטבן המולד והנורע מדברייהם
 כי הקטור חרעוק אך מפני טעמה לוי זה אמר נמה להחליף המלכות
 שער בדרוק על הפרק להחליף חורם המאמרים טיע טרטיהם
 מורים טלא היו מרגעם על החטבן טקדם לני הבחור והם הם
 אומרים המלה טקח את סודר האטון ואם רחיה הטעם מעטת תקח
 בחור טעם ואם היה בחטבן להם אם הטעם פלוטה ואם מעטת ומה
 להם להסרפק ועוד אמרו קדום החרט בעבור הטעם ב"ג דע"כ
 החכם וזמיר והחכמים אומרים עבור טעם ב"ג נוטאים ונוטעים
 וז"ל בחמטה וזמירין בטעמה ולהיות הטעם ראש הטעם
 אחר מהם וזק הוואים לזרה הטעם העלוי זמן מעברין על ודע טעם
 טעם הטעם אין לה טעמן העם הם אומרים העם יום טעמים סמך
 בחור ולא שבו אם טעם היות כליל אדם יכולים מעטת לעבר כי
 אין מעברין בטן בעטן ואם לא טעם וציינים לעבר הטעם
 ומעברין את הטעם בחור יום וזה טעם טעם חטבן וטעמה
 כי הם מעברים ומט דע"ס אולי ט זה היה חלו ברצונם לעבר
 או לפטט ועם עקר הטעם שהוא החיב עם מה טעמו ולפני טעם
 אחר והעלום טעם טעם דע"ס וחלני הם החיב והתקוט

ופירוק הארץ יפסד דרכים . יפסד נשאים . יפסד הנצרים מפני הנגד .
פסחים . יפסד נתיבי ישראל ששקרו ומקומם . יפסד הנביאים והטלמים
ששייך להנולדו . יפסד הקולות . יפסד העומות . יפסד מעשרין על
כסף רשון . ולא בטנישה . ולא במולאי טנישה . יפסד העה .
ויפסד הטל . יפסד נתיבי ישראל ששקרו . והם בעלמם יפסד חלוק
בהם טפס שאמרט ששקד העבור על יד רעים על האניב ועל התקופה
ועל פירוק הארץ . יפסד שאין הדין נהג לעבר יפסד החוק מעשרין יפסד
הנצי פסחים . יפסד הנצרים יפסד הדרכים יפסד הקולות ומה שאמר
אין מעשרין כסף רשון . ולא בטנישה . ולא במולאי טנישה יפסד על
העם רעים אל הנדונות . ופסד ארץ שדין נהג לעבר אין מעשרין
וסלח שחיה להם לחרותם אומר הכונה שאין מעשרין מהם יפסד החוק
והם בעלמם מורים שאין מעשרין אלא יפסד הטלמים ולא יפסד טנישה
אלא הם סעו לענה המעשה ולא יפסד הצע והטל . ונתיבי ישראל ששקרו
אין אין מעשרין יפסד העומות כפי שאמר יפסד מעשרים יפסד הטל
העומות דברי יד יהודה ומעשה חזקיהו ופסקים ודברי חכמים שאין
מעשרים יפסד העומות שהרי הם טלמים מעשרין שאין מחלה אל
מחלה שטלים העומות טעומותם והטהורים טעומותם רבן הטמא
ומעשרין טעומותם אובלים הטל בעומותם ומה להביא חזיה ומעשר
חזקיהו שצדקן כי היה לעבר ולא לעבר כיון שלא הודו לו על טעם טעם
בעסקן ועל טעם יפסד העומות אלו טלם הודו לו עבר כנסן בעסקן סרס
ומה יפסד קצת דמותה . ואלו טעמו לו סתם טעם העומות גר
עומות אביו כמעשה חכמים בגג ספר רפואה יפסד שאין אטחט
חוטטין כיון טעמו לו כיון טלם הודו לו . טלם מפהם אנו חיים
וכחמה כי אין אטחט חזיה לעין כי כרית זה העשהל כי אינו שומר שלה

יפסד

ופני שרצה לומר השנין של דרך שרצה ויהפך דברים מילה ויהי
 שכתב וימצא הדבר בלתי מפורש וזה די לו... **פסק** **שלש**
 אולם החומרים כי הכיל טעם משנה הוא
 על ידי מהלך השמות שהנבחר כמעט עלה שהוא התקופה הרבוע בנה
 וטא מאופנים. **הרופן החרוד** ויחבר הכתוב טאמל ללוחם
 וטעם נטו טאמל וכמעט שהיה טעמו מבריל
 בין חרע לחרע כה' טרפן אטמע איראה לשן אחרי הסתקרו וכן טעם
 הטמע שטבריל בין עופ לילד כמעט המולק כן הטמע מיסיל בין טעם
 לעם על פי ושרו טעם טלה ועל כן חל' ולימים וטעם נטו טלה יצד
 טאמרו לטעמים ולמים טהוה מער חל' עה טהוה ירוע על דרך
 המעור טיטלהם החלוקה מסומנת בעם הזמן כי לך לך טהוה
 וטעם בעקולה ער טקולה וזהו טעם טעם. והעופר באה כי הטעם
 בגויה חרעים וחין הטעם כל טעם תהיה מטעם שער חרע ט יחזור
 חוט עמן הלרי ופני טעם החמה יתרה על טעם הלבע יהי יום
 ולהסיף ימים על טעם שער חרע. **חויפסק** כהטעם בגייה
 מחרעים וזה מומים על תקנו להוסיף חרע טפי שיעור הזעם בימי
 חרעים מה טהוה מבל טעם וטעם ופעמים תהיה הטעם י' חרע וטעם
 י' חרע. והוחיל טעמו חומרים חרע ואטון חרע טע הוא תהיה
 חרע הטעם וטוה לחודע רק ירי הכעם הטמע טעם טלה מכלל טהוה
 טעם וטעם הוא טעמע ועל כן אה' וטעם. ועוד טהוה טעם טהוה
 לא יוסף ולא יצט' רק הוה על דרך חחר וכן היו וטעמים הקדמונים
 קולם וזמן רב' וטעם טע' ועל חוה החבגן הטעם טעם רע' ויהי
 טהוה טהוה חרע החבגן חין הטעם טעם טעם על ידי
 החבגן טהוה החבגן טעם יתקום וטעם יתחחר רק הטעם טהוה

יש להו' קפופה וכו' להוריש אחת נד' קפופה על כן אמר עמור את חרות
החובב העם הקופה שהיא בגין החובב הוא חרט עסן ונפג עליו החובב
כל המקשה שחד כחוד מצוה אמרו עבדוק סוגרת היום אתם
יחידים בחרט החובב העם סוכב על חרט יעלה מצרים המע
כחוד החרט אשר עליו בני החובב סוכב על יס' הוא הקופה עסן
וכן סוכב יום הולדת ארבעה בחוד הפירושים ולא יחוי זה כראי זה
כי לא תעשה הילוף אלפרעה אבל החובב יעלה כל זמן ומי הנאמן
צוה הוזהר לעמוד זה בנה ונאמנם אחרי מחוקה ועשר שבע
הערה להחיל טעה מטה על ידי הקופה ונעלו פטעו הכרובים
מחויבים כי הכול טעה מטה על ידי החובב ענה החבולות להוציא
מחויבים ~~למטה~~ של פי רעם שבו והביאו קופות וספקות אים
הכול טעה מטה על ידי החובב ויט לעשן לוי ספוס כי על כן אמרה
התורה עמור את חרט החובב כרי להורו וחי וקופה החיה ראע טע
מחובב קופה הטעה ולא יצו הרב מטע שנינים אים עתה קודם
הטע הדעה טעם מחויבים כחול' אחר הטע הדעה או לחיה ושקר
כי לא היה להם קודם לכן חרטים וטעם ושקר כי לחיה להם חרט מע
מעין עתה הוא להחיל הטעה ולא יצו הרב אים עתה קופה
עסן או קופה אחת וים היה קופה עסן טעה הוא החרטים
מה סו הכת' לומר עמור את חרט החובב להחיל קופה עסן מטע
הקופה טעם טעם רעלים וים לא היה להם מקודם לט עסן טעם
עמור עתה את חרט החובב טעם למה טעם ונעשים מקודם עולם
לא טעם כי קופה אחת חונן מקופה עסן היה חרטה הוא לחי
כי יום הוא חרט עסן אים כי מה סו הכת' לומר ברב טעם רעלים
ואמר טעם מחור לומר חרט החובב טעם זמן מעין לחרט החובב

ל

וכל הקופה נחמה לה יזמן וזמן אחר על חרע חרע. וזמן ללחמן
 של חרע החכב שיצאו חרעים הוא זה שער לשרתו כפי חזונו
 היא הקופה ושלו זמן ושעה את החקה הוא לעשה מימים. ולכן
 להיק הנקט וענין עם הנה החכב מוקדם וזו מוזאחר. ונה שנה
 להטב כי הזמן יסוף על החכב או החכב על הזמן וזמן וזמן שיסוף
 אל חכב מה שלא היה חכב עליו עם הזמן ההוא. לא שחם יקרה
 שיסוף וזמן ענין הנתי יהיה מרחם הזמן אל השנין ההוא והפלו
 עלו יהיה הזמן זה ההוא עליו שנו. והואיל וחכב לא יהיה בזמן ה
 אשר חלה במאחר לעשר חרע החכב אלא הזמן שהיה נאלץ בו
 החכב. וזמר טעם נחמה וחן החסוף הקופה הטעם הואיל עיאר
 הסוף טעמים הנמשך מאל טעם מאונס הוא הדין לתן העולה לה
 נקופה עמן טעמים הטעם במל טעם. יע להטב טעם מאמר
 הקופה הטעם מרזו על ער הטעם הטעם במל מאונס ונה יוקט
 מל טעם הקופה עמן דין היה להטוב בין טעם הקופה וידוע טעם
 הפול בין טעם הקופה ישארים יום ולעלה עד חן הסוכה יהיה
 חרע תערי ולא ט הקופה עמן כי ירחח בחור טעם מפע טעמי חרע
 טביש טעם ורחלח חרע עמן ויקה לפי ענין החרעים ולא הטל
 הקופה בחור תערי וחן הסוכה ישנה בחור תערי וזה יפול מאמר
 וחן החסוף הקופה הטעם. עי ורע טעם הכוונה טעם זה המאמ
 כי אם כצאר הטעם וחין יפול חרע תערי חונק מן הקופה מפי
 כי אם תהיה הקופה עמן כזו בו יחמה לחרע החחר וישנה עמן ולכן
 לחנה קפץ עם ש הקופה מאונס מאמ טעם נר חרע סרטן
 אל יום וחץ יום וחחח סרטן ש חרע מאונס אל יום וחץ חרע
 קפץ ונעטה חרעים קפץ יום על חן הקרנה יחמרו טעם ימים

ועושר ימי הקיסוס על עושר ימי החדשים וזה יסלג מחור
העבר שעה של חס הדפול קופת מאוועס כפי לילא שעה
עמ הסוכות לי ופול בורג קופת מאוועס . עוועס הספקוק חש
כח לעיין האכפז חלוהס . ספקה אחת אמרו שהעס יהע טמו
פיר חר יטול באומעוועטמור להס ועבר שי ילף אלהן שועש
קולו . יחס המעשים ישנו על חביב על ארמק ישראל ולעס לא
יהיה חביב ארמק ישראל ולא ישנו המעשים אנה לא יהיה חמאובד
סלמה . יט להטיב וזילו הטלמנו בנהיט לומר כי חמאובד נעבן לפי
היכולת והקטנות הפול מחדס וחפולו ל עלה ישנו המועשים . ומה
שיע לומר כי החלוקה של דרך דעה חסוד ועל דעה הקרנה ומי ש
שהח בארמק ישראל עשה חסודי מאשר הם מרחק לחמק יטול
שעים של דרך הקרנה כאשר נבאר דעה סיוח הקרנה . ספספן
שעה אומרים כי החביב פנים יקודס ופנים יפחד מפני עלות
והעמט קווא המיד על מעגל אחר וחוב טעיה הדבר רלוי של מחלק
העמעט שאחא המיד על מעגל אחר . ויט להטיב בין שיעה טעיה
מצוה במעצמות האכפז . להכריל טעה מעטק אין לחונט על ידי חיוה
סנה קולם או אחר האטב שמרדך חוב לעצות במעצאת החביב הע
התוף טעיה חוב מפני חיוכ וזין לחונט אין באה עליו חיוכ
אם מפני חולי אם מפני מעט אם מפני הרחור אם מפני רג
אחר . ספקה שלישית אומרים כי בטעה השמטה והיכול ל
יורש ואין יוצא חביב לעצות עליו יש להטיב כי אפולו עלה יורש
אן הספטה יוצא אטב הע הכה אמר לא תקצרו אה ספטה ועמ
אכול הטעה ספיה וטעה הטעיה טחיס . ספקה רביעית אם יהיה
רעב טעב שומרון אין ישא . יש להטיב כי הטוב לא רבר יקע

וועס
וועס

דרך שלום ושור חם לא יהיה טעוריון יהיה מזרין כחל חם יפיד
 סבב רעב דור חפצור שימלא החניב במקום זולת מקום ספקה ה
 חומרים טלא העצר החניב יק בעליל השמור ויחר שאין שמור טלא
 נקטת החניב יטלה עיב כי החניב לא נהיה בעבור השמור אלא בעבור
 הכל טעב מטעב ספקה טעבית כי ישראל במערב חזק היו עושים
 חרז חניב ולטס לא היה חניב ועל ספטם ט איחפצור טלא היו
 עשים על התקופה והטיב החכם הטעב טת העובות ולא יטע
 בעט החחר כי עלוק שמור חרז החניב טאה טעב הארבעים
 ממין לביארם לחרז והטאה כי מקודם לכן היו עשים במהלך הטעב
 והלא הסטל אומר היום ארם יולאים בחרז החניב וטאמר וטמק
 אה החקה הנחה לעשה מיתים וטעמה והתעבט הטעב כחטור
 טל מהם סימק החניב טפלה מהם העבולה אל עשיית המעשים
 ונה איחפצור טאם כן הטל מעט גם כן עשיית המעשים כי חזק לט
 יטלה על העבולה החניב ונה איחפצור וטולם התעבט תבחר
 טפוקים הטאים פסק רצונע אינעם האומרים טאטל
 טנה מטעב תלי בחניב בעגרים מן הטל
 כנה טאמר טמור אה חרז החניב יטאמר חטור חירק לטוע
 חרז החניב כי בחרז החניב יטאה וטעורים היום ארם יולאים
 בחרז החניב וטאמר חרז הזה לטס רחט חרטים יטאמר ועבולה
 אה העבולה הנחה בחרז הזה שלה מנח אלה הפסוקים ט טעב
 החניב חוב להטיל טעב מטעב חך חפב טמלאו פסוק והיו
 טהיה טהבול טעב מטעב טהוה תלי בטעב וטפ טיסטל החלוק
 בענין אלו טעב הטעבם רלה טמט ונה חניב טחוק ריעה החטל
 אס טטמור ט הומוק טהושל פסוק והיו לטועב אורט בעלמו הושל

חייב סוחר והלכה
אין זה

פסוק שומר את חרות האביב אם כן זה החלק יחלק אם טעם הוא מן הפסוק
קולם זמן העליה דל לפני האביב המסכים במהלך הטעם שם נשאר
והוא בו במעטו הועד במותרו היום אדם יואים נחמד האביב
וזה הורש דעל חסד הקוקסע נב ורש הנחן סל סהל נבזו שלא
היו מתעבים קולם לבן לפני האביב טעמים במהלך הטעם חלק
אחר בזה הורה לא טעם מאמר והיו למורה וזה דעה הלו נב
או שומר כן קולם זמן העליה היו מעיילים טעם נשאר של פימהלך
הטעם כפי טעות פסוק והיו למורה ועל ידי העליה השתק השפן
עליו האביב וטעם פסוק והיו למורה כמעט שהסיר פסוק קח את הלי
לפסוק קרע לי כל בכו וזה דעה החסד ז' אביב שקב נבזו חו טעם
כי זה טעם פסוק והיו למורה לא יושל פסוק שומר את חרות
האביב ואם כן לא סוף זה אחר זה חסד השאר טעם קיימת וזה
דעה רוממה נב . אין לחוט בדרך הנהל בנפשו הוא ספדיה
הפירותיו אשר חויר בטכיל חכמי הקדושים ישן טעם נשעם על
הטעם ונעלה חרש אביב וחומר מאי זה כח חומרים כי חרש אביב
לא נקרא חרש אביב אלא שלטם כהטעמה אביב ולא יהיה טעם אביב
כמורל אביב . יש להטיב עליו אחר שאביב הטעמה נעלה כחרש
הזה כחיקה הרה יש לפסוק טעם חרש אביב כמורל אביב ולא יהיה
הטעם שלטם הטעמה ז' אביב ושור כי ירח בול ירח האופנים ירח זון
לא נקראו כאלו הטעמה רק שלטם הפעולה ההוא כאלו החרשים
שירח בול שלטם ירח הארץ . ירח זון שלטם חרות האור . וכן
שני ירח האופנים חרש רעור שלטם חר האוסף . וכן בני חרש
טעם שלטם האביב הנעלה בו . וזה שומר הכהן סהל נב כן
קולם בזה הורה העליה ש' האביב היו מעיילים הטעם

והוא כן
אין זה

ומעט הקד שלמה לפני משה עם בנמור היום אהם יולאים בחורט האני
 ויש עליו קומוח החחר שום היה חמנה לכל השלם להסילטע חטעו
 על יי החניב הנה החניב לא יהיה יומה לאל השלם ועלוא טהטעס
 לא היו טוח לכל השלם ונאמור הנה טמור אה חורט החניב צריך
 להטען כפי כל מקום ומוקם מצות החניב הטעל בו ויהי חוקים
 בחורט החטען חינוכו ויהטענה טחם קולם הטלוח היו
 חתמטעם חניב יה טעם למחור והיו למחור ולמושרים טנה המחור
 לה טטעס בחלק הטעט והטליטת החן לא הנה הכל קולם בור
 הטלוח ע"ה טהיו חתמטעם חניב ואם יטען חפט טחמור היום
 אהם יולאים בחטטע חניב וטנה טכך היו חתמטעם קולם בנא לכן
 צריך לחנין טחם כן הדט יה טעם למחור החורט הנה לטס ראטחור
 נחוט על דק מצוה ואם ילא מחור היום אהם יולאים בחורט החניב ט
 הנה כן הדין נהוק לחחוב טהניב טנה טהיה חכך מה טחוני לבנא בדין
 החורט החח מה טחור החורט קנה לטס חוט חורטים וטור טחור על דק
 מצוה טמור אה חורט החניב וטעין זה המחור קולם למחור חוט אהם
 יולאים בחורט החניב וחולם ו יוסף הקוקטט נב חטחמור כיה טחור
 הכט והיו לחורט ונה החחור טנה טהטעט יהיה חטיל בין הטטעס
 חורט בו ע"ה החניב חטור חחור בנא הטליח ע"ה חפט טהחניב
 נטען חחור בחלק הטעט כיה טחור חירח חטח חחורטים בחלות
 לען לא על צי החטען טחחורט כטור כן הטעט יהיה חטיל בין הט
 הטעס חורט טחחורט לא לען ק"ל על פי החניב נטען חחור בחלק
 הטעט ויש להטען כיה חטל לא חוק כיה חחור והיו לחחור חחור יהא יהא
 טלה על פי החניב וטור חפט טחחור חלוק לפי חתקומות והט
 יהיה ראט טנה כל חקום חטענה ואם חיה החחורט הטעט לפיה

החיבב כל מקום וימקום הנה יצאנה גם השמע בלעצן לפי סודו כל מקום
 וימקום לראש הענה ולא יהיה ראש בלעצן אחר מלבד ס' לח הסמל
 מאמר זהו בחינת מקום אחר רק אל השלם מאמר . ועוד טעמי
 מקום אחר יקום החיבב והחזק חלוצה השמע לחם כן חץ יהיה פסוק
 שמוור אה חזק החיבב מסמס לפסוק והיו לחזקת וחזק טען היה המנהג
 קורם וזמן השליח שאנו מביאים בין טעם לענה סוכב . וזמנם ושה
 רב' לי הני נ' אשר אשר אמר ט על פי השמע קיהו של השמך
 מטעם קורם בוא השליח במאמר והיו לחזקת חסן אחר בוא השמך
 י' ד' עלה הנל טעם השמע על פי החיבב אין זה החזק סוכב
 לחזק והו' אלה מסמס עליו ט טען אשר יט' השמע בין טעם
 לשם ב' יהיה החיבב ארץ שאלו סוף השמע המוקנה וחם
 יקום או יחזק החיבב בגבור השער ושחזרו וחם השמע וק' וק'
 וקרירות הזמן ולא טעם אל החיבב חם יקום או יחזק חלוצה סוכב
 מה טעם סוף השמע המוקנה יהיה החיבב במסך עם הקופס
 וחם ט' לא יהיה מאמר שמוור אה חזק סוכב לחזק והו' לחזק חלוצה
 מסמס עליו . ויט' להקפא עליו ט' בחזק מאמר טעם לחזק החיבב
 מסמס במהלך השמע חלוצה שמוור אה חזק החיבב חסן
 יקום או יחזק שעה עליו וחזק לחזק במהלך השמע סוכב
 לחזק השעין רק טעם חסן לא שעה עליו היה לבו יחזק חסן
 חסן . וחם יטען ט יחזק חסן יקום החיבב בראש חזק חסן
 אור עליו טעם שער חזק סוף שפול בין וחם טען חזק חסן
 שמוור אה חזק החיבב שעה טעם אחר שער חזק וור
 אחר פסוק . יט' לחזק ט' לא מלא טעם פסוק מסמס שער חזק
 חסן הספק אע"פ חסן בחזק חלוצה שער חסן שעה השער

חסן החיבב

פסוק

פשוטה או משנה מספיק שמוך אה חרט החניב . וחס יקוד
החניב ט לא טא מחרט טהואסמק טעם שאר חרט והוא חרט טעם
שאר ט בן חמר ראטון הוא אס לחרט הטעם . וחרטי הטעם חין
פחות טעם שאר ולא וחרים על טלטה שאר . חן מה טוט ל
להקטורט חס יהאחר החניב חן הקופה וחחכו נמען אחר יהא
המען כותף הטעם המתקנות כפי דמיון וזה לא יטיב החניב
וחין עיני שאר הקופה נמצאה הטעם . ושור טאים החניב עם
הקופה כחחר מהטעם לא השח הורט על מחמר והיו לאותה
לחושטים אלא טק החניב נתיקס . והחם רטינו יטעם טעם
טמוך אה חרט קחטב לזהטור פמון לוימים טעם חן כל אחר
מטע הפמוקים יט טעם בטע עליו וטח השלות קיימות חסם
טה הפמוקים לח סרז זה ליה טעם לוימים וטעם חזיה כחחן
הטעם לטעם השלם וטעם שמוך אה חרט החניב רלו לחופן
הטעם בקרוט חומטים חסם ליה יהיה סטר זה ליה . וכתר
להטעם לחחחר וטעם טעם החניב חמר טהוא מקות
ש נקוד בטל השלם הקלל כטרהחיל חמנה שר חמר טעם טעם
לה . וטלח טחח ליה חסם היה הדומה טחה טעם קוץ
הטוץ כפי העלות טהקוחנו טהרחוק החוטט חזמן הטעם העת
כמשל טלח וחוכנו רלו לחטון החוטט לח רזה להטלים היה הדומה
הטעם רלו לחופן הקופה כהכטם הטעם כראט טלח אלא כורן
פנים אחרים טהרצון טעם התיטר היום והלילה חוים הקעו
ויר כתיקוס למחן ש חמר כוטעם טעם חפט טלח טחח מצויה
עליו להטיל טעם מטעם בקופה . . ושור טעם הקופה לא נול
לועט חורה כדקרוק . וחילו חינו טה חיינו חייטם לשיח חל טעם

את המלצה לקריבתה אס של דרך הקדש אל אמתו ל
ציון כה ושרי שבעין קצת לדעת עת הקדש על פי דרך אמת
הרוב כחשי הקדש עליו עתה על האמת . ושרי אמתו אל
זה הרצון במחשבו יטעם על הקדש מה טעם להם להפעל לקדש
עלה מארבע הקדש שחם קדש וקדש עלה יש לחוש לאמר
קדש סכנת . וסדקה שחם להצב כחן שחש ולימים יטעם
הסמך ימים עם טעם טהם מיהלך העצמץ קרבן עהכחיש להחל
הטעם מקדש היום טהח עה הטעם העצמץ בעל טה . וחול
העלוק אטור טקד יטעה נב טחם לרעה החלה הטעם וחופנים
אחרים טעה החיטור היום נהלה חח אם הקשני יט עי חזור
לחנת המקום חלו רבים משללים לפי קדוה הטוח עליו טויה
לכל והחיטורו נחית המרכב למרו הגוש הטעם במהלכה טק ט
טה טקוה הדוק טן לטה טקוה ההפוטן טקוה המרכב מופיע
לחובק הטמים וחפ לטעום ולחלו השניעם סע חחר כללם .
עחמור ל יטעה טעכי טעה הקדש לחיט חרה של דק אמת
חנה הוט . אטו כן שחח חכמי חרו חסיפ על רכיע היום חמט
טעב . וכלי וחניריו חומרו ט יחסר חלק טעלע מאור ביום
והחיים חחריו אטרו חלק טעלה וטעה וחחרים אטרו חק טעה
וחחרים מחמה טעלים וחחרים חק טעמט טעמט . ול
חפטי זה לח חיל טעה טעה כקופה ט חס לח יטעה הטעה לח
יסלן היום . וחוט קרל טעה טעה לח חמים . וחטי הטעה
כחרו ט יט לטעם טע חטעה החרה חח חטעה טעלע טעל
חטעה כפי טעה ול חללים טטטטם לחוה חטעה עקחה
חטעה החחית . ושרי יט לכל חלל חטעה טט טעמ טט

הטעה

טעלע טעלע
טעלע טעלע

והנושא ממשך אמונה והוא טענה לו והקולות הנרחקים וזה חינה
 וזה חינה נמשך ברוב הכרתי כי אם הנסח לעשה לפנים יהיה חומר
 לחומר ואין זה חלקי בחינה מפני שהחלק הנרחק והחלק טענה
 לו . וטענה יטענה ממהלך העלה על הריחים הפך הנשע
 הריחים ואחר אפסר מפני טענה בין הנשע מנחמת כי יפרד
 הריחים כשר נחמת בין חלקי הנשע חלקיו יש מנחמת חל נבחינה
 הולך בין שאין לו טענה גם חיון לטעם הנשע הפכית . . יטענה
 כי הפחיתות לחלק הנשע מנשע . ומפני שכל יוס חומר חומר על כן
 גרו טענה הנשע בפני עלה הפך הנשע הלכה . וחולם ללך הכבדים
 הקיימים טעם טעם טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 מעולם חל חלק הכבדים ט טענה זוח חלק טענה טענה חלק חלק
 מראה . והולך חלק לטעם טענה לכל מול ל טענה וכל טענה חלקים וכל
 חלק טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 המעשה בטעם נט חלקים וטענה בטענה החמשה ש טענה טענה
 יום ורבע טעם טענה הולך וחולם מפני טענה טענה טענה טענה
 מרכיב מרכיב השלם ויט לו מרחק קרוב ומרחק רחוק בטענה מרכיב השלם
 על טענה הנשע במחזור וטענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 חלק הקופות הטענה כח טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 מעקל טענה ש ראש סרטן במה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 כי טענה טענה ש ראש סרטן לך יום וחל ומראה טענה טענה טענה
 לך יום וחל . והקופות האחרות חסרות מה טענה חלוי ויטענה
 ט לפי בחינה הנשע הטענה בהחיותו ועוונתו כון חמיון הבוט
 טענה הנשע על פי הטענה לח טענה חסרה הטענה בטענה
 והרענה חל מפני בחינה הנשע ציכרה הטענה על כן חמיון טענה

גם חלקי לחלק
 הנשע

הנעשה המעשה והמעשה שהחזיקו תלוק בחונק שיהיה עליו הנעשה
כיון שהחזיקו הסחובים . ואם יבוא חכם אחד לבנות הבונה אחרות
ולתת אותה חכמה לר שרשונה הנעשה דברי יהו מקדלים . והנה בטר
בטרם חזר טמין לאלו שתי תענות וכן הבונה אשר תעונה הנעשה
ואמר על כל האלים מהטעמים ממעלה למעב עמ לל אל שש פנים
ולתת פניו העליון בהק אזה לתקופ יתקרב ולא ירחק אל סדן העליון
וכפי ריחוק סדן אל מסת אל העליון ישאו עלולה קטנה מרבו חזקת
סדן העליון כשהם מהטעמים הנעשה העליון אם הם שקטים הנעשה
האל עליו ועל כן ירחיק מן העליון באיחוד סדן ומפני עולמה להצד
הנעשה העליון אחר כל יום ויום מן עם מעלה הולל עלמו כלום יום ורד
ונו היא הקופרהטה לסדן העליון הולל שיסנו עולה סדן העליון
מפני טחוח עוקט מרעב ואלו יתנועע מרעב העליון . ואם כן לפי
סבב הולל הסדן אחר שר העלום העולה ההז טוויה הכבב והר
והחזרו ולפי טוויה הכבב מן הטובה שר חזור לקו הטובה יטלים הסדן
עולה אחר ועל שר חם הטוויה צפון ולרום יטלים הסדן שר טעלה
ואחר סדן הכבב אשר יטלים מ העולה אחר טענה חזר הטע טהיה
הטענה מעצמה והנה לא יהיה לעצם אחד שר הנעשה טענה על חזר
הקטה חסס כ יטענה טע . וחלילה חלילה טענה לחונק על דברי הדב
יק עובר לחושל ט על חיוו צנה הם מהטעמים חין לנחטאט לבד
באלו טעורי הנעשה טוחסים העלים טעף טיעורי הנעשה
ססע אי יכלים על כן טיה הטעה למועם כפי העקר טהקלחטו מרוט
טענה זיה וקלה הסט להטיל טעה טעה על פי החניב על כן חזר
החדט הט לטפ דאט חדטים ולא חונק חם הקום הנעשה אחרת חזר
מחניב ט הכת חזר טמור אחר חזר החניב והנה הטרה להטיל טעה

מטע

משנה על פ' שהחביב ולוקח החסד י שקב נב' שאמר כי פסוק עמוד אהבת
חביב הסוד לפסוק ולחשיב ויגע .. פרה חמשה יע' ל' רעב
שארין לענין לענין החביב בחמשה דברים
האחד בחיותו והטעם שחינוכו והטעם כי כמותו והרשע בו רשעו וה'
נמקומו חומש על פ' חסד הוא טעם מיוחד על הטענה וכן חלואנו ה'
הכף אומר כי הטענה אטוב וענינו מענין חסד אע"פ שהם טעמיו
וענינו בעוד שהפרי בקנה שלו בריכותו טעם בקנה כח החביב על הפרי
ויקראו בן בעיותו הפרי ויחלי והוא צריך לצי' שייש' אך כשהוא שול'
בלחוחותו יקרא חביב .. אם כן טעם חמשה יע' בלוח החביב ועל כן
אח' והפסוק והטענה נכונה כי הטענה חביב טעם חסד החייל טעם
מהר טובתו כי לא היה צריך דבר אחר שלכן חונק . ועומר ואם נענה נבוא
הקרב מעתה חביב קלוי טעם נבוא כחל' כי לא יקה סתם רק חלוי טעם
רטוב .. ואולם טעם חביב לא מלאו נקדו מיוחד רק על הטענה טעם נבוא
קציר חטים כח' טענה ראשונה קציר העומר מן הטענה כי חמשים
יום בין קציר הטעמים לבין קציר החטים . ואולי שר' בלוח קציר הטענה
וקציר החטים וראוי בתחלה קציר הטעמים . ויש חמשים טעמים
חביב בעוד שהטענה עם עליה מענין סוכי החל' שור' סוכו לא יקטף
טעמו עלי החל' ויורר נכון להחל' סוכי החל' . עורנו טעמו לא יקטף על'
טעם שהוא רטוב זועם ועוד פירט שהוא מענה חב' כל טעמן חב' לפירו
ויקרא חביב על טעם שהוא עם עליה . ואמר מן ענא פירטו מנהרה
אב טעמו הקוץ על מן יקרא מה טעמו אחריו בכור מעשם נבוא ועל
טענה הפיקטים טעם טעמו נקרא חסד בעאר מעס' ומה טעם ט' הט'
הטענה חביב טעם הפרותים הקולעים אחר טעמו יקרא חב'
מערוף כן או מלוי שהוא טעמו . ועל כן פירט בן ענא הקוץ לצי' הוכה

ויזינו טאה כן כ של כל מין הטעמה אמר כי הטעמה איבד . והנה חומר
 איבד קלי טאה זרע סתם . אך לפי כוונתנו טעם הרטענות טלו קודם
 חוסר טעמינו יקרא איבד טעמי אטו אמר הטעמה טאה טעמה
 צורה וטעם טקראו איבד טאה טעמיין רפן כרטינות טהלו . ויטעם
 ופגים טקרא איבד על טעם הפעולה טעמיה בו באיבד . ואטו הוא
 כל טעק כמחומר טעם הקבלה טמיהו באיבד כי טעלות בו האור
 טעקע בו הפרי בורה אמר טעמה ואה הפעולה יקרא איבד . וטעמו
 נד כלטון טעמיהו כי טעמה בו הפעולה כל טיקלה טעם יקראו
 טעם איבד . והוא כי אטו טעם טעמה בו ואה הפעולה יקרא טעם
 איבד והוא טעם חוסר טעם כי כן אמר איבד קלי טעם קודם טעמה בו
 ואה הפעולה קראו טעם איבד . ויטעם טעמה כי כן טעמה יטעם כל מיני
 דם ומה טעם טעם איבד על הטעמה לפי . יטעם איבד בטעם טעמי
 ראיה לכל מיני דם מה טעמיין מן החרט הקודם האב בו יקר מן
 הוטו והטעמה מן הטעמה הוא הוטו טעמה קלי טעם ועוד טעם
 הפק על כן חוסר על הטעמה הנה אמר ויטעם טעם טעמיין
 ויטעם הוהים לחם בכורים טעמים לחם טעמים וכרעל טעמיין
 ולא יתק טעם איבד לחטים אולמיים קטנות . כדון אמר כלו הלוי
 נב טחמי הרעש צורים לחמי הקודים כי להודע להם דבה וחומה
 טיטעם מי טעמה על החיב על הסול ועל העמיים עה בריחור לב
 מהם טעם חלק לא טעמה בקודים וצור יטעם איבד חוסר . הלוי
 קראו הקודם טעמיין לטעם חוסר איבד טעם חלק איבד . וכך קראו לנו
 הקטנה . ועוד טעם חוסר טעמה בכורי קצר חטים הנה השמר
 הוא ראיה קצר טעמים נה החיב הוא טעמים .

פק טעמי הדיבור טעמיין החוסר כן ביארו טעמיין

טעמיין
 טעמיין

חמאריס טעם אינז הסגס על הרטיבא והרטיבא יש לעיין זה עלטא
 זרכים ועל פי טעם הררכים יש טעם צורה ולדין לרעה הם טעם אינז הסג
 על טעם צורה או על צנה מיוחדת . נחמם הררכים אלולם אחרי
 המלא גריהטעם ולא יהיו צרכים רק שייטאו או שיהיה רעוב ביותר
 וצורתה יהיה טעם עלט . או שיקטא הפרו מעט שיהיה טעם הרטיבא
 והיובט ולענין תהיה דעה פסקין . או שיהיה היובט מן הרטיבא וצורה
 תהיה דעה והב על טעם הצורה המלה צריך לרעה אם על אחד משלטים
 תקרא טעם אינז או טעםם בקראים בטעם אינז . ובעבור טעםם
 מספקים נחמם צנה בקנהו בעלי האטון טעם לרעה נחמם צנה טעםם
 אינז מן אטוריו ונה טעםם טעםם פנימה אחת מנה טעםם
 אטכ קלוי טעםם בטעם . נחמם טעם מציאה צנה יבואהטעם הטוב
 טעםם עליו . וידע ט הטעם הטוב לחיבוב ט עם מן הלעף אטור קתחיל
 צנה הזהב טעםם ט בהיובט לח בווקר משהחלה יטק טעםם טעםם טעםם
 ולהיות היובט גוט עליו עוקר מן הרטיבא טעםם כמות הב לחיבוב ט
 נחמם כהל טעם . נחמם טעםם האחר . נחמם טעםם נחמם טעםם
 טעםם . נחמם תהיה טעםם טעםם בווקר לח הפרט כל בהיובט טעםם יוק
 מן טעםם טעםם פסקין או טעםם זהב ויורר הפרט טעםם זהב טעםם
 טעםם פסקין . מן טעםם הטקום לח הקרא בטעם נחמם טעםם הטעםם אלא
 טעםם טעםם טעםם מן הדיוק בהיובט הרטיבא והיובט בו טעםם אטור
 הקל הטעםם טעםם טעםם לטעםם טעםם טעםם לחמרו בטעםם אינז אלא
 היה אטור טעםם טעםם לט . טעםם הקריאה אינה טעםם טעםם טעםם
 פריים לט אלא טעםם הרטיבא יטק הקריאה נחמם טעםם ופנימה
 אחת כמער אטור על העומר והטעםם אטעםם קטורם אלה
 וטעםם צנה אטור תהיה כראשית החוט אטור נחמם טעםם חל הקטור

בעת שיצא ללמוד לו
 דמותו דמותו קב והוא
 ידמות

ביום י"ד שנתה על ארבע הצדד . ואומנם מה שהיא נקראת זהב אין
 צריך למד יענין או לא יענין כי אין פנים יענין . אבל הודיעה הדין
 בענין צורה החשובה וזו היא שיש בה חיות וזו היא חיותה ביום י"ד שנתה
 על ארבע הצדד . והיא הנקראת חניב . וידוע כי בראש חודש אס תשע
 השערה נורה ספקי ש יום הנפר שער קרוב ל . ששעה ימים ודע
 ידועה נ על כל פנים יענין . אך וזהו החשוב ביותר הספיקה נפלה
 עליו יענין או לא יענין . והנה החקירה נעשה ונעשה הנפלאה נעשה
 טכ חניב על צד ספקי . ימים טכ חניב מסופק על . צורה החשובה
 הוא החומר בל ספק ש שער הקלות טעמו נספק שעה על החומר כל
 טכ להיות הספיקה אשר סוכנו מערים על החומר ולא נעשה אחר
 נעשה החומר והוא נעשה חן הסופק שעה על כל אחר מהם
 ט הספיקה יענין נקום הראיות ושעה נמה ליקריבנו הדעת
 ט כמו שאמרנו מלמדים לעצור הדור בזמנו כן אמרנו מעשה יס
 לעצורו טלח בזמנו והדבר ילך בין צווי וחוקה לא בין צווי וענין

והענין צדק האביב דבוקים
 בעלמם כי צדק האביב
 צדק האביב וצדק האביב
 כי על אביב צדק לענין
 או לשע"ה

וזו היא חיותה ביום י"ד שנתה על ארבע הצדד . והיא הנקראת חניב . וידוע כי בראש חודש אס תשע
 השערה נורה ספקי ש יום הנפר שער קרוב ל . ששעה ימים ודע
 ידועה נ על כל פנים יענין . אך וזהו החשוב ביותר הספיקה נפלה
 עליו יענין או לא יענין . והנה החקירה נעשה ונעשה הנפלאה נעשה
 טכ חניב על צד ספקי . ימים טכ חניב מסופק על . צורה החשובה
 הוא החומר בל ספק ש שער הקלות טעמו נספק שעה על החומר כל
 טכ להיות הספיקה אשר סוכנו מערים על החומר ולא נעשה אחר
 נעשה החומר והוא נעשה חן הסופק שעה על כל אחר מהם
 ט הספיקה יענין נקום הראיות ושעה נמה ליקריבנו הדעת
 ט כמו שאמרנו מלמדים לעצור הדור בזמנו כן אמרנו מעשה יס
 לעצורו טלח בזמנו והדבר ילך בין צווי וחוקה לא בין צווי וענין

מעשה שישנו במעשהו בדיעה נחקה מדרך התעלה יעלה הנחך
 קרוב ס הסל אור עמו אה חודש האביב ט סוף האביב ולא ילך
 הדבר לחופשם אם ששער ס צדק לענין השעה נחניב נל עול
 יעלה או ששער נל אחד או חלקה אחר מן הנבול או פיאה אחר
 מן החלקה או ענבים נפגרים או נכונה אחר . יחולס הוד
 הרצון ששער השעה נחניב נל עול יעלה או ששער נעול אחד
 יבב נעול אחר יחור ולא יהיו נל הנבולים נחניב אחר . והחור

וזו היא חיותה ביום י"ד שנתה על ארבע הצדד . והיא הנקראת חניב . וידוע כי בראש חודש אס תשע
 השערה נורה ספקי ש יום הנפר שער קרוב ל . ששעה ימים ודע
 ידועה נ על כל פנים יענין . אך וזהו החשוב ביותר הספיקה נפלה
 עליו יענין או לא יענין . והנה החקירה נעשה ונעשה הנפלאה נעשה
 טכ חניב על צד ספקי . ימים טכ חניב מסופק על . צורה החשובה
 הוא החומר בל ספק ש שער הקלות טעמו נספק שעה על החומר כל
 טכ להיות הספיקה אשר סוכנו מערים על החומר ולא נעשה אחר
 נעשה החומר והוא נעשה חן הסופק שעה על כל אחר מהם
 ט הספיקה יענין נקום הראיות ושעה נמה ליקריבנו הדעת
 ט כמו שאמרנו מלמדים לעצור הדור בזמנו כן אמרנו מעשה יס
 לעצורו טלח בזמנו והדבר ילך בין צווי וחוקה לא בין צווי וענין

ובל אחד שהגיע בחיוב כל הגבול עם זה האפסור כי מהטעם נבדור כי
נשר שער יחיד שר הגיע בחיוב אשר לא נבר ילא החיובון מתוקף חיוב
ואם נן אינו רוצה ששנה גבול אחד בחיוב חסר הרצון בחלקו ובול אחד
כל החיובות של איש שכל של זה היה במקום גבוה אשר הגיעו הדעות
הדומות והחיל להליב ופיאה מן השנה לא הספיק לטעם שהיו שכלים
חלקים אפסור כל טעם שכלול אחד שחס העשר ראשית קצור ואי
אפסור היות מלקט שהרי נן אומל שלא מלא כפי קולו וחלום משע
שיהיה כוף טכור אההטענה ומשע נבר אחר. ואי אפסור היות
ספוק די שער אחד שהרי אומל וקלודם אהקלפה והטחום אה שער
ראשית קצורם אל הטבן וראשית הקצור בלתי הקצור וכטראה שהיה
קצור עם וולק העשר ושלבן אמר ולתם וקל וכטלו לא מילגו שישלם
היום הזה וכל אלו מן הטענה החדשה וחס נן היו קולדים אחרי ראשית
קצור העשר כחוקו היום ודבר ירוע הוא כי אשר הוא ראשית קצור
הוא אשר הגיע בחיוב והואיל וכגומן קצור העשר היו קולדים מן הטענה
כפי שמתנו הטל מכלל היה מעיב לא בחיוב דל שישור העשר וולק
השער. שלטן אחרו התכונות שזריך להיות חלקה אחר. וירוע כיהתל
החלקה הזמן וההיה גדולה והגומן וההיה קטנה. והאמת טל מלקט
יש סכום למידוד הערות והכרמים חלקים כגון ורע חומר ששורים
שער להיות החיוב ורע חומר שעורים פחוק חיות אין לחושנים
ייסמן הזמן עליו באחרו חוט חיוב למשע נדרט החיוב ט טולא
כזה השיעור ראוי להסמן הזמן עליו והנה אמרנו חוט חיוב באחרנו
חוט העבים שייסמן אל משע ואל הרנה ומלאנו הטל משורש כזה
באחרנו ליימו נוכ טענה. ואפן נמה שהיא מסמין הזמן עליו נל
ואחרי שהחכמה הולאנו כשישור קרוב שזרנו עליו ופע טסמטור

שנין אל שנין אינו מקון כלי הלשון כי אם מקון כלי הדעת מקון כלי
הלשון אינו כי אם מלך ועל דעת אל סמיכה שנין אל שנין הוא לפי מקון
כלי הדעת על כן מה שכתבתי הרצון להשיג הדעת וממין שנין אל שנין
שנחלקו עליו והוא להחקה הוצאתו במיניעים אל שער קרוב שנייד
עליו כפי מקום לנג הכיבוד במותו . . . על זה יסודו לשנייד טחם יהיה
אלו חובל על כל פנים יהיה פק וכן זה שיער אחרי כן טחם לתק יהיה
יום אחרי יום הלך ורב נלי פק אם לתורה מעשה מצו המן מצו עלמה
העבים ואז חייך להפנין הזמן שלו מהלך כחומר גוף העבים שיהיה
זוהן הולא העבים ועל כן חזר ביום העבר שער ולחם וקלי וכחול טיה
עיה אכזב טחם החדש ענה עיה יכר ויהיה לחם ושענה העצה בלוח
האכזב להעבור סהל קלי נחם . . . ומה שאמרנו כלי הקבלה על
הרצון העברי של חרן יהודה ועב הירדן על הגליל על טעם מהם
ועברי על חדר טחם אינו מעבריין חייך צוק והסרף מביא להיות מעשיים
טחם מקום יהיה טעם קודם . . . **פירק** **למיני** **הדבר**
ועיה מקום חזון להיות האכזב . . . יט מי טחם

כי ראוי להפנין טחם על מצרים ועל חזון חיים אהם יוצאים סדר
החטב . . . והלא אכזב על מצרים הוסה טחם הפעולה והטענה נוסה
חזר והחטה והכנסת אל נוכח . . . וירוש ט עבר זמן ממון טחם טענה הטענה
טחם חזון חיה יכר חזרה ואחרי כן עבר החטב . . . ימים ואחרי
כן טחם להם דבר אל כל עת כפי טחם בעצור לחדש והסך טענה ימים
חייך חפצו להיות טענה טענה וירוש ט טן עבר חטב עין חטב חזרה
שי טענה חטה טחם טחם חזרה עבר זמן טחם חזר וחטה והכוס
לא נכר . . . ועל כל טעם חזרה עבר חזרה שי טענה חטה טחם טחם
חטה חזרה ומהל פרי השמן חטב חזר חטב ט לא חזר חטב

מחטב חזרה

לחצר הכה ושלח מן הענין ט עז ומן עז טישאק פבי י ואם טן חנינ
חנין מלפניו מלצוים קודם מעוזתו היום אהם יולצוים מרוע החניכ
ואפלו שיהיה זה של חניב על ארץ טען על כן חמר היום אהם יולצוים
מרוע החניב י על כן חמר להם קודם לכן חרוע הזה לנס באט חרועים
ואחריון חמר טהוה חרוע חניב ען תלה הענין מחרו ויהיה טי יכיוך
לך חלהיך אל ארץ הטענע ועלה אה העבולה הוחר מחרוע הזה וטחל
טחור אה חרוע החניב טחין טענע טעור אה חרוע זה החרוע שיהיה
חרוע חניב מרוע מלצוים טהרי קודם לנו הכיחור בו והחיל חומר וחך
החפץ מן הקצר וחינם הלחיים כן סרוע יטראל ככה חרוע חניב חנינ
לני כן מחרוע יטראל י וחולם הספק על חרוע מוחן וען טחלקו החסנים
אם הוא מחרוע חריב אם לאו וזה חמרה טי הוא מחרוע חריב טהרי טענע
אלה יטעש פרט גבולה חרוע וטראה כי היא מחרוע חריב וירוד טה חל
טח חרוע לחלה י ועור חומר למחן מלך החמורי ולען מלך הטען ולכל
מבולבע טען וטח חרוע לחלה י ואם טעה עליו הטלום טעה קריחור
טלום יט טעם לרע י ומה טיע לומר ט בחמרה הטעם הטעו לחלהם
חרוע טעה ענינים ויה לערו חן טאהם מולצוים הטעוים של חרוע
טעוים ויט טעם לרע טחור טענע אנוטנו מטען שי חרוע
ועלה אה חרוע וחומו טי ירחיב לך חלהיך אה ומה טהיה טכונה טה
לה לנס היא טקטעה ושליה חווי למחן וטעה רצה להיותם לם טעור
היה וטחור וחך אם טעעה חרוע חחורבם זה החמור טטעהם טענע
טלח היה חוקים מוחר לחונח ויחוע ט החניב לחיהה טענע קודם
טי אם טעבור היה כלמה טחולך לפאר רחום ולא יט חווי טי אם טחניב
של חרוע טחלי טהרי החור העור הוא מחרוע יטראל כפי טחווה ט רבוע
אל החרוע חער חני נוק לנס וקלועם אה קליה וטחגם אה טעור

החוק
החוק קצתם אל הכנף . וחייך להיות חביב קלם טעם להם ^{החוק} וישראל
פרק תלמוד

הפסח להם נחמד ראשון נכבד לא יהיה כי
אם בעו יום בו ואם ט' הדבר צריך לרעה אם שהאביב צריך להיות מואה
חדש אם שיהיה יד' לחודש . ויש לרעה כי הזמן יש לו שייער סמו יום
חדש וטעם . ואלו הזמנים יסמכו למה שיש בהם או לפניהם לפי רצון ^{החוק}
בעוה . ואולם הנסמכים לפניהם כמו חג קצור חג טעמם והנסמכים
כמה שיש בהם יהיה אם העיר ואם הוא קיום יהיה בחלק מחלקי הזמן
החודש כגון יום תרועה יום הנפירים שאם בחלק מהיום ויסמך
היום כולו עליו וכן יוסווכ ויפסדו שיהיה בכל חלקי הזמן החודש כגון
יום בער טעמו להיות היום כולם או חלק מהיום חט מצריח יהיה השני
זה לפי חוק הזמן כמה שנימצא בחלק מהזמן אבל לפי האמת הסמוך וזמן
אל עשין צריך היות בכל חלקי הזמן הפסח . אך כהנראה ראיה כי לעולם
הזמן כמה שנימצא בחלק מהזמן יהיה הדין כזה שיהיה בעליו .
יידוע טעם חרש יפול על יום שנתחדש כי הדין וזהו החומר כגון שאמר
מחר חרש לחודש ולא שבת אהי יעבור החרש . אך אם נמצאנו ^{שעל}
יום נקראים חרש כל חוק הנקומות יכול לפרט טעם חרש של יום
הראשון ואם העלומנו נקראו ליום חרש נה והוא של דרך העבר ואם
ט' כחודש חרש האביב צריך להפסד החומר היום האביב טעמו כיום
הראשון טעם הרצון אם ימצא חוק מיום הראשון כל ימי החרש
סימין החרש עליו כפי דין החשבר הנה נמסרה אם ימצא האביב
מעו יום לחודש יסמוך החרש עליו והואיל ימצא חלקו כלל לחי סמוך החרש
למה שנימצא שנימצא בחלק מהזמן טעם מהחלק . ואם ט' אין הטעם
ק' כיום אחרי לחודש והדבר ידוע שאין חרש ראשון גלוי טעם ואם קודם

החוב
החוב

החביב מן הפסח כמד שקדם יהיה החרט באטון כפי שאומר קרקס
 אל הפסח הלוחבחרט באטון מכל שהחרט לא ינתן שהוא באטון רק זה
 מהחלק . ואיך לרע שהרט אומר ביום אחד לחרט הראטון ולרין
 להיות חטה חרט באטון קודם בואו וכן אומר ביחוקאל באטון באחר
 לחרט . ואם לא יהיה החביב בעל אשתיין לא יכרו חרט באטון ואם ט הרע
 ה נראה כי בסוף חרט אור היו משגלים בחיב ואם היה נעלם באט החיה
 חז שגם אנת חרט באטון ואם לא היו מעשנים הטנה כי לשלם זרין להיות
 הראיה קולגה למה שהוא ראיה עליו . ומי טסמך כי אין סקטג חרט באטון
 כי אם כרי לשאור הפסח ואם יקדם מן הפסח צריך לשאור באטון חיחפטר
 כי ידעה חרט באטון מלוא טאטה . וכלמי טלול ביום באטון חין הטל
 בט וכן וי טאחר כי ביום יז אם יולא ישאג חרט באטון ואין יהיה
 הרע וכל יעחאל מצווים בעשית הפסח ומגיהו שלם לשאור הפסח
 החוזרים כי ביום אם נולא החביב היו מעשים אך לפי דעה החזקה
 היה מעבן בעשור לחרט כפסח מלויים על כן טלול זכר האומרים
 שום יהיה החביב חין מיום באטון שיום יז לשאור חרט באטון מהכ
 אומר בן לחרט כי מה שיולא בן לחרט חין הטל בן הדאטון ובין הן
 ומה בן לחרט ודעם בנה כי הטנה נקטג החביב כרי טיטג הקלר
 שיום יז לחרט וטנוי חרע מן החביב אל הקס בהקפג ימים
 וכי הוא קודם מן עשור לחרט . ומהד אומרים חרעם בנה
 טנקטה אביב אינה תלויק חק טעבור הטפה העומר והנפה עומר מן הלח
 טאח החביב ואם בן אם יקדם החביב מן הפסח ביום אחד ומספיק וטע
 טעאר טלין ט עבל הפסח קונעג חרט באטון חק ידעה חרט באטון
 מלוא באטה על ט החביב ועל כן טל חר העבוה הוא חרט
 הזה . היום ארס יולאים חרט האס . החרט הזה לפס באט חרטם

ויפה דקוק החכם ליוסף בן היום החורט והענה אשר יפסדנו אל דבר חזין
 כיון אחרי האמת שיעלה אונת הדור בכל השנים וזו דרך האמת
 אך אם יחלל כלל שיעור אונת הזמן טיפוסין כלו זה של דקק ועבר ונעלמו
 ונחלמו האמת דבר י על דקק אונת ועל ועבר ויפסד הדעה ה גם כן סגול
 הזה אך מה שיש לנו לומר כי טעור המור חין דאוי לקח אונת הדבור
 אלה על האמת ולא לא וכן האמת אלא מצד מסריח של כן סגור ימי טוב אה
 שאינו כי חין מן המענה להיות הש האמת רואה כלל חלקי היום אלה נקלו
 בין סגור בין סגור צינת בין סגור סגור טעור טעוריה הנה של דקק המעבר
 כפי המענה סגור נויים מער יום סגור טעוריה נקלו וטעור הנה יום
 קרע טעוריה נקלו חין טעור חרט החטוב חין לנו מעריח להוציא חין
 מחמתו של כן יסור על האמת ועל כן צריך ליהיה החניכ מרחם החורט
 כפי טעור לנו הכיטור .. ועבר נכסוד כי פועל דבר אל דבר חין המענה
 זה טעור לפי הקון בעלי הדבר כפי רצונם להסניך ענין אל ענין כיון המעבר
 שאינו מקון בעלי האמת וכן לקון בעלי הדבר של החלק הסמכות ברכים
 טעור .. **פסק שניה** יע ליער כפי דיעור החלוקה טעור
 האניכ ענין הקצור סגור וטעור אל החק
 אשר חני נעק לנו וקצורם אה קצור והטעורם אה שער האטור
 קצורם אלהטן טעור לפי דער האמת כי האניכ צריך להיות טעור
 מרחם החורט והעבר העבר יהיה מנו לחרט ש יום האחר ושנים
 וזה יעור ה האניכ טעור החורט ש אונת הזמן יעור לאה קצור טעור
 יעור טעור מפי דוחק הקצור להיות האניכ לאה הנה כרי להעין
 הקצור חין לפי פירוטיו ט האניכ כנה טעור לאה הנה גם כן יעור
 הקצור יהיה טעם קצור חוסכם טעור הזרע של צורה ידועה חמע

כל שכן שיש לנו סימנים
 לקיות האביב טעור
 ליהיה החורט

חמע

ואי אפשר זה אכן כעט שנתפזר ענין שם הלחם כן היה דין להקביל
עמו הקבוצה מה יעשה כן ואי אפשר לומר כי השמן כל סמור של כן
אפשר לומר כי כחודו הוא כמותו כבורים וראיה לומר ששמן כבורים
אם היה אלה העור לא הלא חטא ענינם אם לא היה סיה קודם העור
או אחר העור .. וזו אי אפשר שהיה טיה קודם העור יפני
שהטו את האטמ קצתם על העור וזו אפשר שהיה כמות כבדה
עלה קודם העור יפני שהטו חומר ואמר קצתם אל הכף ושו
שם וקרב קודם העור ואוי שהכל לומר שהיה קודם קוליס והטו
חומר ולחם עקל ועמל כי אי אפשר שהיה יוצא מן הכלל של יצאה סין
ואם היה טיה אחרי העור לא תקרא כבורים כי קודם לכן הנה העור
וחלם עור כמות הכונה כמות חומר לאחורים כן שאמר
מהל חמש כקנה משהו שהוא לא באמר חומר כמות כקנה רען
וקטר מליחה כדרך וחומר לא הנך של קטר רשף .. וזה לא שאמר
דק של לחם כשל הטו לא חומר חומר כן חומר על טמרו שלחונם
כי כשל קטר .. וזה שאמר כי המותר מוכן הטורים והישראל קלי
כאט שי טמרו חומר קודם לקודם של דרך משהו כי חמש כחוג הוא
והוא מאל הסהחוג ועל כן צריך להיות כמות העור מן הלח .. ושור
שחלק עור הוא מה כמן שאמר והעור שאינה האופה הוא .. וזה
וחינו מערה שלא מלא כפן קול וחלבו מעור .. ואם הוא
יהיה מרגעין כן לחמה כבורים .. ושור לפי פירושם טעם קצר ענין
סירה .. ושחורו ואטמ קצתם יורה על הנכח באטמ והוא יורה
קודם מן חמש .. וחכמי הקודים עה הטינו להם על אלו העשור אשר
הטחו להוציא כמות כבורים היא העור טמרו כמות כבורים

קצתם
קצתם

וקצתם זה קציה השעם כעגה עה הקצור שחורו עליו כעל קצור
 חפץ שעם קצור יוסבם על הזרע אשר יגשלו ויניעו ויזאה שהער
 חן היטב נהגין אל הקצור השלם חין יהיה הוא עשה בבורים השם שג
 שגב יהיה יקרוהו רעוב בעבור טהחום ונעבר לשם מן יטרט הנצנע
 ולא כן קצור ההרים כי לשם יוצא הקור והעל ויחור שהער מן היטב
 נהגין אל הקצור השלם חין יהיה הוא עשה בבורים טהחום רעוב
 שחורו חפץ קלי טחט נגז סגול ומה טיט לומר כי לא טקרא קצור
 טעבור טיטין הזרע לזה ידוע רק טקרא קצור על טעם שחורו טיטב
 ועל כן טקרא קצור על טעם הפעלה שחורו וקצתם זה קציה וקבוט מלה
 קצור טעם טעם שחורו טחט קצור קמה וחיין לשען הטוען לזה
 טל כרית קרא קצור ט העלוי לא יחצו חום לשער וטמו זה הטעם
 קראוהו טעם נהגבר כמו טעם חום טעום החלמינוט ולא יקרא לזה
 חום וכן חום מחמה ושפת ישער ואם כן לפי זאג הכונה לא יקרא
 קצור רק הזרע אשר יניעו ואי אפשר עלה שיחזה יגד ט על הלח
 ערין לא נח עה הקצור עליו ויחלם הכרח החלק אשר חלקו חטוי הקין
 להורוט שהער הוא עשה בבורים חומרים אלה היא העמר
 וזהו עשה בבורים לא ילא טעב ענינעם אם טעשה בבורים הנה
 קודם העמר או אחר העמר ואם היגה קודם העמר הנה חין העמר
 חטוי קצור ושוי אי אפשר טחט קודם העמר ט חרין כיום
 טחט קודם להחל טחט קודם קודם קודם ויחל לחמה ויחל חומר
 לחם וקלי וטחט לא חטבו אם כן לא הינה טקודם קודם העמר ואם
 אחר העמר הנה לא תהיה עתה בבורים ט קודם לה העמר אם כן
 הכח חלקו חכיה להחמין שהער חמה בבורים ומה טיט להט
 ט חין טעל חטל להורוט טענין העמר הוא עשה בבורים או טע

עשין מעלה בבורים להורוה שהוזה העמר טיבללם עשין אחד להדמוה
זה בנה יי ואם נפגט עקרא העמר ראטיה קציר וזה מעלה בבורים ויהי
יחס ביעהם יע להנין כי לא עקרא נ הבבור בער שלטם טיבה החלה
אלה שלטם עשין החלה ויפ טיבה טחחונה אח יצא מעם בכור ואם
כן באחרו ראטיה קציר לחייה של הבבור טחם יהיה מענין של הבבור
אח יצא מטני עשנים אם טהרצון בו מה טיבה החלה בכל חרמ ישרא
או טהרצון בערי קציר טהה אחד וחולס להיות הרצון של הבבור אשר
יבט כל חרמ ישראל חיחטער טכל מה טיבה בכל חרמ ישראל חיי
טיחם החיב הנעלה טחט החוט של כל פעם שי ייס יי יהיה יבט עבב
ואם טהרצון טיהיה בכור טרה חייט אחד הנעלה ביום הטב העמר לפי העין
אח ידעג מה הטרה יחס מן טחער ראטיה קציר יור הדער טטה כפ טקלס
לבו הכחור טיהיה עפה של החיב הנעלה טחט החוט וערה הקע אל
הקציר הטלס ושלט חמר וקלחם חק קפה והטחם חר טער ראטיה קצירם
אל הכק ישר לפי כערב אח היה רחוי להמלח ביום הטב העמר יעל
ס חם אח טחם יהיה יט טעלה טחין העמר בכור והנה הטט חל ולחם
וקל וטחל והלחם חחמין העמה החולה אח מן היטע טיחחולה היח
טחמר אח היטע וחולס להיות מעה בבורים טקלה קום קציר השט
חיחפער טי הטט חמר טחחל חחמט בקמה חל הייה טקלה חחר קציר
הער ולא יצא מערה בכור חעפ טקום לכו קציר העמר ול חייט ישראל
וחחויב טראטיה בכור כפנ ראטיה בכורי חחערך הביח טר יי חלהך
מה טחנהו להיות אח ומה טחנהו להיות יטע והנה ט אחד מיטראל
יהיה מחויב טראטיה בכור וחולס אח היה קציר בכור הטערים אל
אחר קציר העמר מחיבו מה טחחא יורה היה יטע ומחבו מה טחחא חלקט
חיו היה אח ולא היה מחויב לבר לטחן רק ראטיה בכור אח ט הבבורים טהרי

קרא

עמר

חומר כי שאחזק צד השמים אליהם עבד לחם בכורים והוא לא היה כהן סגן
 המזבח על המזבח אלו הענינים כי נאמרו ראשית קצור חינו מהנין על הנבו
 ואם יקטל לומר שאם העמר היה מן היטב איך נעשה בכורים והוא חרד
 והוא מן הלח... יט להטיב טלח יט... וכל המקומות כחחר אלא חפצו שיהיה
 קצה שורה להטיב אחרי העמר העמר ומחנני ילקח בכור ויעק לטבן ושאר
 הכבורים אם יתב יטח נעמר בכורים על מן חומר ואם נעמר בכורים טאין
 חזב ואין טענה שאם אין העמר הוא נעמר בכורים אין לי טבאר שנינו
 טו טענה שנין טה הלחם יט להטיב כי יט מהתקנים שנינו מנחור
 ויטמה טאין מנחור והם למרים מן הקול טבין הנבור והמשאר ויהיה
 זה טענהם... ומה שאמרו כי העומר הוא הלח מן היטב היטב כי היטב
 הוא מאכל הטהור וראוי להיות העמר מן הלח... הנה נעמר טענה טהרה
 קומח טעמים... ואין חזק משם חרמט כי הוא מוסף על הלח אלא מוסף
 יהיה על היטב כי כל חחר טקולרים בו הלח והיטב יט לנטה טענה כגון
 זאן נטה כטעה ורחל... נטם שער אינו מיה כי הוא טעם כין העמרים
 הלקט טעמו חסיפ הטבלים הוא יקרא שער כי טם שער טהיוק מחחס
 אלקצור לא יהיה בעלה ויהשנין... והחלק הב' הם חמני הקראים עבד
 אומרים אחר ט החיב דהן טיכוקט טיום אחר לחוט טחטוק טפי כ
 החיות טהקולעו והשער ציך טיהיה מן היטב לפי ליי המחומר טחמ
 וקלחם חיה קציה טענה טענה הורע חל הקצור וטם הקצור מוסכם לפי
 זער הטק סהל נט על הורע טיטיב טורה ירוש טייקל ועל מן הסכס זה
 החכם הורה החיב טורה זהכ כיי טיטיב הורע טרונו לחוט קצור טלם
 והחכם ז' יפרט טה הסכס להיות החיב קווס מן ראט החוט ולהיות השע
 מן היטב והסכס היות החיב טורה טיהחיל הורכ כפי טקוס לכוהכיאו
 והוא יטיב חל הקצור ער יום טו ואפ' טיהיה השער מעט רטע אין לחם

כי הוא לצורך הטעם הטהור והמין יקצרו ויהו בנגד יהודה והשאר הו
 מונק והוא מקרשים קלים שהוא מונק ושול לנשים ולקנות כיון שה
 הלחם שהם קרעים קלים ולא יהיה השאר חמור ושאר הלחם והשם שלא
 עכאר הקונו ידענו חונו מן התלמה שהיה שחן והיו חופים חונו והיו
 חולפים חונו בקרובים והיו שחן בסרים כי היא קרע קרעים ושול
 לנרי סהוב ומשח יחיד והוא משח טהור וחמה האטור בבע והוא קרע
 אחרי השאר קרע טהור משח יחיד וטהר טענה טן הקרובים היחיד
 בטור יקרא וטענה למי שאמר לחם ליום כי יקריב מעט קרע
 שהוא בקרוב הטעם השם שקרובים היחידים טלול שחקן וחין לט
 לטעם כי מן הטעם שלקח השאר שהוא יבש אם היו מביאים משח טהור
 נראה שהיה טלול קודם השאר כי לא הכנה הנאר קרע משח בניוים יק
 אחרי השאר אם נגמק למי שנגמק והוא משח טהור ולא חמה לטע
 לנרי מי שאמר שמתעב הטעם אם היו לוקחים משח בניוים קודם
 השאר לא יקרא הוא ואטור קצר כי אם השאר אחרי שהטין הורע ט
 טהור ירעה הטלול חמנו הוא הטקא ואטור קצר כי הכט אימור
 מהחל חמנו בקמה וחינו יולא מזה המאמר זה טהור לח ושולפי
 רעם כי השאר משח טהורם טעם המשכיות על טפסם היה
 יבש ויהיה הקצר רחוב וחין יהיה השאר משח טהורם עם מאמר
 ולחם וקלי וטלול והלחם הוא לחם הטעמים ויהיה מן היטב הנה
 מהשם יהוטע אמר טהור ויאלו משבור הארץ מחמה הפסח
 מאור וקלו ולי היה יטן טבר היטן היו חולפים חונו מקוד לט ואם
 לא היה מן חמנו החרט מה טעם וקלו והוא חביב קלו טהור ושם
 חלו מן הטעמים לטו חמנו ואטור קפסם קפסם וימי טהור
 ט לטטה ימים מן החוטם אם יראה החביב יסמך החרט טלו ויהיה חוט

חביב

אשר רעה כזה כי העבא נג' לחרט שילוח העבא נראת החרט
בן האות כל לחרט אולט ימלא בואניב יספיק להמלא הקצר שי יום
טו בעסן ואולט טי הוך הזימנים יעבור טיעק חורט טאיכט לאיכט
יחס היה כל לחרט אטב ימלא טלו' קצר י ובר טמענו מן החטנים
ט זה לא יטיג חף ט הכה חרט ראטון עיך עליה מראט החרט ^{כח} ייק
זהקלענו טס לא כן הויים טיט ביק ראט החרט שי טרואה האניב היך
טיק טהס לערס מן הטט טעבט אומן הטט הטט . והמגי
איה כי תרחר הרטיק מן המוראה אילט טהוא מוקום טמו טעט
טעא חרה הידיעט כטס יק מיריעט חרוט העלס אילט טהוא מוקום
טלודטים טעמא מן מה טראוו להאמין טהאניב צריך טמלא טס
חוט חרט . והחלק הטליט אומרי ניאס ימלא האניב שי' לחרט
ממן החרט טליו טסר ט לאיכוקט האניב יק טעבור העמור
ט קום האניב מטלו' לחרט עיה חרט ראטון ייעטא הפסח בו ויונא
טמר ומה טראיכט ני נחר רער הקרקסט ננ' מן סטר החכס ל' חהרן
הטועה ננ' כי נחר הרער היה דער יוסף הרואה ננ' מן חור מנאר
טת באחריה והוה כראיה כי צהץ שימלא האניב נראט החרט ^{יח} טע
החטנים אטר הורו ט האניב יכוקט שייס י' לחרט מטל הטט
מן האניב והוא כטרי וטאק טרעט טעמור הוא טלל כמחור
ט טעור כבורים . והטק' סהל הטיח בנה טאס היה הטנה
טעבט מפי טהאניב טאק כיוס י' לחרט וטר היעט זמן הפס'
טבור קרוב לחרט ימיס ויטיג אלו מן הקצר . ואס מאר השער
טא מן הלח הטט לאיקרא כבור אלא מפי טקום מן הטל ואין
קיה זה העמור חכיב ויקרא כבור וכע מה טיג טמורעט טיה
ט טעור האניב טיהיה כבור חס כן מה טהוקט טרה טמור

ב הוא לצורך הטעה הנה זה המין יקלו וזהו בגוף יהודי . והעשר הוא
 מונק והוא מקדשים קלים שהוא מונק ושטל לוטרים ולקטני טין טה
 הלום טהם קדשים קלים ולא יהיה העשר חמור משאר הלחם ואעפ"י
 עבדו רבנו ידענו חובו מן התעלה טהיה עמך והו חופים חובו והי
 אולם חובו סקרובת . והיה משנה בסמים כי היא קדש קדשים ושטל
 לטרי טהנה ומשנה יחיד והיא משנה טנה וחנה ראשית טבע והיא קדש
 אחרי העשר . דער טהיה משנה יחיד וטנה טענה טן הקרבנה היחי
 טטה ויקרא וטנה לוי טחור לחטא חטט וקריב טעם קדש
 טהיה בקרבנה העשר איש שקרבנות החיידים טללו עמך . וחייל
 לטעם כי מן הטוב טלקח העשר טהיה טים היו מביאים עמך טטני
 טהיה טהיה טקל קודם העשר כי לכהנה הנח קודם עמך טטני
 אחרי העשר חט טלמן לוי טנה והיה משנה טנה . ולא טנה לטח
 לטרי טי טחור טמנות טהל חט היו לוקחים משנה טטני קודם
 העשר לח יקרא חט ראשית קצר כי חט העשר אחרי טה טין הורע
 טנה ירעה הטלח חטו הוא הטקט ראשית קצר ט הטל חומר
 טהחל חטט טנה וחינו וטח מה הטחור מה טהוא לח . ושור
 ועם ט העשר משנה טטני הטעם הטענות טל טטני היה
 טט ייהיה הקצר רחוב וחין יהיה העשר משנה טטני וט מחמור
 ולחם וקלי טטני והלחם הוא לחם הטעמים ויהיה מן היטע הנה
 מחטא יהוטע חטט טחור ויחלו לעבוד החוט מחטא הפמח
 חטט וקלוי ולח היה יטן טטני היטן היו חוטלים חטט מקום לט וחס
 לח היה מן חטט החוט טה טעם וקלוי והוא חטט קלוי טח וטט
 חטט מן הטעמים לעזי חטטו ראשית קצב טטני . ומי טחור
 ט לטטה ימים מן החוט חטט וראה החטט יטן החוט טלוי ויהיה חטט

טטטטטטט
 טטטטטטט

אשר רעה כזה כי העבא נל לחרט טלילי הוח העבא טאט החרט
וכה חוול בל לחרט חולט יוצא בו חניכ יספיק להוצא הקצר ש יוס
טו טעסן וחולט ט הוך הזימים יעבור טיעקן חורט טאיכט לזיכט
וחס היה בל לחרט חניכ יוצא טו קצר ונבר טמענו מן החטמים
טזה לזיטין חף ט הכה חרט חרטון עין טיהיה מוחט החרט ^{כה} יוק
טקלונט טסלח כן הויים טיט בן יאט החרט ש טוואה החניכ היך
טיק טהס לטרים מן הטט טעבט חומן הטט הטט . והמני
ראיה כי החרט הכחיק מן המוראה אטפ טהוא מוקוס טו טטט
טטא חיה הידיעה כטס יק מיריער חרט השלס אטפ טהוא מוקוס
וחלודטים טעמח חן מה טוואו להחניכ טהחניכ צריך טוואט טס
ראט חרט . והחלק הטליט חוואי טאס יוצא החניכ ש יז לחרט
יסמך החרט טליו טסטר ט לא יכוקט החניכ דק טעבור העמור
וחס קוס החניכ טטו לחרט נהיה חרט חרטון ייעטא הפסח בו ויוצא
העמור ומה טוואיכו טי חחר רער הקוקסט נזיין סטר החסס ל חחרן
לי יטועה נז כי וחרהו ער הירח דער ל יוסף הרוחה נזיין חור מוצא
הערט באחריה והוה כראיה כי צחף טימלא החניכ טאט החרט ^{יח} ער
חלו החטמים חטר הורו ט החניכ יכוקט שייס יז לחרט מטל הטט
טהוא מן החניכ והוא כטור וטאק טיעבס טעמור הוא טלל כוואור
וחס טעמור כבורים . והטקל סהל הטיח כוה טאס הויה הטנה
מעבטק חפט טהחניכ טחא כיוס יז לחרט וער היצע זומן הפפ
יעבור קרוב לחרט ימים ויעין חלונתן הקצר . וחס חחר העמור
להטח מן הלח הכטור לחיקרא כבור חלח חפט טקוס מן הטל וחין
יהיה זה העמור חניכ ויקרא כבור וכע מה טיג טמורעט טגיה
קוס טחה החניכ טיהיה כבור חס כן מה טהוקט טגיה עמור

אינו נכור ואם יחמר כי יכרוהו הקודם מה שהוא נכור יישמר
 עד זמן העמר ויקרא הוא הנכור העו ממחל חומט נקמה ומטע
 זה ההכרח אומרים כיוון מצות העמר מן הנכור חן מה שהוא
 יטע האטיות קצור וחס יטעשן טחם יטע הקצור קודם זמן
 הפסח אם ט היו קולפם אומי ויהי נטער האטיות הקצור עד
 יום הנטפ העמר ייטע מן החטמים אומהם ט לא היו קולפם
 אטע טהטיות הקצור עד העע הזמן מטע טחמרו מהחל חומט
 נקמה אלא היו מהאחרים הקצור וחוק נט לא היה נטחיה
 נטעיון ולא יחמור איטאה ארץ פרה זחן וחולס
 וין הטעם הטוטות והטענות דין פסוק
 הוא טלא יהיו טעצאים טעם מטעם ולא טלט טוטות
 אלא לטל היות טעם טוטות ומטכר אחר וענו הטלה היות
 טחזיב הולך וחוק למהלך הטמט על הרוכ והנה טע החמה
 יהיה מטע הלכע יא יום נטלא טחזיב טע ראט טמן והה
 הטע הלכה טוטת נחה טעחמה וחטרון ה"ח יום צהך
 להטלא נוח לחרט יב ואם ט היה מטערה הע לקחנו כיום
 נחה הטע הטליות עד ראט חרט טסן יטלא החזיב נטע
 נטחם נחדר והיה הטע טוטת ונטער הטע הטעם
 החמוטו ועם ט על חזכ ט יטלא הדט הסדר וט כחיות
 זט טעם טע מטערו ויב טוטות ולא הורו טערה
 מטערו וטלט טוטות אלא טעם יטעו טח טעלות
 טוטות וטעם טוטת אחר וט זה טיהו הטעם נקון
 והטמים טעם ולא קורח חוס מטעם יחן אם יקה
 מלי טעי הזמטם ויכחו טע מטערו וטלטה טוטות

טען

נמשך ללבו טעמו חג חודש החניכ ולא נטבחה להלך הטעם אין חס הקוד
 והנה הטעם משפך מפני טעמי הזמן מן המליים ואחה כן טעמו הזמן
 ועאה חניכ טעמו יכ מה נשאה יט לשר כי אין חשיעה רק נראט חודש
 יך ומשוק חס יתחרר אם יתחרר מראט חודש יך חס יתלא נראטו אכל
 חס קדם אין לחוט כי כן חומר טעמו חג חודש החניכ יך חודש טעמו טעמו
 בו חניכ יחס יעשן טעמו כי הטעם לח נח רק טעמו הטעם המשנה
 שקלמה חל מה טעמה החניכ נראט חודש נחמנו היה והוא נסן והנה
 ההנה מניח להמך טעמו טעמו יעלה חניכ ט המצוה לח טעמו רק חחר
 היכול לפי ראוב שטנו יכנה הקה טעמו ספרי החס טעם עטויה
 לחזור וטעמו זה חמנו לטעם טעמו למעין קין ולשוק הטעם מהרה
 טעמו נ טעמו חן נטעם הקולמה מפסוקה הטליות כט טעמו ונעמו
 טעמו החס נראט חודש טעם שער טעמו נוססח וטעמו הפורים
 וסניו ט הטעם המשנה שקלמה נחמה הטעם הוא ראוייה להיות פסוקה
 והנה הם טעמו טעמו יחולס חמנו לח טעם מן הלוי מן חומר טעמו
 חג חוט החניכ חן טעמו קלמה הזמן מלי יטעם נשאה על דרך
 הקרנה לפי מענה הטעם המתקנה יושב ההקרנה השמור נחום
 חודש הטעם יחס טעם המפיקה נין משנה לפסוקה נלך אחרי הנה
 המשנה יחולס חמנו טעמו מצויים נקטע החניכ ולא טעם נחמה
 המצוה מעלינו טעם מי טעמו טעמו נחמה יך החוקים מחר
 יטעמו ח חלום על דרך הקרנה חפץ טעם המצוה שמורו נשאה נחום
 והנה טעמו לכו נשאה חודש טעמו על דרך ההקרנה וההקרנה הנה
 חג החפץ וסול טעמו טעמו וטעמו נחמה חפץ טעם צריך טעמו
 המיחש יחולס המיחש טעמו החכמים להנה נלוי אשך או
 לפעם חומר כי צריך לעין חפץ החוק טעמו טעמו על חינו חפץ

מלחמי הארץ השנה עם חכמי סלחוק ישראל ונשג אחרי הלמה יהיה
זן על חכמי סלחוק ישראל וקור וחום הזמן והיוה הכשר כומני יי אולם
אלו הסיועם יחלפו בני המקומות ויקה לדור חום סלחוק ישראל ומקום
אחר יהיה קור ואין להטעם בחכמי ארץ ישראל ואחרו עיט להטעם כסיו
כסיוח הקופה לדור הטעם פלוטה חו מעונה ונר ירענו שהתורה
מעטנו מזה שחומר עמור אה חרט החכמי טא ונסיר פמוק יהיו
לאורה ולחשדים ולחיים וטעם .. ורמז חמיטנהודו לט
להטעם שבה הרעם כפי טקנו לדור במחור זט
טע יב פלוטה ט מעבור ושישום על פי מעאר החכמי לה שלוק
הקופה הטע טעם מעלה העבור יתירו ככ יום והנה הפול הקופ
למעלה מיו יום אחר עמן הדיו היה ראוי לעב הטעם ולא שר אלא
האליטה וכן הטעם טבו קקו העבור ג'ח י' י' י' י' י' י' י' י' י' י' י'
חמיטנה טה סיפל בטע הרביעה וט הפלוטה לדור מעבורה חפני
טהקופה טורה הטע הקחור כסף חרט הטי ויחחר החכמי
והורו החכמים להטע טע ימים חרטים והאמר להמטץ לפי קקו חומו
ט כוחר ינח פלוט מעיטח מעבור וט אמר החכם ר' טא אהרן ככ
בטע החשנה טע י' י' י' עיקרה הטעם והנה כומני זה במחור
ר' ט טמענו ט בטע רכעיה מן המחור מה טהור לנו חרט אלא
היה לאטי ארץ ישראל חכמי החכמי חרט חזרי ונה היה מעלול טע
י' י' י' החשנה .. חפני עיקרה החלוק לא כנח חלוה טא חרט
מחויינים לשאור על פי הקופה ויחטנו מקריבים חור סוד המחור
אמרי יוקר מחור לתי חסוד ושעה עליי .. ויחפ טאטי ארץ ישראל
ישו בחלוק מה טעם חרטנו הדור סובל טהם שטיס טעם החור
ויחטנו שטיס טעם הקופה והקופה סולג' דוכס ואיזה

ישראל

יטור הזה אזה יהיה על פי המימק וחס יכניח בחלוק לא רשל המצור
משלינו חלומה שנעשה על פי הקרבנו יהיה שנוי ורזח וכרוך יודע
בטלם טעח לאל יתעלה טעמ

ז ישראל המערבי כי הקון המחזור הוא
אמר החכם
קון החכם הטובט שהיו משלי בטל

אטור נטארו אחריהם דור אחר דור הם אשר עמדו וקנו המחזור
בו מעשרות ויב טעונוק לקרוב ומן האכניב על פי דעה ולטעמט
אחריהם וסימק לזכר ומעטות העה פמוק בראטיה טהוא טעמלוג
ויב טעונוק הוא פמוק טאמר ולט היד החוקה טהוח'ז'ב מלוג קט

הכִּינֵנּוּ וְאָלֶּה תוֹרֶעַךְ וְאִשְׁמְרֶנָּה בְּכָל
לֵב יְיָ הוֹשֵׁן יֵשׁ דֶּק חוֹקֶיךָ וְאִלְרֵנָה עֵקֶב

הַדָּבָר בַּמַּעֲוֹת טַעַת יְיָ

ישן היות מצות טכר
מצוה תיריית והתורה
בנויה לפי חכמה המושא צריכים אנו לחנו לעיין בענין המלות
המצרות לענין הטכר ואז יתבאר המבונן במצות טכר וחולס מצוה
טהרה אסר דברים בטכר אשר הם נקראים כלטון מלאכה עבודה
ומעשה אשר מעריים בטכר ימי המעשה באמרו טטרימים
העבוד וכיום הטכיעי קטבור ואמר טטרימים העשה מעשי וכיום
הטכיעי הטכות ואמרו טטרימים העשה מלאכה וכיום הטכיעי טכר
טכרון .. וחלו הטלט מלוג צריכים אנו לרעג אם טהם מטכות
הנדפים טטלהם יוח לענין אחר .. והיותם משמות הנדפים
להורה טטלהם לענין אחר איחפאר כמה טעם להאמר במקום
אחר כאחד כאשר אמר טטרימים העבוד ועשיה כל מלאכתך ואז
הם מפורטים .. ואם הם מפורטים מה טעם וכאשר הורה
לעשות מלאכה והענין כן באמור כל מלאכה לא העשו ככל העשה
נה מלאכה יופת לאמר כמעט על עבודה ומעשה חלח מעט חוקם
בטכיעי ממלה טכור כאשר אמר טטרימים העבוד וכיום הטכיעי
הטכור ולכע כן אמר על המלאכה טטרימים העשה מלאכה וכיום
הטכיעי טכר טכרון .. וחולס אחרי טכור טעם חלח המלות
מלאכה עבודה ומעשה נכח חלוק דיעה החכמים אך לא טכור
אזרה וענט על העבודה ומעשה ומה טעם טכור הנכר אחרי כן

אם טהם חפוצים על חלח
וחלח חלח לענין חיונה
ולחלח

טכור

ואמעם כטעם מלה מלאכה נה אמר רבינו סה"ל ז"ל שגלה מלאכה כולל
 כל המשעים והעד שגלאנו שמוטה במקרא לזמשעם . מלאכה
 נחמרה למוע אומנות כמע שטחל וירא מטה אהכל המלאכה והעד
 שזוחוקה . ונזכה לעבין תקון הספינות והליכהם כמו שטה מלאכה
 כמים רבים . ומטה מעתה העק הדברים ועל יחוקם והעמקם כן
 כל איש יכול וישאו מלאכה הכן בחוק מלאכה . ומטה הפה לעבין
 הדבור והמשפט כמו והמלאכה לחלום אחר ולא לשעם . ועבר
 לפעולה שנים ורשון הלב והעין בעבר ובעתיד גם מורה כמלאכה
 ומוסכמה כמשנה הנלד מדברים נקדמים כמו וכל מטה אה המלאכה
 שנכסם בה הולקת הכור הערות וכישור האט על המשכח . וכטאה
 לפידע וההחנם שכלוי מלאכה היה אחרי כבוד האט כלפי דעתו
 בעור טהאט כועה לא כלתה המלאכה . ואמנה החנם כי טאכמה
 כל מלאכה לא הענה בכללו כלל המשעים ויצא מה טהאט חוב להעשור
 בטבת במילה והקרבן בראיה . וכן כמי ילא בראיה אטר הוזה טהטר
 להעשור בטבת כמו הטלול בעבין המטל והמטרה . ואטר לה
 העשור הראיה על חובתו ועל הרבו שאר טאסור מן מלאכה כל מלאכה
 להעשור . ולרעה החנם הרב רכיני ווסף הרוחה נ"ט טטס מלאכה
 יורה על תקן וכל מעשה מעוקן יקרא בטס מלאכה ולקח ראיה בנה
 מהמען לטון טע ארס האומרים מה מלאכה וישע חוקי אורן
 אורקס . וטאה טעמין בנה לפידע נ"ט אטר הם סומכים לחט
 סטון ואומרים ארבעים אבות מלאכות פחות אחת . ואומרים
 העשה ח"ט מלאכה . וכל מעשה מעשה מעוקן יקח חובה בטס
 עשה מלאכה . והמקלל אינו מחוייב בטוס עשה מלאכה אך המ
 המקלל על מעה לקן מחוייב בטוס עשה מלאכה כן הקורע על

פקודי סימן לו
 ח"ט ק"י
 מטה כ"ו
 מעשה מעלה הענה
 וספס כעו וחקום ואעשה
 מלאכה העין
 פקודי יקל כמעל
 ויעקוב
 ה"ב
 וקען

מעשה מעלה

מנה לקפור . והנחה מרביהם כי לא פטרוהמקלקל מן העונות מטום
שאינו עושה מלאכה אבל מטום שהוא עשה קלקלה אבל שאמר הוא
עשה מלאכה . והחכם הנזכר כן שהוא מתקן בין מה שהוא מקלקל
הביאם באחד באסור ועל דרך חזקה מביא הקלקלה חתה תקון לחוסים
מטום שהוא עשה מלאכה באמרו טעיל הביה צריכה תקון . והנה
לפירוש זה החכם משעה שיש לו תקון נקרא בטם מלאכה טטם
משעה יורה על חרוט הפועל וקראתו בטם מלאכה . פול על הקונני .
והנה השעה מלאכה צריך להיות יכול לחדש הפועל ויודע כדי לקבל
ואם כן כל מלאכה מעשה ולא מעשה מלאכה . אך כשיהיה טומר או
נוטע או כולל או שער וישאל בשאלה מה מלאכה וישיב טוער או
נולד והוא אינו מחדש ולא מתקן דבר חומר מוצר שהוא לצורה כסף
כגון המלאכה המתקנת יקרא בטם מלאכה ואינו בטם באמר רק על
דרך שטרופן נמי מה שהביאו ר"ה בארבעים אבות מלאכות פחור
אחר המוציא מרטור לרטור עשה מלאכה על צד המעבר . וכמוט
שהכלבו מעשה מוטעה באסור מטום מלאכה אע"פ שהם דומים
לחובן חזקה כסף . כן הכלבו הוצאת מרטור לרטור מה הוצאה
לרטור בטם מלאכה ועל חלוטני הפנים על צד המעבר ומצד שני
טערהב זה המעבר דינו כדיון האמנה והמעשה הנקרא מן המלאכה
אע"פ שאינו מלאכה אסור יען שמנח חזקה המעשה הכולל המלאכה
ויש לו מרביה קולמוס לחומן כפי לטעם כתיבה מתקנת צהר
תקון פס כל זה נחמ' כי אע"פ שלא באה מצד עשה עליו מן הטעם
והענין באסור המלאכה יכול אסור חזקה המעשה . והעובר עליו
מתקן חזקה המלאכה יהיה מחוייב מטום עשה מלאכה לא כדע
ר"ה שאמר טאם לא השלים המלאכה לא יהיה מחוייב מפע שגט'

ויקרא ד

אמר בעבורה אחר מכל מצוה יצא אמת עשינה כי הכתוב אמר
 במקום אחר מאחת מהנה ניוה של חלקי אך החכם רבינו יטועה
 נב לא הסכים על דעה רבינו יוסף נב טעם מלאכה יוה על משה
 המעוקן חלף כל מעשה יקרא בטעם מלאכה והכח הקוטיף בנה
 מעום טהיף מטרה מסר לענינים טחינכס תקון בין מטעם
 הלטון בין מדברי הראטונס מטעום הלטון כמוטאמר
 לכולי אטר יטה מלאכה נהס ויכוח החינו כריתת המך רנות
 בסטין ואס יטעון כיוה על צד המעבר כנולת מקומנו הטיב החכ
 כי חוק המעבר עילעק אל הוספה ואל חסרון ומקום זה אינ
 צריך הוספה וחסרון עד טיהיה ריי דינוכדין המעבר ומש
 טמוטו בנה טחינו על צד הקון לא יטמהו מעבר יי ואטר
 הוא מדברי האטונס טהטילון כטס מלאכה דברים טחינכס
 תקון כמו המבער והמכנה והמוציא מוטות לרטות יי ואס
 יטעון כי מדברי הטואל מה מלאכה להטיב לו אונן אונתפז
 טהס מעשים מתקנים ולא אונל וטותה הטעב בנה כי לא יט
 יטיב בנה הטובה רק לפי מןמה חספן הטואל יי והכיר
 קוטיות מדברי חכמים לטל היוה טס מלאכה מעה על מעש
 המעוקן ממה טאמר טטה ימים העשה מעטיף ואמר טל
 אס רבנה יוהר מאטר אסר באמרו לא העשה ל מלאכה
 ומכחן למדנו טמעשה ומלאכה אחר יי וממה טאמר טטת
 תמים העבור ועשה כל מלאכה באמור העבור כלל המעשים
 טחינכס מלאכה וטאמרו וכיום הטביעי טנה לף אלהיך לא
 העשה ל מלאכה וכלל טני המעס ויקחייב טאסר באומר
 לא העשה ל מלאכה כלל המעשים יי והחכם הנזכר החליט

טחינכס

לא טעם ל מלאכה
 ובק יתקעם לא טטו
 מעשים מתקנים
 וטות

טטטטט
 טטטטט

אלו הקטניות אעפ"י שמאקין מפל מלאכה מעשה וכל מעשה
 מלאכה " אך החכם הקיקסני הטניל טס מלאכה על אומנות
 וטאר המעשים אסרס מן העשה מעצין כאטר יהאזר
 ויעהי הדעה כפרק הבא " וטס מעשה ועבודה יט מי טחכים
 עס טס מלאכה טוורו לעצין אחד ויט מי טאמר כי מלאכה
 ומעשה אחד מוטב טהס הלויס כמעשה הלכ והאיברים
 אבל עבודה מוסנלת כמעשה האיברים לצד הינע " והחכם
 רבינו יטועה נ"ב הוזה טיט חלוק בין החכמים להלוח מלאכה
 כמעשה הלכ והוזה טחכרו מעשה עם עבודה כאטר הניד הכנ
 לעשות מעשהו זר מעשהו ולעבוד עבודתו נכריה עבודתו
 וטעיהס כוללו כאטר אין קעלו " ואס יאמע כיוה על דרך מעב
 עליו כבר ביאר כי המעבר צריך מוספת וציוע לטטק טמלת
 עבודה מלאכה הלוייה בלב כאטר אלא עשו זה י"ץ ביראה
 ועקר העבודה הוא בלב ואין ראוי להסניל טס עבודה כעבודה
 הארמה כי מלאכה מטמנת בעציעס חלוקים והמלא
 כטלט מעשים כעצין עבודה הארמה כמו שכר ארמנדו
 יטבע לחס " וכעצין טיכוק לעבוד עבודה כאהל מועד " .
 ועבודה הטס עבדו אה י"ץ ביראה " והנה נודע טטעס
 עבודה ומעשה אחד ויט לסינע בנה כאטר אמר במקום
 " אחד טטקימים קעבוד " ואמר במקום אחד טטקימי
 קעשה מעצין " והנה נודע טטעס עבודה ומעשה אחד
 ויטל על הכנותחל ועל הנולד " ואולם על טס מלאכה כיא
 הטבות כי יט מי טהפילו על הנולד והוא לפי סבה החכם
 רבינו יוסף נ"ב אטר הסניל זאה המלה על מעשה ממוקן

יטעיה סילמ
נח

לב על

ומעשה המהוקק לא יהיה צדקה כי אם כגילד ואם כן לא כח החק האזנה
 אלא מעשה המהוקק והן צדקה המהוקק אמור המעשים הקדמים למלאכה
 יהיו רשם בעם ובמעשה אסור מלאכה " אך כפי יצוע פסק טעם
 מלאכה מעשה כל חלקי המעשים ואלו הקדמות שהקדמות שהם
 מעשה הערפס טיורו לפנין אחד למה טא האזנה טעם מלאכה
 לד באמרו ל מלאכה לא העשו " ולמה חל העבוד ושנית כל מלאכה
 ואמרו טעם המעשים ולא הספיק באחד ועוד אם הם מיוחדים במעשה
 אחד כן הדין כמו טקוא העם שעה דין אמר טיקרא שטר ולא מלאכה
 סתם ומי טאמר ולעבוד עבודה נבירה שרונה לא מלאכה פטור
 כלטון " פרק ב' הערה לי טעמה סין וכו' הווי במעשה
 האיברים כין טעמה טעמי בין כלא עמי בין טהור
 מהוקק בין טאמר מהוקק וכולל המהוקק והגילד כין כלא בין פרט
 טעם עבודה ומלאכה הם סמורי המעשים ולכל אחד יטקאר מעסק
 ופי חלוק אונג הדאיר יקרא כטעם מלאכה אונעבודה ואם כן טעם וטעם
 מעשה כלא המלאכה והעבודה כי אונג המעשה טיפל מן שעה לא
 יטל מאחר מעמי העביטם טעם העבודה ייה טעמה המעשה על
 חיוב והכרח ועל כן טחקן החכמים בטעם ימים העבוד ואמרו טהוא
 הווי בחובות ומהם תלוהו בעבודה הארמה וטעיהם על ע ההכרח לא
 על צר טהעמי סהם טהכרח גרול " וטאמר טהעמי יהיה עלמה
 שהוא על ע ההכרח אך לא יהיה טעם העבודה מעסקן לאופן העמי
 שהרי אמר עברו אהילם טעמחה ועב נקרא העב עב לאופן העבודה
 טקוא מחוייב ומוכנה במעשה " ומה טישר שר וטאמנה ועבודה
 לא יעבור ואין טעם טלא יעבור ער טאונה העבודה שהרי אמר
 וטק חת אחיו רק טלא יהיה על צר החיוב אם החפץ כלמה טעם

מהוקק סימן
 ח
 קמט

טעמה
 טעמה

טעא מעשה וזה המלה לאת מצאנוהו רק כנה המעשה ועם מלאכה כעבוד
 טעבנה כל מעשה שיכול על פי רצון הרועה שיהיה לחפץ קרא בטלם
 מלאכה בין שיהיה מעוקן בין שאינו מעוקן ופעל מעשה שימשה
 האדם לאישיהו כיאם על צד ההסדח חו על צד הרצון על כן כלל טע
 הראים טעמו העבוד ושניה ל מלאכה ועם מלאכה לאת מצאנה
 רק כנה שיטלו חפץ ולכן חמד וחקים ואעשה זה מלאכה המל
 ועמד כיוטכס מכל מלאכה .. ועקרא המלאך מלאך לאופק טעמו
 מעלים רצון הטוח . ועמד עם תשוב מעשה כליך שזו חפץ
 כיום קדמי .. ויט לרעג טעם לא חייבנו לשטה מלאכה אלא שיהיה טע
 קקון וחפץ טאם נהיה קקון ולא יהיה חפץ איננו חייב . טאם זרק
 אכן להרין טעמה ועקרא חיל . חו טיהיה חפץ ולא יהיה קקון כעון טחול
 טעמה דף הטחה . אכל המגבון להרין ארצה והרן ארצה חייב
 מטום טעמה מוחין מעטבת והכלל אמרנו טאם ישנה מעשה
 שיט בו חפץ קרא בטלם מלאכה בין טעל ככוונה בין בלא כונה אך
 לא יתחייב אלא אם טעל מעט ככוונה .. אך אם יטול מעשה בחפץ
 נעלמו של ענין חין כו חפץ גם הוא קרא מלאכה .. וידוע טטס
 עבודה ומלאכה יטל על חלק שאינו מעורב מחלקים ואות החלק
 יקרא מעשה . ויט עבודה ומלאכה טכוללים פרטים ואורם הפרטים
 גם כן יקראו בטלם מלאכה ומעשה והעטה מלאכה בין לליה בין כלי
 פרטיה עכר בלא השטה . ונראה כמה טפרטנו טל עבודה מלאכה
 וחין ל מלאכה עבודה .. וכל מלאכה מעשה וחין ל מעשה מלאכה
 כמעשה המעונע .. ולפי דער ריכט יטועה נל כל מלאכה מעשה
 ול מעשה מלאכה . ודער ריכט טעמה יוסף כל מעשה מעוקן ומה
 טילקח עליו כסף יקרא בטלם מלאכה ואם כן יהיה כולל אמה ומעשה

דניאל סימן

לפי דעתו... ויש ל' יוסף הקדוש כ' טס מלאכה נוטל על חומות
 כן חוק ומצד לפי דעת שלטתם אינו טס כן הנהגה. ואחר שביארו
 המעשים שאלו ה' חלקים להעיר המקצועות שנוכחו בתורה לחסוד
 המלאכה טובה ומלאכה חורף על חובב דרכים וטובים זה משה
 חזק בעשה הדברים טובים ימים העבוד ושליה כל מלאכה. ושם
 כאלה המטפלים שטת ימים עשה מעשיך ויום השניש קטב
 למען ינוח. וחזק בפרט כיתת. א' שטת ימים עשה מלאכה. ואח
 באחרית הפרט שטת ימים העבוד ויום השניש קטב. כח'ה
 ונקצר העבוד. **פרק** ו' ריעה החכמים בפירוט אלה
 הפסוקים כפי חלק ריעהים בפירוט מעשה
 אלה המלות... יט כפרטים בפסוק העבוד ושליה כל מלאכה שמשנה
 שני המלאכים אחד ^{לענין} טהור עבודה ומעשה אחד ועבוד טהור חקוב
 כי אי אפשר היוטע המלאכים לענין אחד כי הנה העבוד טהור
 קרב מעשים ומקלה החזק הנה העבוד כל מלאכה לא טל מאמר
 מהם אינו נאות להכליל אהכל וזה הפירוט בלתי טהור. ומהם אמרו
 כי מאמר העבוד יהיה בחובות ושליה כל מלאכה יהיה כעבוד כי
 לא אמר העבוד עבודתך כחזק אמר מלאכה והעבודה תהיה קלוה
 סקרנות המידים ומספיד והקדים העבודה על המלאכה לטוב
 הטס. ומהם אמרו כי העבוד יהיה עבודת הארמה שטת מעבוד
 אדמתו שטע לחס. והקדימה לעלות. ומהם אמרו על העבוד
 קלה במהרה ושליה כל מלאכה קלה בעולר וזה לאופן רעם כי
 מלאכה קלה במהרה שכל מהותן יהיה באמצעות כלים והטעם שלא
 ירחיל מיום שטי להולד מלאכה טבת כמע הטחיתה ודריסת הויתים
 ומהם אמרו כי עבודה היא אומנות קבועה ומלאכה אינה קבועה

ומהם אמרו
 כי עבודה היא אומנות קבועה ומלאכה אינה קבועה

ואחרים אומרים כהפך ומהם אמרו כי תעבור ילה כאשר תעצמו הא
 ושית כל מלאכתך כאשר יעשהו וולת ומהם אמרו כי טמן המלות
 בהתיר להטות החזוק באסור אך מה שמלבי זה המעמד או טמ
 אלה להתיר המעשים וטס חזון במעלה התר שחיותה הנהכמה
 דברים בטלים אמנם להיות חזוק להתר הדבר מעט רחוק כגון טמ
 האורה על מעשה הרע אעפ שהיא מעוש מן הטמ ואמר אמר
 כי תעבור ילה בחוכמה ושית כל מלאכתך כלל במלה כל אשר יעשה
 הוא ואמר יעשה קטנים אמרו למען ינוח שוק וחמורק ועל כן לא
 אמר כל מעשך אך במאמר תעשה מלאכה כלל אה הכל מה טמ
 תעבור ושית כל מלאכתך ועל כן אמרו לא תעשה מלאכתך ויולד אלו
 הפיחטים הרבו החכמים ביאורים מאמר חין לנו צוק להזכירם
 ומה שהעירונג הוא להעיר על הטמ החכמים אך מה טיט לנו
 אמר לפי טמנו כפירות המלות כי מעמד תעבור תלוי במה טמ
 מוכח ושית כל מלאכתך במה שהיא מעודה על כן הקדים תעבור
 לאופן ההכרח ויחט המלאכה לו בחמור ושית כל מלאכתך ובתל
 תעשה כל מלאכה כלל טע המעשים טמ עבודה מלאכה אך
 מה שאמר טמ ימים תעשה מעשך אמר החכם רביע יוסף
 הקרקסאז נז טמלת מלאכה כוונת המעשים המתקנים ובמאמר
 מעשך טמ פשלותו ואמר הוא מותר בטמ יצא בראיה והוא
 כי בטמ ימים תעשה מעשך מזה טמס העלה למען ימיר
 שוק וחמורק יתחייב להיות הוא העל בפסוק טמ ימים תעבור
 וביים הטביע הטבות טמ ימים ונקצר הטבות והטת הורה
 כאשר הוא מעמד עליהם כל טמ כאשר חוט מעמד וסמך לרם
 טמלת מעשך תלוי באמרו באוסף אה מעשך מן הטרה

וילת ופח במעמד טמ
 ימים תעשה מעשך
 והסניל מבע טישא לנו
 מעום

השער

ששה מלך בראש

כ

ואם ייחסם לו טעם ההר והו מדרך הלטון טורט המריר דעיס על
 עם סופם בעק קחירי יחיס ושחנ קנח כי יפל הנפל מענו ואם על
 מה טבוא מענה הוהר כלטמן על כנה טהוז מוטה ונאיה לרכר
 טפסוק טטרימים ^{העלה העשיר} טטרי לטמוק טטרימים העבר טהאחד
 טחנר טברית ראטונג ווה נטריה טעיה ווה פירוט טזותיקור מעני
 טפירט כי קעטה מעשך בולל כל המעשים והעבר ילה כדחוב
 או טעבורה הארמק ויהיה הרען בטחנר קעטה מעשך יכור
 טרוס טינות טוקי וחמק ויטלע בן אמק וקר .. גם מאמר
 האומר טמלק קעבור כוללה כל המעשים אינו רחוי לקצר וזמן
 טחריט ונקצר .. ואין סיוע מפל הטבור טהאטון חונר לכל
 המעשים וקטבור הטע לחריט ולקצר . אך הדאני לומר טטאר
 המעשים טסרו על סר הקיעה . אמעס הכועה בזוכר טטק
 ימים כרי להזכיר יום הטניע טהוז טטעל טטק הימים
 והולאק הר המעשים בטטרימי המעטה לאומרס טטניע ט
 כנה טעך הו מן הטטה ימים . והרבו החכמים חופנס רבים
 בפרוט אלה הימים כפי דק מעפוי הפטע . מהם טעבור טחנ
 זכור אריוס עלכן אמר טטרימים טהולה כו הזכיה טטק
 ימים . ומהם להנרוע טהטק אחר הטטה ימים . ומהם להפיר
 טיום הטטק טהוז לכבור וכן ימי החול . ומהם הזכיר הטטק
 ימים להורות כי טהוז מעור טטה הו^{ים} אסור טטניע . והחנם
 אומר טוה ידוע מן לא קעטה כל מלאכה לא מפע זה החכור . ומ
 ומהם להנרוע כי לא קטלס המלאכה טהקחיל טטנוי כטכר ועסיה
 טעע מטום לא קעטה כל מלאכה . ומהם טיקל עליהם יוס הטע
 כייט להם טטרימי המעטה . ומהם להחזיק ההר אשר היה מן

הטט

הטבל ועם זה מאמר חלוט טרמהו כדמיון הזוהר בתה מן התוע
 התועבות שהיו רעוקין הטל ומהם להפיר כמעט שמועלים בשלם
 הוה כן מעשלים לשלם הכא בעק טטה הימים אל הטענה ומה
 אמרו להמר המגילרים כלמיחה חורב וכטול יי המוחמלה אם
 ירחיל בטטה ימי המשנה בטתכי המין האחד מן המגילרים
 באסור כדריכה הויהים וכיולא בו ומהם לחוק המשלים המגרים
 באמרו העבור ושאיגל מלאכת לאוסרם בטת אימי טטה ימים
 ויעבור לומר מעום שהיה רוצה לומר כי טטה ימים ששה ייף עלן
 הזכירם לכבוד ישראל שהם מעלהים בטס יי והזכירם קודם לכן
 וחלו הזופנים מהם קרובים ומהם רחוקים והמעטל יביעם

פרק ד כעצין הטענה הנכרה בטת כון טבת טבתון
 וקט בוק מהם אומרים טהם מן התוה מעום כי
 לא יבואו שרתוה אלף ויבוא הפרקון עבם ומהם אמרו טאם
 היו מן הלשק היה ראוי לאסור כל המשלים ומהם אמרו כי אין
 עליי טעה עליו מעום כי קלויטבו צווי והסגר טכו אזוהר כמע
 החיו לבס ומהם קמחו כי בטס טכיה נאסרו כל המשלים
 כאטר אין טחיעה אם הוא מן הלשק אם הוא מן התוה וזולם
 מה טיט לרע טהזומרים טהוז טס מן התוה לז יציקו וטשנים
 טאמרו כעבור טבא עבם הפירוש אינה טעה והמטפה כוה
 טמלה טכיה היא מלה לזרעמוד בטטה טאם הייתה שמה
 בטטה היה ראוי לאסור כל המשלים וזו לז הייתה צריכה אל
 פקדון אל כעבור טהאסור הוא בעצמם מעסגלים על כן הוא
 צריכה אל פקדון שהרי הכת אומר ויטבור כיים הטניע מבלס
 מלאכת איטר עטה ואם טבת מלאחד טדבר אל טבת מלגלג

מלאכת לז

הטמים על כן יהיה צריך אחר מלה טבירה לזכור הפרדון בעבור
טאונה שמורה בטובה ולתקומה לא יזכיר המעשה כטובח שלמה
טעורמט והחפץ יהיה ידוע מעצן המערכי . אך לפי זעק
החכם רבינו יוסף נב טאונה שמורה בעצמה גם כן מעום טאנלוי ט
טלה צווי והסתר טבה אזורה ולחטטה על קלוייה לבר פק קהיה
צריכה אל ביאור מעי זו העלה והביא דמיון במחצית החיו אבם
טביאר הדומה המעשה באסורו וכל חטה ידוע חייט לפעטבוצר
הרועו וכן לא קחיה כל בטמה חטר קלוי טלה אזורה והסתר טלנצווי
ולחטטנוטל קלוי אלא ביאר המעשה באסורו החכם קחרי ימם
כ העבין . בעלה טבירה טביאר המעשה באסורו לא קשה כל
מלאכה חס כן ביאר זאת המלה לא הכוין קודם לה . כי חס אחלה
על כן החזור מלה טביר לית אלהיך למה טאמר העבור ושטית כל
מלאכתך אלא למה טאמר לא קשה כל מלאכה מעום טוזה המלה
לא העבור בעצמה . ויט לרעקמן מאמר ויט אלהים כיום הטביע
מלאכתך חטר עשה . לא הספיק על ויטבות כיום הטביע לבר מעום
כי חיון המלה שמות בעצמה על כן אסור לטוב על כלל ועל פרטו
ועל כן אמר חחר ויטבות מלאכתך חטר עשה חס מלה
ביאור טבירה לא יהיה קודם אלא בעזרת על קהוץ ספוק טטה
ימים קשה מעשיך וכיום הטביע הטבות לומר טאין מלה
קטות חונה למאמר טטה ימים קשה מעשיך למה סבור
החחר לפי כוונתו שמעשה כולל חחר כן המלאכה ואיחפטר
היות מלה הטבות חוזר עליו מפי טיט מעשים מוריס בטטה
והסטה הטבה טמלה הטבות מעבר ולא קשה עליו מפי טלוייה
צווי וצריכה אל ביאור אחר . כן ואם טאמר טעריך לומר טהטבות

טעורמט

טאנלוי ט

טעורמט

מלאכה

כחם קהיה מחובת אל מה טאמעה היה מצדו אל כלל ואל פגמ
 ויהיה צריך אל דאיה להסנילו שהטעם נודע טחם יהיה הקורס כלל
 או פגמ מלת שביה לא תסיף ולא תנבע " והאומר כי מצדמר תעב
 ועשיה כל מלאכתך כולל ומצדמר טבת מסניל לחכך טל ישועה נל
 טען שמצדמר טבת גם כן כולל נמה טהוא על צי ההר ילא טראייהו
 ואתנו נאמר טהמלצה יחדה מקודס לכן כביחור לא מןקף המלה
 עמה מספ טהנלו טבה עני והסר טנה חלה עליה מנה הביחור
 טלא טטן על דער ל יוסף שמצדמר לא העשה כל מלאכה ענה לאר
 מלת טבת כי מלת טבת טבה למה טאמר תעבור ועשיה כל מלאכתך
 כפי דער רבינו ישועה נל " נמה טאמר רבינו ישועה נל כי מצדמר
 לא העשה כל מלאכה אמרו טעבור טיחמר חנה וכן כי לא היה לחוי
 לחבר אחר טבת לית חלהיך חנה וכן " אך מה טיש לנולעמר
 טלא אמר זה המצדמר חלא כדו לחייבו בעשה ולא העשה . או טאמר
 כי עלכן אמר טבת טעבור טמלת טבת הקנה המלצה והנבילה חונק כל
 מרבים עלכן אמר טבת לית חלהיך למה טהנבילה המלצה . ואין
 ביחור מלת טבתה ומעשה הוא לא העשה הטאמר אחיו כי טעם
 מלת טבתה לטבור מעשה טקדם לו וכן מצדמר ביחורה כל המל
 המקובעות " ומצדמר לא העשה יוה טרהיה החנה מעשה
 טקדם גרהיה אל מה טלא קדם כמע לא עשה כן לכל צי " ואין יהיה
 מצדמר לא העשה ביחור למצדמר טבתה לכו מכל זה הביחור טעו
 טעושים האומרים כי יש מעשים חסורים מטום טבור "

פסק ה יש לחוט נמה טסדה הנה בדי לחסור מלאכה בטבת
 והסמך הנה המלאכה בטבת הימים בטבת מקובעות
 אמר טענה הרבים טטרימים תעבור ועשיה כל מלאכתך . וטא

ואל פגמ
 ויהיה צריך

בפרשת אלה המעופפים שטרימים העשה בעשירי וכיום השביעי ה'
 תשנת. ואמר בפרשת כי תשא שנת ימים יעשה מלאכה. ובאחרית
 הפרשה שנת ימים העבור. ואמר בפרשת ויקהל שנת ימים העשה
 מלאכה. ובפרשת חמור שנת ימים העשה מלאכה. ויש לחוש כי
 השלשה פסוקים בצורה אחת והן בצורה אחת. ויש לסבור כי מיד
 שזמור בעשה הרבים היא איהיה כללית. וכן נמי אם שזמור
 כולל המעופפים הוא במעט הטבע איהיה הכללית. ומה
 שזמור בסוף פרשת כי תשא הוא שנוי למה שזמור בפרשת
 אלה המעופפים כברייתא. אך מה שזמור בפסוק כי תשא
 בפרק אך את שבתותי הוא הלוי לאופן חסור עשיית המעשן
 ועל כן אמר שנת ימים יעשה מלאכה כי לא שזמור מלת
 עבודת המעשה המעשן כי אם מלת מלאכה שעשו מלאכה
 המעשן הם מ' ימים בעונת קדם לנו הכיחור בהסכמת
 העשה מלאכה עבודה ומעשה. ומה שזמור בפרשת ויקהל
 הוא שנין הפרק אך את שבתותי מעשים מעשה המעשן. ואם
 ואם דאינו אנו בין שני הפרקים חלוקת בעשייתם. מהך שז
 שלא דאינו כי נבנה פסוק אך את שבתותי שאמה מעשה לישראל ולל
 הוה הסתוב טפסות ויקהל שאמה מקדם הן צנו הכונה שנת הפרש
 עאה אחת אך מען שעייהם יש לסבור כי זאת הפרשה וולת האמה
 בפרק אך את שבתותי. אך מכל מקום יורד הדעגנוטה לומר ששנה
 עאה אחת ומעשה עה קצ עשייתם והוסף עשייתם ילתי מבח העשי
 אחר ששנה המעשן ואמר יעשה מלאכה והוא לשון פעל ולא אמר
 קעשה וכח המעשן. על המעשה ועל הנולד. וכיון הסת העשן
 מתקנתו על כן בא מעשה ואמר בפרשת ויקהל אחר מאמר שנת

למסר המעשים

ימים השנה מלאכה לא תעשו שהוא כולל במאמר שנתמינים
 ישה מלאכה ועל כן לא אמר ולא תעשו ב"ו החנוך להנחות שהוא
 כולל חוק מאמר הקודם. וט"ז גם כן כפשוטו אמור ואמר עק טטה
 ימים השנה מלאכה. אך מה שביארו החכמים להכיל בין ישה
 השנה שכל השנה כוללה בשנה כענין ומה שישנה כוללה גם בשנה
 שאינו כענין יען שאמר ישה לשון זכר וטעמו ישה בשנה חייב
 נראה כי מעתה הכתוב לרע לשון זכר במקומו לשון נקבה במקום
 אזהכונה ועוים שכלאכה ומעשה חס יאמר ישה חנוך אמר
 מעשה כדך שבוז השמש תשיכנו. אך להיוג מלה השנה כולל
 מן השנה שהוא כולל אשר בשנה אמתנו ואמר ישה אמר השנה
 כולל מה ששנה אמתנו הדבר נראה וידוע כי המעשים שיפלו מן ה
 האדם הם שני מינים מותרת ונולד המותרת שיפול מעקר היכולת והוא
 אסור בטבע והנולד שיפול על ידי אמצע או אמצעים וזה יחלק לשני
 חלקים או שיהיה הנולד נצמד על ידי חנוך המותרת אשר הוא הקרבה
 או שיהיה הנולד נופל בלי חנוך אשר הוא הקרבה לו. ואולם זה החלק
 הנולד בלי חנוך המותרת אשר הקרבה לו יחלק גם שיהיה הקרבה
 בפניעה ואחריו כן שכל או שיהיה הקרבה בלי נגיעה כלל ועל כן אמר
 החכם רבינו יוסף הרואה כ"כ שאמרו מקלה החכמים שצונו לא תעשו
 הלה על ארבעה חלקים. האחד אשר יהיה במקום הכח. והשני
 המגיד במקום הכח. והשלישי כי יחדש למען דברים יהיו בעבור
 עם היות נבואה במקום הכח. והרביעי כי יסמך אליו בעבור כי
 צונוהו. והחכם הנזכר לא העמיד מצות לא תעשה מדרך החקירה
 אלא על שני חלקים הראשונים. ולפי נחשת אלו שני החלקים שיוצא
 לפי חלוקת הכרחי שחלקנו כוללו שמה ששנה שנים מסדרים החכם

ומה שישנה כוללה גם בשנה
 שאינו כענין יען שאמר ישה לשון זכר

רבינו ישועה ז"ל שמהם באסור מצור לא העשה ומהם אינם באסור
מצור לא העשה כאשר נאמר ..

פ"ק א חמשה עשר חלקים

הראשון
שהם המע

המותר והנולד שהוא על ידי חכור כולל אולם טס מלאכה והעשה
המלאכה טעם בערים חייב סקילה והעשה במדבר חייב כרת טעם
מחלליה מעריצת כי כל העשה טה מלאכה ונמרה וחס כענין
חייב חטא ויחטנו בארנו טס מלאכה על מה נוסף והוא ט מעשה
שיטלו חפץ בעשייתו כן ארין טויה חרובה קציה וכיולא בהם
ולמעשה טהיה נוסף מרצון העשה לצד העה אעפ שאין טעמו
של ענין כהם פועל גם הוא יקרא בטס מלאכה כן העושה והטומ
והנולד וכיולא בהם אעפ שאין בענינם כהם מעשה חייב העשה
לא לפי דעת החכם רבינו יוסף הקרקס ט ז"ל טהנכיל טס מלאכה
כאומנוח וכלל המעשים אסורם מן טטהימים העשה מעשיך
כמו טביארנו .. ולא לפי דעת רבי יוסף הפקח ז"ל טהנכיל טס מלאכה
כמתקן וכלל טאר המעשים כמתקדם כן העושה ויולא ט טעם
בעשה קלקלה וחומר כי הקלקלה ההיא כטתיה בתקונה טללה
טס מלאכה וכיאר כי המעשה המתקן לא יהיה כי אם כגולד
ואולם המעשה הקודם כן הנולד גם הוא צריך תקון כן הפיטת
הקולמוס אל הכותב או יחסר מעום משין אל מלאכה ויקחה מעטה
לא העשה וכהא כי חכור מלאכות פחות אחר ואלוהם החריט
הזריעה הקפדה והשכר והדיטה והנריה והברייה והטחי
והתקרה והלטה והאפיה והנזיה והלכון והטפוס והט
והציעה והטחה ועשיית הטידים והטסר מטיכות והאזיקה

והכלעג^א והקטייה^א וההרה^א והרציה^א והקריעה^א והכניין^א
 והסתייה^א והטזה בפטיש^א והצודה^א והטחיטה^א וההפטיטה^א
 וההכעה^א והכני^א והמוציא מבטור לבטור כל אלו המלאכות
 שהם מעשינו הם נקראים חבות מלאכות וכל שהם בענין חב אחר
 הם נמנים חב אחר כגון החוטא והחופר השטה חרוץ כלם חב
 אחר ויש לאבות תולדות ותולדות של חוטא כגון המעשה צימור
 נענין המלה היא המעדרמה לחב כגון הטוחן שהוא חב מלאכה
 ותולדת הכונה ירק כדילעלו שהוא רב אחר ומחוק לפתקים
 ואחרי כן אחריו של מעשה רצוי הוא מלאכה ואין טעם למחמרים
 שיש דברים אסורים מעום טכור אחר המרחיל מלאכה ומעליל
 ואחר המרחיל מלאכה ולא השלימה ורצוננו כזה כן שיהיה המע
 המעשה הוא חלק מן המלאכה כראטה כן שלא יהיה
 אותו החלק נקרא מלאכה אך הוא חלק מן המלאכה אעפ"י מה שהיא
 מלאכה בראטה כגון המעליל כדילעלו עפ"י ואם הוא חלק מן
 המלאכה הוא מלאכה בראטה ומה שהוא חלק מן המלאכה אך
 איננו מלאכה כגון המרחיל לכתוב ולא השלים החות וטעם החלקים
 האלה באים בלא תעשה ואופן מאלה טעם החלקים יאסר מעום שהוא
 הקדמה לרע כגון שאמר החכם ההולך אם יהיה הליכה כדי שיהי
 רכיל שההליכה אינה חלק מן הרכילות וגם אינה מלאכה היא רעה
 מעום הקדמה לרע וכן לא הודו כי אם בחלק האחד שיהיה
 חלק המלאכה מלאכה כגון הרועה לכתוב בעמין והוא כתב סולנו
 שמשפיק בהוראתו אעפ"י שלא היונה כוונתו לבד וכן אמר
 שיהיה שטה מכל מלאכה שישער ואז יהיה חייב אלא טעם
 שהטלימו אינם חייבים כגון צב טעבכם כבית אם יספיק אחר

וקעבר המצוי וחזיקת
 הער והמבן והמנייה
 והמחיקה והשרטוט
 והכנייה

וכן אמר
 וכן אמר

אמתם הכית השער כן ופס וסרמיהו טעם אינם חייבים . אבל אם
 אינו יכול אמתם האחד הטעם חייבים נמצאמר הכתוב בשמות
 אחר מכל מצותיך והטעם צמד כמד נמצאו ועשה אח מאחר
 מהם ומעשהו קצות המלאכה . וכדון אמר רבינו יטועה נכ ט רז
 רצום לפטרו מן המעשה לא להריר המעשה . פעם אחר המעשה
 עם מבין אחד מהם היך נגרו חכמוו טאם לא הטלים המלאכה
 היך לא ירחיב מטפס והוא נלחם והטיב חומר אמת הענין מל
 מביח ט מכלל טבתיקרא השטה קצת מלאכה . אמת כן כתב
 נפרק הווק ישן טנורק מפי הרב כמצאו בשמות אחר מכל מצותיך
 ואמר כי צריך להיות מלאכה שלימה על כן נגרו אומל ט השכר בחל
 מצוה אינו נשכר וסנהי מרבריו כיהוא כיון כי כועס הפך כוונת
 התורה . כיוסא כזה המצמר אמרו כלהשטה מלאכה והמלאכה
 ההיא קלקלה אינו חייב אלא אם עשאה על מנת לקנן וזה המצמר
 בטל טל השטה מלאכה כיון שהוא קקון כיון שהוא קלקלה חייב .
 מה שאמרו ביה כיהמכחון לשמות מלאכה ועשה מלאכה אחרת
 אם מעיין המלאכה שהייתה במחשבתו חייב . כיון שכיון לקנן
 אהיה והרן אהיה חייב . אבל אם זרק אמן להרוץ טהמה ושקר
 אילן פטור ורשעט טהוא חייב כיון טכון לחלל טבת .
טעם הקבלה נותנת הטעמים למל

מחוקקל סימן

טוה המלאכה

הניים ק טכנושער במלאכות והרנו דברים מאמר חין לטו
 צוק טהם להוכיחם . **פרק ז** אכן המוציא מעשות לרשות
 כללו אותה כה **מלכות** מלאכות פחות ואעפ"י שהיה
 להם בהעקף כפי סדרו הביאו גם כן ראיה מן הטעם שהוצאה

מעטות לרשות היא מלאכה בעיני שחכמי הכת חייטות וזוהי חליטתו
 שר מלאכה לרבותה הקדש . ואומ' וכלל העם מהכח . ולפי ששט
 העבן שלא נקרא מלאכה מצד שהוציאוהו מעטות לרשות חלוא על
 מעט שהיו מביאים טבה בכל יום על כן אמר חייט וחטה חליטתו
 שר מלאכה לרבותה הקדש . . . חכן החכם רבינו יוסף נעשה
 היות ההוצאה מעטות לרשות מלאכה על משמרו כ' שהמוציא
 מעטות חל רשות ששה מלאכה שהם היו קרובים חל חטאי הלוא
 חט' שלפי רשע טס מלאכה מעוסכם על מעשה מתקן נעמו טק'
 טקרא מעשה טאינו מתקן מלאכה מטוס לקחת הכסף עליו
 וכלקחת הכסף כטל מעשה : כמעשה כן טאיחת דבר במקום
 חל במקום חס יהיו טע המקומות רשות אחת חיינו נקרא מלאכה
 חל חס יהיו טע רשות נקרא מלאכה . ל' יוסף הקדקס חט' כ'
 חמר כי ההוצאה מעטות חל רשות יהיה חפלו וכד' ק' ונה לר'
 יקרא מלאכה חס כן חיינו טע בעין בעור לח העשה טל מלאכה
 חל ענין כחטו יהיה להם בהעקף שר זמק רמיה וכנמן ירמיה
 כטחה הטם טפרע כדבר זה טענו במצות לח העשה כחט' חל
 ולא הוצאו מעטות טע כיום הטע . . והראיה על זה כי המעט
 חיינו מלאכה שחכמי אחרי כן וכל מלאכה לח העשו הודיע טזה
 זולתה כעבור חור' ו' על מלתו . וטלוק המפרטים כמל' ד'
 מבינים . מהם חומרים טרצנו חונן כלל הכתים ל' טיוצאים
 במקום טאינו מעטות הוא החסור חל במקום המעטות טיוצ'
 ארם מבינה לביה חברו מעור לו והראיה על זה טאמר והכחם
 כטערי יחטלס . ומהם חומרים טחצה כע חצר אחת טהור
 כרעות אחד ויט הטל בין העיר ובין החצר והחכם רבינו יטועה

כסמן יי

כסמן יי

בשליח סימן

נב לקח אסורו ממאמר אל יצא אינו מעקובע ביום השביעי והלצון
 שאם הוצאה מעקובע קהיה אסורה שהמקום כולל המריעה הוצאה
 מהבית גם כן קהיה אסורה ... ואין לעשנו במעשה הכבד כי נוסף
 החתול מלאכה אבל לעשנו ברב קל ^{זוהר} גזון מפרת ^{זוהר} או ספר יהיה
 באסור על ידי אינה צד יטאט ... ולי נראה שההוצאה מירעות אל
 יטות נבלת כמלת מחלליה מנה יומה ואם אינו כי כל השטמה
 מלאכה וכל כלאו החבור כבד כיאר החכם טעמעו וכי כל הע
 השטה בה מלאכה יומה מכלל כעשין חולו יכנס ההוצאה מן העו
 אל רשור והנה החלה הפסוק ושמעתם אהר הטטר וטאל סה אמר
 יף השמרו בטענותיכם ואל טטאו מעש כיום הטטר ועמור ולא
 הוצאו מעש מברכס כיום הטטר ול מלאכה אהרשנו וטפלו
 הוציא קצר יחסר מענה טאמר זה יצא ראטונה כה הרכו דכריה
 על המעצא מרעות לתעות והתנו טעריך לעקור החפץ מרעות
 היחיד להנחו לרשור הרכיס אבל עקר ולא הנח או הנח ולא
 עקר אינו עבר ונה על מעקם טעריך לעשור מלאכה טליכוד
 על פי האמר יש טהדצון לאוט לעקור ולא להניח ויש להניח ולא
 לעקור ואין לא יהיה מחוייב ואלעפ טלא עקר ולא הנח יהיה
 חייב מעום מוציא וכן הווק או המעטיט החפץ מרעותו אל
 רעות אחר חייב ... מה טאמרו טעריך להוציא טרק טמוצאין מני
 מוצאין ואני יהיה חייב אבל אם הוציא טלא כדק המוצאין פשו
 כן טעם סכין או ספר על ראטו והוצאו אינו מאמר טגן אלל
 אפלו לתוך פה יחסר ... מה טאמרו טעריך להיות המטוי למטה
 מן טפחיס אבל המוציא על טפח אעפ טהוא למעלה מני טפחיס
 חייב מעום מעש כע קהה טטאל כטרק יטאט וטאמרו אם היה

בפירוש יטט

משוי על רצונו היה גופא כידו כדרך המעצמין חייב - לא היה גופא
 כידו פטור - ודעתנו בין למעלה מאויר שמה טפחים שר הקיעה חייב
 ולמטה שר לארץ לא כדעתם שאמרו למעלה מעלטה טפחים - מה
 שהקבילו טמור חרס לטל טמך חרבע אמור בטעמנו של חרס
 בפטור ידים וקליים כרטור הרבים למחמר טבו חייט הקרני שהרי
 אמר ויניחוהו הקרני ויעמד מעקומע לא ימיט - שר שהר חייבונ מעה
 ואמרו כלשד טאטעים מסודרים חרבעוה לתך חרבע של חברו
 מעצמין החפץ אפילו לכמה מילין - חל המעביד חפץ מעלה
 חרבע שר סוף חרבע הוא מחלל חל סמך חרבע מור - וכן אמרו
 יש שהמבועב בחרבע אמור חלסונו חמט אמור וטלטה חמיט
 המטלטל תך חמט אמור וכן חומטין פטור - חל דברים טאין להם
 טיער - שר אמרו שהחרר מטלטל החפץ כמך חרבע וטח ושור
 מטלטל כמך חרבע וטח ושור מטלטל כמך חרבע וטח שר כמה מילין
 שר אמרו חס בלא קנה או רומח כמך כטור הרבים כטוטיא הקנה
 האחר ושור יטין הקנה האחר לן ולש כמה מילין חפצור - ושור
 אמרו חס היה משוי עליו וקדטהיום והוא הולך שר מקום טירצה
 ויטחנו אינו חייב בעבור טלח נח כטוס שר שר טירצה כעקר ומטח
 שר אמרו העקר חפץ ומעחו על חברו והיה הולך ואחר טהלך מה
 טהלך עקרו אחר ממנו וההאחר ההולך פטור טעקר ולא הפח - פטור
 אמרו טוק חפץ ממנו אחד לרטור אחר וקודם שינוח קלטו כלב או
 נטוק פטור מפני טלח טלמה כוונת - שר אמרו הזוק חפץ מעט
 יחיד לרטור יחיד ורטור הרבים כחמלע פטור חס ועב למעלה מטלט
 טפחים פטור חל למעלה מעלטה טפחים וטח כמה שהוא חייב חשף
 טעלעל החפץ ועל כרטור היחיד החחר - וכן נמי הזוק כרטור הרבים

ישעיה סי' ס"ב
מ"ו

או שוק ושור כמך וקליים
פטור

שר אמרו הזוק חפץ
 שהזוק קטור ושור ימשנה
 פטור
 או שוק וקליים חייב חייב
 ואם טעקר חייב וקליים
 חייב חייב

אם אמרו
אם אמרו

לרשות רבים ורשות היחיד באמצע והמעביר ארבע אמות בטווח
 הרבים וזו עם רשות הרבים הטעיה חייב מפני שארבע אמות בטווח
 רשות הרבים לעצמים מפני שלא נח החפץ כרשות שכינהם וכן
 אמרו הוזהר המעביר לזמן שמונה אמות ופני החפץ בארבע חייב
 מטום טענת שיעור כלשהו בעל המחשבה כיון שארבע ופני
 ועב כטענה פטור וכן נכחי המוטעית מרשות היחיד לרשות היחיד
 ורשות הרבים באמצע חייב ואפילו הוטיט למעלה מחויר רשות הרבים
 שר אמרו צריך להיות במקום שיעקור ויניח מעל צני מקום שיש
 וטפחים על דטפחים וידו של אדם חסובה דעל וכן אמרו שקר
 מים מעל צני מקום חייב משום שהמים נחים במקום שקר דבר
 שהיה צף על פניו ^{המים} משום שהמים לא יקרא מקום ארבע אמרו ד
 רשות והם רשות הרבים ורשות היחיד כהוליה ומקום פטור וטעם
 הרבים מרובות טווקים רחובות מקומות מפלגות רוחב יו באמה
 באור שעה למעלה מעשה יקרא מקום פטור רשות היחיד חין
 פחות דעל דהקף גשה יאמרו ואחור שר הרקיע רשות היחיד
 כהוליה דעל דפחות מעשה טפחים שן טפחים מקום פטור
 פחות מעל דפחות כנוכה וטפחים פחות מעל טפחים הוזהר
 טורק ואומרים רשות היחיד ומקום פטור מותר לטלטל כמלס
 אפילו היה חוק כמה מילין אבל רשות הרבים והכפוליה חייבים
 מלטלים בהם אלא בארבע אמות ואומרים שאסור הכפוליה
 מפני שהוא דומה לרשות הרבים שמוח תחלק לרשות הרבים
 והדבר דבריהם באלו הטענות ופירושם היחיד יתנהג טלטול מעשה
 היחיד ומעשות הרבים לטמלת אולם מקום פטור וכן מהם לרשות
 היחיד אולם רשות הרבים וכן אם היה מקום פטור בין רשות היחיד

מבואר

ארצות יחיד אובין רעות רבים לרעות רבים אובין רעות רבים ארעות
 יחיד וכן אם היה כפולית טעהם על כולא טלו הענינים וכטו ישריה
 ושיערי רעים המעמאין הרבנר רבייהם מה טאין לנן טק להוכירם
 ולא העירונו בהם אלא להורות טאין ט אלו קורות לפי כוונת תורתא
 ארועא טרפס הקיר לחלל הטב... ומה טאמרנו מדין תורת טמוג
 האדם לטלל ככיתו אפילו היה כמה רחוק הנה הפתח אובי וזכר
 העוף הנחולכם למעמק ש הכקר ואומל אלוהו היום והאכלה
 היא טטול וחונן מן הכר אין מאוי לטלל טוהח חולו טב על כן טט
 ירכיה וזכר ואל הטאו מעמא מעריכם ביום הטב טטאמר ונחיה
 טערי ירוטלס מעמל טבכ חצר אחת מעמ לטלל מביה לכית
 זה אלא מבר חצר אחת אסור לטלל אל רחוב העיר ואל הטוק ועב
 אבר טערי ירוטלס הואיל ואסר מן הפתחים אל רחוב העיר ואל
 הטוק טוקיה מכלל קן החצר מעמ להוציא מעטות ארעות לאכל
 העיר אטפ טהוא מעטבת ואטפ טהוא מעקף... ואטפ טכיה
 טצריכם ערוב לטלל מעטותיה אל רעותיה הם הודו טהוא מערי
 ספרים אכל מדין תוק מעמ לטלל בלי ערוב אכל טל העיר אין
 ועל כן מי טהקיק מ אופרדם או כרם או דיר או טרה פתח לחויר
 הטמים אסור אס לטלל בטוב לבר טהוא על טיעור חצר דין להסמ
 טיעור החצר טחז המטכ וזכר הסמכות לחצר מעטלים מעמ
 לנה ואם הוקף על טסדיה מעמ לטלל בטק ואם קהיה הקפה
 זקיה מעטעור וזה כדן חלכי מעטות ואם הקיר הכת הטלטול בניג
 צריך להות מעריס טלא יהיו כלי המלאכות ולא ברבים מן טעם את
 האדם טהטב יום גופט ויום מענחה וטכית החטה היא טסו
 כזה היום כן הודו כל חכמי הקראים אכל בעלי הקבלה הקרה

אין דעיהם אמג

יד

מטוס

מטאם שכן וזה כנע ולא שנון וחכמי הקראים קדו חיובתהם

ומה טיט לנו לומר כדרך קרובה מה
 שפלאנו להיות האדם פרוט מטכניק החטה וקראוהו בתל קרובה
 טעמם וקדוהם היום ומחר סקס ומטה כיאר היו ככונס לטל
 ימים אל קשו אל אטה הפך הקדט חול והבת חומע וכור חתיום
 הטבר לקדטו ואמר מחלליה מותרים וכן טעמם בחוקאל וארד
 טכנות קדטו וטעמם ואה טכנות חללו מעוד ואם הכתוב כיאר
 טעם הקדוט והחלול שהוא מעשיות כל מלאכה חך רחוק מלהיות
 הטכניק נקראת מלאכה אחרי טוה בעטבוע וינע וכדבר הקניו ב
 בעינת טע וחיין כשן היוצא בהקך כילא הוה מעוה על זה והמביא
 מלטון שנת יקיר כל מה שהוא שכן וזה אי אפשר חף הביאו החכמי
 ספק אם הטיב מעטב קליך שהעוה הקרא יל ממחמר לטמה
 חת מיני רנניהם וטאל מעטוה דוכך וטעמם ואיט חין טורט
 אכוח עליו וכדך כל הארט אעפ שיסכלו טעם אחריים חין רחוק מל
 מלהכני גס על זה הענין

וטעמם סימן כ
 טעמם סימן א
 יחוקל סימן טעמם
 חין
 טעמם סימן א
 טעמם סימן א
 טעמם סימן א

פרק א ואולם החלק הטלטי מעטה הנולד כלי חכור המעור
 כנע המעורחיל מלאכה כיוס טטי ונן מה המלאכה
 מעלויה בטבר עבד התיח זה כנען לפתוח מים לנע ולאסור הסוס על
 התיחם לטחון ולהרליק האט להיות בטבר ולהנעל על התיחם להיות
 זכיס בטבר המטקין ומעלויקין חת הנרות ואה המעוה מעטב
 והיח דולק בטבר ומעמיין קדירה על הנחלים חו בטור על הדבור
 על הנחלים ומקטלים ואוכלים בטבר וחכמי הקראים אוסרי
 כלוה כיאלו קוראים חוקם מעשים נולדים ומעשה הנולד כלא

כל מלאכה לא תעשו . מפני כי המעשים נחלקו לשני חלקים מותרת
 ונולד . והנולד יחלק לשני חלקים מצדו מה שילד בחבור המותרת
 ומצדו מה שילד בלי חבור המותרת כחבור ביארנו . ואם מותר העושה
 בחבור חייב בחכם בעשה המותרת והנולד בחבור המותרת . אומנם
 הנולד בלי חבור המותרת יקרא עושה מלאכה על דרך שער . ודין הוא
 החכמים בזה כי לא יעברו חסר נפשו ונטאמט כדין טמט
 האמת יהיה בזה בעצור לא תעשה . והכח החכם רבינו יוסף נבנה
 רפיון בלוי שרוא חסר החכמה שלו להסתייר הסתר מעל העושה
 ויש טמט טמטו בטמט האטה כח טמטו בעצור לא תעשה
 על זה הדין . **ועתה נחפז דברי חללים**
חיים נמשע

והוא כי הכתוב נפטר כי תעשה נפרק אך זה
 טמטו מחלליה מותר כי לא תעשה כה מלאכה ונכתבה העב
 היה . ואחר כך אמר טמט ימים יעשה מלאכה ולא אמר תעשה
 כדק אמר טמט ימים תעבוד ועל כל מלאכה . נפרק וכו' .
 אגיוס הטמט לקרטו ואיחפסור לומר כי כדק במקרא דבר זה המאמ
 וחפזו תעשה כפי טפוט החכם ר' יטועג נכח כל יט לחוט במח
 למה אמר יעשה ולא אמר תעשה והמלה מעשין על כל ואינה
 מסנלג מה טעמה אמתנו לכד אכל כולל גם כן המלאכה
 תעשית מחלליה ועל כן אמר יעשה . ובכך אמר וכיום הטביע
 טמט טמטן הכליל מעשה טמט ^{מותרת} טעם היום ומעשה טמטן
 מיום טמט . והוא נעשה יהיה ביום הטמט מחליו כי לא רעה בעד
 המחמר במחור ע"ג יעשה מלאכה להתיר המעשה כי כפי החול
 ולא על דק החק לפי דיעו חכמים טמטו בחובה על הדעש

טמטו

שחטטו בהר המלאכה כטטה הימים ודרך להיות כל טטה הימים
 ש סופם אם כן נראה שגמולו האט בטכר ואכיל החם כי טק
 מצור לא השגה על חנוקה ויעבור אכטו האט קודם הטבה ביום טטי
 כלא רצה הכתוב כל זה כי אם לאוסרו בטבה והוחילו ומלה ישנה
 שהיא מבניין טפעל כולל מה טעשה אנטנו והטעשית מאלה
 הוא הדין באמרו וכיום הטכיע טבה טכוק טכולל אשר טעשה
 אנטנו והטעשית מאלה וכטעה טחלה המטמרים קקון לטון
 לוחם המטמרו והנלד חל השטה ובכך אמר טכל השטה מלאכה
 ביום הטבה מוט וימטר וכאלו זה הפסוק ביחור למחמר מחללה
 מוט וימטר ט כל השטה טה מלאכה וטבה וכל זה הטרה לה הטרה
 להורונו טלא טקח מצות לא השטה על החמה חלא גם על המטבו
 אשר נקודע טמוטו יכוח במצות לא השטה והנה הטוב אכט
 בפסח כל מלאכה לא ישטה מהם אך אשר יחל לכל טפט ואסר
 כזה טע מיני המושטים כל טכן בטבה ויש לרשטי הכתו בטטה
 מקומות הזכיר טטה ימים ולא הניח כטום פסוק מהם מלהרמיו
 כל מלאכה שאינה מהחדס עצמו טל מקום אשר תולה הכמו
 הטעלה באמרו העבור ישטיה כל מלאכה אומר אנה ובכך ובק
 יעבד ואכעך וטוק וחמוק וכל המוק ומה טאמר טטרד
 ימים השטה מטעך אומר למטן יכוח טוק וחמוק וזה הפסוק
 נטטה באמרו טטה ימים העבור וכיום הטכיע הטבות טחריט
 וכקציר הטטה וטלטתם על משטה אשר נטטה אנטנו ואטר ישל
 לנו וכמקומנו אשר אינו מביח כנו הצוק אומר טטה ימים
 השטה מלאכה אי ישטה מלאכה להכליל המלאכה אשר טעשה
 אנטנו ואטר ישטה לנו עליה אחרים או הנטשית מאלה

טהקט אחר יכלוס - ואם שומר כי העומר בפרט ויקהל הורח
 טנון הפרק אך אהטמתי וזה יהיה על דרך סנה כי מפני טיש
 רברים בפרק אך אהטמתי ולא נזכרו בפרט ויקהל ויש בפי
 בפרט ויקהל ולא נזכרו בפרק אך אהטמתי שומר כי זה נוהג
 זה אך מפני שלא שומר אך אהטמתי לשרא ולא הזכיר בפרט
 ויקהל טח ספי העם יק חמץ חלה הרבים חטר עה יף לעש
 חורם שומר כי חוז הוא ואם קצר דברים והוסף רברים הכל
 הולכס אל מקום אחד וטעם אחד יכלוס - והנה טעמו שומר
 בפרק אך אהטמתי טטה ימים ישה מלאכה וכוונתו להליל
 מה טעשה אטחנו וחטר ישה לנו בין הנשאים על ידי חטר
 הם כרעוננו והנשאים מאליהם כעבטקס מוקטים עליהם
 בא בפרט ויקהל ופירט וחמר טטה ימים ישה מלאכה וכל
 כמו שחמרת - וטעמו טלח עבין חלה הנשאים על ידי חטר
 הם כרעוננו טפירט כלטנט מקומות באמרו וטוק וחמו
 וכל כהמקך בא וחמר אחר זה הפסוק בפרט ויקהל לח רבערו
 טהוא ככלל החק טטה ימים ישה מלאכה - והיא טלח טר
 הנשאים מאליה ועל כן לח חמר ולא רפצו טעמו טהוא טלל
 חת טהשטה בה מלאכה יומתי מפתח לכרנו כי מצות לח חשטה
 כולל בין מה טעשה אטחנו ובין הנשאים על ידי טהם כרעוננו
 ובין הנשאים מאליהם - מכלל הנשאים על ידי טהמה מרעחס
 אלינו - ואם טלל הכתוב טהחוקטור והטבד הלח הטבד ^{בטעמו}
 מלאכה לעצמו אינו חסור עלינו ואם הכתוב חסר טעשים
 על ידי טהם כרעוננו יהיה למטפט הטכע לחסור המטשים
 טרחיל אטחנו והם נשאים מאליהם וטחמק כי לח ככללכו

כילחכלל

קש

ט"ז

כל המעשים הנעשים מחליהם כיון מהם אשר פעולתם מעשיית
 ויש מהם אשר פעולתם טבעית וישן הבנה חינוך רועה לאסור כי אם
 אשר פעולתם מעשיית כגון לשום חכן על הויתים ועל החרצנים
 להוציא משקים או להכין ריחים על הרוח והכין המים להסקור הנג
 או שרוב הסכסכים צדקה ולא הטלפתה לך בשלך וימצא נהם בהלכה
 הזרע על החרק לצמח וכישר האט בעבור טליתא הספק עליו נג
 בעבור טעולתו טעניית טעמט הלשון הופתון יחסו אל המעלה אע"פ
 טעולתו טעניית זמן אמר דיטועה נל כי יהיה חכור בשורה האט
 מקדויות זמין הכיעור מלפניו מאמר יעבור טיהיה זה החכור על
 חופן והח היותו רועים דברים ויועצם אוקסד ומשקופים עליה
 וינטל על חופן אחד והוא כחטור לא יהיה טס דבר מן האופנים
 המוקדמים והערק בעמנו חל זולתנו ויש לחט לדבר החסד טמל
 כי על כן הזכיר בעשר האט מבל כיוצא בזה המין בעבור טרעבור
 הכיתה מיוס הטטי וזה המאמר סמוסייע כי אע"פ טפעולת
 טעניית היא מתיחסת חלוננו ויש לעבור כמותה רכי ישועה נל כי בע
 בעבור טמה יורע הטס ית אשר יקום בטעמו כי ימה ארזה על כן ה
 הסגלו באזהרה והכיחד מיון כפי טחמור בעשה הדברים לחתשון
 ארזאלי כסף וחלוי והב כיוורע כי הם יחסו כמעשה העל יורע
 חתפתזטה לסכר בעבור כי יחס חלו הפעולות חלוננו על החסות
 חיימסכרים כי מוצק לא מעשה לא רקח רק סחמור על כן העשר הכמוכ
 כיוצא בחלוננו מעש אשר ייחוסם בייחוס חמור טיהיו נכללים במעלה
 לא מעשה ויחלם חס הוה טאיסור בעשר האט מבל כיוצא כנה
 המין ספסור להצביר סנה החנם רכיני ישועה נל דעם כל זה יטלון
 כי חין מרוחם ככיעור האט בלבד רק על כיוצא בזה המין לא יתוצר

הספק רק כבער החט על כן הוציאו כביחור ועד שלא ימצא ססאחר
מעטל במעשה הנולד מכל וכל כטס כי עשר מוחלת ועד סופו סאימו
אחר כטע טיהבאר מפע טטאר העשינים אפטר טיהו על דרך אמ
ועל דף שם על כן הוציא זה כביחור ומה טטען כי איחפטר להחזק
זה כעין חכ לאסור המעשים הנולדים חל דעג היוגס נאים נעלו
למעשה יוג נאים הרדים טהקדמוני

פרק ט ואולם החכם ר' שושנה נ

סוד טמונה שמה שטיס ומכללס לא הוה טכאים טא סור רק
הטטע ואלו הם הא מה טהוא מעתל והטע מה טהוא נולד כחבור
והטליטי המעשה הנפלא לוי חבור כטע טחינה הפרד והמים והר
כדי כרתיים להוציא טמן הה כפחה המים לטן הטטי טיהיה
בהטקפה האטיט על הכהמה לרוע ולחיות אין ספק טכל חלו באסור
ויט להם חס חל הפעל אטר הרחיל אך חס יסור הוא רטות מהם
ויסמכו חל אחר הויה מעור לא מעשה לוקחה למי טעבקו חלו חמעס
המעשים האחרים אינם כמצור לא מעשה מפע כי אין ייחס
אל המטה יחס נודע ואלו הם החחד כטן טיהויה של צד הצווי כטע
וייכן טלמה אה חבור טהכונה האמית הוה נולת טהוא יטוכח וקווע
הטע טיסכך הענין חל הרועה כטן הצרחה עם ירטן הן באטר
יטח המעשה כטע חו יטע טלמה כמה חל טלא צוה כו ונס לא רע
חל טעבור טלא כטע הד באטר יטח החקיה כטן חטא יטראל
כענין עבן טרין הוה ליטראל לחקור חס כעל טוט חרס כחרס
הה הסכמה הדינה למי יטקה סס המעור חו להטליך באט וכטלך
וכט כיתר החכם כי טמוטו אטע טהוא מעבר חומר יחוסו טאה

צוה

ביוזר מן האמת אכן יש הכל באלה החיחסים אשר נתייה פשלה ו
 משלייה יהיה יחוסו יחוס אמתי אכן אשר פשלה טבעיית בכר
 הורינו הפוק בין האש ובין שאר דברים טטאר הדברים יהיה הנמוס
 בהמוטך הזמן ולא מן בישור האש ויהיה בישור אש לקוח בעצות אלו
 העשה באשר הרחבת הביאור הו בעשה האיש לנולדו נהרין
 בעתה העשה או הדיפת צרות בגון שאמר כי מאתי נהיה הדבר
 הו טהיה התקנה לעצמו אשר לו חפץ חנוט סבוט בל ביד
 אבך הו להודיש לנולדו אשר לבסוף יבחר אותך כמו הנט קורח
 לל מטפחות ממלכות צפנה הו אשר יניח הענה כמו מה
 זאהשה אלהים לנו העשירי בהטליך זה לפע מי שיטרוך
 אורס לו לפע אחרי יהיה אשר ימנע מן האיש מאכל ומעלה
 וזה יהיה סנה למוט וחולס אשר רצו לבטל מלהיות מעשה הטור
 נסמך אל עשה אחרי הפרדו הו חומרים האיש אשר יהיה החצ
 אל איש וקורס טוכה האיש מה מעוה החצ ואיחפצור היות
 המנים פועלים זה איחפצור ואמנע אחרי האמת ואפלו טמה
 גיחוס חליו הטעלה לח כדברי הטוען כי הפועל יוחס אל החילוא
 אל המע כי היחס אל טעהם כאחד בטוה בין אל המה בין אלהתי
 מעט כי הדבר החדט לא יצא מטיסמך אל פועל ולא יצא הדבר מטע
 פעם אם טיסמך אל הטס אם טיסמך אל המע ואם יהיה
 טקי טיסמך אלהטס יסמך אל מי טיחוס חליו

מלכות
 יחוס
 חפץ

קיב טוס מן מעשה הטור
 שטק אחרי הפרדו כמולי טיח
 חץ אידס חסד וקטקו וקקכין
 מוחס קפעולק טקוק קדנ

פרק יט לדע כי חפנינו עה הזכירו ט השטר נוכה ביי
 מקומות וטמו טעם כל מקום ומקום למע נכרה
 וחולס העלה אשר נתנו להזכיר חזרה טטר כפטה כי תטא טעבו
 עבוה המטכן טלא נמר כיון שאמר כערן הוה קעבור ושליח

יחוס

כל מלאכתך חפצנו חסודים וחפצי טמים ^{יורדים} על כן אמר טטה ימים
 השעה מלאכה וכיום העבישי טבה טרמן לאסוד מלאכה חפצנו
 ובעבור טמלה השעה כוללה מעשה המעלה ומעשה הנולד והנולד
 אטוי היו צריכים נעשה המטכן הוא צוק האט לפי טהיו צריכים
 מהרן הזהב והנסף והעטת על כן כטטא בפרטה ויקהל ואמר טט
 ימים השעה מלאכה חל. נכלא הטערו אט טל מוטבותכס טלח
 ויהיה נטחה האט וחשפ טקדס לנו הטחור למה פרט נישר האט
 ממלאכה חרות לא ימנע נכל להיות לטלוח אחרות ירושה ואס
 בעלי הקבלה טלקו של הנשה האט למה יצאה מן הכלל מהם חול
 חומרים ללא יצאה ומהם חומרים לחלק יצאה ורצונם בנה בחומרים
 לחלק יצאה הוא חומרים לא השעה כל מלאכה והיה נראה בעשורתו
 מלאכה רבות בטונה אחת לחיה מוכח חלק חטאת אחת על כן חופץ
 ההנשה לחלק עליה לומר טעל כל חחר וחחר יהיה מוכח בטונה
 אחת חל באמור ללא יצאה הטעם בוטלח אטוט טטה כגון מי
 טחייב מלקוח חו מחרטע מיתק בל והוציא דין הטופה להקיסט על
 כולם ואיחפטר אחת מטעם הכוונות טאס כדי לחלק יצאה הטע
 הכתב חומר טכל השעה טה מלאכה ונכתבה והרצון מלאכה אחת
 וכל טחייבים בודונן כח חייבים בטונה חטאת כפי דעגס
 ולפי דעג החומר ללא יצאה הטעם כלהטוק למחוייב טריפה כטעט
 חייב מלקוח והם חומרים המבעיר ומכבה שטה מלאכה
 והוא מחוייב טעט יטלרעה כי מלת נישר מצאנוה מטתפת
 לענינים מצאנוה לענין כאלוה כמו חנכי בער ולא ארע .. בינו
 כושים בעם .. ומצאנוה לטון כהמט כמו חטחנו ומבערנו ..
 וענין הטמרה כמו ובעה הדע מקרבן ולענין הדלקי

ט
טבת

טבת

אטע בערנדיג ווענין דילקת שריפת - מרוע לא יבער הסנה שיהי אטע
 וזה הסנה כוער באג ואם לא כן נמצא שנה סורב לנה וזה איאפטער וידוע
 כי כל מלה מעשה ופירוש לא תרע ענינה כי אם עם המלות הסמכות לה
 הנה מצוה שאמר בעו ידענו שמעל כוערים ענין כסלות ומצוה שאמר
 וכעת הרע מקרבך מצוה שפא אחיו מלך הוא השמרה ע"פ שימצא גם
 בלא מלך וכל ביער סיבוא אחיו מלך אט בידוע שהוא ענין הדלקת
 או שריפת וימרכי הרעג שאמר שהוא לשון השמרה הנה אין מלך
 לפני ועד שפא לפני מלך אט ואם מפע שפאל ענין השמרה שלא באה
 בלל כמע ובעת אחרי כיר יוכעם מן הדין היה לו שלא לנזר המאמר אלא
 להיות שטע הענינים כטוה ואם היה נוטה לאחד משטע הענינים מפע שאי
 שאיאפטער לקוט שטע הענינים מפע הכחוש היה על דרך הבחיה והורח
 לא כן ידמה אלא נזר המאמר וכדין הכרחי כל יטועה לל נזר המאמר
 שהוא ענין הדלקת מפע מלך אט ועד שמן הדין היה להוציא וטועה שנה
 לומר השאירו האט מיי שאמר אותו להיות הלאני שכו צנידה והסתר שלו
 והנה מצוה שאנחנו אומרים הוא על דרך אמר והוא הלך בידך המעבר
 והדין בוקר לנזר המאמר שהוא על דרך האמת כיון שאנחנו נעזרים
 מבח הכת מלפסוק שהוא על דרך המאמר המעבר נראה לי כי לא שר
 הקטע אטועו לשון השמרה אלא מפע שהי סבור אט מפע ססבר שלט
 ביער הוא לפי פירושנו ונראה לי שאם פירושנו לשון הדלקת בידוע שהם
 ביחשו מה שכתב טוה והתירו הדלקת הע ואם מפע שחשב שלטון
 ביער ענינו הוא חכור האט במאכלה והלא הוא כח טוה לא נעשה
 למלאכה כאמרס המעבר והמבנה שעה מלאכה ומה כח הטוב לל
 על כן חשב לזכר אות ענין השמרה ונהה כעראה לפי דעתנו
 שמעור האט בטבר הוא מלה מן הנה לפי דעתנו כיר לאמר

העקרתם והלא חנניו מוריס שהוא מרטי סופרים . . ונודע לך כי
 מפני עלה חרשו זה הענין כל הרלקת הנר . ואיך הוא מהפאר לרבר
 שהוא מבחיש לטת הכתות להפך ירטי אלהים חיים . ומערה נשיב
 ידונג על הנודים מלכם להוסיף מצוה עלמה שנתב טמה לל הרלקת
 הנר . וטומר באיזה צד שיעבו היוק הנר דולק כשנת האם הוא עלצוק
 הפטור והם חייבוהו וידוע כי כלת החיוכ לא ימנע אדם מעה מפני
 שנפשו טלאדם תמנה בו . וכלת צווי יעשה דברים שהם ^{יורקים} וכן אמר
 הכתוב ומגוק האור וטוב לשנים . ואם מעוים ענין העה הוא טמאר
 דברים טיט להם ונבע טלא טמחייב כל אחר מהם כך היה כאויבנה
 ואמנם למער בעבור טמיה בא חת האזקה לכן חייבהו איחפאר כי הם
 אמרו המבער והמכבה עשה מלאכה . ואיך הפטור להיות מאמר אחר
 סורר אר האחר . אכן כעאה טרעם פזומרם המבער והמכבה רעם
 נהחלת ההרלקת אכל בהורה היז כלת הפטור לכן חייבוהו ומערה יט
 לנו לחלוק ולטב ט בין ההרלקת תחלה וכן הורה היז איכור אחר ולכן יהיו
 טים חת אזהרה לא תעבו וכי האט בהיורה דולקת טמחלוק וש סופה
 היז חת מצור לא העשה .

לך באיכות אחר

פק זכ ואמנם ענין כישור לפי זה מה שהכינונו טהיא מלה
 מוסכמת לענין הרלקת ולענין טריפה מה טמאר והנה
 הסנה טעב כחט . ואמר מרוע לא יבער הסנה . והנה כלת טעב עשינה
 הרלקת ומרוע לא יבער הסנה ענין טריפה מפני טלא תועה סתיה אשך
 טסוכרים להיור טעב ענין טריפה ומרוע לא יבער כמעט והטעם
 כי אטטטהיה טחל ערהיה מעסיף החלקים בטע . זכ מה טעמ
 ייבער חט טלפידים . ואחריכ ויבער מןדיט וש קמה וש כרס זיה
 טהוא ענין טריפה וההטל טיט כין טריפה והרלקת כי טמאר טהיא

כשנה

בועה יהיה הטעם דולקת. אך בגזר החט כועה וילא פעולתה אל אחר
 ויהיה ענין שרפה. ויט חבמים שהטוו בין הדלקה לשריפה והאמר
 לא כן כי המל לומר הדלק האט ולא המור שנוף האט אע"פ שישכיל לומר
 הדלק הנך כמנו שיאמר שנוף הנך. והטעם כי כל הדלקה לא תהיה
 בלתי שריפה וטעם השריפה הוא פירוד ואכול בשק. וזאת רחל לומר
 ענין הביעור לטון חכור עד שיהפלו באוהה לא תבעו טעמם לא יחיה
 ש שהוא שטה החכור מיוס טטי ולא יהיה מחלל שטר לשוא נקטל כי כל
 עור שהאט טופר במאכלה יקרא ביעור מעצמית ועד אחריה כבאטר
 יתבאר להלחם אל המבעיר ומיך יהיה ענין לא תבעו לא תחטבו ויהיה
 הרצון לעשה התחבר האט במאכלה האם הוא מופעל האדם אם הוא מעב
 טבע האט שהטעם האל יתענו והדבר ידוע כי הפירוד והאכול אינו כיהם
 מופעל האט לא מופעל האדם. וע"ך לרעב כי אפילו שאינו מופעל והייחוס
 פעל האט אל האדם. וירוע שאין הפירוד והאכול טעשה האט במאכלה
 טעשה התחבר האט במאכלה ואין הפרט בין אורג האיכול טעשה בעד
 התחבר האט במאכלה נכח טעשה באחרית עמית חתקה הכול ואם כן לא
 לא יצק שישמך האכול הכאטון ולא יסמיך האחרון אחר טעשה נקרא
 באחר טעם ביעור וחוט טיהיה מאמר לא תבעו לוקח טתי העמית בין האי
 האכול טעשה האט בהחריטה וכין טעשה טעשה חוורה. זמיון
 הדבר מה שאמר ואר אטר תבטלו בטלו ואינו רוע על החתקה בטולו ולא
 מה שיהפלו באחרית העמים הוא באחרת ואר אטר תבטלו בטלו. מכל
 הוא חתקה חוורה ביום השבת. ואולם כמך איבעה דמים הוה זיטוע
 נל לחסמוך ביעור האט בער הוורה אל האדם. האחר מפי טהכרוב
 אמר לא תבעו אט בכל מעטנותכם וכפי שקדם לנו כי בכל העמים ט

טו דגו

שאני יהיה חכור ואם אין
 שם אכול לא יקרא ביעור
 וע"ך לרעב כי פירוד ואכול
 טעשה האט במאכלה

שהחט דולקת והיא בטורנו נקרא חטנו מבשרים . והטעם שאם יהיה
באומרו לא תבערו את כרי שלא להוציא החט בטבת והולאת החט הנפומה
לאיכול ופירוד אשר הוא מנצקם להוציא החט ואם ההנפומה תהיה טאסור
גם המונצק תהיה בטאסור . והן שאם נציאת החט מן הכרזל תהיה
מלאכה והוא חנהרה מאסור כל מלאכה לא תעשו גם יאסר המנצקם
מוצאת המלאכה . והל' כי אם נהיה חטנו בטאסור המוזהרים מעש
זולתנו אשר אינם מיוחסים אלינו כגון שאכל לא תעשה כל מלאכה
ארה נכך וכך ועבך ואמרו וכל טעם אם כי יהיה מנהן פתחנו והוא
תלה לנו ועל כן יהיה טאסור להוציא החט כדי שגשאר בטבת חבל
יתחייב לכבוד טרם הטבת . ואמנם באו ככתב רמזים מעלים
הבעה החט בעת הוורה אל הפועל הדאטון נקטאמר כי תעז את
נמצא הקולעים וטאל צביט אוקמה אוקמה וחומו טאלס יעלם
המבעיר אה הבעה . כי המבעיר החט לא תבעיר לאכול הנצרים ^{הקמה}
אלא לאכול הנצרים והקמה הקולעים והכתב ייחס הבעה הנצרים אליו ^{באומרו}
המבעיר אה הבעה ואם יטען טוען כי המבעיר אה הבעה סאינו פ
חוזר על הרלקת הנצרים אלח על הדליקה הראטונה . יט להטיב טאס
תהיה טריפר הנצרים טריפר הקולעים ואין האטור מערקק יהא מבייחס
טענהם אל המבעיר באר . ואין הטעם כי לא תרחייב בטענהם אל
בעור שלא טמו החט כדי שלא תטלוט בקריט מפני שאמר מאמ
נלי המבעיר אה הבעה וייחס פטור החט אל הפועל הדאטון .
וראיה אחת מפני שאמר ויבער את בלפדים ויבער מנצרים וש
קמה והוא מוקה לחרוט החט ומה שאמר ויבער מנצרים וש קמה
הטעם אל הפועל טענהרה החט בטענה הורה ט איאפטור להחזיר
מלך ויבער אל זולת טמטון כי הנצרים נזולת בטעמו טלענין הם

הטוענים

השמים והלפידים ונעבור השועלים והחט ונמלא ויבשר לא תקון להחזירה
לאחד כאלו הנכרים כי אם אל שמשון כאשר באה הטעם אל השאלה
כחמרים פלטים מי עשה זאת הטעם ויחמרו שמשון חמ
הרמץ וכלב אליו המעקובות יט טמס מיך השריפה אל החדם כאמנו
ושוקי אר הפה לעינו . וטק אר פר החטאת וכפי חלוק וכפי הדעה
בטול בער נחלקו הפצות יס בטחמר לא תבערו אט טהחומרים
טעמה לטון חכור כבר ביחוננו טוחה הדעה בטלה . אכן החומרים
טעמה לטון דליקה מהם חומרים טרצה הדליקה הראשונה טהח
זאת דעה הרעם . וכבר ביחוננו הפסד זאת הדעה בי חין הפרט
בין הדליקה הראשונה ובין ההווה בעת ה' והל' . ומהם חומרים
טרצה בטחמר לא תבערו הדליקה טיט בטעה הוור האט מפט
טחומרים טאם רצה הטע הדליקה הראשונה הלא היא לא תהיה
רק על יד מלאכה והלא הוא אסור בטחמר לא תעשה כל מלאכה
אם כן טעה רצה הטע בטחמר לא תבערו אט . וזאת דעה חלוטה
טאם הדליקה טיט בטעה הוור האט עם הדליקה הראשונה טהיא טעם
צאה האט באיכות אחר למה לא יהיו ככללים הראשון והאחרון בטחמר
לא תעשו אט אט טהראשונה יולא מנח מלאכה . ומהם חומרים
טמחמר לא תבערו כולל טה הדליקות בין בטעה הוור בין בטע
החרט האט טהטע יחס הניסר בטחמר נצי באמרו לא תבערו
אט . וכלוה המחמר בין בטעה החרטה בין בטעה הוור בין
טהמליאה אחר ועמיחסה לו כלם באים חת בטחמר לא תבערו
אט וזאת דעה החכם ל טענ' . אכן החכם רבינו יטועק אומר
טמחמר לא תבערו כולל טע המיטס דל בין טעה החרטה בין
טעה הוור מוסור לא תעשה כל מלאכה כיון טטע המיטס

עם החבור

הם איכות ויחס וזק חל הפועל וזאת החיבור נקראת בטעם
מלאכה ונתייחסה אל פועל על צד הנודע אם כן המחד טעם
או המורכב או המתייחסת אליו יקרא שטח מלאכה אעפ"י שפועל
היה נשזר במחליה ..

פ'ק יב יש לחוש כיון שנכללו כל המלאכה להחמר במוטכות
מה טעם כשהוציא נצטר הכישר בנמכללו הוצר

המעט בנו . והחכמים אמרו חופצים כזהם אומרים שור
על לחוק . ומהם אומרים טבא להועיל בעבור הציטר מפני
טכתי המקדש היתה החט נמלאה בוצר כי במוטכותנו היר
אסוה . ואין צורך כזה מפני כי גם טאר מלאכות היו נעשור
במקדש . ומהם אמרו בעבור שחייב הנה ציפור עיר השחר
ואי אפשר לפכורה בטעי ונמלאה שהיא כושה בטכר על כן ה
הוצק כמקוב אומר על מוטכותכם להוציא עיר השחר שהיא
הל ש' לא תבנה עיר עי שהדחיבו מונה אומר טא עני

טאם בע

אט במדבר אית והניח הדולק בטבר אינו שוכר מטוס
מוטכות . ולנה אמרו כי מטוסן טהדליק האט בקמות
פליטות לא היה שוכר במלטה ואם היה בטבר אך מיה
טאזוי לפי כי כישור האט כפי טכיאורנו אינה מפעולת
האדם ולא הסמך אלינו אלא מפני שהיא ברטורגנו ועל כן
אמר מלה המונה לענין הרטורג באטר יתבאר אמרת
מענה מלה מונזכ . ויש להכין ממאמץ כל מלאכה לארעטו
טבר היא לית בכל מוטכותיכם טהוא לכל המצטר . ונאמה
במקום הנה מפני טקודם זה המאמר אמר טטרימים
קעשה מלאכה ואמרונו טמלה קעשה כוללה המעשר

פלא אמור כג

שעשה

טעשה אטחנו ואטר העשה מצוה - ואטר העשה מצוה לא תרי
 תריחם אלינו אלא מפני שהיא נטוהתנו ועל כן הוצק לנו העה טבה
 היא ליל כל מוטבותכם - ואם ישען טוען שהרי הכתב אומר
 כל מלאכה לא תעשו - יש לומר שזה כמו תקון לשון להקריח
 טעשה מצוה לא תעשו טעשה טלנו - והעה יהיה כמאמר כל מלאכה
 לא תעשו נבוי למאמר טטה ימים העשה מלאכה ולא טטה
 המאמר כדי להקיר המעשה בטטה הימים - ולא כדי להוריד
 כעשיית החובות כפי טס טרו אנשים - ואולם אמרת המוטב
 הוא על המקום שיטב בו האדם - כמו שאמר וישב המלך על
 מוטבו - ואולם מלאכה טמאמר בהרחבה לאמר יש בו חלק
 מן הרעות והקניין והטכירות והטאלה - ויש אשר הוא מוסר
 באין כמו שאמר ממוטבותם ההרים קח טבה והיו אלה לכם
 לחקר מטטט לדורותכם ככל מוטבותכם - וימלא בבל העולם
 כמו כל מוטבותם קחלו מצוה - כל חלב וכל דם לא תחלו חקת
 עלם לדורותכם ככל מוטבותכם - וכן הזכיר בבישור באמר
 לא תבשרו אט כל מוטבותכם - טאינו כולה המקום אשר
 הוא יושב בו - וטב ביחוט טעל כן הזכיר מלה מוטב לחטטים
 אמרת הבישור לא טהבישור מותר לומר המוטב - מפני טהטמו
 לא טק המוטב הטחי טאסור הבישור כלא אמר אט תהי גמוטבות
 ויש להכין טי טעלי ריביתו טמטרים היק האט טטבת הביחופטין
 לחוסרי הת האט טטבת ואין לנו צוק לסדרם אחרי טטארים
 החכמים והטיכו עליהם החכמים מה טמספיק כדי טלא להחיל
 עם טנה מה טביחורנו והורינו מה טהוא החמה מדין טעה מטפי
 לענין לבטל קוטינותיהם - ויש טאלות טטאלו

המצוה

טעשה

טעשה

דוכתי מצוה אלהים החרדים אל דברו בששין כישר האט ולא
באמרים אם יקחייב טמסר. אמימות האט טרם הטכנולוגי
היה החכם טמסרה. אומנם אם יהיה בעקד חזק נבח החום
אטר נגעה שן או בעד יטק חזו טמסרו. כגון דטן עצמה
הזיתים ובעקד הצופים והוכוכה בפלג החום. ואומרים
טיקחייב טלא יטק האט מהם בטק חום הטמטי אלא מבשר
יום בזמן חב. וכעזזה לי טנה לצר חמרא פן קרא ויסמך להם
דבר ויקחדט הכשער לא לאופנ לא טהפלק החום ההוא יקרא כישר.
יטלשאל אם הטאר אט בטמט בין ברצון בין בטונק איך יהיה הדבר.
יט מהם אומרים כי האט בהורה בשער אחטט שטטים מלאכה בכלער
הטאה וחב טככטה חורה ונה מאמר חוטט אטל הואנו טפי טביקר החכ
ר' ישועה זל כי יחם הכישור אלינו בטער הורה היוקט שטטים מלאכה
זהו על צר המעבר אטל הכטי הוא מלאכה טאמט והרין כוקק לרפוש החמה
מטערפוט המעבר ועל זה לא יתנו לטמט האט בטמט. איך אם תהיה
האט נטלאה בטמט יהיה המקום טהאט נטלאה בו מחולל אם לא.
ואומרים החכמים טנה יחלק אם היה המקום מעטמט והאט נטלאה
טונק לט דער מי טמנה על אסור הורר האט בטמט. יט להחמיקט
האט לא חללה המקום אטל חוז טרין המעטמט. ואעפ טהחכמים
הורו באסור הטמנוט בו על צר הטמנוט אינו נראה בטעט כלטמט בסור
האט. אטל אם תהיה האט בו טפי דער הרעטט טמטטירים הורר
האט בטמט אעפ טהוז מוטמט הוא מחולל. ואין ראוי לטמט ולטמט
בו אלא אם תתקן היצאה ממנו איך אין ראוי להטמט בו. ואין ראוי
כי חוז לט דער אינו מחולל ויהיה זה כדבר אטר נתלקן בו החכמים
טנה מתיר ונה אוסר אעפ האוסר יטקמט בבית המטיר ככה יהיה

בששין

בשנין הוצג האט . והעיקר החכם כי אם יהיה אונק הדבר אסונו בהצבה
 ראוי להטמט כדמיון שהביא החכם מלקיחה הנשול מן הסיד בטבת
 אם יהיה אונק האסור מעפף הרעה בחמה יהיה המקום מחולל ואין ראוי
 להטמט בו . ואולם הספק אחר טרסור האט מבית הרבן היכטר
 להטמט בו אם לא . והחכם רבינו ישועה נ"ל אמר כי הטוב המעשה
 מכל זה והשמיה בו . יש שואלים אם היה האט במקום שלא בטובה
 היתכן להטמט בו טורנו טאור אס לא . והתשובה אם יהיה זה בטוב
 אין ראוי להנור מדבר האסור אבל על צד שלא בטובה אין מטמט
 מזה . ויש שואלים שאם יהיה מיהודי טכיר לצי לעבד אט במרחק
 הצי אם לא יצא לכבוד איד יהיה הדבר . התשובה צריך טישא ידו
 אצטע ויטוב תקוע על ידי וולת כרי שלא הסמך אליו ויש שואלים
 היכטר שנטכיר בגינו לגיט והם ידליקו גם האט בטבת אם לא .
 התשובה כי הטוב יצא מירשקט על ידי וולתנו בטכר טנק וכטוית
 להטמט בו על צד שהוא כוצה והוא הדין כל מלאכה שהוא שטה .
 ואין לטען כי איד טכיר בגינו לגיט והם ישמטו בטבת וזה ידמה
 חלוט שטהנה בטבת והנה כנראה טצריך שלא יטול טכר בטבת ואם
 הנכר כן נראה שאינו יוצא מירשקטו הבית בטבת להדליק בו אט .
 יטלהטיב כי הכית טחטב כמון קניינו בער טהרקה עמו חטכר ולמעין
 בטביל הטכר רק על זמן פאונע וזה יכטר ואצטע טישטבת הינו והזמן
 ההוא ..

פ'ק אצטע הרביעי טקסמך טקעשה מלאכה על ידי וולתנו
 והסמך אליו אם על ידי צווי אס על ידי עשה פפי אקס
 לנר הכיזור כטמונה עשר עוטים כנר חקיה הוצאקטט שלא קסמך
 אליו פעולת וולתנו ולא טהיה ענבים בלא קעשה כל מלאכה וכנר

ביאר הרב ישועה בדבר מי אמר כי יספר כי אנו עשה מלאכה כחמר
ישנה מלאכה ונלחנו משום שאמר הכתוב לא תעשה כל מלאכה חרה ונכך
ובכך ואמר שאין בו חזק טעמו לא תעשה חרה מלאכה ולא ישנה כן מלאכה
עד שביאר ביאין אנו מענהרים אלא במשפט המנהרים כדי למעש חיים
מעשיית מלאכה . והופיל ומעשה ונלחנו מעשיית ונלחנו מלאכה חמר
היא הלויה כנו לא החזיק הטוב מלאכה חיהו לומר חרה ונכך ונכך יע
ואמרו אלא ביארם מכלל שתיית מעשיית ונלחנו המלאכה חיהו כח
החיה לא תעשה כל מלאכה . ואם כן שצור הנכך מלאכה אין אנו חייבים
למעש אלא אם יהיה במקומינו טעמו עק חמר כשעך . אלא אם
לא יהיה בטעמינו ואפי' טעמינו חיהו במלאכהנו וישנה חרה בטעמינו
אנו חייב . ואין הדין כן להקיים לבנינו כי לא יתכן להקיים חוקם מקל
וחמר אלא מקנה טוה . ולטעם שישען כי הנים מחוייבים טעה ויהיה
רע ממנו להחטיאם . יש להשיב כי לא תקיים חייב הרה על הנים .
אך מה שאמר החכם כי לא דברנו זה אלא חמר חייבתו הנחיה ונחמנו
כי לא נחט החזק חמר יכטר כאמר חמר ובאנו כי מעשה מעשה
ומעשינו יחיו בטעמינו ויש להחזיק בזה כיון שנקרא זה היום יום
טוב בלי חתייתם וזהו קדוש היום לעיך מבלעד ופנה שלא יבוס להשו
כומלאכה ועיך להורג שחל במשפט מוהר מלחך לגוי לעשות מלאכה
לעבר כען להורג חו לארנו . וכיצא טהם אם לרם לא עליך מעולה
בעך הענו ואפילו אם עשה חוקם בטעמינו חוק בזה . ועיך טהם
יהיה טעמינו ישראל עם גוי טרם טהו ביניהם להורג טעמינו טה
יסבב לכתלה לעשות מלאכה בטעמינו טה וטעם עשה הגוי טה
מרענן טה ישראל אין טעם חסור . ואין חיו להנהיג עם הני טרם
טהו טטהם טעמינו טטה יום טטה יהיה לגוי וטטה יום וטעמינו

וישראל

אישראל כנגד הטבת. וחכמי הקבלה נמנעו מזה לעשות חזני מלאכה
 כטבת והורו שזה חיינו מענק הטהרה רק מערבי סופרים אשר חמרא
 כרי טלח יהיה קל לישראל לעבורם לעצמו ומעט אלה ישראל לניסמך
 לערב טבת לעשות או מלאכה אלא צריך להחזיק מעט נורונו לנוי ער
 חטבת שב טבת כדי לעשות חובה מלאכה. וכן אמרו גוי טענה
 מלאכה טביל ישראל לא יהנה בה ישראל כמוצאי טבת לא יעבור
 טעה נדי חובה מלאכה חל אם - שטחה הניי טביל עצמו טעה
 בה ישראל בטבת עצמו. ואפילו כל נק ישראל לעי טמך הטכוע
 לעשות מלאכה והוא יעשה בטבת צריך טיהרה בצעשה טלח יחטר
 כי נעשית בטבת מלאכה ישראל. דין חובה טלח ישנה חזני מלאכה
 כגבולינו. טלחמר עק אשר בטעריך. אך אם שטה ^{הוא} מלאכה
 בחטא. אין מטעשה מזה כי כן אמר הכתל בטעריך טיהרה גוי
 נקובנו. אך העבר והחכמה אסור לעשות עבודתנו על טע צי חל שוקם
 לעצמם אין חנו מעורחים ^{אמונתם} ומה טעשו עברי טלמה לח היו עברי
 קטיין. ואין עלה הכתוב טלחמר למען יבנה למונע חפלו במלאכה
 עצמו רק הכונה כן ממלאכתנו והעד טלח הכיח הכן והטר והנה זה
 הפסוק כלל טלטה המיטם ולא ראיוה טלחיו טהבן והטר יהיו ^{מעשיה}
 אסורים מכל וכל ועל עבר וטפתה המעשים טלנו יהיו אסורים
 להעשות על ידיהם ועל עצמם אין חנו מחוייבים למונעם לכד טלח
 יחו כגבולינו. והנך חננו מוזהרים למונעו מן המלאכה ^{עבולנו}
 אלא טעישוק כנגדן ואפילו הדיה המלאכה טלנו לכד טלח טעין טעשה
 טמך לו לעשות בטבת. אבל הכהמה אסור לעשות על ידי מלאכה
 כטבת ולא לתקן לנוי לעשות בה מלאכה אפילו טלח להטמנו חולש
 לטכור חורד והודין חובה טהוח המלצה לטכירת כחמקן טחיים

בשל דעת זאחן הללים כי לא צוונו לטבית הכלים טחמר לבטן ינוח
 ולא יטער להוציא בהמה כרסן ולא כמריעה ולא כחטאנו אבל בהמה
 כפי מעלה .. וכה מעשה למכור חפצו הנשי בהמה וסה טיי טלח
 יעשה בה מלאכה בטבת וזה אינו מחמר מוסס . אם אמרנו צבול
 הוא הדין בעוף ואסור לעלות כרב על ירי ואולם מוס עישו ושלמים
 אינו חוב שליט . ואפילו טטלח חוקם לרעה וקולטים עעכים
 ופוגים מן המעצ המעשינים טהם מקום מחולל כטות הרבים
 ואסור לתת חוקם אל רועה אבל רעיותם ההייה במקום מוטבת
 כגון מטלח ורפתים ודיך טחם לאן ציך טמיה וטחול ויכור
 לירי חולל . ואטער טיהיו נטוטים צמנו ^{כח} ~~כח~~ רמס מטב
 רמייס ויטחול טומר חוקם כמו טטומר פרותו ואין זה חולל
 כי אינו אר שלמע מה טחין לו ודמיון זה כמו טנוטל כיהו מטב
 הנבים והכתוב טק אלפיס אמה במנה מחויק אשר וזה נקרא
 העיר וכן הכתוב אומר יהיה לבה ^ל ולכונטם ולט חייהם
 כמו טמותר לטול ללטר בהם ..

מהנה

פרק ד מה טחמר הכתוב בפרק ראו טייף טק לבס ארהטבת
 עלק הוא טוק לבס כיוס הטטי לחס יומס טכו איטתחתי
 אמר חתם ~~ה~~ יוסף טהדבור מסופק אשר יהיו כנה הפק מרובי
 עם אטי המדבר לבד אואוקם ונולרם . ואולם טטבור טחמר אחר
 זה הבט ~~מ~~ ויטבת השם כיוס הטביע . ונכללה היצאה בטס טכיקה
 וכטאמר טטר טנתון נכללה גם היצאה ואחר כיה טכולל לארשט
 כל מלטה הוא מה טכולל טס טטר כטע טעכאר הנה תהיה ההליכה
 תחת מלאכה וכנה הפק טחמרו מלוח כגון טכו איטתחתי אל יצא
 אי טכונקוט אלו המלוח לל מלח יטיכה ורחק ומקום יט להס

טחול

טחול
 טחול
 טחול

ישעיה ס"ו ג'

ענין ס"ו א'

עלה לך סימן טו

חלבים ב סימן ד

אמר ומעבר . כאשר הכתב אומר וינחווהו רחמי ויעמוד ממקומו
 לא ימיט והוא על האמר במקום הצר שהוא תפס . וטמו על צד המע
 והארץ אשר יחוקך כהול . וישאל את חשיו מקומה לאמר ינשאוהו
 חשיו במקומם ואינם על האמר . וצריך לדעת אם נקח חוקם על דרך
 אמה אם על דרך מעבר טאלי המאמרים דל שבו איט רחמי חליצא
 איט ממקומו . הנכון כלהיקן לקחת חלו המאמרים על אמותם
 אם מפע הכרח מעתן השלם כי האדם צריך ללכת לקבו ואי אפשר
 היוק שבו איט רחמי על אמרת ואם מפע הנה הכתובים בלארם
 ממקומם כגון שנאמר בימי מעה ויקריכו אותה המולאים אורע
 מקוטט עים אל מעה . ועל כל פנים יט להכין שיצאו ממקום טמם
 ללכת אל העבא חולדק אחר . וכן מרוע אה הולכת חלוי היום לאחד
 ולא שבר . מפע שנודע לנו מעה העליח עה הוא אשר התחטח כליטו
 כי אי אפשר היוק חלו המאמרים על אמרתם . ואשפב ד בעמין האוטה
 אמר כי מעה רחמי על האמר . וכן הוה עליו הקרקס אשפב והטנו
 אמר רחמי ומקומו וצריך לדעת טעם חלו המאמרים על איזה כון
 המדבר בבנו . ויש מעה אומרים כי רחמי ומקום הם אחרדי ענין
 בטעם וינחווהו רחמי ויעמוד ממקומו לא ימיט . או שהחלוקי
 ענין . וחלו טהם אומרים טהם חלוקים אומרים כי טעם רחמי
 הוא כיון ומקומו הוא המערינה . כמו שהיה האלה והכחנה וייחס מלך
 טבו אל רחמי ואוהה אל יצא מן המקום . ואולם החכמים פירטו
 פרושים בחלו המאמרים . אמר ד יפר טעם יחס טבו אל רחמי
 להצוק האדם אל טוהו וזל לטולטל בביתו ומוה יהיה לקוח רחמי ולא
 תצאן מעט מערינם . וממאמר אל יצא נודע טרוה היצאה
 אל המדינה טל לטולטל . נז סהל נב אמר טעם טבו כמט טמלם

פה. וכל בעלת תחמוה האהל ואלו שאר על זה הייתה היצאה אל ביה
 הכנסה מאל המדרק באסור אלא על כן אמר אל יצא איש ממקומו כ
 להקיר יצאת אל ביה הכנסה. והנה אילולי. משאמר אל יצא אל היו ^{הוא} אים
 לנת אל ביה המדרק. ואילולי. בעל שכו היה להם לצאת חפלו לדברים
 אחרים. ורצון זה החכם שכתבמר מקומו כולל יורק מנתחמוה אשק
 שבעל המקום על הבית כבע ועתו לו מקום ויטכ עבים. ונמצא גם
 על הרחוב כבע וישאלו ארמשי מקומה. ואילולי. הרחיות שהקדמת
 אל היתה היצאה כשה. אך ל בנימין האוטי רצה במאמר תחמוה ה
 האמר במאמר ויטחווה תחמוה. ואולם יצא מעט להכרח פפיטאל
 שאמרנו מן הדרכים שהקדמת. ומאמר אל יצא אינו חוזר למאמר
 שכוטאס לא כן לא היה רשאי לצאת מעט. אמר הוצאן שהע
 במאמר אל יצא איש ממקומו שד חינה ^{בול} יצא ליד צוק ולא חזרו
 לצאת ממנו יורק והוא הער והמקום ^{עם} אפים אמה סמוך לרכ
 ומרוגם מחוק לער. ועומר אך רחוק יהיה ביניהם וכינו טאלפי
 אמה כמה וכנה הפירוט הסכים הקרקסאח נכ. וכה פירוט או
 כי מאמר תחמוה על האמר והוא המקום שהוא תופט ארבע על אחד
 אמר ^{היה} לוי לטול טרף ארבע על ארבע. ואם כוונתם להיוג תחמוה
 על האמר ^{היה} שירפט גפן והוא ל על ד כהיוג פשוט ידים ותלים
 מאינה סח ^{היה} אלכסון מרובע ל על ד שהוא חמש אמור וטלטה
 חובשו ^{היה} והוא אינו תחמוה מאמר אך טחממר אל יצא אינו ^{ממקומו}
 הוא שלא יצא חוק לתחום ונה התחום הוא חוק לטעם שזר מעל כפי
 שהיה תופט מחנה ישראל יכ מיל אלא חנביהם תקנו שהוא מה
 לער ^{היה} אפים לכל רוח וכך אומרים שאם יצא חוק מאלפים מכין
 אותו מפר מדרוק אלא אם הלך חוק לטעם שזר מיל לוקה. והוכי

יקטוע סוף כ

אם סוף לך

שהוא

ואלו שאר על זה הייתה
 היצאה אל ביה הכנסה

ידוע כי רצון הנביא הפך רעגם כי לא עק הכבד צבול לחנוס אל-
אמה אלפים חונק לעיר והלרים לא היה להם רשור חונק מחלפים
וכמה טעם אל יצא איש ממקומע טיהיה תפס חונק מחלפים .
אכן האומרים שחוקו ומקומע נמשעב אחר אמר ל עק ירא כי
טכו איש חוקו הוא מקום רשות והמר לו ללכת אשר הוא מטבולו
נמוכיה מרת והנבסר ומה שהוא צריך לנקסיו כי חוקו כולל בטע
והארץ אשר חוקך כולל ועק המטה שיש לו רשור ללכת אלמה
שהוא חוק רשור אלפים אמה כמו שקדם לנו הביחור אך כאומ
אל יצא איש ממקומע אמר לו ללכת כזה המטה אל מה שאין לו רשות
עליו ש טחלקו החכמים שאם קחיה היצאה כטה במקום המושט
אבר אולם קחיה טחק גב במקום המחולל זל להיות קניס נמלטים
ואולם אשר הכרח לומר טן לא קחיה היצאה מוקרה כי חס במקום
המושט מפיכ כי מעע לצאת חונק למחנה ואם לא היה מפיכ חולל
המקום לא היה חונק לנה האסור . ואומעם הוא צריך כמחלק להווה
שהער ההליכה במחנה ישאל על מעב שלא היה טם גני ולא המצא
ראיה ומה שחייב כי ההליכה רבציר גם היטובה והאטלה והטכב
וצריך אסמך להיות מעטטר . טעם החכם לישועה נבכ אש אס
יהיה המקום מעטטר לל קוך העיר לא יקמ לעצור טחל המושטים
כל טכן . . ואולם מכל אלו הפירושים אשר פירש החכמים ירא
לא ישר אחר מהם טענ . טהחכם ללוי כר יפר נבכ אטו טס חוקו
ומקומו אחר ולקח אורס על פי הער והערחכ לל האהל והמרים
ושהם נמשלה אחר טענין הטלטול וכדין אמר אס קחיה מול חוקו
על הער והערחכ וכן נבי מקומע מחינה כח להסעל חוקו על הע
ומקומע על הערחכ והואיל והס טחחד צריך לחוק טעהם כחוק

אחד והוא יושב חזק בבית לטול הוא חדין במדינה וסם הטלטול פיהם
למאמר שבו. וידוע שמאמר שבו אין הטעם שמנה להתיר הטלטול
ט אמרת מנה על יצחק הארס במקומו ומעבה יורה התמדה. ושור
מה טעם למאמר סל יצא האם טעמה על יוצא. אמר מאמר זען
נב טלח להיוור מלה שבו מנה הגר ההליכה מביתו לבית המדרש
ואל גולתו שיטלו רעות ומעשה היצאה מן הבית מאומרו סל יצא
זה המנהג לא הורה באלו התנאים שיצאה אחר על מנת תהיה מותרת
ועל מנת תהיה אסורה. ודבר ז' בענין נב עם מה שהסכים
הקרקס ל' לא ראי להיוור מאמר החתו על האמר ועם ט זה להיוור
צריך תנאים שמאמר אל יצא להיוור פירוט כמה רצה במאמר שבו
אויט החתו. וכל טלח יצא במקומו כמו שהיה יוצא במקום ישיבתו
אל מה שיש הכרח כגון לחול אול לכת אל בית הנסא ודברים אחר'
גם פירוט ז' יפת הואי נב שפירט מלה שבו להתיר הטלטול בביתו
פירטנו טזאר טעם המלה אינו מנה לענין הטלטול. גם מנה
טלחן רבי אוי כנו ופירט טעם החתו ומקומו אחר כי הואיל ש
טחחטו לוקח הצר והרחב וגם מלה מקום מחיזה טח להטים
חחחחח הצר ומקום על הרחב וכל טלח יצא במקומו אלא מכות
ונאר טעם טעמה לז' סהל בן מצליח ירא. וחולס הטלח
מדין חחחח ט אלה המלות טנוברו כל החתו ומקום איחפטי
טיחחח חוקים טעניןם וכבר פירטנו חותם טיהם בעלזים
למקום הצר וימצאו למקום הרחב. וכידוע טלח רצח הנה
לחחח אחר מהם על הצר ואחר מהם על הרחב טזה המאמר
כלה סססם אכל צריך להיוור אם טעהם על הצר ואם טעהם
על החיב. ואם איחפטר להיוור הרצון העל האמר טלה טח

טלח יהיה לצוק

המלח

מלוא לפי הנוחנות שהקדמנו . אם של הנודע בודאי שהחדס מוכח
 כיצאה ואם מן הנה הכהל ואם מן הקבץ כפי שהקדמנו ולהיות
 מעתה הנכונ לרוב באלו המלות ולתחתיה כבד הוא מעט
 ושוק ונודע . ואכעס הנה החלוקה מהרצה באלו המלות
 הכללות אם על הצד ואם על הערכ וטעמיה הנוחנות שהטעמים
 והצדדים מן האמור לא העמידוהו על הצד אלא נתפסו
 על הערכ . ואם כן הרב איחפטר לחיור באחר מאי
 על הצד ובאחד מהם על הערכ . אבל עיקר לחיור טעמהם אם
 על הצד ואם על הערכ הדין נותן כיון שאלו הכרחי אחד
 מהם על הערכ ללא מאמר אלא יצא טעמו יוצאים מבניהם
 ומהליהם הוא הדין במאמר טבו איש תחתיו . ואם כן הרב
 עיקר לבאר כי טעמו טעמי המלות ללא תחתיו ומקומם רוצה בו המאמר
 המוחנה חנו המדינה עם מעשה כפי טקדס לנו הכיחור . ומאמר
 ישיבה בידוע שאם לא רצה במלת תחתיו האמת הוא הדין בעלת
 ישיבה שלא רצה האמת אלא הרצון שפין הרמדה כמו טבו
 טל בנה . טבו לכה כיריחו . והש שחס היה רוצה בו האמת
 היה אומר אליקום איש במקומו וחולס מה טעם לקטאות
 טון שאמר טבו איש תחתיו מה טעם אלא איש במקומו
 מה טעם אלא יצא איש במקומו אחר טעמהם מורים לעני
 אחר . והחכם ל' יטועה נל הטיב בנה כי טעמו החזק לטקיו
 במחנה על כן אמר אלא אחר אומרו טבו איש תחתיו חנו
 עושה הרצון שהעבר בו יהיה שכר בעשה ולא תעשה מפע
 טהטב הלי בעשה והענה לא תעשה ועל כן אמר אלא
 יצא אחר אמרו טבו . וכדין אמר החכם שאם הכשיר

וכן כל טעמים אחר
 כשרצה הטל תחתיו
 באחד לא רחוק אולי
 אחר תחתיו ולא
 קחו אולי
 אומות
 ואליהם

הכרכב ההליכה במחנה לא חכסיהק על מטה אפיסר העינים
 ממנה חלא הרועה לחסור ההליכה עם מצאת העינים יצטק חל
 לחיה . ומחמר עממיה ונאיש טומרים
 הטומרים
 וחזמרים
 והערים ישבו בה אין למנוע מלכוח גיי טרנס אלח כדי שלא
 לחללם על ידי מכר וקעין מלאכה טהרי אמר גם טמיים הם
 לחיה ביהוה דורכיס גרות בטבת והוא לעשין חלול מלאכה
 והנה ההליכה טעה בכל העיר עד שלא תצא מטעם ההנחה
 ונטס טחיים טומרים בטעים ונחצרות ואעפ שיכוחו העינים
 בהם לא יטלו מקום שכיהתנן מן נמי ואם יעברו בעבוליה
 אחממע מוללה בולצוק הכרחי בעבותה הטס . חל לשאר
 חפצים בכר הונח מחמר הנביא בוק חס קטיב מטבת רגליך
 שזוק חפצך כיום קורטי . טאעפ טההליכה מורה בעיר
 ומנקה לחהיה בכל עשין שהוא חספן ולרק טיול . חסור
 לרכוב על הסוס חושל החמור ללכת במה טיש לו רשוק חו על
 העלה מטוס צער בעלי חיים והכרכב אומר למען ינוח טו
 וחמור ואפילו של נכרי כפי הרמיזות שהקדמנו . ויש לקחת
 רמי מחמר חס קטיב מטבת רגליך טההליכה כנול הורה
 ועד טחמוב אומר לבלתי טחממטח ביום הטבת ונמו טחמנו
 מחוויכיס על טבתה הכהמה עצמנו כך חמנו מחווייבים
 על טבתה הכהמה לבלתי טחמ מטח והנה הרכיבה יהיה
 חסרה בטבת ואטלו עק החצ מטוס למען ינוח . וכעל
 הקלח חסרוח מטוס עלה כדי שלא יכרות ומורה להטיח
 בה את הכהמה . וחסור לעלות טחילן טבת מטוס טהור

4

והערים ישבו בה אין למנוע מלכוח גיי טרנס אלח כדי שלא לחללם על ידי מכר וקעין מלאכה טהרי אמר גם טמיים הם לחיה ביהוה דורכיס גרות בטבת והוא לעשין חלול מלאכה והנה ההליכה טעה בכל העיר עד שלא תצא מטעם ההנחה ונטס טחיים טומרים בטעים ונחצרות ואעפ שיכוחו העינים בהם לא יטלו מקום שכיהתנן מן נמי ואם יעברו בעבוליה אחממע מוללה בולצוק הכרחי בעבותה הטס . חל לשאר חפצים בכר הונח מחמר הנביא בוק חס קטיב מטבת רגליך שזוק חפצך כיום קורטי . טאעפ טההליכה מורה בעיר ומנקה לחהיה בכל עשין שהוא חספן ולרק טיול . חסור לרכוב על הסוס חושל החמור ללכת במה טיש לו רשוק חו על העלה מטוס צער בעלי חיים והכרכב אומר למען ינוח טו וחמור ואפילו של נכרי כפי הרמיזות שהקדמנו . ויש לקחת רמי מחמר חס קטיב מטבת רגליך טההליכה כנול הורה ועד טחמוב אומר לבלתי טחממטח ביום הטבת ונמו טחמנו מחוויכיס על טבתה הכהמה עצמנו כך חמנו מחווייבים על טבתה הכהמה לבלתי טחמ מטח והנה הרכיבה יהיה חסרה בטבת ואטלו עק החצ מטוס למען ינוח . וכעל הקלח חסרוח מטוס עלה כדי שלא יכרות ומורה להטיח בה את הכהמה . וחסור לעלות טחילן טבת מטוס טהור

שם
למחנה

עקר והולט . אם יצא חונק להחוס אין לו לזוז ממקומו אלא אם
 הוצק ללכת לטקבו אם יוכל לעשות חסדו טאות מקום עטרה
 ואם לאו הולך כדק לעשות צורכו בבנם למקומו וחלק לבית .
 ואיך מורכרי החכם רבי ישועה נבט מורכרי בעל הלכות ראו
 שהוציאה לא רהיה מורה כרחוס ניאם על ידי העירוב .
 ומורכרי זעמ נבטלא הבין מורכריהם כן וכן ראינו אב מורכרי^ה
 שאינם צריכים עירוב רק כרי לטלטל נהצר ובעיר . וחולם
 דיכנו שאינו צריך להיות המקום מוטבת לא הוה מורה
 עליו להכטר הוציאה במקום המוטבת אבל בין מוטבת בין
 שאינו מוטבת הוציאה כשה .

פר ק טו רכיבה הספיעה טבת אין ספק שהיא חסורה
 אך רכיבה חספיעה קודם הטבת לכוא עליו הטבת
 והוא נספיעה מצאנו מורכרי הנהר הנביאים כגון עברי שלמה
 שאמר ילכו טא עברי עם עבריך וכמו שאמרו מחוייבים
 על טבתה עצמנו ככה אמרו מחוייבים על טבתה עברינו
 והואיל ומצאנו שעברי שלמה רכבו נספיעה אילמלא היה
 נחסור לא היה ראוי לרכובה נספיעה . ולאמר ניהם חזיר
 מעיינים בכל יום שטי לרה אל נביל במטילי הכרול זה אי
 אפשר כי הולכי הים אין הרב תלוי על רצונם לחדק טוס שטי
 לנביל נייכוא במהלך יום עטה ימים . ולטוען טואמר
 טאלו העברים לא היו ניאם כמו ניהיו כל ארום עברים
 לדיוד עלכן כטר ללכת באלניות העה יונה שהיה נביא ונב
 על הספיעה אילולי טלא היה הדבר בהר לא היה רופב .
 ולאמר שהיה מקום לצאת קודם בו יום הטבתה אינו

נראה אחרי שקול הרע . ואולם בעלי הקבלה הגירו זה שהכתו
אמר אל יצא איש מעוקמו . והים אינו נקרא מקום אשפ ט
שנקרא בשם דף כגון הנוק בים דף . ואמנם אינו נקרא
מקום מטום שאינו עשה רוטם ועל כן יט בנהר ההליכה
אל שאמרו שהספינה ואם היא על גים יט לו לטלטל בלהספי
לאראי אבל צריך טיהיה למקום מיוחד שהספינה צריכה
מלאכות לעצמה ואינם ראויים להעטות על ידי ישראל .

אך מה שהתירו רבינו הים ולא התירו רבנו הנהר אין טעם
לזה . נר יוסף הפקח נכ אמר אין להם טעם יתה אלא שמרינו
הים יקטה להם לצאת ביום טעי אל היכטה מה שלא טן מן הנהר ועל כן
אמרו רבינו הנהר טעם וואק טעם בלי טעם והחכם הביא קוטיות
לזה כי יש חטור מן הים יכנס אל הנהר כפי הליכה מקוטות אם כן היה
ראוי לאסור גם הליכה הים בטבר מצור זה . בטוב הכריח רבינו יוסף
נכ ט ה המאמר אל יצא דבר למטי המדבר וכעאה שאינו כולל
הדורות כי לאמר דב אל בני ישראל . ואמר החכם כיון שאמר ויטנו
העם כיום הטביע ונבלה היצאה בשם שכינה . והטוב קרא זה היו
טבר טמנו נב היתה היצאה אסונה . ויט לרעה כי רבינו הים בטעם
זל טיהיה נבלא בספינה הוקעה טעינ החכמים מטעם אל יצא
מן מפי טמלאטו בבתים העידו טהיה זה כטר . יש למחול האפטו
לצאה ולבוח בספינה עטכר על ידי אינו צוה טיהיה . ויט להטיב
כיון טחטבת הספינה חלוקה בצורה כענין היצאה מן הןבל . בשם
טמטאר . יש לומר כי אין להעוק היכטה עם הספינה . אכן הקוטי
נבוח סליק בטעם נבעטה אל היכטה אך תהיה הצעה אם ישוק
לצאת לתקניו . יש להטיב כי צריך לצאת אך לחזור למקומו . ואם היה

כפי שהתנהגות

ממנו
מיון

סמוך שהתקב חבצ מכלות חפצך . מי טחל עליו הטבת ברוך מכל
 מחיצה ועובר ומטלטל בעוכו ויוצא עד סוף החום אלפים שהוא טיעור
 התקף לעשין מלצה . מי שהיה ברוך ונכנס תקף החום טיעורו כשור
 להרפך בטבת ושכ הטבת הולך לבית . החום שיר אחר טעבם טעך
 החום שיר אחר לא ילך אלא עד סוף החום אורה העיר טעבם חל יצא
 איט ממוקמו שהם אלפים והעיר חפז היקף גדולה כפנוה אינו טעב
 כלא אלפים שהאלפים עדיך להיות חוץ העיר ומסלתה או המחנה
פירק וזמי טעב ועשה מלחמה בטבת חסור ליהנות מאורה המלא
 בטבת עצמו בלספק בין שהיה בטוב בין שהיה במזיד חפז

טא עשה המלחמה הגני טמין חסור מלחמה עליו . חטן הספק שאחר
 עבור הטבת היטבר ליהנות ישראל מהם חו לא והנודע נברור כינה
 טיקקן הגני בטבת הוא מותר לישאל אחר עבור הטבת לכד טלחיה
 מה טיעשה הגני בטבת מרען ישראל לעשות כעם הטבת . אבל
 ישאל טעשה מלחמה בטבת בטוב חסור ליהנות בטבת אבל אחר
 הטבת מותר ליהנות אך אם טעמו במזיד חסור ליהנות באורה המלא
 אחר הטבת והספק אם טיהיה חסור ליהנות הטעה המלחמה לכדו
 שלמית . או טיהיה חסור גם לנולתו ליהנות שלמית . וחכמי חלקו
 מהם אומרים כי כל דבר טמסר מעשהו אכילתו יוקר וחמור
 ממעשהו . והע עלזה בטול הקדי בחלב חמו ועסה האכילה .
 וחכמים טעג עליהם כיהנה פני המערכב טמסר מעשהו ולא טמסר
 אכילתו . וכן רכוב הבהמות מין טלח במינו וטמסר מעשהו ולא טמסר
 כטבת . והע עלזה טפרט הכתב וחפז ^{כלא} טעם הטבת במחמור פן תקום
 המלחמה שהוא חסור למדי . והטינו עליהם טזה אינו חסור גכ דק
 על הנתע ועל הנוטע . או שהרען טהם קדט וכהן מכלל חין מעשהו

איסור הטחוק יאמן כשאלו קרבי בחלב אמנו שזמירו לא הגיעל ידענוטה
 שהלצון כו לאסור האכילה והנה הבשול יאסר בלוי המזמור והאכילה
 כפי הנודע מרצון המרכב ואסור בהטחוק יאסור המלאכה בשטר
 האסור בהטחוק ולא ידמה אסור הבשול בחלב אמנו כאסור המלאכה
 בשטר מפני שהקניי אס עשה מלאכה בשטר הנה ישראל אחרי עבור
 השטר אכל אס בשל גדי בחלב אמנו אסור על היהודי מפני שהכתב
 גמיה אסור הבשול לאסור האכילה אכל אסור הבשול בשטר מצור לא
 תעשה בדחשה לא מן אסור האכילה אס כקניי אין אמנו לומר טל
 דבר שזמור מעשהו הטחוק אסור מן מעשהו והקטא אינו ראוי
 גם במזמור איות וזה בגלל הטחוק ביום אחר טחוסה השחיטה
 והאסור האכילה ט לא טחוסה האכילה אלא מפני שהשחיטה בטחוק
 האכילה והואיל וטחוסה השחיטה טחוסה האכילה על מן יט לפסוק
 כי השטה מלאכה בשטר בנייד אסור ליהנות בו אחר השטר אסור
 עלמית על המבטל עצמו וכן הורו חכמי בעלי הקבלה אך לזולתו

אומרים אינו רק הוא טחוק ^{אסור} **וחכמי הקראים**
ראו באסורו ^{והטוב} **להטחוק** ^{והוא הרין לל מלאכות העשות}

שטר על ידי ישראל ..
פירוש יט להבין שהתורה אסרה מה טחוסה וממין אחרים ^{האסורים}
 מלאכה טחוס עשית בשטר מהם על צד החוב ומזה
 על ש הדעות וצריך לדעת אס טחוס ומה אזהרה התורה ויולצים
 במזוהתהם או שהתורה לא כללה אזהרה ומה האזהרה ואמרו פירוש
 חלק דיעות החכמים באזהרות התורה טחוסה הנפילו טס מלאכה
 בעינים מוסלים ושכח מלאכה מעשה כוללת כל טחוסה האדם

שם
 שין פק ג
 רעב הקדושה ית

אסורים

כאמר שטר ימים תעשה מעשיך וכיום הטעני תעשה וזה כיוצא
 ברב פעלי הקלה טיע דברים אסורים כשבר מעום מלאכה ומהם
 מעום שכור והנה מה שאינו אסור כשבר ^{למלאכה} לא כשחייבך אך לפי דעת
 החומע כי מלאכה ומעשה אחר על כמה וכמה שיהיה מה שאינו
 אסור כשבר טיע בר אחיינו ומקלה החכמים מלי מעמע החזקה
 לקחו רגע להריר דעים כפי ^{כשבר} שאמר כי מאמר ועשיה כל מלאכה ש
 שהיא הדין באומר לא תעשה להורה ^{כל מלאכה} כי מלאכה אסורה ומלאכה
 שמים בהרר וכמו שאמר לא תעברו את עול מוטענים להורות
 שכונת מוטענות הוא בהרר וכמו שאמר טבו איש החינוח אל
 יצא איש ממקומו עתה כיון לה לך במקומנו וחולס זה אינו ט
 נורע מעלם המאמר כי לא הרבנו זה אלא בעבור שהוצאנו מה
 מאמרת מצר מוק אחר וכמו שהיה הנביא באמר ולא תצאו
 מטח מעמכם והנה הר הטלטול בטנים ועם זה ההרר אינו פרט
 מכח התוק ולמעין אינו ראוי לעמוד בהרר עשינים טעם כאלו
 הרמיזות המסופקות אכל מה ר טראוי להאמין כי כל העשינים
 העשים כשבר אם על צי החיוב ואם על צי הרעוה מצר טלטה
 זכים אם מן הסעב ואם מן ההקט ואם מן הקבונ הנורע מדרה טלתי
 על והוא אשר התחברו עליו כל יטאל וחם אם ידענו כל מה שהוא אסור
 מדין תוק ל הנשאר היה מעורר ואם ידענו שהוא מותר כל הנשאר
 היה באסור אבל טואר היריעה נערה והתוק דטה נמלה כוללת
 ועם ל זה ידענו טיע דברים מותרים כשבר נחיינה הדריטה
 והקר והחקיה מטע שהתוק דטה חזקה כלליה ויהחייב לחזיק
 בה סבר אשר יצא נחיינו ונחלקו החכמים מהם מי עשה על
 הכוב ועל ההקט ועל הקבונ ומיהם מי עשה על הקבונ וסלהק

כשבר

ומהם מי עשה על הסוכה על הקטן . והחמור לעשות על שמים . וחולס
 החובות שהם עשנים בטעם כגון קרבנות המוספות וסכת נפלא
 והמילה והפסח . אמנם קרבן טב טב סדרו בטעם הארבעים
 בפרט פיטח . והחכמים לא העבירו היוק מחמור כל מלאכה
 אוסר כל המלאכה חוץ מקרבן טב נפי טפירות ומזמור ועשיר
 כל מלאכה כחט קדם לנו הביאור ואם הוא כלל איחפטר היורד
 מחמור וכיום הטעם סוגר למחמור כל מלאכה לא תעשו כדון הרשאי
 וגם לא העבירו היוק מוציא מן הכלל פרט ואיחר הביאור ולא העבירו
 אל הטיה הסתיה ועקוב כל הרחוי להחמין כי מחמור וכיום הטעם
 מחמור אחרי כל מלאכה לא תעשו כדון הרשאי היוצא מן הכלל שהוא
 אחיו וחולס איחר הכרעה ואם הוא מוחחר בענינה מוקדם
 ברכות . ונראים דברי מי טפירט ואמר שהכל אמר וכיום
 הטעם טע כנשים ולא אמר הקריבנו או והקרבתם להימיו טבלק
 יהיו הטהעם וכיוצא לעשות הקרבן כלעשה מפת קדושה טעם
 שאם היה יכול להשאור מחילה לא היה נבעע . ואמנם מה
 סדר יחוקאל עה טטה כנשים להשאור טעם אפטר כי טמ
 כי מטה עה הרמיונו במחמור עלה טטה טעם . וכורע מלע יית
 הסליח עה מה סדר יחוקאל עה לערד לכוח . אמנם במוספי
 המועדים כב הם מרדף חוב להשאור טטה טהרי הטרוב חמ
 על עלה הרמיו יעשה ונסכו . והטרוב לא הוה להשאור הרמיו
 טטה חכן ספר טיעשה מוסף טטה על עלה הרמיו . ולא ט
 מחמור טחטו טויה בטעם יית הרמיו טטה ועבור טחחר
 הרמיו יעשה מוסף טטה על כן הזכיר על עלה הרמיו מכלל
 טחחר המוספים יעשו טטה כגון עלה חרט והמועדים

טעם מן

טטה
 טטה
 והוא

והוא ילוי וזמין הדין כונן מיד להיות חיוב שאיך התמיד בטבר ממזמור על
 ענף התמיד אלא צריך להיות שנין אחר טמבחו מעמיד התמיד על
 הימים בטבר ונחול זמין לכו כח הוא אומר כי כל דבר המעומק נענין
 ענף הזמן ראוי להעשות בטבר ואחר שכל מוספי המעשדים הם מזומע
 במעין הזמן על דק צריך להעשות בטבר . ואם ישען טוען גם כן לוח
 המעוה וחטוי טמא מה בטלוי וכשכעי ועינת בבזוח יש להטיב כי
 אין חלו במעין הזמן והתמידה כעין שהרמונו כימה שהקדמוני הוא כן
 הזמן . אבל חלו מעין הזמן חוק מענף הזמן . ושד כי חלו חוב מובחר
 טמא לא ישעה טחוט הזמן ישעה לזמן הטח אחרי כן ולא כן המספס
 טמא עבר הזמן טל הקרבן . והכרוב אומר וזה עולה חרט טח טח
 דעיוס כיומו . ועד שהמוספים מחיוב הצבור ואלו קרבני יחידים
 וקרבן יחיד טחה וקרבן צבור אינו טחה ועד טיט לקרבן יחיד לכהן
 חלק טטהנה בו . אט טטיל הפסח טחוקו דישעה החכמים טמא יוקט
 כמי הקרבנות הצבור וישעה בטבר חו טידחה מפע כיוט בוטסק מלאכ
 יתיה לצלות טמא וטיאל לכל איט ואטחנו טחור ועבר בו טענין הפס
 אמ הטס טחור . אט טענין המילה יט לחוט אמ השעה טטמא אמ לא
 ודיעה החכמים טחוקו מהס מתידים להעשות בטבר ומהס אוסרי
 והאוסרים בטמנים לצלוי אמח כל מלאכה לח טענו והמילה קורח
 ומחסור הכלל לא הוצח הסט זה טיהיה בהרע להעשות בטבר ואחרי
 טעמור המזמור טא פטורה וזה סותר לזה צריך לעיין בדיון החקיה
 לטקול טע הדברים לחאוג חיוה חמור מטעיהם לעשות החמור
 ולשנוב הקל . וידוע טמלוד אחר הטוו טע המעוה כי טמור טלמלוד
 מלה כרית והייתה כרית בטרכס . וטמור על השנה כרית טממור
 לעשות את השנה לדורות כרית שלום . אולם מלכות טממור טליה

ענין כתי על השנה
 יוסקיל . ועוד
 מילף לא בא עליה

כי אם כה על הכוונת אבל לכן שמונת ימים אחת מטפס על מים ולא
ימלא אותן והחכמים אומרים כי הצווים הם על השכונת עם כל זר
החכמים החמירו במאמרו ארור האיש אשר לא יקום אהרן
הרעה הזאת אעפ"י שהוא במאמר מופלג. ושרטוטות שבת טאה
בעשה ולא תעשה ומצות המילה בעשה לך. ואם כן נראה שמצות
שבת חמורה ממצות המילה. ועוד ראינו שהמילה שחית כגון דוד
המדבר שלא מלו ואין ראוי להקיש המילה לדברים אחרים שהם
מורגים בטבת והם ברטור ולומר כל שכן שהעשה המילה שהיא חשוב
מפני שהם יצאו באותיותם וראוי להטיב בענין דחיית המילה כי המילה
נחיתה מפני סבת נפש כמו שרחיק העבר מפני סבת נפש. אבל
לא נרחק המילה מפני הטבת. ואשר ראוי לעשות המילה בטבת
מפני שהיא מצוה קודמת מעמן אברהם ע"ה והתמיהה עתה ונעלה
אשר עשה אברהם והיה לאות ב"י וצ"ע. וכמון מטה ע"ה נחידה
מצות טבת. והרע ידוע כי בזמן אברהם טבת חייבה מצות מילה.
הייתה נעשית כיום הטבעי שהוא הטבת וטבתה מצות טבת היא
טבתה להטבת החוב ל"ל מצות המילה שלא היה נעשית בטבת כי
שאלו מלא כן היה ראוי לבוא במאמר מופלג. ואם כן בטבת ובין
שלא עשה הכתוב כן נשאר הרע. ^ואם שחייבנו מפני שהיא מצוה
קודמת והוא הדין בפסח שהיא מצוה קודמת. ויש להקטור כיון
שמצות הפסח קודמת גם הרע מלאה אונל ב"י. הראשון וביום
הטבעי של פסח הוא ענין קודם באמרו אשר אך יאכל לכל נפש
הוא לבדו יעשה לכם ויהיה ראוי להעשות בטבת כי אין ראוי
לדחות החוב כמורה. והמקשה שיקשה מפני שמצות המילה
קודמת והיה דוחה אה טבת הנה מצות טבת קודמת מן המוספ'

שבת
היא

ונהיה רוחה חת המוספים . יש להטיב כי לא שמענו הקדימה עקר
 בדבור אבל בפועל ומפני שהייתה המילה נעשית ביום השבת
 קודם לכן בחוב איאפטר טבלה מצות שבת אשר באה אחרי
 ומן . . אבל מצות שבת אם קדמה לא עבר ומן ולא היו נעשים
 המוספים ואם ואחרי ומן נרחיבו המוספים ואיאפטר
 להיות נעשים בשבת אבל משנעשו מצות שבת לא עבר
 ומן המוספים אלא מיד עתחייבו המוספים ואחרים ראו ב'
 בחיוב המילה בשבת מטום שהמואח'סוור לראשון הפך רח'ה
 הדעה הקודמת . ואומרים אחרי שקדמה מצות שבת וס'ל
 אשר נאמר על ידי אברהם וכן שמעתי ימים כא שר מטה
 ואמרוביום השמיני ימול בשר ערלתו וס'ל לכל מלאכה
 לא תעשו . . ויש לטעון כי טאווע המאמר הזכיר גלות המצות
 בטביע והוא עמא מור בשלטי וכתביעי לטמאחתי . יש
 להטיב כי אין ראוי לדמות החוב נעבר שאלו העבינים אפי'
 אם יאחרו בלי עלה השבת הדבר עובר אין לו מעשה מה
 שלא כן מצות המילה . אבל מה שיש לחוש כי מצות שבת
 נקחה בפרטת אמור אל הכהנים ואם היו במעמד אה'
 כתר נקחה ברבור וחוב היוק שר האחרון סוור לראשון
 * ואולם הטוען שמצות המילה מלאכה שמים והעשה
 אותה יהיה עושה הטוב . אבל גלות המצווע וכיולא בני שבן
 מעסקי השלם והוא אסור בשבת והוא חופך מן הטדוד . ולהי'
 הקבוץ ראיה אינו ראוי כי הנה הונך בשביל קהלות שאינם מליים
 בשבת וז' לוי נ'ל אמר כי היה בזמנו חכם ולא ראה להמילא בשבת
 וכן סדר החכם רב' יוסף הקרקסאני' ורבי' עמ' נ'ל אמר

יח'ל להשזור
 בשבת

להמול סמוך למוצאי שבת כדי שתהיה הרפאה בחול .. וכעליהן
חייבו המילה בשבת מפני שמצות מילה עשה והשבת מצוה לא
תעשה וששה דוחה את לא תעשה והלא הם אומרים שאין עשה
דוחה את לא תעשה ועשה ומצות שבת באה בעשה ולא תעשה
והחמת מה שהקדמנו כי מצות המילה היא מצוה קודמת
והייתה נעשית בכל ימי השבוע ואז היא שבת לא בטלה ..
ואין לשען מפני שרחוק לרוב המרב שגדחה גם מפני
מצות שבת טוה שחה מפני סכנת נפש וסכנת נפש דוחה
את השבת ולאמר שהיא מקושה למוספים שהם מוזמנים
למעין זמן ורוחין את השבת אינו הקט אמיתע שהמוספים
אין להקדימם ואין להאחרים אלא המילה אם הרחה כח קעש
בט .. ואמנם מה שהוצא הקט שלם הוא כי אחרי המוספי
עשים בשבת מפני שהיא מצוה צבור הוא הדין על מצוה
שהיא מצוה צבור .. טעמם המול לכם כל זכר וקיה נעשית
בשבת וזה הקט שלם . ואולם אם המילה תעשה בשבת אין
מכשירי המילה מוגרים בשבת אחר שיש להם לשנותם
קודם השבת כגון הער אם לא נמצא או שהיה במקום אחר
לביאודק רעור הרבים . וכן נמי נמועד שלא היו סמוע הו
הרפאה המילה שחית מצד כרי שלא תהיה סכנת נפש .
אבל אחרי שנמול מפני סכנת נפש דוחין את השבת
בסמנעו אם לא יהיה ענין בנותה ^{למורת} . והנולד בין השמשות
ספק שנולד בשבת ספק שנולד בחול דוחין את המילה מפני
שאין ספק עשה בשבת ולא במועד . ואם היה יום ראשון
מועד נמול ביום שני שלא יעשה ספק בשבת ולא במועד

משה
שבת

כך פסק ל' טוביא העובד ל' א' ע' פ' שרעה רטנו ישועה אחת
 והרחיצה לצאת לידי טהרה בשבת אסורה וכן נמי להוות טמא
 מת' שיש לדחותם ולא תשל הטרה ולא תהיה עבה במצוה
פ'ק יח סנת פע דוחה את השבת והוא כמי טעמים
 והדבר ידוע שאם לא יתפסנו אדם להעלותו יחנק
 וימות וצריך לחלל עליו דיום השבת כדי להציל את הנפש וכן כל
 נולד בנה שהדבר ידוע כי על כל פנים יסרבן מחללים עליו את
 השבת שהצלת נפש מצוה חמורה ואם בעלי קבלה עמדו על ש
 שאתה דברים יהרן ואל יעבור על עבודה זרה ועל גלוי עריות
 ועל טפיכות דמים . והטון החבמים שאומרים כי בעבירה
 מצוה קלה צריך שיהרן ואל יעבור אין הדבר נראה . אמר אם
 כוון בעבה מצוה קלה מצד מכריח לצד עבודה זרה יהרן כל
 טכן כענין עצמה שהרי דניאל וחבריו מסרו עצמם למיתה
 שלא יעברו עבודה זרה . אבל מה שחזרו בעלי הקבלה גלוי עהוק
 שהרי מצאנו עבין עשה בגולה שטאכסם ולא דן הכתוב עליה
 שפיכות דמים אלא זכה אורה באמרו ולעשה לא תעשה הדבר
 עד שבוה בעלי הקבלה טעלבלו יאמרו כי מאמר כאטה יקום
 איש על רעהו וירעהו נפש באמרם שזה בא ללמד ונמצא למד
 וירעהו וזל כמלה יוצא לשלישי הטעם בו שיקום איש על רעהו
 וכפיחהו להרוג את הנפש יהרן ולא יגרעה . וכן נמי זה שטכנ
 עבה מחונק האורג היה מתדין לו שימות ולא יעבור בעריות
 והדין הוא מה שאמרונו והנה טל שפיכות דמים הכתוב אומר
 אם במחמת ימצא הנגב והוכה ומת אין לו דמים . ונראה
 שהכתוב התיר להרוג מייטכוון להרוג והמופת בנה טכספנה

נפשות מחללים את השבת במה שהוא ידוע כי נכודעת וודאי
 מעשה המילת בולדת ובידת הטבור וכל צרכי הילד כדי
 שלא יסרבן וראוי להשיא דבר על דבר שאם על זה הנולד דוחין
 את השבת הוא הדיון על סכנת נפשו .. אך כהיו הדבר מסופק
 באורה הסכנה אין מחללין עליה ^{השבת} כן פסק רמב"ם ויוסף
 החכם הרואה נ"ל כאשר אמר וההליכה בשבת אסורה בעבור
 פחד בעבור כי יעבור שיצא אריה לחנוול אורו ויעבור שלא
 יצא וכי יפול בים נכרות כי הוא ימור כאשר נכרות אם לא
 תעשה המילדת בילד המעשים אשר מדרת תעשה אותם בו
 לא יעמדו החיים שאמר אין על זה פחד על מי יטב במדבר
 והלך ארחוק מחונק הפחד על מי יפול בים וזה יצא ועל כן ע
 ענייני הרפואות לחולה כאשר הוא ספק נפשות אינו דוחה
 את השבת ואין ראוי לשמוע לדברי בעלי הקבלה שאמרו לענין חז
 חולה שיט בו סכנת הרי הוא כחול לכל הדברים שהוא צריך להם
 מפי להדבר מסופק אינו ידוע כססת מי שיפול בים ואין
 מחללין ראוי לחלל את השבת מפני כיוצא בו דליקה טפלה
 בשבת אם יש טעם אחד שיסקן מחללין את השבת ..

את השבת

ומחללין מפני סכנת נפשו

וכן כמי פרק בעת מפני סכנת נפשו מחללים את השבת
 לכל אה הנפשו אם יש בו חיים ^{ע"א ש"ש} מחללים את השבת להציל את
 הנפשו עד שיצא אורו ואם מצאוהו מת מעחים אותו עד
 שיחייה ^{בעת} .. והמלחמה בשבת היא מותרת
 בעד שיבוא עליהם ליסטים ואי אפשר להציל מהם דין

וכן כמי פרק
 בעת

לעמוד על נפשם בטבת ככלי זין שאם יכירו הלויס טיס כי לא ישאו יעל
ישראל ידם עליהם יסכנו חוקם בידוע והנה גלית הפליטה שעמד חרבע
יום נבז מערכת ישראל אם לא היו ישראל שמעדים על נפשם ככלי זין
איך היה הדבר עם כל זה שזיה צד שיוכלו להשמר מלחלל יש להקדים
אכן אם לא יוכלו להטל במלחמה יש נטות להלחם בטבת

בטבת

פירוש ועתה נבין מהם מורבים בטבת כגון הטלעול בבית והחכילה
והטתייה ולצאת בטעות הרבים במלכותו ועריך לרשעים
הם טהור. אם מפע טלח כללה חוקם האזהרה. חו טכללה חוקם ויצאו
ברחיותיהם. ואולם לא מצאנו הכתוב שהוציאם באך והדין נותן טלח
כללה חוקם האזהרה ולא מפע טחיים טבעשים חנים יוצאים מרה
האזהרה חלא מפע כי קודם שיוהיר הוה נהרם כגון טחמר
חכלוהו היום כי טבת היום. ומצדייקה הביא למדו טחח מורבים
הטבת כגון הטלעול ממה טחמר חכלוהו ומה טמע מלהשנות
בטבת הוא מה טהוה להשנות בטטי נחמרו אטר החמו חפ ואתחט
הטעלו בטלו וכן החפיה והטעול וכן החכילה טביי טלעוליס כגון
ההקקה מן הפרור והעקת העניית מן הכלי וכו' כהם מעדור
הטלחן והטמה וטחיה בגלים הצויים טחילה וטתייה וצאחם
מן הבית ואיחפטר כלי לבוט. הנה כטכחו העשיחים חלמטה והמוצאי
חר המקוטט והיידו למטה. וכן טחמר מדוע חר הולטר חלו לאחדט
ולא טבת. ואמעם מקום הטענה חס חלו הדברים צריכים הטבה
מיום טטיחם לא. וידוע ט החכמים מהם סמכו בטחמר והיה
ביום השטי והכינו הטחמר כמן והקוטט עליו לשחר דברים ועלכן
צריכים אטחנו לסדר דיעה החכמים טחו הכחמרים. ואולם
חלוק דעם טחמם אומרים ט טעם ההכנה טעמה טכל מיה

שצריכים ביום השבת להיות מוכן חוץ ביום שמי מכל עשית הש
הטלול. ומהם אומרים שפירות שהטנו הח אה אשר לאפן ואה
אשר תצלו בשלו. ואין שנינו שמה שצריכים בשבת להיות מוכן
אלא מפני שאלו מלאכות אסורות בשבת כגון הכסול והאפייה
כגון שאם היצאה לקוט על כן העיר טישו ביום שמי. ומהם
אומרים טעם והכינו אינו שנה כי אם על הלקיטה והמדירה
ועתה נחפז דבר אלהים ^{חיים} ^מ מעשים

והנה שתי דישא האחרונות תתכן בהם המשיכה מפני שסוכל
אורה כח המאמר. חמנים דער הקודמת היח מה שטעם
אחריה החכם אבוסרי ירא ואינו סוכל אורה כח המאמר
אכן להיות הטעם בגמל והכינו אם טרצונו לקט ולמדוד שש
העמר אם טרצונו בטור אה אשר תפז אפ. ויולד נכון להיות שנה
לקיטה המן ומדידת ^{שם} שהיה שנה על האפייה והכסול מאופנים
האחד מפני שאמר מקודם לכן לקטנו דבר יום ביזמו ואחריו כן אמר
והיה ביום השמי והכינו. וטעם שהיה הרצון קודם לכן על
לקיטה כן החפץ במאמר והכינו על הלקיטה. ועוד שאם הרצון
פולג והכינו על האפייה והכסול מה טעם לעמר אחרי כן והיה
משנה על אשר ילקטו יום יום. טעם הדין היה חזני לעמר קודם
לכן והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. ואחריו כן לעמר והכינו
טעם מעמר אה אשר תפז אפ. רק על העמר הנוסף כי בעמר
ביום השמי הדין בו כדון שאר ימי השבוע. ואין הטעם טאחריו
שהחזו ומדרוהו ונמצא שש העמר טמה טעם והיה כיום
השמי לקטו לחם משנה שש העמר לאחד. ועוד שאם היה פרו

והכינו

והכינתו ארצו הארץ אפר . מה טעם לומר ויבוא כל עשיית העדה ואחריו כג
 חמור להם הוא אשר דבר לכם יי' שבטקן שבת קדש ליי' בחר את אשר תאפר
 אפר ואת אשר תבטלו טעמו . והלא קדם להם במחמור והכינתו אפר כוננם
 ומה טעם לשנות הענין מכלל חין במחמור את אשר תאפר אפר ביאור
 למחמור והכינתו ואעפ"י שבטל ושלחו לעבור לחין נכונ' והטעם למי שיש לו
 מבטל כי חמור לחין נכונ' . ומה שהטלים דיטועה גדלה יותר כולל טע
 המעשים אי אפשר מטעם פנים כי הלקיטה והמרידה טרם ההכאה ואפי'ה
 ובטל אחר ההכאה ועוד אם היה עשינו על המרידה והלקיטה יהיה
 טעם לטע העמור ועל האפייה והכטול בטל עבר על שבת כי יום
 ששי כולל בשאר הימים ומבטל אפי' ומבטל כטול כטע . טעו
 העם ולקטו וטחננו טריחים וגו' . ואמעם הטע במחמור את אשר תאפר
 אפר בטל עבר על שבת מפני כי כמעט אסור הלקיטה והמרידה
 וההכאה בטע כן אסור להם האפייה והכטול ואחר אורם מפני כי כה
 בקלה אצלם להם הסוד והוה להם לעשות ביום ששי מה שהורו
 אסור בשבת . וטעם כפל את אשר תאפר אפר ואת אשר תבטלו בטלו
 טעמו מה שיש לכם לאפור בשבת אפר חוץ בששי ומה שיש לכם
 לבטל בשבת בטלו טעמי מכלל שהאפייה והכטול אסורים בטע
 הנה למדנו מה שיצטרך בטע חינוך קודם הטע בטע הטע
 טע מה שהוא אסור להעשות בטע לא שהטעם אם לא יהיה בטע
 הוא אסור להחיל בטע או להטעם בו בטע . ויש להכין במחמור
 את אשר תאפר אפר להניח יחסר הלחם נגנור או הכטול על המוקד
 אשר יבטל בטלו ואפלו אם כטע החט . והנה חסיה הכטול בטע
 הוא חרין להחסר כל דבר בטול בטע כגון הכינתו כטעם בטע
 מטעם בטול דל כמלח או שררכו להכטול בטעם אמעם להתחמם

4

בפסוק יז

שבת ח

בבבבב

מן העמש הפך לעמ המכל שכר להעשות וחולס המלח כדי שיאכל שני
ויאמר להטמין בשטר בדבר המוסיף בין בשטר שצמ בין קודם השטר
להיות בשטר אך לעצור החמימות הדבר שטר וחולס מן הדין הירד
לחסור ההטמנה בעל וכל כפי שהחמירו רוב החכמים מפני שפולחן
בדבר זה מפני שאם יורק להטמין בדבר שאינו מוסיף שני יס גמלי
המוסיף **וקרנים העירו לקנין קנין**
מיום השטי על גבי האט ומקטל בשטר עלמל אך לשומנו בשטר
עצמו אסרוהו בעבר המוסיף כגון האט כגון הזפת זבל ומלח
נסיד וחול או זעין ומוכין ושנים בזמן טעלהם לחיס ואפילו מחמת
עצמם חלונם הנקראים דבר המוסיף ויט דברים שאם טמנהם
הטמיל ישאר בחמימות כלבד ואינם מוסיפים לנטול אלא מוסיף
אותו מלהצטק כגון מוכין וזעין ושנים יטעים וכסות ופירות ונפי
יונה ונשה ונסות חרטים וטלהין וצי צמר ודברים חלו נקראים
דבר שאינו מוסיף אבל אסרו להטמין בדבר המוסיף אפילו קודם
השטר כגון האט לזה טמא תרמח הקרה בשטר ויצטרק ללותרה
עד שרנוח הרתיה ויבמה בשטר ונמצא טומן בדבר המוסיף שטר
אבל בייטנו בין שבת בין קודם השטר אסור ואין להקטור מעשיית
הככטים טמולחים אותם קודם ומהגשלים בשטר שטר הדללו
בישם בביאור מספיק וחכמינו ע"ה יש מהם שאסרו להטמין
בדברים שצרכים מלטול בשטר כגון הסמיכה שטרבן מפני
שאפשר שיטטר דבר ממשו ונמצא מחלל שטר והחכם ז' יטועה
בשטר אחר לא תקיים כוע נעצתו כגון שד אטר יהיה הוא המונע
אל החוב שאטר הקדמנוהו טולא להטמין בדבר המוסיף חיוה דבר
שיהיה טולא יהיה סותר למחמר אטר אטר האט אטר ואה אטר גמלו

בשטר

בשלו. ואנחנו בעבודתנו נכשלים בכל זה ואינן יורע מאיזה דור
 עבה התחילה זאת העבה ופולס ברב זה טמעחים הקבשלים
 בנור ורומח אכעבוע אף שמעשים אות נטבת עצמו. ולא שר
 אלא שמכבדים הכלים בטבת עצמה ומקבשלים וחולס אין חשש
 בעלח. אכן חסדקהיה הקטנה להתבטל כל צורכו יהא הרעק לחטא
 החמימית לא שתמסק צו שום כשול עובר ואפילו דבר יבמו הכמים
 ותבטיל להתחמס אין מעשה מזה. אשפב יש חכמים טחסרו
 ההטעה מכל וכל וחכמים התירוה בטבת והדין נווק טיהיה הענין
 כפי מסדרנו. וחולס מהקטנה הטבול חסרו לנבב הכב טעשה
 במים על ידי התגור.

פ'ק דעים טהיו במן ועסרו בטבת כגון הלקיטה והמדיה
 וההטאה מבחוק הביאורחה והטנו ועסרו בטבת והקיטו
 החכמים בו פרי הנפל בטבת טלא ללקוט אות. וחולס האומר
 ט לא טאסה לקיטה המן רק ההטאה מבחוק טאמרו טכו איש תחרעו
 אלא איש ממקומו. כגון רבעמין האוטי. פהיר לקיטה הפרי טג
 טנוכל בטבת בחצרו ואמר מה טנוכל ברשות הרבים. אך האומר
 ט הלקיטה בעצמה טאסה טהיא טחה טחה מאמר והכינו ולא ט
 מפב טהלקיטה אטוה. ואחמה כי פירוה טטח טטבת אינס
 אטורים מפב מאמר והכינו ולא מפב טהלקיטה אטוה בטבת.
 אכל הרחוי להנביר כי טבו טהמן ומנו הטסי יע בטטי להיות בטבת
 הוח הדין לכל דבר טנעק בטבת צריך להיות מונמן לאכילה ויה
 הפרי העשה לא היה מונמן לאכילה בעוד טלא טטה. וכן המים
 צריך להיותם לוטים מבטד יום ולא יתכן אסיט לו באר בחצרו
 או מענין לקחת מים טהם נובעים ולא מימי נעמים טירדו

ואסר ללקוט אפילו ט
 מן חצרו והאמר

בשנה כִּשְׁמֵהוּ מוֹצֵי מִבְּחֹן אֲבוֹתָיִךְ . וְאִסוּר לִקְחָה מִטַּקְרָה
הַפְּרוּת טוֹבִים בְּשָׁנָה מִבְּיַת הַכֹּר כְּדַמְעָה טַהוֹר דוּק וְאִסוּר לִרְדֹּף
רַבֵּי מִכְּנֵה שָׁלוֹ וּמַעַר לְשָׁחוּט מִיִּמֵי פִירוּחַ לְדַבַּר מֵאֵל . וּמַעַר
לְעִיב אֵוֵל עִם אֲוֵל בְּשָׁנָה וְעִרְוֵי תְּלִיחַ כִּדִּי לְאֲכֹלֵם . וּבְנוֹן
לְהַטֵּעַ מֵיִם וְעַמֵּן וּמֵלַח לְטַבֵּל מוֹרֵךְ פִּירוּחַ טַהֵם לְמַבִּיחַ חַיִּים
צְרִיכִים הַזְמַנָּה מִשְׁעֵר יוֹם טַהֵם מְזוּמָעִים כָּל עַר לְאֲכֹלָה .
וּמַעַר לְפָצוּעַ בְּשָׁנָה חַיִּים כִּיטְנֵם וְטַקְרִים כִּדִּי לְאֲכֹלֵם .
דְּבָרִים טַהֵם כִּיטְנֵם לְאֲכֹלָה צִיָּךְ לְאֲכֹלֵם אֵךְ מֵה טַהֵם לְעִיָּךְ
יִפְטָחָה אִסוּר לְאֲכֹלֵם . הַיּוֹדְבִים טַהֵם מְעֻשָׁלִים כְּרַפְּזָה וְעִם
זֶה הֵם לְמַחֵל הַבְּרִיחִים מוֹרֵךְ לְאֲכֹלֵם וְאִפְלוּ מִי טַהוֹךְ צִיָּךְ חוֹטֵם
לְרַפְּזָה . מוֹרֵךְ לְטַלֵּל כְּשֶׁנֶּכְלִים טַהֵם לְצוּךְ הַמַּחֵל וְלִסְדֵר
טַלְחָן וְכִלִּים וְאַחֲרֵי הַחִכָּלָה לְהַצְעֵם טַלְחָן עֵינֵם טַצְרִיכִים
כִּין הַחִפִּיָּה וְהַבְּטוּל וּבִין הַחִכָּלָה וְלֹא בֹא מוֹרֵךְ בְּאִסוּרֵם . אֵךְ כָּל
הַמַּלְאָכֹת וְדְבָרִים טַהֵם לְצוּךְ מֵאֵל אִסוּר לְטַלֵּלֵם כְּגוֹן כִּיטְנֵם
כִּי אֲוֵרֵךְ כִּי חַיִּים וְכִיטְנֵם בְּהֵם אֵךְ לְצוּךְ מֵאֵל . מוֹרֵךְ לְטַלֵּל
אֵךְ לְפָצוּעַ חַיִּים עַד טַהֵם יֵצֵא מִטְעַם הַהֲטָחָה וּסְכֵן כִּדִּי לְחַתֵּךְ
דְּבַר מֵאֵל וּמַצְטַעַץ קַעֲבוֹת וְכּוֹסֵם לְצוּךְ אֲכֹלָה וְשִׁחִיָּה וּמַעַר
לְטַלֵּל מְעוֹן טַהֵם חַיִּים כְּגוֹן כְּהַמּוֹרֵךְ וְשִׁפּוֹת בְּמֵה טַהֵם צְרִיכִים
לְהַסְפִּיקֵם . כִּלִּים טַהֵם אִסוּרִים מִחַמַּת אִסוּר כְּגוֹן טַהֵם
טַהֵם טַהֵם מֵלֹא כֵה בְּשָׁנָה אֲוֵרִים מֵאֲוִסִים אִסוּר לְטַלֵּלֵם
בְּשָׁנָה . מִטַּלֵּל אֲדָם מֵה טַהוֹךְ מִמַּלְבּוּשׁוֹ וּסְבִלּוֹ וְרוּחַ טַהֵם
וִידִיו וּמַצְעֵם אֲהַצְמֵנוּ בְּלֹא חוֹט עַל יְדֵי דְבַר . וְאִסוּר לְהַקְטִיֵם
קָוֵן בְּשָׁנָה חוֹט מִמֵּה טַהוֹךְ מִקָּוֵן מֵאֵל וּמִטַּקְרָה וְקָוֵן הַמַּלְבּוּשׁ
בְּשָׁנָה טַהֵם וּבְשָׁנָה טַהֵם אֲהַצְמֵנוּ חַיִּים לְהַקְדִּימָה טַהֵם

שְׁחֵרֵם
שְׁחֵרֵם

שהעירוע . ואינו מצע אה המטה סובר . ואסור לאדם ללבוט
 כל ויין בטבר כגון טריץ וכונע חלומה שהוא כמקון מלבוטאו .
 וצריך להיות לובט בטבר מלבוט צנוע ולא מלבוטי המלחנות
 שנהו חלול היום . והאטה לובט בן דים ושיים כמענה להרעו
 בהם כגון ענילים וחלחים וטבעור ועבמים וטחחנים . ואסור
 לנהול ולראות כמראות בטבר ושלא יצבעו פניהם . וזה התירו
 לחשה בטבעור שאין בו חוקם ולא יט בטבעור טיטבו חוקם
 הטעם כפי הרץ לבישה בטבר ואטרי המחמיר . ומה טיט
 כמענה המולך להיות לו אצעה ונזר וריביר זהב הוא נהר . והנה
 במה שהורר ללבוט הורר גם לצאת עמהם בטבר ברטות הרבים
 ולא יחסר מטוס נוסח ומטוס מעצח אכן מה שילבטאו יתבסס
 על הטעם להעסיקו למקום אחר או כדי להראות בדרך רטור
 הרבים הוא באסור בין מלבוט בין סטל בין כל דבר . וכל דבר
 שאינו מהכטויט ואינו מלבוט הוא חייב . יוצא אדם כמון
 טעל עבי המנה ובליסר נאל וטוס והוא שלא יהיה קטור . והאדם
 יוצא לפנות עצמו ולוקח אכן סמון לו ומקנה . פוסק אדם
 לאורחים אטלה וטרייה בטבר אך אינו נטן ממה ולא צדקה
 ואינו מקדיש דבר בטבר ואינו נודר ואינו מטלס נדו טלאו
 דק מטא ומון . ואוי לטלסל ספרים כדי לקרוח וללמוד
 ואסור לקרוח בספרי רפואות בטבר . יש דברים שהם מועדי
 בטבר והם דומים למלאכות ואין הרעם טיחס במה טעחכרו
 עליו לייטראל כעד השליח עה והוא כמו לקטור קטור טלאו
 וטל מטעמים או להתרו ואם טעאו קטור טל קיום אסור .
 וספק טעב הביר ונעילתו ופתיחתו ולת עליו מטעב ולפתור

ועל הספרים לקרוא וסע שמואל ביה ויהיה
אישון השומר לעשות

אות ורחיק ידינו ופצענו וטלטול הטלחן והרקת המחכל ומזינך היין
עם המים וכל מעשה שהוא בהרר ומסגרת העשה מלאכה
אסור להעשות גם הדבר המותר כגון מי שנפסד המפרק
טלו חין ראוי לטבור ^{היפוך} כדו לפתוח עזה מלאכה החרט. ופ
ופעמים יבוא סדק הרכח כגון המוטך ספסל ועשה חריץ או
טלטול עפר או טיט בצללו. חין זה חטא עליו. דברים שהם
א' אורים ומעוזים הלויים במעשה על ידי החברים ומטה רבינו
דבר בהם על דרך כלל והעבחים ע"ה הרחיבו באסורי הדברים
שהם הלויים על ידי החברים אומר העבא חטאי אנוט ישנה
זאה ובן ארס יחזיק בה טומר טעמחללו ועומר ידו מעשה
כארע. ואמר אם השיב מטבר רעך עשור חפצך. ואמר
יתלה במעשה הידים מחמרו וטומר ידו מעשה ^{במסעות}
כארע. שיט לו הסגלה במעשה האסור. אבל המעע בספרי
הקדמ ופירושיהם ונצעה המחכל והמטת והמלכונט לנה
בהרר ולסדר כלים הצריכים ולפתוח הטע ולסער. וכן אומ
אם תגיב מטבר רעך שיט בהליכה דבר שהוא בהרר ההליכה
בבית הכנסת תוך המפתח ואל המדרג ולמקום המכחל
המחכל והמטת ולרבר מצוה ההליכה בחיוב ולבקר החולה
ולחם האכל וללכת איט נכד לכדו ולמקום צונכנל אלו הם
בהרר. חמט ההליכה על דרך טיול או ההליכה אל השוק הוא
באסור. ולכמן גיוס השבת ללכת עי סוף התחום כדי לקצר
ההליכה בחול במקום שהוא רוצה ללכת ולהכשת ההליכה בטע
הנה אומר מדוע את הולכת אליו היום לא חרט ולא שבת. והדכו
ברבי חלולים אסור כגון המכיה והקשין. כי ט אמר במצות

ועל

לגם

מטבר רעך

חפץ ודבר דבר . ונענין הרפלה והלמוד וכרברי החובות הוא בחיוב
 וכרבים המורגים יש לדבר שהרי אמר ויבואו הנשיאים ויגידו
 למטה בענין המן וכגוב ויאמר מטה אכלוהו היום . ואסור
 לאמר כאשר יש לנו סכר . . ואסור להקדיש חולה חריס או להעק
 ולא להכדיל הקרעות . ואין דען כשבת שכל זה תלוי בדבר והס
 במקח וממכר . ואסור לו לאדם לדבר בשיחה בטלה כי מן אמר
 ממצוא חפץ ודבר דבר . . ואסור הדין למדו זה החכמים מטוס
 נקרא בשם מלאכה ממוחמר והמלאכה לא ליום אחר ולא לשע
 ואסור לדבר בעיני סחורות או להניען מה ישא כחול מה
 יקנה או מה ימכור ולא שוב חשבונות אך לשםק למוד תורה .
 יש מן החכמים שאמרו יש לשיח בטבת בדבר ש שעברו אל
 כאשר ירע לעשות אחר הטבת אסור ונב . כי המדבר לשע
 אינו עשה לעצמו . אכל בדבר שעמד אפאר שיהיה . מהנה
 לעצמו דבר ועל כן יהיה אסור . אכן כענין ההנהגה ומוסר
 ודק ארץ מוגר . וכדבר ראור העין בספרים ומה שהורח
 לדבר מצוה שכר כמו הנטיה לביט ומומונו והביאו החכמי
 ראיה ממוחמר נחמיה ומנעבי העמדות בטעמים ולא יבוא
 מטא כיום הטבת ואסור לעיין כענין סחורות או כענין
 ולא יבון מה יטע מה יקנה ומה ימכור . גם לשמיש החסון
 לעמנו הרפלה ודברי תורה . ולדברים המורגים בטבת . אכן
 לכיין השמישה במכר וקניין וענין הסחורות ודברים
 בטלים הוא אסור . ואמרנו אם כוון מטב מהשמישה
 נהנה ועל כן כלל אמרו ממצוא חפץ . ולענין הדיח מצוה
 להדיח כטמים וזה ענין . לכבוד הטבת ועד כי חוט הדיח

שהח

שח

סוף

מהפעל ולא הכות אנהה עליו אלא בחשר יצמה . וחולס במקו
 טיש לי רשוק לטלטל יטלו לן צמור בריח אך במקום טחין לו
 רשוק לטלטל אסור לן צמור בריח אם הוא על כרח אפטר טיריח
 בלי טינמה בריח . וחכמים א אסרו העוס בטבת מטוס
 שהטבב אמר חלוהו היום ומקלסם הרירו העוס בטבר
 ואמרו ט מאמר חלוהו היום הוא רשוק ולא חוכה . והאמר
 כי העם יאסר בטבת מטוס אמרו וקרחר לטבת שבך . וה
 והענך הוא בחילה וטרייה כמו טיהרסזר על כן חין ראוני
 ליחיד להקענה ואפילו על שין חר הטבת אלא אמר טבטע
 או חד טסרס . ולא יעבור לעוס בטבת ולא לזשק ולספר
 ולהחל ולכבות טסר טהאז מיקק ויום מועד ויום ענך . ושפחה
 וענין החל והכבי אסרס הורה ממה טחמר וטרט לטפס לא
 הקט בטברס . ואחריו אמר חר טבתה השמרו מכלל החבל

קולעים יט

אם בארבע תעשה טוקט

יטראל על טבר וירוטלס . וטבר ביה המקדט דנו החכמים להשאור בטבת
 טעמד כנצו עבר ירוטלס . סאטר אמר והטבת כל מטוסרה
 חנה חרטה וטבתה וכל מועדה . ועל כן יהיה כחייב להקענות
 בטבת באלו ד צמור כיון טהס מנוכעס כמין וחייבוהו יטראל
 על טפס . וחין מעשה מעוס חומרו כמין בטביל טבת חלורה
 הום טהרי חס כפור טחל בטבת חוב להקענות .

פק פאיט להנין טמלורה טטר כענה עליונה מן הכעוור
 העליונות טהרי הכרב החמיה בכל חומרי השענשים
 כסקילה וכה טחמר מחללה מור וומר כי כל השטה כה מלאכ

וטבת
 וטבת

ונכחה וגו' ונזכה ב' מקומות עונה בטעם בריה טעמא לעצור את
הטבר לדורותם טוית שלם . ובעבור ססודה מונח לעולם הבח של כן נה
תחייב העבר טבה מפני ככל המטחט טענה מנחט במעשה
נראטיה טחח מטכס אחרוט השלם שהוא המעביר כחקיה מופר
הטכל . וכל המטחט בחרוט השלם מנחט במעצרות העס מפני
טמלצרות הטס תקנה מידי ער חרוט השלם . וידוע טהיודע יד' ער
מלצרות הטס דער אמתיה וההדר נקות כו בטלול ממנו במופרטי הטכל
דברים המעשס והמבדילים בינו לכן הטכל והוח אמתיה חיי הנפט
לעולם הנח של כן טנה הטה טעם למעור טבר במעשה נראטיה
כאמה ויבק חלהים אריום הטטע טנה היום נטח לעצמו וטכחו יר
והנדילו מטחר הימים היוגו חור לישראל עגע ומעיר להטיב העיין
נחקה מופרטי הטכל אחרוט השלם אהורג על קיס המחרט הוח האל
יר ויר טגע טאמר אמר כי חור היח כיע וכינכס לדורותכס לדעת כ
אנ יף מקדטכס . וכיאר בטע מקומות היך יהיה יוס טבר חור
לידיעתי יר טאמר אמר בעשה הדברים כיוס המעמד כי טטרימים
עשה יף אר הטמים ואר החרן . ואומר של כן בק יף אריום הטט
ויקטנו . ואמר כיע וכין כע ישראל חור היח לעלם כי טטרימים טט
אר הטמים ואר החרן . ופטה עה בעשה הטטטים אמר ונרדי
כי עבר הייג בחרן מצעים ויפק יף חלהיך מטס של כן עק יף חלהיך
לעצור אריום הטט . וכאן תלה מצות טעם טבר עבור יע אר ישראל
ממצעים . ואין מענע מהסכיס טמלצרות טבר טהה לטע טעמים האר
מה טביאנו בעבור חרוט השלם . והטע עה טינוח חויוס יז' ענ טע
טהיו וזכרים הטעבור טהיה להס במצרים . ולמבין טיבין כי טע טעמי
טעם אחר יכלס עבור טעמי יע אר מצרים כחרוט השלם כי לול טעמול

מחורטונכונה מכונן לא היה אפשר לטעם המעט ולכן נהיו החומות
עד אשר היו מצדדים בחכמת המורו והיו מאמינים קדמיה
השלים . ואחרי טענת החומות באה להם לבטל רעבם הספיקה
הטענה לפי השלם . ולכן חיו הרלו בין הלוח הטעם במעשה הכרטי
בין הלוח ביציאת מצרים כי ענין אחר יכללם . וכעבור היוורה הטעם
עול המעלה על כן החמיר מצור שטרבל שגשי החזקו והמחול
טבר הוא כעבר על על כן באה במעמד הד סייע בסדר אחר טקיים עצמו
והפחיד וולתו באמרו וכור אריוס הטבר לקדשו שר שאמרו קצר החכמי
כי מצור טבר טקולה פנע כל המצוות סמך לדבר ועל הד סייע ידרגוית
עמהם מטמים וגו' ואמר ואת טבר קדש הודעת להם ומצוות ומק
וכן אמר רבים חוכים בטביל מצור טבר כאמר אמר טעבור דור
ואת טברות חללו מעד ואומר לשפך חמתי עליהם לבלות אפי כס במור
והטחור סאו טטל הטבר בברי הביאים טמר זה ידוע ואין להאק
וכעבור טמלור טבר סוד טעמה מונח לשלם הכא . וטראה טהדבר
עד למרחוק על טן מבטור על ידי עבדיו הנביאים טמק טבר טמר
טבר טעלם הזה טרוף טמר אמר טה אמרם יף לסיסים אמר ישל
את טברותי וכחרי בטמר חפלה ומחויקים כבירי . וערת להם
כבירי וכחומות ידועים . ואומר אם הטיב מטבת רולין טאור חפלה
ביום קדשי . וקאה לעבר טעם לקדוש יף מכובד וטבר מעטור
מק טברן בטלם הוה חו המעט . והוכטק על טענת ארוק וטכלתן
טל יעקוב כי פי יף דבר . ואומר והיה אם טמוע הטמעקו לטם
יף לבלתי הביא מטח טעמי העיב הוחר ביום הטבר ולקדש אריוס
הטבר לבלתי טאור טה מלאכה וטמו טעמי העיב הוחר וט כלל אורה
הפר טהוה טטה . ואומר ואם לא טמע לקדש אריוס הטבר

בין

יחזקאל

אשר

אשר

אשר

אלוהי ששוק בה מלאכה אומרו והצריחם כשעריה ואלה חרמנו ויחטאם
 ונראה כי כטביל חלול שנתחייבו לוה. ראה כמה מעלות מצד
 שבת שהחומר מצד שבת כפי שזוהי היות זונה ונחל שני השלמים
 השלם הזה והשלם הכח. ונפי שפא^{שביא} הורה טעמי מצד שבת ראו
 איהן מחטבת מי טעק הטעם. כי בעבור טביל ימי הטבוע מדורים
 נפי מערכת טעם המערכים. וכעבור טביל שבת כנען כוכב ש
 שבת וכל העשה מלאכה בטבת לה הלח אומה המלאכה לפי מערכת
 הכוכב החזק על נקטה והזהיר לבלתי עשות מלאכה בטבת. וחולס
 כמצד שבת שחמרו בתורה מלוג חטובת מצד שבת כגון ברכה וקרוט
 וניה טמיה. וכדברי הנביאים כבוד וענו. והנה שם ברכה
 העומר טבת בעבור טעם ברכה תוספת על כן הוצרכו המפרטים
 לומר טעם זו התוספת בעבור טומריה שיהיו מטרכים עד עליה
 מקלס מענין המן שנמצא מטעם על אשר ילקטו יום. ויש מפרטי
 בעבור טביל שבת תוספת הטבל מטעם הימים שלא נראה היום
 לעשות בו מעשה למענו נחמה מלאכה בטבת. ויש חומרים
 בעבור טבל העשייתם כיום שבת שלא היה כודבר לעזר לירי פיעל
 כטאח הימים שחמרו בהם ויהיה שבוי היה כקר יום ח. אלא זה
 היום נקרא יום לבר על נוכה בו טבת שלא היה בו חמרון דב
 והוא לסבור כי לשון טבת הנזכר הוא לשון טבת ולטבת זה היום
 להורה עשה לקיום המופת במעלות יג. לכך חמרו ויקוט חודו
 שלטון קדושה לשון הכרלה הטעם בו להיות זה היום נכרל מטעם
 הימים בעשיית מלאכה. וכן טב במצות שלטון קדושה בעבר
 ביחוד עשיית המלאכה לחמרו ולקוט חריום הטבת לבלתי עשות
 בו כל מלאכה. והחלול הפך הקדוט כי חמרו בעלמך טהחלול

טב בו ברכה בטבת

הוא ששיית מלאכה ששאר מוחלליה מוגיומוג. ועומר שבתה קדשו
 הפך זה ואר שבתה חללו לאור וזה החומר. ואנשים הוציאו פרטים
 כגון לחסור הרשמים מנו המלה וכן לניחור. חסן להיות ככלל כלל
 המעשים שהם חלול היום אפסו ויהיה חסור מטוס מעשה
 מטוס טבוקוס אשר רצה להביא ורחק טעם הקדוש ביארו באר
 וקדשם היום ומחר. ואמר היו נכונם לשאטרימים חלקם
 אלא שה. ולא ימע להיות חסור טעם המלה טאם הטמאה הפך
 הטהרה והטהרה תועבה לקדושה שבת והספמיט הוא טמאה
 נמורה. חסן חס יבוא של דרך הטרח חסן כונה מעשה. חסן לבוא
 בצורה יהיה חסור מטוס קדושה היום. ומאם אמרו הטעם
 לחייב הנפלה והקריאה כונה היום כגון שאמר מנמור שיר ליום
 הטברעוב להודור אף. וכן שאמר מדוע אחר הולכת אליו היום
 לאחדט ולא שבת וחיינו מעשה המלה. ומאם אמרו מנמאמר
 לקדשו. טאם לקדוה בספי. בספי. מינים ולא כטרב. וזה לטון
 הקדש וטרב קדש. וחכמים הטיבו טהרי ספרי הקדש כמביס
 מלשון ארמי אמנם על הכתבה דנו כו להטקמל כדעיים
 המעוררים בטבר טאם טבה טהם. אלא יהיה ששנו כהם על ער
 הספוק ולא להיוג הלופכו ורברינו ומנהגנו בטבר כמנהגנו וכוול
 ועמדה זכיה בטבר טאם אמר זכור אריום הטבר לקדשו.
 וטעם הזכיה יהיה בלב ונפה. כפה כמון ומטא יף לא הנכרו
 שור. ובלב זכר אריות. ואם ט חייב זכיה הטבר יהיה בלב
 ונפה לטבה וטבר. ואולם נמאמר זכור אריום הטבר פירטו
 החכמים על טעמך אמר זכור אריום טעבור טקדס זכיה כמער
 מין. אומטוס טהדכור בטבר עלמו על כן אמר זכור אריום

ישמע יי

כלי צד מלב צד

ועתה תאמר החכם
 למה טאמר
 אעשה לקדוה
 טבר

יחזקאל

מנמור
 מנמור

כמו שאמר כנסת וכו' ארבעה ימים ופירושו החכמים שהכונה
להיות האדם זוכר ארבעה ימים השבת כימי השבוע כדי שלא ישתכח
או שהרצון לזכרה כיום שמי שדילתה כן ליום השבת או הטעם
לפניו שדברים אשר יעלה מהם זכר השבת או הטעם כי השבת
לא יעלה כי אם כמעין וזה לוי כמעין שנין הזכיה שהיה קווי וזכר
בכבוד והטוב לומר כי עבוד שאלו כי שבת ימים ששה י"ג
על כן אמר וכו' ארבעה ימים ואם כן הטעם יהיה זכר זה היום שנקרא
מפני מעשה נחשית ואמנם ענין השמיה כטעם הזכיה
כי לשומר זכר על כן כזה השמיה במקום הזכיה ואולם מקרה
חכמים אמרו וכו' השבת לפי כוחה ושומר אותה בכוחה וטעם
השמיה כשבת כי לקרטה ^{מחלל} כי כן שומר שומר שבת מחללו וה
השמיה טיהר המיד בעצרת לא רשעה אעפ"י החכמים אמרו
כי כולל ששה ולא רשעה כי כן שומר ואר מצוות השומר ושם
אורם ויש לומר כמו שהשמה מוסף לה כעשה ומצאנוה כולל
עשה ולא רשעה כגון שומר לשומר ארבעה ימים השבת ושומר
וכי רשע ולא רשעו ארבע המצוות שכולל ששה ולא רשעה כן
השמיה אעפ"י שמוסף לה כלא רשעה במצא כולל ששה ולא רשע
וכי ארבע החכמים טעם השמיה להוסיף מחולל חלקו עד שם
טעם פירושו כי בטביל חוץ החלק הנוסף כיום שמי שומר
ויש אלהים כיום השביעי מלאכת אשר עשה ויש כבוד כיום ה'
מלא מלאכת אשר עשה בעבוד שהמעשה היה כעשה בעצם
אחת החלק וזאת הכונה בטלה שאם בעצם חוץ החלק היה הטעם
עשה מלאכת איך הוהיד כמאמר שומר לבאר שזאת כולל מלאכה
והאמר שהשם להיות שומר השבת כמעד כי יקר שאינה יחולל

וחולס צריך להוסיף מחולל אל קדש באיזה מין הכתוב הנד הנדוב
 אומר שבתן שבת קדש לילך ואמר שבת שבת וידוע ששם שבת
 חמור ומעלה משבתן והשך על זה שיום המועד אשר הותר
 כו מעשה אוכל נקרא שבתן ולא שבת מכלל ששם שבת חמור
 משבתן מכלל ששם שבת חמור לא מכלל ששם היום אשר נקרא בשם
 שבת כפי שחייא פטר טאחרי טהחמיר בא להקל ואם נקרא שם
 שבת כולל כד ששך והוא מעת זאת הכוננים עד שגמעה
 וידוע שהה הנודע ט הוא הנודע כזה הטעם באמרו זכור אריוס
 העת ואפטר בעבור שכבר נקדם זכרו במלה באמרו שבתן ט
 שבת קדש י או להיותו מעוקב המין והו שבת הטעם באמרו
 אך את שבתה תשמעו אכל יום שפור אם נקרא שבת העד
 אומר הטעם שבתם אכן שם שבתן אומר על חלק הנוסף
 לחלק חלק קדש והנה פאמרו שבתן שבת קדש קטעם כו על חלק השם
 מחלק שביום ראשון לשבת ודבר מפורסם שמוסיפים מחול
 אל קודש כאשר כתבנו לחדש בערב מערב עד כה על
 יום הכפורים עשבו להוסיף מחול אל קדש הוא הדין בסוף היו
 ודברי העבאיים אמרו כבוד ושבת ואין ספק שאלו נלקחים
 מרמזי התורה כאשר אמר על נבך יף אריוס השבת ויקדטהו
 ומכבוד השבת שאדם מלעגה את עצמו נחיצה ופיכה קודם
 השבת ומלכות נקי כאלו הוא בא לקראת המלך וחייב התורה
 שיהיה אדם כיום שמו מטעם לכבוד השבת וכן נהג ישראל
 מרחיצה וכבוס ותקון המאכל והאפייה
 כשמו בטביל יום שבת
 ומכבוד השבת היום
 העסק טפלה ובקריחה וללכת אצל אנשי החכמה לדרוש

יתום שם
 וכוונתו
 שבת שם
 היום
 כוונתו
 שבת
 שם

וישמע ב

שבת
 שבת

טרי תורה מלעמוק כשחיה בעלה . חכמה נוכח . מידו
 אהחולצה חליו היום לאחדט ולא טבר וזהו כבוד היום . והשען
 הוא מנוחה מן העבל ולהכין מוחל ומטרה חיש חיש כפי כחו
 להרעג . טבר וכן הכתב אומר לכל המוכה בהענין . טבר
 הנה טברו חרו וכאמר אמור וקראת לטבר שנת לקדוש יסף מזה
 ואומר אז הרעג . על יסף והוכנתן על כמות חרוק והאכילתן
 טלה יעקב חניך כי פי יסף דבר . ולא הטומע טבר והמחלה
 טה ומכבדה ומעגג כראוי וזכה בשלם הנה ומוכח כיוסף
 כי הוא בן העולם הבא . ככל אשר יחונט יעשה וזה וכן חרוס
 יחניק בה טומר טבר מחללו . וזה החנוק חפטר
 שיוה להתנה על דרך חמרא . וטהן יטרא
 בהכנס יוס טבר לקדש אה הטבר
 ככוס טל יסף . וכלאת להטיל בין
 בכוס טל יסף כתר קדש לחול . וחם חיון יין כפי
 המטקה טמנה נש על
 חרם

גלגל

שעל

שער

כאשר הוא מעבד בין ישראל

נשול בחר מלאת טבר לפי הטנת
 קול יד טבר והכתוב אומר ללא
 תכלה ראיית קץ רחנה מעורר
 נשול טבר .. טבר ..
 טל חלהים

עֲתֵי לִסְדֵי הַמַּעֲשִׂים . וְהַעֲשֵׂן וְעֲחֵלָה

לַעֲשֵׂן צִיָּךְ בְּחֵלָה לַעֲשֵׂן הַפֶּסַח לַעֲשֵׂן

וְעֵינֵי הַפֶּסַח יִהְיֶה טַחֲמָה דְרֻכִּים . הַאֲחָד טַהֲפֶסַח מֵאֵינָה מִן הוּא . וְהַטַּח בְּאֵינָה זִמָּן יִשָּׂא . וְהַטַּח לֵשִׁי בְּאֵינָה זִמָּן יִשָּׂא . וְהַרְבִּיעֵי אֵיךְ יִשָּׂא . וְהַחֲמִישִׁי מִי יִקְרִיבוּ וַיֵּאָכֵל חוּט . . . וְנִחֲיֵת אֵלֵינוּ הַדְרֻכִּים טַעֲבָה עֲבָל פֶּסַח לַאֲטוֹן מִפֶּסַח טַע . וְפֶסַח דְּרוּחַ מִפֶּסַח מִלְּצִירִים . .

פֶּקֶד א הַפֶּסַח הוּא מִן הַכִּבְשִׂים וּמִן הָעִגִּים טַחֲמָה טַחֲמָה

הַפֶּסַח זָכַר בֶּן טַעֲהָ יִהְיֶה לָכֵס מִן הַכִּבְשִׂים וּמִן הָעִגִּים וְקָחוּ . וְזֶה טַחֲמָה בַּפֶּסַח מִלְּצִירִים . אֲכַן בַּפֶּסַח דְּרוּחַ טַחֲמָה בַּפֶּסַח טַעֲמָה בְּמִדְבַר טַעֲמָה הַטַּחֲמָה כָּל חֲקוּמָה וְכָל מַטְפָּטִיו וְעָשׂוּ חוּט וְלָמַד וְהַפֶּסַח טַחֲמָה יִהְיֶה פֶסַח מִלְּצִירִים מִן הַכִּבְשִׂים וּמִן הָעִגִּים כִּי יִהְיֶה פֶסַח דְּרוּחַ מִן הַכִּבְשִׂים וּמִן הָעִגִּים . יֵאָמֵר הַטַּחֲמָה טַחֲמָה אַחַד יִבִּיא מִן הַכִּבְשִׂים וּמִן הָעִגִּים אֵלֵינוּ מִי טַחֲמָה יִבִּיא מִן הַכִּבְשִׂים וּמִי טַחֲמָה יִבִּיא מִן הָעִגִּים . וְצִיָּךְ לְהוֹרָז וְזָכַר פֶּסַח בֶּן טַעֲהָ . וּמִקְרָא הַחֲכָמִים אָמְרוּ כִּי בִּזְמַן פֶּסַח מִלְּצִירִים לַפֶּסַח דְּרוּחַ טַחֲמָה מִלְּצִירִים טַחֲמָה כְּטַחֲמָה וְטַחֲמָה עִגִּים מִמֵּאֲמָר

טַחֲמָה זָכַר בֶּן טַעֲהָ . וְעָבָר טַחֲמָה בְּמַטְפָּטִים טַחֲמָה וְנִחֲמָה פֶסַח לֵיכָּא אֵלֵינוּ צִיָּךְ וְטַחֲמָה וְנִחֲמָה בְּזוֹ הַלְוִי כַּעֲשָׂה טַחֲמָה כֹּלל פֶּסַח וְטַחֲמָה . מִבְּלֵל טַחֲמָה מִלְּצִירִים מִחֻלָּף מִפֶּסַח דְּרוּחַ טַחֲמָה דְּרוּחַ טַחֲמָה צִיָּךְ . וְדַע הַרְבֵּה טַחֲמָה עֵקֶב כִּי אֵחָד טַחֲמָה בַּפֶּסַח מִזֶּה כָּל חֲקוּמָה וְכָל מַטְפָּטִיו וְלֹא קִדַּם מִלְּצִירִים וְנִחֲמָה פֶסַח לֵיכָּא אֵלֵינוּ

פֶּסַח בְּאֵינָה

בְּחֵלָה

חֵלָה

טַחֲמָה
טַחֲמָה
טַחֲמָה

מלמד שהפסח חזינו אלא מן הכבשים ומן העגלים . אך מאמר ונחה
פסח לית אלהיך פירושו בוצען לפסחים ונקר לשלמים . ואמר הדבר
פסח חטף שאינו נראה כן לפי צלוי הסעוד חכך יע מקרא מפורש
נענין פסח חטף כחטף חמר וירס יחטפו לפי העם צאן נענים
ובע עגים הכל לפסחים ואחרי כן אמרו נקר . מלמד שאין הנקר
נעשה פסח אלא שלמים וכן ביאר אחרי לישלו אה הפסח כמטף
והקדטים כטלו במירות אלו הם השלמים עלן פירושו מאמר
ונחה פסח לית אלהיך צאן ונקר הצאן לפסחים ונקר לשלמים
ואמר הדבר חטף שאינו נראה כן חכך יורר הדעגנוטה טיהו וטטה
לפסח חוטטהם לשלמים . ואם איחפטר להיות מן הנקר נקר פסח
כחטף קדם לנו הביאור ועד טמזחנו מענין יחטפו טהו מקריב
כיום יד שלמים שטר אמר והקדטים במירא יט לפסוק ונחה פסח
לית אלהיך צאן ונקר טטהם לשלמים והטעם ונחה פסח לית אלה
ונחה צאן ונקר היות מאמר ונחה מספיק לטעם כמנולא למרה
חכמה ודע קדושים ארע . והפסח לא זכר מין מאיזה יהיה כפסח
טעם עלמה טעבר . ואין ~~פסח~~ מענין יחטפו מאמר כנטי
ונע עגים הכל לפסחים ארובה מטאן יטלהבין . טן הצאן היו
מקריבים ממנו שלמים כיום יד חכך פרה מפב טהו העם הרה
לוחי טהספיק להם הצאן לפסחים מנהבת המולך והטרים אעל
הנקר לטו נעשה שלמים טחם לא כן מה טעם לומר הכל לפסח
אך היה מעב הענין עלמה טהו נודע . וענו החכמים טעם
טוה הנל כין פסח בעצרים וכין פסח דודות טפסח מצרים היה
טחל אל הטפאור טחוכה טחמר נמכרת טפאור חטטים ונטים
חל פסח דודות טחייב לוצרים הכנררים חל הנטים והקטנים

דהכל

מטל

היו אוכלים מן שלמי החן . ולמשך שהיו חפצים לחטל ביום המועד
שהשלמים אוכלים לשע ימים ולילה אחד והפסח בלילה לבד . ולזה
שאין הדעת סובלת לומר שהצחן לא הורג לשלמים ביום יד . ושלם
הקבלה אמרו שזה חמור כעביל חנינה יד והיא רטוח ואינה חונה
והחכם רבי אהרן ז"ל הסכים עליו וכתב לשלמים והפסח נודע ממה
שנבחר .

פ"ק ב דיבור כוונתי צריך לעיין כזה בד דרכים ומן הכתוב
ומן שחיטתו . ומן חבילות . ומן שרי פתחנות .
ואולם ומן הכתוב שאמר בפסח מצרים בעשור לחדש ויקחו קח
שה לבית חבורה שה לבית טה הקטני יהיה לפסח מצרים אכל בפסח
דורות לא מצאנו משה איהיה פסח דורות כזה הנשתי זל להיות כעובד נש
בעשור לחדש והשלב ידועה למה הקדים הכתוב בעבור שישראל היו
מטועבדים בלוח מצרים ולא היה להם הצחן מנומך לבד אחד להביט
בטח המצוה לעתה ועוד שהיא מצוה בחודש ארץ ולא היו קיילים ועוד
שהמצריים אינם אוכלים בשר ולא היה צחן מעומן עלן הקדים
בהכתוב בעשור לחדש שאמרו מטעמו וקחולכם צחן למטפחותכם
אכל פסח דורות לחן . אמנם ומן שחיטתו מצאנו הסוכה אומרו
ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים . ופסוק אחר אומר כבוא
השמש בארבע עשר לחדש בין הערבים . ועוד אומר טס תטח
את הפסח בערב כבוא השמש וצריך לדעת מה טעם ביד אם בין
הערבים בעצם ידאו חוק ממנו ואם הוא חוק ממנו מה טעם
בארבע עשר ואם הוא בעצם יד מה טעם טס תטח את הפסח בערב
עלן אמרו בעלי הקבלה שכן הערבים הוא מטעם גטוח השמש
לפני מערב השמש שער ומחלה ביום יד שאמר כי ישו עליו

פר סוף יב

יד

פר חמ"ד

ידוע

אשר
עליו

ערב . והם אומרים טעמי הפסח אחר שלת הרמיר והקטה הקטה
 והעל העלוק הנרוג ועל חלו יט פמוקים מלאים שהם אחפזקישג החמה
 ואומרים בטע טעור ומחלה בשלה הרמיר ומקטיר הקטה ומעלה
 הרור ובטע ומחלה טוחטים הפסח עד כוח הטמע ואותו זמן כולו
 יקרא בין העבים שהוח בין זמן טור הטמע וזמן בואו . והלא אומרה
 אין חזין את הנפש לא ביום המעט ולא בלעריס ולא בטחכית ולא
 בין העבים . ואימרו רוחים את הנפש מטלט ועד תצע בטעה
 רביעה וחכמי שיר ונטעה טמינת והטועה . הנה טעה הטעיר
 והטעור היא ער העריס ואם היה טקרא הזמן מטעה טביעה הוא
 בין העבים . היך אומר ולא בין העבים . ועד חוזרים ואומרים
 טעמינים הנפש בטעינת וברטיעת מכלל אינו טקרא אותה הזמן
 בין העבים . ועד טחכות צות שהוח נעשה אחרי בוא הטמע טעור
 טס ועכא את הפסח בערב כבוא הטמע מעור צחק ממלעים . עד
 טלחט וחלקו הומעם ואמרו בערב אתה זוכה כבוא הטמע אחר
 אכל ומאימרו אתה טוק מעור צחק מאחרט . לל באותו זמן נעשה
 מגור ויוצא לבית הטריפה מפני שהם אומרים אין טריפ קדשים
 ביום טוב אלא טקרא בבקרו טלויס יז כחט יתבאר לפי כונתם .
 ואחרים פירטו כבוא הטמע לער מערב . ואחרים טעור הטוב
 עליהם טוה הפך הטמע יצא על הארץ וככה ונח הטמע . ואם אין
 הרור ככה יפירט לנו מה הפרטיט בין כבוא הטמע טלפסח וזמן כט
 הטמע טל מקה ליה . והטוען טור ימלא על הקרוב כט וכבוא הטמ
 עה יהונטוע טור קרוב קורס בוח הטמע הלא ימלא קרוב גם אחר
 בוח הטמע כט וכבוא הטמע בוח אלקך המנהג . ואולם זה טחנתו
 בו ממאמר בין העבים יהיה זה הקרוב אחר כוח הטמע . ולטוען

מה בין

ויח יט חמור כט

יהושע ח

כבוא פ

עוֹטֵן כִּי אֵין טַעַם חֻקָּה לְמִי שֶׁאָמַר שֶׁיְהִי קָרוֹב קוֹדֵם בּוֹא הַטַּמֵּט
אֲכַל מִה שֶׁמֵּלֵאנֵנו מִחוּק הוּא אַחֲרֵי בּוֹא הַטַּמֵּט מִבְּעַל קָרִי וְכִכָּה יִפְרֹשׁ
בְּלוֹם יִבְנֶה מִה חֵלֶק עַל דַּעַר מִי שֶׁאֵינוֹ חוֹלֵק הַפְּסוּק לְשֵׁלֵטָה זִמְעָה
כִּפִּי שֶׁפָּרְטֵנו לְפִי דַעַר שֶׁהַטַּעַם כִּבּוֹא הַטַּמֵּט אַתָּה אֲכַל מִה חוֹלֵק
עִם מִי שֶׁמֵּחֲבֵר מֵאֲמַר כִּבּוֹא הַטַּמֵּט עִם טַב הַנֶּחֱמֵ אֵת הַפְּסֻחַ בְּעֵבֶר
וְאוֹלֵם לֹא מֵלֵאנֵנו מִן הַכֶּתֶף שֶׁאֲחֵרֵי טַעַם הַטַּמֵּט יִקְרָא עֵבֶר וְהַחִיָּה
אֲזַכְרֵם כִּי יִטְוֹ עֲלֵי עֵבֶר הַטַּעַם כּוֹ בְּעֵבֶר טַעַמִּים הַלְּלִים לְפָתָה
מֵעַרְחָ עַל כֵּן יִקְרָאוּ עֲלֵי עֵבֶר וְאֵין הַטַּעַם עַר שֶׁיִּטְוֹ הַלְּלִים יִקְרָאוּ עֵבֶר
כִּי אַחֲרֵי שֶׁיִּסְכְּלוּ הַמֵּאֲמַר מִה בּוֹלֵת זֶה אֲכַן מֵלֵאנֵנו הַכְּרוֹב טַעַם
שֶׁעַר עֵבֶר כִּבּוֹא הַטַּמֵּט יִקְוֹרֵם זֶה כְּעַתָּה יִקְרָא פְּנוֹת עֵבֶר וְהַעֲדָה עַל זֶה
וְהִיָּה לְפָתָה עֵבֶר יִרְחֹק בְּמַעַס וְכִבּוֹא הַטַּמֵּט יִבּוֹא אֶל תּוֹךְ הַמֵּחֲבֵר
מִלֵּל שֶׁפְּנוֹת עֵבֶר קוֹדֵם בּוֹא הַטַּמֵּט לֹא כִּרְשָׁה כְּעַלֵּי הַקְּלָה שֶׁפְּנוֹת
עֵבֶר אַחֲרֵי הַעֲרָב יִטְעַם מֵעַתָּה הַלְּלָה יִהְיֶה רוֹחֵק כְּעַל קָרִי מֵאִיזָה
חֻק מִבֵּל הַיּוֹם עַד בּוֹא הַטַּמֵּט וְכִבּוֹא הַטַּמֵּט יִהְיֶה טַעַם אֵין פְּנוֹת
עֵבֶר קוֹדֵם הַעֲרָב וְחַיִּיב הַטַּעַם שֶׁיִּרְחֹק כְּעַל קָרִי בְּאוֹתָם הַעֲבִים עַד בּוֹא
הַטַּמֵּט וְכִבּוֹא הַטַּמֵּט יִהְיֶה טַעַם וְהַעֲדָה עַל זֶה וְיִטְוֹ הַיּוֹם לְפָתָה טַעַם
וְזֶה הַעֲרָב אֵינוֹ אַחֲרֵי הַבָּקָר כִּי אֵם קוֹדֵם הַבָּקָר כִּי אֵם פִּירֵט לְשֵׁלֵטָה
הַלְּלָה כִּי אֵם פְּנוֹת הַבָּקָר לְבּוֹא הוּא הַדִּין לְפָתָה כִּי אֵם פְּנוֹת הַעֲרָב
לְבּוֹא וְהֵנָּה מֵלֵאנֵנו הַכְּרוֹב מִה טַעַם הַעֲרָבִים הוּא כְּעַתָּה הַחֲמֵה
וְכַעֲשׂוֹת אַחֲרָיו אֵת הַטַּעַם בֵּין הַעֲרָבִים וְאֵין סִפְקָה טַעַם הַחֲמֵה
יִלִּיק אַחֲרָיו אֵת הַטַּעַם וְשֶׁאֵם בְּפִסָּח וְשֶׁאֵם אֲזַכְרֵם כִּי קָהַל עַד רִישׁוֹ
בֵּין הַעֲרָבִים וְהוּא הַדִּין אֲכַן הַקְּוִיטָה שֶׁהֵבִיאוּ כְּעַלֵּי הַקְּלָה לְעַלֵּי
מִקְרָא טַעַם הַפְּסֻחַ נִטְחַט בֵּין הַעֲרָבִים מֵעַתָּה הַחֲמֵה הוּא הַחֲלָה
טָו וְמִה טַעַם כִּי אֲזַכְרֵם שֶׁזֶר יִשָּׁר מֵעַתָּה הַחֲסֵה עַד הַעֲרָבִים

יִבְנֶה

הַקְּלָה

הַטַּמֵּט

הַטַּעַם

הַטַּעַם

הַטַּעַם
הַטַּעַם

חנניה אשר נקרא בין הערבים הוא זמן קצר שעה ושלוש שעה ואיך ישחטו
באורה העת כמה ראשים אלפים ורצבות ועוד מה טעם לומר לאמר
לא תשחט על חמץ דם זבחי בני ארדי שהוהיר הוא מלמד שהפסח ני
אחרי שהוהיר כביעור החמץ כל ימים בכל ימצא וכל יראה על טפס
לא יהיה נמצא ומה טעם לא תשחט על חמץ דם זבחי הוא מלמד
שהפסח היה נשחט ביום י"ד ומן אשר היה נמצא החמץ והעשר
שיעשו ביעור חמץ מעט זים והעשר נעל מקרא על הקורטא
הראשונה שהייתה טובה האחר שהלילה של טו נחטב ליום י"ד כימי
הקרבנות כאשר נאמר בטעם ליום אה הכבש אחר
תעשה כבקר ואה הכבש הטעם תעשה בין הערבים והוא נחטב ליום אחר
והנה קדום הולכים וטהרה הטמאים כימי הריאה מערב שערב
שלאמר ויהי ערב ויהי בקר יום אחד וימי הקרבנות מבקר שערב
ואם לדעת האומרים בטעם ליום טעם ליום אינו כולל הלילה הנח
אחריו רק הקרבנות יהיו נחטבים ליום אחד יטלה טיב וטובה
שנה כי אורה הער מטקיעה החמה שערב נונה הטעם נחטב
עם יום י"ד והוא הנקרא בין הערבים וכאורה הער היה נשחט הפסח
ואם כוונתם המקורטים גופנים אורה הזמן הוא על צד השמיה
אע"פ שהוא נחטב עם היום הקודם כאשר אומר וקצתם אה
נפשו נפסד נרשע אחרט כערב מערב שערב וההטובה
למי שאמר כי אורה הזמן צד ואיך ישחטו אלפים ורצבות כמה
ראשים באורה הזמן וקוטר המעבה יט להטיב שאין מורה
שעה כי אפסד להשחט לר על ידי חמשים ימים להספיק והוא
ראה לומר אמר שאמר מן הלחנים היו למעט וזהו הקונו שהיה
מבוא הפסח ונחטבו והכחן לוקח הרם במזרק וטופס אליו סוף

יצע טק

למזור

דה פא

הכנתו ומפניו ען הענה ועל החלבים ולקח הנוף והלך לו עלן
 אמר כהנא חשלה שלחלבים שלילה . שאם היה מיום י"ד היה לו ל
 לומר שר כנא העמט אל מטמט זה מעה טהלה התמיד ואחר חלבי
 הפסח שר אמר שבר מן הלילה הדנה . והתשובה על מי שאמר שהכח
 אמר לא השחט על חמץ דם זכאי ויסבול חייה טחיתר הפסח בעלם י"ד
 עלן חטט אמר לא השחט על חמץ דם זכאי הנה כמוהו לא תכלשין
 ע' חמץ והכל מעורים טהפסח מכל לילה . ומה שהכחו מעשין יחזיקו
 והלויים על טחיתר הפסחים ללא טהור שאם אחרי טקיעת החמה
 הכל יוצאים לדי טהרה אל מלמד עשרין לא העריב טמטט ושחטאו
 עליהם הלויים . והחכמים הטיב טזה העשין מעה טחלו הפסח נבלא
 ככח ועם טחמר ולא טהרה הקמט . ואחר טהכח מעה טחלו אחת
 טעמיה ועלן תהפלא עליהם יחזקת . ואומר ויטמטט י"ז אל יחזקתו
 וירפאלה טמט . ואם חזב טן למבלא יהיה ענה והלויים על טחיתר
 הפסחים ללא לא טהור על חלו אל . יהיה על חזק טלא ילאו שייקליד
 טהרה ללא העריב טמטט . והנה מלאנו הכתוב טעב וערכים אינו
 חלא אחרי טקיעת החמה שאם יהיה קודם טקיעת החמה מה טעם
 ועצם אהפסח טהרה כהטעם אחד טעב מעב טעב טעב טעב
 טעב . ועוד מאמר בעב חלמל טעב ש יום האחד ועשרים
 לחט טעב שאם לפי כוונתם צריך להיור מחצ היום ונה לא יתכן .
 ואולם הספק הוא בדקדוק חלומל ללא טעב וערכים אחר ולא טמו
 ללא טעם ערכים טמטט טלוט דיטור . יט מהם אומרים טעב
 וערכים אחר ולא טמטט לטעם הטטה . ללא לטעם טן מטפ טמטט
 כתוב אומר בין הערכים חללו טער . וכתוב אחר אומר טקה טעב
 טער לחלו ועוד כתוב אומר אה הכנה אחר קעטה בטק ואת הכנה

דה טב לה
 ה טח לה
 ה טח לה
 דה טב לה

אומר כה
 בא י"ז
 טעב חזק לשון יחיד
 ע"כ הוא לשון טעם
 ע"כ טמטט כן ומה
 ע"כ טן זכר טעב
 ע"כ טמטט ע"כ טעם
 טמטט טמטט

טעב טעב טעב
 טעב טעב טעב

הטע העצם בין הערכים . ומהב אחר אומר ומקטרים עלותו ליתן בעקר
 כבד ובעב בערב . ועוד שמע ובהעלות אהרן את הערוה בין הערכים
 ובה כפסח ושחטו אומכל קח שיהי שרץ בין הערכים . ומהב עליו ו
 וישאו בעי שרץ את הפסח בארבעה עשר יום אחדו בערב בעבור
 יריחו . וידוע שכל יום מזה לטעם לו זון נמע עינים ידים יקלים
 ובעל אכזה שאינו מזה על טעם כמו ואור החמה יהיה טבעתים . ובעל
 יטלם טבעתים כפי דעת הפרטים ומה הכונה יטלם ארבעתם טהם
 ארבעה לבר . וכן גם כן זון שאינו כלטון יים כמע מלה ששזים ומלה
 פעם . אכן בעל אטון יים שאינו מופק טעור ולא רבני כמע מלרים
 אפרים צהרים . אעפ"ל למבין יטלם טעם השנה שמלדים טעלכות
 נאפרים טעלבעה . ואולם אלו האשים לא טעמו למלה שרכים טעם
 שנה על כן חוצנו מהם לטאר טעם השנה כזה עם הזר שרכזעו
 אחד . ואמר שמלה שרכים טעם השנה מזה לעת המעב האחד
 והחטך . והנחה כיון שמלה שרכ מדוע העבין כיון שרכ רכמה
 טעם למלה יים ועוד טענה הפוכה לא יתקן יים יק בטע קומיים
 אבל בקיום והערך לא יאמר שרכ והנה האור קיום והחטך הער
 ועוד שמלה שרכ הפך בקרמן לא יבקר חסון וטעמו להכריל בין הצורה
 וכן הטעם במלה שרכ עירוב הצורה ואם כן צריך לטאר טעם השנה
 ופירוטו החכמים טמורמיז הכתוב טע ערכים . האחד עתה הטעם
 והטע אפי"ת נון^{ש"כ} . ויש טענה קרוב מעשה וטלם שעב עליו מ
 מרמיז באמרו בין הערכים שמלה בין פעם מולה טעם אמלענה
 ופעמים אינו מזה טעם אמלענה כמע בין חטך לאור . ומה שהוא
 באמלענה כמע והכרילה הפוכה לכם בין הקדט ובין קדט הקדטים
 וטאר ההלה כולל גימטריק בבין אחד כמע בין עבדים הייתה למרה

הנה יום

וקד אחר אומר ומקטרים
 ומהב עליו ו
 וישאו בעי שרץ
 את הפסח בארבעה
 עשר יום אחדו
 בערב בעבור

שעק

אמלן שמה

כמה יום

ירושלם

יחזקאל

ואין ספק כי גם אורה אשר יקרא בשם שבו ושלכן אמרו החכמים שלטה
 שבנים ושלכן יקרא זמן אחד ששם בשם שבו ופועם בין הערבים והנה
 אין טוס דחיה בנה . ואמנם ל' אהרן ל' ק מודה ול' ל' נ' ק הוה
 ואכן שאר כזה הרק דק ברורפן אחרי פשטי הסתובים . ואם החב
 ל' משה חונק נ' אומר מהטעם אכן שאר לחכמי הקראים שאומרים
 שלטה שבנים והטיכלו טרוב חכמינו לא הוה בנה אכן שאר חכמי
 המאמר לכל החכמים במפרט טכן שאר לא הביא זה הפירוט לה' ל
 להרעיעם וכי שהוא אינו מעמכם בנה אכל רעט להטעם הראיה
 טחכמו מבאמר עד הערב הטלטיטי שאין הרען בו שלטה שרכים
 הם וכלה הערב הטלטיטי מן שבנים מהטעם כושב ל' מיום
 הסתה שהו שלטה ימים . וכן אומר ושלטה תרד מאד אכל
 כערה מעברו טמלה שבנים נופל על טעם כמו חכמים דרכים
 והעד יפל באחר . וכמה טמים שהוא מרמזי לטע סדנ קל' קל'
 ואכל והנה יטלו טע שבנים האחר שיכר השמש . והטע ביאה
 אורו הנראה בעבים והנה יט טעיהם קרוב מעטע וטלטיט טעה
 אז יבוא טעל קרי אל המענה וירליק אהרן אה הנחה והוא טעמו אז
 אומר בספר יסוד מורא יט מצווה טעמוג בין היום וכין הלילה
 טאחיתר חפסח וכיאה הטמחים והדלקה העורג וכן מבאר
 טפירוט התוק טהיה הפסח טאחט טערה טהיה טחטיך טדי
 טלא יחזה טעפנ המצריים טלאהו חוכלים טאר . והראיה
 קטנה ולא ילין מן הטע אטר תבט טעב ביס האטען לבקר טיום
 האטען מעמיו על יוס טו מכל הפסח טאחט טעב טו ונה נלחט טעליקנ
 אטמו טיים האטען פירוטו הקודם בטע הראטען אדם הולך טאר יטאר
 ונה אנהה למעקר טפסח דחור כי והטעק ממוג עד בקר הוא בפסח מל'

שיהיה כ
 מעלה כח

כ
 ג
 ד

ושלטה
 ושלטה

וטעם הפיחט שלא ילין מן הסור אשר נשחט כ"ד ש בקר ט"ו וזה פ' מקולק
 עד שחורבנה ואחרו מאינו מירב רק על חנינה י"ד ושעט ולא ילין מן הנסר
 אשר קצת בערב שהוא יום י"ד ביום האסון שהוא יום ט"ו ש בקרו ט"ט
 ואמר שחנינה י"ד שכל לשע ימים ולילה אחד כדון ובחי שלמים ואלו רעים
 שאין להם טיעור אבל האמה שעבדים ט"ו פעם נחטב עם יום י"ד כימי הק
 הקרבנה שהם מקר ש בקר ונחטב עם יום ט"ו כימי הבריחה . אכן
 לזמן שחיטה נחלקו ימים אומרים שהוא מנצק יער החמה ש סוף טונה
 ומהם אומרים ש סוף הלילה . והאמה לפי ווי הנקב שהוא נשחט לזמן
 טקרא בין הערבים והחלבים היו נטרפים בלילה שחמולא ילין חלב חג
 עד בקר . ועל נפסח יחיהו בעל העל השלה והחלבים ש לילה הוא מונח
 השלה לא לפי דעה ש אומרים שחלבי הפסח לא היו נטרפים בלילה וזלתי
 שחל יום י"ד טבר טקטרים בלילה טלום טוב אבל אין מקטידין חלבי חול
 ביום טוב לפי דעה ש פסח נשחט ביום י"ד אבל לפי דעה ש פסח נשחט
 משקע החמה כוונתם בעלה טאם לא כן מה טעם ולא ילין חלב חג ש
 ש בקר . וכן דקדק ולא ילין לבקר וכן חג הפסח שהוא על החלבים טאם
 לינו יפסלו והלילה ש טיעלה עמוד הטחר טחמר על מעקרה על המטח
 כל הלילה ש הקר . והאמה שהיו זורקים הדם והיה נאקף החלב ואחריו
 היו צלפים ואוליין זמן אכילה הפסח בלילה ש חצו סמך לרוב ויהי טאם
 הלילה ניסף הנה כלבבאר עיטחאל כולם אטלו הפסח ש הער ההיא . אכן
 לפי ווי מאמר ואכלו אהרבער בלילה הזה עלי אט כולל כל הלילה ושכן
 חטט ואמר ולא ילין לבקר וכן חג הפסח ואמר ולא תהיו מעבני ערבך
 והנותר מעבני ש בקר טאם הטקפ . שאין מאמר טאם הטרו פגדון
 עם בקר אבל הטעם הנותר יעק לניה הטריפק . ככלל קודם הקר כטאר
 להאל ולא ברעף החסרים שאחרי נטוח חצ הלילה יקרא בקר כדק שחמו

טוב

ד"ה טע

הטעם . ק"ו
הוא י"ד

ט"ו

עאחרי נטוה הטעמא לפאך מערב יקרא ערב . ומהם חומרים עד
 אשכמה השלישיה בטכור בפסח מצרים חלון אורה בטרי ירוק
 הלילה . ואולם זמן טריפת הערב הוא בערך יום טו' שטמפלס הוקרו מה
 מצעו ש נק והערך מצעו ש נקר באט גמרופן . אכל בעלי הקבלה
 אמצו והערך מצעו ש נקר אצט גמרופן . שאין מצמער אצט הטלפון
 דבק עם נקר אכל הטעם הנורק ש נקר יעק לביר הטריפה ניטק ב'ו
 אחרט . וכן פירטו מצוימת איה טוקף מעשע צאיך מצורק מצרים
 הטעם טעמאר ש זוהער יעק לביר הטריפה . ופירטו על מצמער ולא
 הוקרו מצעו ש נקר והנורק מצעו ש נקר טק נקר על נקר ללכט טהנה
 יטקף ש נקר טלטט והם עצמם אמרו זה מיוחד בפסח מצרים
 והם יצאו ביום טו' וכי היו תופטים הנורק לא לשונפן ביום טו' . ואולם
 לא פירטו זה הפירט אלא לפי טועמם טהפסח ביום טו' ובעט שאין ה
 חלכו טקף ביום טוב טאם ז' הוא חול הוא הדין בגורק . אכל לפי כנה
 בוועתנו טהוא מטקע החמה גם הערך יטקף ביום טו' ש נקר לפי
 ז'ו' טלטט טכו הלילה היו מצוור גמס פוק מעלהו .

בא"י

פך

מקום הקרבה הקרבן וזכרון עברה הסולה מפני טקוף
 פסח חמור בעטתי טלמים טהרי הפסח טאל כללה אנד
 יהטלמים טכלים לעט ימים ולילה אחר . והקרבט במקום המעבור
 טעמער לא הוטל לונח אה הפסח באחר טעפק . טחיטתו בעשרה
 וטפוט דמע אליסוד המענה . והקטרה אמרוין בעטת והיו לעכור
 סביב^{כ"ב} המקור אטם היו עלין אה הבטער ואוכלים אורת והנורק היו טו'
 טופפס . ובעקר הטכס היו הולכים לאהליהם טיטראל הסמים לחון
 הוא הוקעם אהליהם סביבוק ירוטלס על כן אומר הסמכ וטלה וטלה
 במקום אטריטור יצ' אלהיך ופנה בעקר וחלכט לאהליך . וכן אומר

בא"י

בא"י

על עממט
 על עממט
 ביום

ביום השמיני טלח זה העם ואחריו כן אמרו וביום ששירים וטלחה טלח
 אה העם שהראשון טלח אל אלהיהם סביב ירושלים עלן אמר וטלח
 וכלה כי אי אפשר לחלל המועד והב למקדשתהם לא כדעג טעלי הקבלה
 שהיה לוקח פסחו והולך לביטו ועלהו ואוכלו והיה ששה יום טו ומה טלח
 ופנה בקר טעמו בקר טלח וזו והלכה לחלוף סילך כל אחד לעיחו והלא יש
 להם לחון טענה ימים במקום המועד נכנן טענה ימים לחון לחן אלה
 ואמר במקום המועד טע חלקים הן הקדש טעמו והטע המדינה
 אך מפתח מאמר ופנה בקר והלכה לחלוף מנה טלח היו אוליס טלח
 בקדש ולטע כמנפסח יאטיהו בטביל הלויס והקדשים טלח וטלחה
 ונדודים וטלחה ויריע אל העם וזה מנה טהיה בטלחה הקדש ..
פק מי טהוא ראוי להקריב הפסח ולאכול אותו כידוע טפסח
 בערים נחייבו טלח לחלוף טעמו נמנע טפסח
 חייב אלו הטעמו על הטע. אל דודג ^{טפסח} למ טלח מנה לחייבו טעמו
 אל טעמו טעמו יראה כל זכור טה טעמו טלח טעמו למן קריס
 טעמו והכה אגבל זכורה טאחריו כן אמר מלכ הטעמו והטף וטעלי
 הקבלה חייבו הטעמו בקרבנו אל אס טחונפסח טע הטע טעמו
 והטע ר זההרן נזאמר בטלח טעלי הקבלה כי חייבו אה הטעמו טהקרבנו
 ואכילתו עליהן טעמו. ועריך להכין אס נחייבו טהקרבנו עריך להטעמו
 טלח טעמו. ואס נחייבו טחטון עריך להטעמו טעמו. אל לא טחטון
 ולא טעמו אל אס הוא עליהם על הרטעמו ואוכלו אפשר ואינן טעמו.
 ישאל טהוא טעמו לחטור לחטור מן הפסח. טעמו וכל על לא יחל בו.
 וכטע טמילא טעמו מעטקבן מילג טעמו וטעמו טעמו וכל טעמו
 מקטבסף ומולגה אורטו חו יחלבו והו טעמו טקל טלח מנוה טמחמ
 חו יחלבו כמו טאפסח והחזירו אל הטעמו כן אפשר להחזירו אל רבו

אלה טעמו

האמר

האמר

טעמו טעמו טעמו

כאמר

מפני שאלו אלו על כן פרט להם מפני ^{נשפחה} שביחור הטומאה אפשר היורד
אנשים קונעם ועל כן שאלו אלו ולא וולגם חולם הוא הדין לנולגם ויש
למנה רחיק כנה מפני שאמר והאמר אשר הוא טהור וסדק לא היה
אטהור הוא הפך כל טמא אעפ"י שיש לעשן שאי אפשר לכלול זה המאמר
ענין ממה שאמר לבעלה . ואחרים לקחו הרכיז ממה שאמר
או בדרך רחוקה שהטמא יהיה כדרך רחוקה מן המקדש ועל הקב
אמר שאלו אלו ולא וולגם מפני שהטביע טהורם חל ביום י"ד וכפי
רגם שהפסח ביום י"ד נטחט קודם שהטקע החמה ועל כן שאלו אלו
ואם יטעו להטחט אליהם לאכול בלילה ולקחו הרבה ממצממ וירדי
אנשים אשר היו טמאים לפני אדם ולא יכלו לעבור הפסח מפני
במשמם ולא יכלו לעבור עלמר טהור היו נמנעם חל מן העשיה
וכן נמי לבלתי הקריב את קרבן י"ג במועדיו . ואולי מפני שסברו
אנשים שמיטא ואלפן היו חל טביע טהורם ב"ד אעפ"י שמיטא ואלפן
הוא בספרי מבי הוקם המעטן והנה הכתוב על מן טהור טמא
או בדרך רחוקה ודין להקיש על טמא מכל הטמאים בין וב בין מ
מצופ בין בועל טהור לטהור ^{זעל} . וכל מי שיהיה טהור רחוקה
בין חולה בין אנוס בין חבוט או טוון ועל כל מעשה שיטלו מלשון
הפסח ירחה לפסח טב . ומי שהוא טמא יוס יט או לטבול לאכול בערב
פסח ואם לא טבל לא ירחה . וכן נמי טמא שיכול לצאת לידי טהרה
לא ירחה לפסח טב . וכן נמי מי שיהיה יכול לעב למקום המעטמר
ורטל ולא קניע לא ירחה ומה חל דק רחוקה מה שאמר הכתוב
אין רחוק יהיה בינכם וכינעו ומפני חול המועד . וכן נמי טכוון
להטמא אפולה או לרק רחוקה לא ירחה . וחבמים דנו שהטמא
דבר דבור מטולח ואעפ"י ששחררם כיון שרבו דבור מטולח מי

טהור טעם מותר רחוקה בין טהור בין טהור על ע' הסדר דין אחד
 טהור לפסח טעם ואלע"פ טעם טהור טהור אם לא טהור טהור טהור
 אם לא טהור טהור יטעם טעם וק' הוזהר על הקבלה . ואין לו אם
 נטעם ולא הקריב טעם טהור טהור . כי אלו טעם החדשים יכללם
 האכיל והכתוב אומר טהור אר' חרש האכיל . וע"ך מי טעם טהור
 טהור טהור טהור טהור על ידי מעשה כי מותר הפסח מחוייב
 בטעם . והנה לפי דעה כ"ה מי טהור ולא הקריב הפסח טהור טהור
 טהור טהור וברך לא היה אנוטהיה טהור טהור וטל ולא קניע טהור
 הפסח חומרים טהור לפסח טעם ואם לא טהור טעם יתחייב טהור
 אכל אם לא היה טהור טהור ואלו טעם טעם יתחייב טהור
 ואם טהור טהור ומהי טעם לא יתחייב . וחכמי הקדושים חומרים
 טהור היה טהור והיוד ולא טהור פסח טהור יתחייב טהור . אכל
 אם היה טהור טהור חו' טהור רחוקה אע"פ טהור לקניע לשזור הפסח
 יהוא לא טהור לשזור טהור לפסח טעם טעם טהור לא הני' לכן טהור
 אמיר טהור מעשה טהור טהור על כן ידחה טעם ואם לא טהור
 טהור בין טהור בין טהור יתחייב טהור . והאמת כי הטהר הטהור
 למה טהור ולא טהור פסח בין על ידי טהור בין טהור בין טהור
 בין טהור טהור טהור טהור למה טהור ימי טהור למה טהור טהור
 בין טהור . מי טהור בין פסח למה טהור פסח טהור יתחייב עליו
 פסח טהור טהור חכמי טהור ואלו טהור פסח . יתחייב
 טהור טהור טהור למה טהור טהור חייב הטעם לשזור
 אלא מה טהור והוא הפסח על כן לא יתחייב על כך טהור בין
 טהור חרשים לשזור פסח טעם . עליו הקבלה אמרו דברים רבים
 טהור טהור מה טהור עלים טהור הכתוב אמרו מעשים טהור

טהור

ואם ידחה טהור

טהור
טהור

פנין הפסח

ואין מדובבן טחין שנאמרו יהיו חנונים אמר הו' טמאים לטעם חרס ולא
אמר ויהיו ואם היו רבים טמאי מרב כולם אוכלים הפסח באומיה היו מחצה
על מחצה אוכלים הטמאים שוומתרם והטהורים נטהרם - היו יבני ב
טמאי מרשע הטאים אין טמאי מרשעים אג הראטון ולא אגהטע לא
אג הראטון מפני שהם מעשין ולא הטע מפני שהטע הצור על הנטע
ונמלאו הטמאים מחצה על מחצה ולא ישאו הטע - היו חכמה קהל טמאי
מה ושאו חוכמה טומאה והוכין נרחין ולא ישאו טע מפני שאין עשין
פסח טע חלא חפ לא נשאק ראטון נטהר וטאר דברים אמרו מה

טחין לנצוק להזכירם - חלא טרי להער
הציתם מן חנת

הערת מ' שהערתם
והוא בפסח חוקיהו לטעם אומץ

כי מוכר העם רב מאפרים ומעשה יטכר ועבולון חסר לא הטהרו
כי חלו אג הפסח לא כמנוני הרפא עליהם חוקיהו
פסח איכור שזיה הפסח מצה לכל אחד טעמל כל קהל ישראל
ישאו אורג - וחייב למנוך טעמור מעטנו וקחולכם
צאן למטפחותכם - ורבים נמנעו בראש אחד - טעמל ואם ימעשה
מהיות מעשה ולקח הוא וטענו הקרוב במענה בטעמור חייט לפי אוכלו
רכוסו על הטע - בין מן הכנענים בין מן העגים טעמל מן הכנענים ומן
העגים קחו - ולריך להורג זכר המעיס בן טעג טעמל טהרמים זכר
ואחר מן החבוה מעליך אג הפסח ^{עמואל} ^{זיה} טעמור הוא או לוי טהם
הרזילים על הטחיטה טעמור והלויים על טחיטת הפסחים - ולקח
הדם בצעק והכהן טופן אורג אליסוד המענה ומפשיט אג שריון
הענה ומעליא אמוריו ומקטירם ולקח אג פסחו - ומוליך אג חטרידו

זיה

זיה

באחת הלשכות והיו צוללים אורג במטר הוא אחר שטרמוהו ונקקתו ואוז
ואוכלים אורג אנשי החכמה הנכבדים עליו. ואזהרה עליהם שלא יחלוהו
לא ומבטל. ונא האמור כחן הוא שאיננו צוללים לערכו והוא הקראטטו
ערבי ניי. ויט טפירטו מן והנא חביה. וטעם ונאל מבטל נביים
יטמי שפיהם שלא יקטל על ידי כלי רוחין. ^{כמקראים} חטק החזו לומר כי שלק
אמר נביים מפע טהטאל כולל הללי. ^{עמיה} ונאלה ואכלר ושאר ויבטלו אר
הפס כמטפט על כן אמר. ^{ובטל אכושל במים} אזהרה שלא ישכרו עצם טחמיר ועלם לא
הטכרו בו. ואמרו החכמים בטכיל מוח הראש איך יצא אחר שלא
יטרו העלם ואמרו ים טהיו מחממים טפור והיה נטק העלם
ומוציאין המוח ובעל הקבלה אמרו חייבים על טכיה העלם אלא
טיט בו כויה בטור אומוח אכלאם איך עליו כויה טור אומוח איך
חייבים. ואזהרה שלא יוצאו מן הביר מן הכטור חוצה לל מביר החכמה
ובצאח חמק בטעג שאייר הפסח פוסל ארהפסח. אחר הטוחט
ואחר הזוק ואחר האוכל בביער חמק טחמיר לא טטחט על חמק
דס זכתי וטעג טהיו אוכלים טחוט על מערג ומרוהם היו אוכלים
אורג טחמיר על מצור ומרוהם יחלוהו. ואם אין מצה ומרוח לא
יטל מטכילר הפסח הוא הדין טחם סין פסח אוכלים מצה ומרוח
בחיוב אעפ טאלו מענאי הפסח טהפסח עקר וחלו טחיו. והנוג
מבטור ועצמות וידיים היו טורפים אורגם עד הבקר. ומהם אומרו
טמטמע והנוג מעמינו על החלב ואינו נכק. ובלעד טהיו שסקי
על טעות הפסח היו מעוררים **ומהללים**
טפלחור הטס טעל ידיהם הוציא ארי טחול מצה
טחמיר הטייר יהיה לכם ליל הקדש ית. אמנם פסח מצרים

טורגל
היה
היה

טחמיר
היה

היה שפץ נשחט על בית וכיב והודס היה נשפך בסף והסף הוא
 טס כל בני טעמי ואר הספוק ואינו סף האשר כי מה טעם וטעמים
 טס אשר בסף וט היה טוכל על ידי אודר אונב ונדק על הכשקוק וע
 טרי המנוונת יהוא היה טכל לטמא ולטהור טאו לא היה דין טומא
 וטהר ורחיוב היו אוכלים אונג אנשים ונשים טעמור במכסר
 נטאור וכו' טעמים טאים מנהגים לפסח דורות טעמור
 וככה חזלו אונג מוגנטכס חנורים נעלם טרליכס ומקלכב
 שרם ונחפאן היו אוכלים אונג וחלב פסח מצרים לא ירענו מה
 היה לו ומדק דער טאה טחא טכל כי ישראל שייך לא הוזהרו
 באטלה חלב והיוף הנשחט נקרא נשם פסח טעמור נשחטו
 הפסח ונקרא בטס הפעלה טאומא ופסחה עליכס והאומר
 טחא לטון עורה אי אפטר מלטון ופסחו על הכענב כי מה טעם
 ופסחה עליכס גם אשר פסח על טרי בישראל והא מלשון
 פסח מופט טהיו טרי המצויים כינוה כתי טחא כשערכים והיה
 מרלן המטחיה מטי ישראל חל טרי המצויים וזה הפסח כי
 זה העשין יקרא דלון והדלון אי יקרא מלטון פסח אך הטעם לטון
 חמלק ורחמים מלטון פסח והמליט על טס טחמל לבכוריי טחא
 נחייק הדס על הכשקוק ועל טרי המנוונת ולא טק המטחיה לבוא
 אל טריהם לנטוף ולפידער האומר כתי חלק כנוד חלק על טן נקרא
 בטס פסח והאמר כי על יוף הנשחט אינו נשח רק נקמה אך
 לפי האמר היות סימן לטרי טע ישראל נאמר והיה לאור על
 הכרס טחא יק המטחיה לבוא אל טריהם לנטוף ועל זה נקרא בטס
 פסח על ט חמלק והרחמים טחס וחמל על בכוריי טחא
 מלאנן כי אים הפסח היו נעשים טלמים מחולק מפתח מצרים

מלכס

בית יב

מלכס

ישעיהו

וכן הרמז הכתוב ונחה פסח ליל חלהין צאן ונקר כאשר הרחבנו בו ה
 הביאור . ומלאנו אומר והקדמים טעמו כפי ההקד . והדבר בספק מתי
 היו נשחטים הטלמים ^{כ"ג} טעמו ביחוד הכתוב כי אחר שלק הקמיד על
 עב לא היה נקרב דבר אחר כל הלילה טעמו ואם מורה השלה היא
 השלה על מוקדה על המעבת כל הלילה שד הכק וולג הפסח . טעמו
 הביאור כי היה טעמו אחר שלק הקמיד כמעט אמר ושחטו אותו
 כל קהל עמ ישראל בין הערבים . ועמק טעם הנסח אה הפסח טעמו
 טעמו הטעמו . ואולם על אלו הטלמים לא טעמו כפי אחר חק מוטע
 הכתוב ונחה פסח ליל צאן ונקר ובהכרח מהכק הוא לטלמים והנה
 הכתוב אחר מן הפסח . ולא יצא זה מעט פשט אם טעמו כי במעלה
 היה עליהם אעפ"י שלא ביחד לטחטועם הפסח וחלכו היה טקט
 כחל הפסח כלילה כי אי אפשר כערס יקטירין החלב לאכול מן הטעמו
 ויהיה זה כדון טלמי מעלה בחן טעמו . אם טעמו כי שחיטת
 הטלמים הוא כיום י"ד ואם האחריו טעמו ונחה פסח ליל חלהין
 צאן ונקר הקדים הפסח למעלה אעפ"י טעמו מואחר וטא כדק
 הנה אנכי עשיתי אה הטמים ואה האונן אה הארס ואה הכהמה
 ולאעפ"י שביאה הכהמה קודם ^{לילה} כבדי אה הארס אחרו . וטעמו
 איחר הכק אעפ"י שהוא מעלה מן הצאן כדק אהה עתק . והקטנה
 חלבי הטלמים כיום י"ד קודם קובן הקמיד שלשב . וכדון היוצעים
 בפסח דוחה הטלמים מפני טעמו מצעים כל אחד טחט בנינו
 והיה להם להספיק לאכול . אכל פסח דורוק טיהיו כולם נקטעם
 לבעקום אחר ואי אפשר שלא היו מעקטעם כפי חנוה אחר רבים
 לאכול מה טיועמים ידי חובתם ועל כן היה להם הטלמים טעמו
 לנמק רחב להספיק להם לאכול אה למי טחיים חייבים באכילת

דף כ"ג

דף כ"ג

דף כ"ג

דף כ"ג

והזמן צד וחלבי כל
 הפסחים עטרים
 כמעקום אה

הפסח

הפסח כמעשים וקטנים והם על רק רטוב ולא חוב ..
פאסיקה הפסח כטבע מצותי דיעה החכמים חלוקה
 מהם לא חזרו לעשות טבע. ומהם חזרו לעשות טבע
 ולכל אחד מטרי הכתוב חלוקה לחלקים כפי טעם כל אחד מהטעם
 טעמו מדין החקיה. ואמר לא חזרו לעשות טבע הנה הו' בן גמל
 החכמים טעמו מצע לא חזרו לעשות טבע ולא היו עשים הפסח
 טבע אלא אחרי כן קמו והורו לעשות טבע. ומהם אומרים שהיו
 רוחים והדחיקה ^{חוב} קהיה בענין ימי החדש טאם הוא עשירי לעשות
 מעשה ש טיה הפסח ביום י"ד וזה דבר חלוט. ומהם אומרים
 כטיקה הפסח טבע ירחה לחדש הטע והלא הטע לא רחה הפסח
 בטע אלא לענין הטומאה ורק רחוקה ואם כן זאה הכוונה בעלה
 ומהם אומרים טמלאנו הכתוב אומר פסוקים כתוב אחר אומר
 בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים פסח לילי ויהיה בטחל יום י"ד
 טעי. וכתוב אחר אומר בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח לילי
 וזה יהיה כטיקה יום י"ד וטעו בימי החול וכתוב אחר אומר טעמחאג
 הפסח טעב וזה יקרא יהיה כטיקה יום י"ד בטע להשאור במולאי ט
 במולאי טע. וכתוב אחר אומר בפסח יהטוע כטהיה יום י"ד טע
 ויעשו אה הפסח ארבע עשר יום לחדש טעב טעבוק יריחו.
 ומהם שרובאזר הכוונה מאופן אחר טהטע אומר טס טבח אה
 הפסח טעב ואומרים כי אה כ"ה טעמה טעלם ופעם העשה טעו
 קודם ופעם העשה טעעם אחר ונהה כטיקה בימי החול יהיה
 הכ"ה טעמה. ואם יום י"ד טעמי יהיה טעמה קודם ואם טעב
 יהיה טעמה אחר ואולם דבר הטע על הרוב כמע טטהעבוד
 ויקרא ויהיה מעשר בין ימי החול ואלו הדיעה הם טעבוק. ואמר

טעמחאג בין הערבים

הוח להעשות הפסח בטבר תולקים לחלקים מהם אומרים כי טאמר
יום טטי י"ד לחדש אמרו כי טאמר יטחוט ואט אחר ויזרוק דמנו
ויקטירו חלבנו כפי המענה ויקנוף יטקף כמעלוי טבר ומהם אלו
טע ראטיס מן הכטטיס ומן העטיס ונס וכוונה בטלה כיאין
הפט כי אחר טיעשה מעשה אחר דין טיעשו כלל המעשטיס
והעלה אטר הכריחה אורס היא טאמרו אט יחול יוס י"ד טטי ויהיה
הטחטה טטי יהי העלייה בטבר ואיחפטר מטוס אה אטר דאפו
אפו ואה אטר דטלו טלו אכל אט יפול יוס י"ד בטבר ויטחט טבר
להיה קינט כמעלוי טבר שטר וזה דבר טאיחפטר כי טאטר הוקטע
ומן טחטה כן הוקטע ומן טכילע וטאטר טחטה חונה כן ^{אכלה}
חונה ואין הפט וטאטר יחייב לטחוט בטבר לאכול במעש כן יהי
יחייב לטחוט כיוס טטי לעלו ולאכול בעפ טבר ואלס הם לא
הוכחו כה אלא מעי המעשה מעשין ילוטוע טאמר ויטחטו אה
הפסח כיוס י"ד לחדש בעפ וכלי ספן היה יוס י"ד טבר ואלס
ומן טחטה הפסח לא ילא מן דרטס אט טאורה הער טחטה
עם יוס י"ד ^{יהי טחטו בטבר} ואט טאמר טאורה הער טחטה עם י"ד ועם טו ואט
כן ער טלה הטחטה בטבר ואט טאמו כי אורה הער טחטה
עם טו והטחטה היא טטו ולא בטבר אמעט יחטכ עם יוס י"ד כי מי
הקרבנות ויט להבין כילפי טהי הכוונה הקורטער יטלחוט מטוס
עטיה הפסח כין אט יפול יוס י"ד בטטי או יוס טבר אכל לפי הטע
הן אין לחוט אלא אט על יוס בטטיס והאמה היא הכוונה הטבר
טזמן טחטה הפסח טחט עם טע חמיס והזוהנקרא כין ^{הטעמאור}
על כן יט לחוט אט על יוס י"ד כין בטטי כין בטבר וההעלדע
כיו טחייב אורט בטבר טיעשה טקונ וטעטפנו ועלי הקלד

טעטפנו
ועלי הקלד

אמך טאם חוקה יום יד כעשי חו שוחטין וזוקין ומקטירים וצולין
 מבשר יום ובערב אוליס ואם חוקה יום יד בטב מולכים פסחיהם
 בטב והמאכל בין קרבו אובין סוכן הצמר ואם חוקה יום יד בטב
 טלוט כחך הנכנסות לפי דעתם כחך יולאים בפסחיהם נהיה נהיה
 והטנה שמות כחך והאלוטיה שמות הענה ונמצא טב מולין
 פסחיהם לביהם וצולין ואולין ואומרים כי מצמץ וישאו אה הפסח
 במעשרו טב היה ויט סמיה לדיניהם כי הם אמרו טוים ה ילאו יטול
 מצמצים ולדעתם טאין בין טעם פטוטה לתורה טעה אחר פחוק מל
 ימים ואם היה ראש חרט טמן בטמן צאקס מצמצים יום תמוני
 אין אפטר להיווגה יום טב ואולם הסמיכוה אער הונו אלה
 טמחייבים הפסח בטב אלו הם אומרים משום קרימה ואת המל
 מצמצם טב כטירה המילה והחיל וקרימה מצמצם מה טב רין
 הטב בפסח כרין טאז הימים ויט אומרים מפני טהיה מצוק
 צמר וכל מצוק צמר היא נעשית בטב והלא פסח טע יוק טהוא
 מצוק לחירים והקריב חל הדער מפני טיט לו זמן מעיין מצד
 הזמן עטצטע בעיני המוספס טעמיס בטב וההרמדה
 כלי העבה כחך אמר כי כחך אל החיך ואמר ועבה אה העבוה
 האה כחך הזה ואמר ושמך אה החוקה האה למושה מימים
 ומימה ואם יעבור ומעו יטול חל פסח טע כעין יום
 ראשון ונמנו ואולם הדחיות למוחנות נודעות אך מפני טיט
 לו חלה רב מצמצם מבישר האט ובטול עלי וההוצה מרטוה אל
 נטור קטה הדבר ער יבוא ויורה צדק

במעלות ט

כח יד

יש הכל בין פסח ראשון לפסח טב כי פסח ראשון
 יש לו מקום ואכלה טבע ימי מצה ולא כן פסח טב כי הפסח

פסח

לכדו סחה לחרט טע מצ המעשה שהורה עינין הטומאה ודיק
רחוקה חכ סביבת המלאכה וחילה טבעת ימים מצא' ואין להכל'
מהם לטוס צד מעשה על כן לא יתחייב בטע אלא מה שנבעע
מן הראשון והוא ששיית הפסח והמביאים ראיה שהכח חכע
טבעה תכל עלי מצור ושם הנחי חילה טבעה ימי מצה על מע
חילה הפסח אין הכוונה שהוא הנחי רק באהכח להורות מאיזה
זמן היה לחוקר חילה שהחמין והוא מוכן חילה הפסח והחיה
על זה ולוי הסוב טאמרו ויה אנשים אשר היו טמאים לפס ולא
יכלו לעשות הפסח ולא חוה דבר אחר אלא המעשה
מעשה הפסח . ועאמר איש איש כי יהיה טמא לפס או ל
ברך רחוקה לבס ושאר הפסח לוף . ואמר נל חקור הפסח
ישנה אורח . ואמר ולא יתחייב מצעו שדבר . ועל לא יטעו
בו . ולא חוה טיחייב . כמקרא קדש ואכלה טבעת ימי כי שמו
אורח כחרט הראשון מבין יש רצו להרחיב המעשה קלות
הואיל ואלו אפס שלא הקריבו קרבן פסח לא נפל מהם מק'ק
ואכלה ימי מצה הוא הדין אעפ טאן חנו יכולין בעשיית
הקרבנות לא נפל מצעו טמיה מק'ק וטבתע . ואולס מי
טמחייב לחרט הטע מק'ק ואכלה ימי מצה לטמא ולמי
טהא ברך רחוקה טעאה טלא יחייבם לו לחרט הטע הראשו
והטע אם יהיה טמא טחרט הראשון מורה לו לאכול חמין ועו
וטלא ישנה מק'ק . אכן מרוב טחא בן ישראל ואיחפטר לחל
המעשים ולאכול חמין לא יהיה טעלא ימטך הוא טיין לטעו
ישראל אם היואלו מעק ווער אך מי טחא ברך רחוקה לא
יתחייב לומר זה דבר שר טעאט טעאל אעש קלות ואמר

מאד

טעאור ט

טעאור ט

כי אין להם דחייה על כל פנים שאינם מרחיבים בפסח ויעשו כולם
 בחדש פסח האטון אכילה טעמי מצה ולא אלה דברי רוח והמזב
 והמביאים ראיה ממעשה יחזקיהו כי עשו בחדש הטע מקק וז'
 ימים אכילה מצה ולא עשו באטון לא לעז ולא להועיל ואעפ
 טעמה מן הכתוב כי בחדש הטע עשו מקק וז' ימים אכילה מצה
 ושר כי בחדש האטון לא הוה הכת' אם לא עשו פסח טעמו
 מקק ואכילה טעמי מצה אלא אדרטא טעה מן הכתוב טעמו
 חמץ באטון אמר ויען חזקיהו ויאמר ענה מלאהם ידכס ליד
 ונטו והביאו זמחים והודו וזה היה ביום שלישי מימיו הפסח
 באטון אמר וביום טעה עשר לחדש האטון כלו ואחריכ ויטעם
 יחזקיהו המלך ויאסוף שרי העיר וזה היה ביום לחדש וטעה מה
 טעמה ואז אמר להם ונטו והביאו זמחים והודו והתודו איאפ
 איאפט' כלי לחם חמץ מלא היו אובלים חמץ טעמו חמץ
 והנה מטווי העבבי הוא וטיעו הודו כי אעפ' טעם פסח ראו
 להקריב הגורה כלחם חמץ והביא ראיה מקרבנות הנביאים
 וממעשה יחזקיהו וחכמינו ענה טעמו מלשוננו אכן החרדים
 אל דבר הכתוב טעמו טעה לומר כי בחדש האטון לא עשו ^{הטע} טעמו
 חמץ ומה טעמו מדין תוה' טעם ידחה הפסח לא ירחו
 מקק ואכילה טעמי מצה ואין להביא ראיה ממעשה יחזקיהו
 כי בירוע טעמו העבוה בבית' לן מרי בימי אחזאביו עליו טעמו
 גם סדרו דלמה האולם ויכבו את הערה וקטרה לא הקטירו וטעה
 לא העלו בקדש וגו' ואחר טעמו יחזקיהו טעם חרש צסן צנה
 לטהר את טעמו ולא יכלו לטהר אלא טעמו לחדש צסן ומנה
 טעמו מלשונות הפסח טעמו טעמו חמץ ובידוע איאפט'

הטע

הטע

טלח חטטוטטטל הפסח קודם זמנו ועל כן טמר ויטלח יחונק
 על טטטל ויהוה וכן רוק כרב על כל אפרים ומטה לבוא לבית
 יי לעשות הפסח וכל זה היה נחרט הראטון קודם זמן הפסח
 איחפטר זולתוה . וטלח הספיק לטהר את בית יי בזמן הפסח
 נעטט מעשות הפסח נחרט הראטון כאמר הוה הכנול לא
 יכלו לעשות הפסח בעה ההיא כי הטהטס לא הקדטו למדי
 והטם לא טחטפ לירוטולס על כן ויוטטן המולך וכל טריו וכל
 הקהל בירוטולס לעשות הפסח נחרט הטטע ונה היה אחר טעט
 זמן פסח הראטון ועד טלוח הרצט פטט טטת טריו המולך
 וטריו . ולא הוה הכנול טלח מוקק^{טע} בראטון ואכלה טטטטימי
 מלה י ואחר טטק טצו יטראל אומט ויטח טמאה הפסח נחרט
 טטר לחרט הטטע והטקטה לא היה לבוא טחט לעשות הפסח
 לבר . אך המטטפס יטן טלח היו רגלס לעשות בזמן טעט מוקק
 וזימי מלה מפטט טררכהט ירוטטס היך היה ראו לעשות הפסח
 לבר ולא קרס להט נחרט הראטון^{טע} לאכלה טטטטימיט מצוד
 על כן טבוטטט לעשות את חן המלעוה נחרט הטטע . ואומר גס
 כי הורה הירק יר האלהיט לנה להט לב אחר לעשות מצוה המולך
 והטרים טרבר יי וכלוה טריו להרצל אתיטראל טחנוך המצוה
 על כן טטו נחרט הטטע מוקק וטטטטימי מלה . ועל כן אמר
 ויטטו טע יטראל הנמצא יט בירוטולס את חן המצוה טטטטימי
 טטמחה גדולה נטאה הרטר כי אטטפ טלח היה ראו לעשות נחר
 הטטע טחייכו לעשות ועמטכנ גס טטמעהס יוטט ירוטולס
 אך טטבור טהיו ביטהטס אטטיט מטיט מרט טחמטת האלה^{טע}
 לא נטה דעטס בנה טלח טחייב לעשות נחרט הטטע אלא מנה

טטטטטט
 טטטטטט

שלא יכלו לשאור בחדש החמון מפני טומאת המקדש והוא הפסח
 אבל מקץ וחכמה טעמי ימים מזה שנו כדון תורה ולא טחה להם
 לשאורם בחדש הטע טלא כדון תורה על כן אמר וידבר יחזקיהו על לב
 באלוים המטכלים טל טוב לית ויאלו את המעשד וטעמו זכרתי
 המעשד טעמי ימים מוכחים ונתי טלמים רזה לומר טעמו החן
 ימים כי מה היה טאה להם לאוגס הנאים טאס מערי הגוה לא היו ט
 עושים וכל זה לא טעה רק מפני יראה אלהים ועל כן הסכימה
 הטבעה כנה הענין . ועם כל זה על הלויס אומר ומגודים לית ליה
 אכזריהם כי חזרוני לא היה בימי הפסח אלא מפני טענה להם טעמו
 טלא כדון תורה . ואולם הטוען טעבור טאמר ונטו והביאו זמנים
 ותורה כיון לחדש החמון הכוונה בזמן טראוי טלא בא מאמר מבוא
 אל הדאוי לסבור טהוא אחר טבור זמן טעמי ימי מצה . אין כין
 פסח החמון לפסח טע אלא מהטלא יוכל לשאור כדון הפסח והע
 הוא טחט והחמון יהיה נמצא הפך הפסח החמון טעמור לא
 טחט על חמון דס זכתי אל אפטר טהלטטה אטר אונל להיורד
 לטס טער חמון . ואין טעו מקץ ולא אכלה טעמי ימים מצה
 אל טאר רעתי הפסח נעשים נפסח טע . והנה חייב הרטאים
 באומרו ולא יטאירו טעמו עד בקר ועל לא יטכרו כו . ואחר כן
 כלל הל כל חוקוק הפסח ישנו אור . ובעלי הקבלה אמרו אין כלל
 אלא מה טפטרט ואס היה לפי דעיהם דין היה להיור הכלל קודם
 ואחריו אפרט אלא אחרי טפרט אחריו כלל טאה כי הכלל כולל
 טע הדברים . אך בעלי הקבלה אומרים טבין פסח החמון לפסח
 טע החמון אמר כלל ימצא וכל וראה ואיכ טחט על חמון ואין
 מוצאין מטבו חוק לחכמה וטעון הלל מכללו זמנים טמו חמון

הל

ואפטר שיבוא בטובלאה אם ימצא רב הקהל טובא מהגאון כל פסח
 שב חמץ ומצת בבה אחר וטענה דוחים אההטבה וטענה ה
 הלא טענייק וטאל על בביה אחר על מצה ומרוז ואין כשהירין מ
 מהם ואין טובים בהם עצם . ואמר כי ארנן הוא האמה . .
פה
 הללים רבים יטבין פסח מצרים לפסח דורות
 אכן בקצתם נפלה הספקה אם ישוה פסח דורות
 לפסח מצרים אם לאו . והנה ינף הטענה נטאר בפסח מצרים
 טחא טה טכנים וטה עים . וטענור טחמר בטענה תורה
 וטחפסח ליל אלהך צאן ובקר יטמי טחומר טפסח דורות
 מחולק פסח מצרים ניה טפסח מצרים צאן לבד ופסח דורות
 צאן ובקר . ואחננו ביחיננו מה טהוא האמה ונפלה גב הספקה
 אם נתייב לפסח מצרים מקק וטענה ימים אכילה מצה או לא
 מהם אומרים כי לא טענו בפסח מצרים מקק טהרי בו ביום יצאו
 וטענו מטחור ונה מטמר כי לא טענו מקק טהוא טכיתה מלאכה .
 וכן לא היה בחיוב עליהם אכילה טענה ימים מצה מטע טחמר
 ויטח העם אה טקן טרם יחמץ . וטחמר ויחפוא אה הטקן כי לא
 חמץ טעמו כי נטעו ממצרים ולא יכלו להרמהמה ונה מלאמד
 טחילמלא החכמים חוה היו אובלים חוה חמץ . ומהם חומה
 כי מקק בחיוב עליהם אך מה טענו ויצאו וטענו מטחור ל זה
 היה במצוה ^{עליהם} טמו וכנה החלו חוה מורעכם חקנים . וטעם
 ויחפוא אה הטקן טעמו כי ^{כאחמץ} טענו ממצרים ולא יכלו לה
 להרמהמה . אין הטעם אם לא היו ממצרים חוה היו חופים
 חוה חמץ טחם מ אחרי טילאו היה ראוי לאפוג חוה חמץ אכל
 טעמו אעפ טניטו ממצרים ולא יכלו להרמהמה לאפוג חוה

51m

ויחפוא אה הטקן טעמו כי ^{כאחמץ} טענו ממצרים ולא יכלו לה
 להרמהמה . אין הטעם אם לא היו ממצרים חוה היו חופים
 חוה חמץ טחם מ אחרי טילאו היה ראוי לאפוג חוה חמץ אכל
 טעמו אעפ טניטו ממצרים ולא יכלו להרמהמה לאפוג חוה

מצה עור אחרי שיצאו כלבך השרלו ואפואו מצה. ומאמר וישא
 העם את בלעקו טרם יחמק כלו בעבור שהיה להם נמלכה חלא נמלה
 שנמלכה היה עליהם וכרין חמץ החמץ שאל מלא היה עליהם נמלכה
 אי אפשר לכוז טעם לה עם לכוז כולם כיום טעם במרחק על דרך
 מקרה. ואם כן וישא העם את בלעקו טרם יחמק הטעם בו כולא טעמו
 מן הצק חלא מה טעם היה בא לירי חמוץ. ובעלי הקבלה אמרו
 הטעם בו טעם הניחוס טעם טעם החמץ ומה טעם ויאפרה
 הבצק כי לא חמץ ופסוק והיה היום הזה לזכרון מהם הביאווהו לסייע
 כי לא טעמו בער צאתם ממצרים מקק ואכלה טעם ימי מצה חלא
 מאז ואף ובעבור שאמר והיה היום הזה לכם לזכרון ואחריו אמר
 שבע ימים מצות החלו מכלל חלא טעמו. והטעם עליהם מאכל
 והיה לכם טעמן וכרון חרשה מקק. ומהם הביאווהו לסייע כי טעמו
 בער צאתם מקק וטעם ימים מצה ועל כן אמר והיתה היום הזה
 לזכרון ויורד הערס ^{מצה} נטה טעם חייבו לצאת מקק ואכלה טעם
 ימים מצה כי כיון שקדם הצוי והיה היום הזה לכם לזכרון מער
 סיכוי הצוי נחייבו לעשותם והטוען כי לא דבר לישראל ספרק
 מטעמו וקחו ענין המעשר ואכלה טעם ימים מצה כי אחרי יציאתם
 יטאו כע כי ביאר להם חבל קרם הכתוב כחזק קצו כוב ענינם
 מענין הפסח ואלו היה לפידעם לא היה ראוי להקדים המעשה לא
 דין היה טיקה המקרה ואחר כך יצא כל טיקה טעם ימים חמץ
 ימים חמץ ואחר כך יורטנו לריוה. חלא אחרי שקדם הצוי
 ודבר מפורט טעמו לאכול הפסח עם המלות מה המונע מכוז
 הצוי לאכול המצה טעם ימים ואופן אחר הזכיר ויאפר את הצק
 כי לא חמץ טעמו חלא חמץ כן בא לירי חמוץ על כן הודיע

ת
 ומצו

העשין . ועל פי אלו הירע החלוקות מלאה רעה החכמה לחלקים
 מהם אומרים כי לא נחייבו יוצאי מצרים בטבית מלאכה ואלה
 טבעימים מלא . והחכם לזהרן נב אומר כי לא נחייבו בטבית
 כי אם טבית טבעימים נחייבו . והחכם ל יוסף קרקסאני נב
 אומר כי יוצאי מצרים נחייבו בטבית מלאכה ואלה
 ימים מלא . ונה כנהו נב חלקויט מהם אומרים טיהיה הפסח
 מוטק בעשור לחדש לא נחייבו אלא יוצא מצרים ואינו לה נפסח
 דוחה . ומהם אומרים שאינו נפסח דוחה וזהו החמה כי לא נא
 הוצא כי אם סגלה ליוצאי מצרים כאשר טאו דברים טמורים על צד
 הנחין והמהור בעשומר ובה החלו אורו מורעבם תניבים
 עליכם בתעבד ומקלכם בידכם . והחכם זמעה חוקט נב
 בירר כבמה דברים טוה פסח דוחה לפסח מצרים . והעלה כי נב
 דברים מחולק פסח דוחה לפסח מצרים ונב טאו . האחד
 פסח מצרים מחולק בפסח דוחה טפסח מצרים טעשור לחדש
 ואין כנה פסח דוחה . הטע מן דמו טל פסח היה על המצוקן
 ועל טגו המעווה ורס פסח דוחה היה טפסך על המעט . הטליטי
 חלב פסח מצרים לחירעט מה היה לו ואחר הפטט היה טכל
 כי לא הוצק על אכילת חלב וחלב פסח דוחה היה נטק בטבח
 הרב טע פסח מצרים היה טכל טפסן טעמר ובה החלו
 אורו מורעבם תניבים ופסח דוחה היה טכל בטקט וכטחה
 החמיטי טפסח מצרים טכל לטוהורים ולטמאים ופסח דוחה
 דוחה טכל לטוהורים לכר . טעמר טטהור יאכל טרה
 טכל לנטים כחנה לטטים ולטטים כחיוכ טעמר בטבת
 טעור ופסח דוחה היה טכל לנטים כחונה טעמר יראה

ובה דנה חינו טוק
 פסח דוחה לפסח מצרים
 והעלה

פסח מצרים

טעטט
 טעטט

הוא
יש

כל זכוק ונזמר ונשאל ונחלק אפי' אלהיך . השלש פסח מצרי
 לא יהיה עמו הלל וטיר ופסח דוחה יהיה עמו טיר טמך כעוב הטיר
 יהיה לכם כלל הקדש חג . השלש פסח מצרים לא היה עמו
 מקן ופסח דוחה היה עמו מקן . השלש פסח מצרים לא היה
 עמו אכלה טעם ימי מצה כמו טעם פסח דוחה לא האכל עליו
 חמץ טעם ימים האכל עליו מצה לחם עוב ואחמט טארטו
 דעבנוי העלירי פסח מצרים טחט במקום חול . ועל פסח
 יעני דוחה כעוב לא האכל לנח אה הפסח טחט טעבך .
 וטארטו עזר דברים טו פסח מצרים לפסח דוחה . האחד
 פסח מצרים היה מן הנשים ומן הענים ולא מן הכק
 ונכה פסח דוחה ומה טעם ונח פסח אלהיך צאן וטן
 טאר יאטיהו טהקך לטלמים . השלש פסח מצרים היה רמז
 זלכלי מוס ונכה פסח דוחה . השלש פסח מצרים היה זכר
 ולא טקנה ונכה פסח דוחה . השלש פסח מצרים היה מן
 טנה ונכה פסח דוחה טטאר טהרמים זכר ט טנה יהיה
 לכם . וטאר טל חוקותיו וכל מטפטיו זולג אטר ילא נראה
 החמישי פסח מצרים טלז יאל נח ומכונאל ונכה פסח דוחה
 השלש פסח מצרים טלז עלי ונכה פסח דוחה טטאר
 כל חקותיו וכל מטפטיו טלז ויטאלו אה הפסח כמטפטו והק
 והקדטים טהס הטלמים טלזו כסירור . השלש פסח
 מצרי טלז על מצה ומחרים ונכה פסח דוחה . וטעם פסח
 טע על טלז ומחרים יאלוה . השלש פסח מצרים ופסח
 דוחה לא היה יוצא טאר מציור החנוה טטאר לא הוצאו מל
 מן חבית מן הטאר חולה . השלש פסח מצרים טלז טלז

טע ועלם לא קטב
כ"י ק"ו פסח מצרים
ט"ו ולא תתקדו
ע"י בקד . וט"ו

לא השפתינו . ובה פסח דורות ובה פסח דורות לא ילין לבך
זמרת הפסח . ה"א פסח דורות היה נשחט בעשר חמין לפס
מצרים בעשר חמין על דשרוב חמין ע"ל . ה"ב פסח מצרים
לא היו מצרים לעל יום הוא ישראל ובה פסח מצרים וילכו
וישאו בני ישראל ששור צוה לך אה משה . ואמר יחזקאל ואומר
לך כדמין חיי ואומר לך כדמין חיי . ה"ג דם מצלה ודם פסח
ה"ד פסח מצרים ופסח דורות כל קטב לא יחלבו . אפילו נשחט
כמו השמש על טען כחב ואה חוקת כל קטב לא יחלבו . ה"ה
פסח מצרים היה נשחט מצרעה ששור יום לחיטב מן השרבים
ובה פסח דורות . ואמרו הרמב"ם והב"ח .

פ"ק

ען שפטה אמונה הטקריה וכלה אה השלם היא
אמונה המאמינים לעל השמים טהם המטיבים
המריעים . והיו שטיים להם שבדיות על דק בלא אה פפי טע
ממשלה המעל ההוא או הכוכב ההוא ולא כווננו טיט להם בוח
טכונם ויחדם על מה טהם עליו עד שזרח אור קטנו אברהם
עליו הטלום ויחד אה הטס והאמין אמונה אמתה פאטר
אמר ברוך אהם לאל עליון . קוה טמים ואיך וחלק עם אנשי
דוח ועמד בעב רעם ואין ספק טהם טהם נקטו למחוד
זכו מן השלם שלא הכטל רעם הטקריה והטס י"ה טעבור
טקדמה לו הידיעה טעבין העיר והמקדל אשר טנו טהם האדם
לשנות להם טס להיות להם דה אחת וחוק אחד פן יפגעו על פני
האדמה ויטנה החוק ההוא ויבטל דהם טלל הטס לטום
ולא חכין איט טפר רעמו שר טכרת הטנאה והקטטה כיעה
וחלקן לחיטבם כנייהם חטעם טאם יקטור מאשור

והוא
אמרי

להאמין יחד השם ית' לעשר כנגד דעהם אי אפשר שלא ישמרו
 כנדרו לשקדו מן השלם ואם הוא נאך לחקלים אחד עם אנשים
 אחרים המבקרים עם אונם שיצא מהם יצא הוא הראה חן ללה
 נחמם המלכים שיצא אנהם מטעם מארצם עם המלכים שהלך
 אנהם מארצם עלן השם הוציאן מאור כטרים ללה ארצה כנגן
 ולא היה מן החפצו שהרפצט אמונה אנהם בשלם עם היונה
 יחיד ברוח . הוא הראה מאמר המרפאן אחר היה אנהם
 וירט אההארטן ואנחנו יבם . הוא הראה הטרילות אנהם
 אנטט עה והטריקות מאהכבע אה השם לפטט אמונה היה קנה
 לאנטי רוח לכל השלם ליחד אה השם כאשר אמר ויקרא בשם
 אל שלם ואומר ואה הפטט אה אשר שבו כחין . ונקטתו להשאיר
 אחריו זע הוא לאהבת יחוד השם ית' כד למסור להם יחודו של שם
 ית' והרפצט האמונה הזאת בשלם ולא תמחה הוא הראה מה שהעל
 עליו הכת' כי ידענו למען אשר יצוה אהבנו ואהביתו אחריו .
 וטמיר זרע אנהם אהבנו . מוכנינו כי לא חקט היונה אוונע כחם
 כעבור אהבנו לייחוד השם וטמיר כי ביצחק יקרא לך זרע . ולטרי
 סבות אים איחר העשן להראות בנכות השם בשלם . האחד
 שר שיתרבה זרעו של אנהם . והשני כי לא שלם שן האמרו
 שר חנה . והנה השם ית' אל אל אל יחד ישראל אל מעים אל עם אשר
 היו מתפארים בחכמת המעורוה כי כשהם פיק הטענה להם הספין
 לכלל השלם . וישראל יען שלא שמרו מה שהיה מסור להם
 מאנהם יצחק וישראל בדרכי העשן כאשר אמר בטולס על
 ידיו ומקחל ואומר עליהם איש טקוצי שש השליכו וכן לולי מצא
 אל הטעמו ואומר לשפן חכמת עליהם לכלות חפי גם באר מצא

יחיד ברוח

יפשי חת

יחיד ברוח

ועל כן נחייבו ענינו וטעבור ועל כן אמר ואנחנו בני ישראל סקחשבו
וינשקו ולא הורה לבי זעקן . והטעם למען זכור החבות כדי שיקרא
שמע עליהם כפרסום יחודו ואלם על ידי אותה נעו פתים והיו לא
למקום נבנה טהיה שמר כנכר דעקם . והטעם ית' נהג יצואת
ישראל מצמצים במה שהיה על צד הליאות ליחודו הנה אמר כי
ענה טלחת חתידי ואך אונק ואת שבך כדב וקחד מן הארץ
ואולם בעבור זאת העברתך בעבור החוקך את כחי ולמען
ספר שמי בכל הארץ כל עשיית הנפלאות אשר חיים נעשים
לפי טבע העולם ונה מורה על הכח ועל הנבונה טיט לי כי נבחי
אני בעיני את העולם וברצוני לטנות על חינו צנח טקע הוצה
ואו קיעבי אני אני הוא ואין אלהים אחרים . וואו למען ספר
שמי בכל הארץ . ואחר טבעל כוונתם על ידי עשיית הנפלאות
אשר חיים נעשים לפי טבע העולם הורה כי כל זה הנבואות
או כנרא כראו וחרטועל מה שהוא עליו וקיים עצמו ויחודו כט
כטבע המיוחד ולול דהם הפחוקה כאשר אמר ובכל אלהי
מלכים אעשה טפטים ורצה לבטל דעקם המסלה במריון
חקם המבוער כחייבו עשיית הפסח טתוא טאמר ספק חק
המצויים ואולם בנה נשמע טלונג ^{דעקם} כל בטכיל חיוכ עשיית הפסח
מה זה ועל מה זה . מהם אומרים כי זה החק שלהם היה טרדיו
עובדים מעול טלה כאשר אמר רטנו וטועה נל טהמצויים היו
חוטנים טחוצם טמרה במעול טלה ועל כן היה להם לא לורה
ולא היו אוכלים טאר כטט ומאמר קן נובח את הועבר מצרים
לשניהם מאמר מעה אך למצויים לא טאמר כן כיון טהיה
להם לא לורה וס לא היו אוכלים טאר ענים מפני מול דדי או הו

הרבה

הרמנו ולא ינחנו עוד את זמניהם לשערים שהטריס דמיון שערים
ושכילו נאמר לקרן הפרושים כמעשה ארץ מצרים אשר יאמרו כה
לא תעשו ונאמר ^{על כן} כי תושע מצרים כל רועה צאן וכשכיל זה לא היו חובלי
נצר ובספרים כי מי שיטמור וההחוק ינצל מן המור ומי שלא יטמור
ימור. והשם יה' לסל דעגס עה לשחוט שה כטבים וטה עגיס על
הפסח טינק מרמועל המשקוף ועל שתי המעונות על הנתים והדעת
בו שיתקיימו המצויים עצמם כנה המעשה נאוגם הדם וטה להיזר
על כדו להעק ריח העלי להרניט המצויים אעפ' שיש לומר לעלה המעיה
יכל היור הדבר לטה סכור. והנה טעבור המשחית ונצק ^{שהשחית} בבורימל
טוכרי אומה החוק וכבורי יטראל נוצלו אעפ' טבעלו אומה החק והמריין
טעשו בו טעו המצויים מרעגם הסלה ועלם הטענה וירפאו המען
ישאל מחולי זה. ומתם כוונט עשיית הפסח לעלה אחת טטועים
על הדע הקודמת שאילו היו המצויים נמענים מאכילת כשר טטעל
טמול טלה היה להם לחלוקה מה טעם שאינם חובלים בטור בקר ועוד ^{טעם}
טנורעם הדם על המשקוף לא היה כדי להוציט טהרי לא טק על פתח
החצר אשר הנתים נעלמים בטענה אך היה טק על הנתים אשר טעק ^{החצר}
והסנה הייתה טעבור טעם הטם לנצק בבורי ^{המצויים} רעה להאל
בטריטאל וטנה לרת להם חלק כנע חלק וטענה הדם על המשקוף טעשין
והתיקו וכל זה לדעו המין הכלל בטורטו חלק כנע חלק כי בקר טעו לא
בקיחמין. והנה זאה הכוונה בחלק הכוונה הקודמת. אך החכם ר' אהרן
טב כל שתי הדיעות באיכות כוונה אחת וזה איא פטור ואם הייתה הכוונה
לחנק חלק כנע חלק לא היה ראוי להסל הנצק בטבורים ועוד להחיה
הכל באכילת. אך לפי העצה טחיוב הפסח היה טעבור טמען המצויים
היה טל לאכול החי ולא כל צינא מן החי והיום אטטי הורו אינם חובלים

אכול

חוק

נצר . וכן היו מעתה נצרים המלצריים באותו הזמן וכעבור טוה החוק
 המפורסם אליהם וטהיה העמידה כנגד החק ההוא תהא העמידה
 נגד אמונתם על כן היה נוקן הדס על המשקוף ועל שתי המנוזרות
 להראות שטות אמונתם טלה לשפק הוס להכחית החי . ועל כן צוה
 לתת הדס על המשקוף על ידי חנות אנוכ טהוא מין הטמח והמבין יבין
 ונצטל היוה בת המלצריים כינותה ישראל היוה עלי לעתה הרי יח
 וטיהיה טעה נטרת לנה . הלא תראה לצוות להאכל מלה כל זה טישע
 נטה יהיה ועם מצוריס טעבור המצרייות טהיה להם טשעבור מצרים
 וטלה ילא מן מצבות מן הנצר חולה להעק מכות לבית כל זה טענין חיש
 הטרת לנה וטלה טטבו טעם וטלה יטחירו מנענו טע בקר טלה יטחמהו
 ביוהר וטחבר וטבה תאלו חות מונעבם חוצרים נעליכס טרליכס
 כרי לעת טעחוק וטקלכס כירכס לנהון החמורים טטאה כיהם טלמ
 מצריים . חק כלה ישראל טחור ניסן וקלה טענין טלפ מציתה
 החיב ולא כמה הנכס הטמע בטל טלה על כן ישראל כנה החדש
 זמן טהיה טולט מול טלה טהוא ככ קוס לט הטעם ט וכטכל
 היוה קחוב כחדט החיב להכנס הטמע בטל טלה על כן יטלו ישראל
 בנה חדרט זמן טהיה טולט מול טלה טהוא כחס ומטחחם טלה מלה
 ועור להם אדרט לקו בו טעבה וועם ולה מטלה מלא כ טעס
 עם חוקם טומרים החוק טהיה להם מדין טלו טלהם וישראל עם
 הטחם מטולים החק ההוא טטע ויטלו מרחת ידס כרי טיחאו טעם
 ויכטו מול כנהם יטיכטיד על פה . וחו ירע ניכטי כרי יטע טטה
 וחר וקרוע ישראל כחה . וטלה היה טענין קלוי טטע החכס הטמע
 בטל טלה אשר ימוסף חחור רל היוס מן הלילה וטלה יהיה כרא טחור
 עסן בהמוסף חחור על הירח רק טע טיחמיל להחסר . כל אלו כמיוה

לפי סוד אמונתם הטענה
 על כן הלאם לעמוד כנגד החוק
 הקח המפורסם וטתרה

טכ
 טע טח

טע טח
 טע טח
 טע טח

עלמנה לעמוד כנגד דה המאמינים בלעז הטמים טהם אלנה והוא להם
 עבדות הלוייה סחוקם הזמנים כרי טלא יחטט טהלחה לוייה נבר
 המורה עלכן הופתים בזה הער לליוס טו בעסקי ולהיורטעע ימים
 טמערה לחרם עריס טטענ פרעג בקרעריס סוף עברו זימים
 לצחק גם להיורג מספר טלס בהקף היח לתן לוח הדבר ולהפסע
 להפעל המחטבה להרחיק הדיעה לעמוד נגד אמונתם הטקריה
 והטם ברוב רחמינו הרפיד זה העשין לרונה והחמיר
 בעשים טלא יש יטח זה העשין אלא כל זמן יהיו חייבים לעטור
 אונת החק טהוחק טלו כל זמן אטחנו רואים

יציאה מצרים בעשנו וסאילו אטחנו
 היוצאים מאטר הכעב ולמען
 הספר באזעבן וכן כנגד את
 אשר העללת בצערים
 ואת אונותי אשר
 טמרתם וידעם כי אפ
 ילך וכתב למען
 אריוס צחק מאל
 טימו חייך

טכור

ועבור היו העשין קרוב טהלה הנפס מחורו החולי החק אונת החק לרונה
 להסיר החולי מעקבו ברוך טחורנו טלאנו טהר מרוד רלל
 קנו טו לאו הית טעל יטל אל נאור טחורנו
 טלס טענן הפסח בעער טחמל ופסח
 חמה טענ ונפלו נאנחנן קמענ ונעלעד

בְּשֵׁם אֱלֹהֵינוּ הַקָּדוֹם וְהַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָאִים הַמְּבֹרָכִים

מצוה לחון בטעם טעמים ויח טענה ימי מצוה אחר מטעם
 תיב טעמה הסו טעם פְּעָמִים ^{דגלים} החון לי טענה יוא טעם פְּעָמִים
 טענה יואה כל זכוק וחייב כחיון ופניב ולכין לרעה מה טעם
 הראיון טעמר ולא יראו פני ריקס ימה טעם החניב וכולם
 הראיון הוא על ידי קרבן עלה והוכרים הכונרים הם חייבים
 טעמר יואה כל זכוק ולריכס המה לעלות ברנליהם טעמר
 טעם רליס החון לי טענה וכולם לטון חניב ענינה מנוכ בהליכה
 מענין וחון טעמים יהלך יחונ וינענכטכור וכולם מצאנו
 טעמה לענינים טעמרא טס הזמן עצמו חן טעמל וכתבים ובעעדים
 עקרא טס הזכח חן טעמל אסרו חן בעבורים אעפ טעמוסיפס
 צאן חן ונחמר לענין הפעלה חמון חונג אוליס וטוהים
 וחוננים וחוננים חונה החון ועל כל פעם צריך לרעה אס טוהה טס
 חלקים מן מורי הטמף או בהסכמה טאס על חלק אחר מוטמס
 הטס והטאר הם בהטולה מצר הלטון או טהס על פי הקון המצבר
 במה להיות טס הוריס ואיחפטר לנער טעם חמון טקרא
 חן מעקון הלטון מפב כיש ומעט אחרים מקודטים ואינס
 טקראים בטס חן והלא חין כל הטלמים טקראים בטס חן צר
 ורע כון ייס הרושה וטעינה עלה ולא על הקרבן כי הקרבן הוא טלמים
 אטר יקרא בטס חן והלא חין כל הטלמים טקראים בטס חן צר
 ורע טאין הענין והטעם כי אס על טס הפעלה על כן יקרא

מטעם כן
 טעם לי

מטעם כן
 חונ כן
 חונקא טע
 חונ קין
 חונ קין
 חונ קין
 חונ קין

חונ
 חונ

היום טעם חן ועם חקרן טעם^ה ועל כן תקרא גם הפסח חן על טעם
 שהוא כרין השלמים כאשר אמר זמח חן הפסח ואמר ולא יליך חלב תשית לך ולעשים כן
 תבשר כקר וואולס בעעם עשינה נחלקו המפרטים כחם חומרים
 טעמיה הליטה אל המקדש שהיא החנינה וזה לא יתכן כי מרד
 טעם אובלים וטוהים וחוננים וחכמים עה פירטוהו ענין סבוכ
 והקפה מלטון חן וזהו האמת אכן החלוקה נפלה בענין הסבוכ
 לאיזה דבר יהיה אם סביב ירושלים או סביב המקדש או סביב
 המזבח והאמת בעולם הוא סביב המעבד דין מה ואסובבה את
 מונחך ולטעם זה הסבוכ היו סוככים בעמח לא היה לך קרבן
 וכל זה לא היה כאם היה לטעם שמחה ועל זה תקרא הקרבן טעמו
 טעם חן ואם כן הוכח על מען חן וכן חלקים קהיה הקריאה טעם
 חן מתקון המדבר סגוה אעפ שהעקר הוא לענין הפעולה והוא
 מתקון הלשון קריאה הטעם אינו כן מתקון המדבר בעה כן לא
 יקרא טעם כל סבוכ לקיוה דבר שיהיה חונן ואולם
 הקרבן הוא זמח השלמים כי בעם קהיה השמחה היות אובלים
 וטוהים וחוננים ובעלי הקלה אמרו טעם חן וכן טר היו
 מרקדין ומטפחין והרעג נטה להיות הליטה עלידי סבוכ
 טל זה לאופן שמחה כאשר אמר ושמחה בחן הפך זה טעם
 והפנה חגבם לחל והטעם כל מטוטה חנה חרטה והנה התן
 הוא וולג המוסף כי העלה לא הקרא חן אכן השלמים הם
 הנקראים חן וצריך להיותם נעשים בטעמי ימים כי כן טעם
 טעמי ימים החן ושאר והחן טעמי ימים ושאר
 כמנהל על היום האטון והיה היום הזה לבס לעכרון והנה
 אוקה חן ליש ושאר על היום האחון טעמי ימים האכל מצות

גלים כן

הנה יתן
עמוס
הוטע

הנה
שאר
כאן

ויום הטבעי חג לילי . ולריך להיות שנים תצנה ככל שבעה
 הימים בחיוב לא לפי דעת האומרים כי החינה ביום הראשון
 אבל שאר הימים ראויים הם לחינה והם הטלומין ליום הראשון
 ואין מאמרם נכון על שם הימים הטלומין ליום ראשון אלא
 לכל אחד החינה תהיה מחוייבת לו ששאל שבעת ימים תחג
 ולערך אלא שהם אומרים בל ימים ימי סוכה על שם הימים
 הטלומין לראשון וגם כן שמים ואם כן למה תקרא גם השבעת
 וכן אומרים בטעם ימים אחר חג הטבעי ולמה לא קראם
 הכונן תרברייהם בטבעי ימי מלה ושבעת ימי סוכה . ואם
 רואה שאין דיעה חכמי הקראים חלוקות בשני החגים
 מפני שאומרים השחיטה במעש . ואם החינה היא זכיחה
 נמצא שהיו שוחטים במעש שהרי החולקים טועים לקראים
 בשביל שאלמי חג טבעי להזכיר השחיטה במעש כל שכן מן הא
 החינה . על כן אומרים כי החינה היא ההליכה אל המקדש
 ובעבור שלא יעשה חלול כמעש יהא הטעם לחון בשביל
 המעש ומהם אומרים טעמו הסנוכ כמקדש או במעבר
 על ידי שירים והשבח והאלוהים ראויים כמעש
 ומהם אומרים שהחג נאמר בשביל המוסף וזה לא יתכן ט
 כעסף המעש הוא עלה וחטאת ואשתנו מלאנו שנקרא הפסח
 חג שהוא דומה לשלמים ואין יתכן להיות השלה והחטאת ואם
 החינה היא שלמים . ויש המאנוה כי אחרי שנקרא הזבח חג
 מכלל שהוא מעשוי החג ואם נאמר שלא היו שוחטים
 במעש אלא היו שוחטים קודם המעש והם נאמרים
 שני ימים ולילה אחר וזאת היא החינה . הנה אם הקרה

שם החינה
 שם החינה

להיות קורס המועד שבת איך היה קינה המועד ואם יאמר
טוב הכתוב על הרוב הנה חן טבעוה לפי דגנו טנופל ביום
ראטון הדייר ואם לא היו טוחטים חנינה כמושר ועד קורס
המושר איא פטר טהוא יוס טפח א"כ מה טעם ועשיה חן
טבעוה לי"ג אלהיך . על כן צריך לומר טהחנינה היא על דק
מצוה כמו טלמי חן טבעוה ועשיה כמושר . ואין מזה הדר
לטהוט כמושר כי איא פטר להקיש כמה טהוא על צד החיוב
למה טהוא על צד הרטוה והכתוב אומר ויאכלו את המועד
וטעמו אהנתי המועד .

הע' י"ז

ד"ה

פ"ק
הדבר בחמץ מצאנו טלטה טמוה טאור חמץ
מחמצה וטלטה חלקים בעשיגס טטס טאור
הוא מוסכס לרוב טאינו ראוי לאכילה אלא מחמצן ב אה
השסה על כן לאהמצא בטל עלי טהזהיר עליו טאכילה כי אינו
ראוי לאכילה . וטס חמץ הוא דבר טנוה . לאכילה כגון לחס חמץ
ומחמצה טס טמר להטבוט חמץ כגון טטר המדי וכיוצא בו
וגם האטס אחר . וטזה האוהה בד דרכס ככל ימצא טטמר
טבעי מים טאור לא ימצא כבהכס . וכל יראה טטמר ולא ירא
לך חמץ ולא יראה לך טאור ככל צבולך . וטלא יחל חמץ טמ
ולא יחל חמץ . וטלא טחל חמץ טטמר לא יחל עליו חמץ
כ מחמצה לא יחלו . ואם הטאור הזהר ככל ימצא וכל יראה
והמחמצה כלא יחל . ויט להבין כי לא דבר הכתוב בזה התקון
אלא להקיש מנה לנה ככל האוהרוה טאס דבר הטוה לטאור
וחמץ ככל יראה הוא הדין להקיש החמץ ככל ימצא והטאור כלא
יחל . והדבר הטוה בטאור וחמץ ככל יראה הוא הדין להקיש החמץ

ט"ז
ט"ח
ט"ט
כ"א
כ"ב

בכל ימצא בין חמץ ומחמצת בלא האכל הוא הדין לדין על המחמצת
בכל ימצא על יראה ויש להקטור יחור מחמה סל טבער מיס טאל
ימצא כיה טעמולא יראה לך שאור שאם לא ייהיה בעל לא יראה
ואם נסכס לרעה החומר כי טעם אומרו בעיניכם כמו בל ובל
וכא טעם בעיניכם כמו לא יהיה לך בבק שאינו של דרך הסנה ייע
אומר כי על כן חמץ לא יראה אחר לא ימצא לחייב טעם לחיין וקטול
הוא חרץ יטול ככלה וכן לנה לוקח המקום שהוא ברשותי ואם
שאמר שהכית חלוק כן הן בעל שאמר שהזהיר להמצא בעיניכם בין שאמר
בין גלה ועל הכול שלא יראה ואם טעם ישיבו טיהיה טעמן כן בעל ולא
יהיה נראה מפני שאמר ולא יראה לך שאור כל ובל לך עבולתה הן
יעבור להיות טאה ויעבור כיה כי אחר עבול הן לקחת ואמר
החכם כב יוסף נה כי לא יכשר שנקח אומר כי החמור הוא טוב טעם
אומר ולא טעה הקל ומה טעם אומר כי לא יעבור הכת טאל הסכה
אין לא יעבור להמצא שאור בכל מקום בין בבית בין טאל טבית ועל
כן אמר בעיניכם משה טעם טעם האחד טיהיה רצונו כיר
ממנו והטעם לחיוב על שהוא ברשות ויהיה כולל בין מה שהוא
כבית בין שהוא כן בעל ואולם אינו הקט טעם טעם שאמר
לא ימצא בבית ושאמר שאור כן בעל שאמר לא יראה בבית ושאמר
לא יראה כן בעל ולמה אינו הקט טעם טעם כולל אה לא יראה
וחין לא יראה כולל אה לא ימצא אבל החובה לא יראה כן בעל
טקנים מתחייבים עליהם כל עוב חין ידונו במקט ומאל טאל
יראה חמץ בפסח ואולם אינם טעמים טיהיה חמץ נמצא בעיני
על כן שאמר ולא יראה לך שאור ואולם חמץ טל בני אדם ימצא חמץ
יראה היהיה טה חמה האסור אם לא ובעהק אמרו כי כיה שאמר הכת

סל
סל
לח
לח

ומה שאמר לנה יקח חמץ
לוק לא ימצא ולא יראה בבית
לא ימצא ולא יראה כן בעל
ולוק

לח
לח

לא יראה כיון שאמר לך שלך איך חזקה של הקדש ושל אחרים אהה דואה
 והקדשו מן לא יראה לא ימצא מן זה טורח טאור השומר בניה וטאור
 הטאור בגבל והאמה הפך כוונתם טהם חצרו מלך עם מלך חסן
 והאמר טהח מתנה עם מלך יראה והחכם ז' יוסף נה הוציא טעם מדייק
 האטון ואמר כי מה טאמר הכתוב לא ימצא ולא יראה לא עשה על חלני
 כי אין ל' לני שנשוכ עליו ש' ט' פ' פ' עליו מעורבשה ומעור' לא עשה
 כמו טאמר לא עשה כל מלאכה ולא מאמר מאלו טעם המאמרים מספיק
 לעמו על מן יספיק מאמר כל מלאכה לא עשה טהם במקום לא עשה
 אבל מאמר לא ימצא ולא יראה לא עשה אהה על גלויים טמאמר ולא
 יראה מלאכה יראה ל' זכוק וחינו על גלוי כי חס ההליכה והכיחה אלהיך
 וכן מאמר לא ימצא טאין חננת יכולים על ההמלאכה ש' טההיה ענינו
 לא ה' מלאכה ולא טעם יהיה כמו לא ימצא כן מעביר בגו עניו טאמר
 להעדר המלאכה טהיה מנין המאמרים טהלני טלהם אהדה
 והסר טכוננוי בטע לא רחיה כל טעמה טעעט הדון וכן טעם לא ימצא
 טאין אהנו יכולים על ההמלאכה ש' טהיה ענינו לא ה' מלאכה אלא יהיה
 טעם בטע לא ימצא כן מעביר בגו עניו טאמר לא עשה יר המלאכה וחס
 יהיו מנין המאמרים טהלני טלהם אהה והסר טלו ענוי כמו לא רח
 רחיה כל טעמה טעעט הדון וכן טעם לא ימצא כן מעביר טהעם
 בטעם הניים להמלאכה טלו טענינים טעטנו וכן נמי בטעם הניים
 להכין חמץ כן בעלני ועל זה נטער חמץ קני כמו טעעט חמץ טלני
 ולא נהיה חמץ לניים אה נטרוף החמץ טלניים כמו חמץ טלני
 טלא ימצא ולא יראה ויהיה דומה בטע לא יהיה לך אלהים אהנים על פני
 ואין טעם לני טפירט טכעט ע' טועט מקום אחר אבר לחכרון אה
 כל המקומות טלה בטע ולא עשה כל טעם חמץ חייב לטע

טהעם כול ענין אהה
 עשה מלאכה וכן אהה
 לא עשה כל
 מלאכה
 וכן

טעם י' ה'

חנה י'

ואסור לקבל חמץ של גוי על דרך פקדון או להפקד ישראל חמץ חזן
גוי ודענו לתור לקחת אחר הימים כמו שעשיתם הרבנים ומערימיין
ועם לא ימצא סובל לא תחמץ בצק ולא נמנה באפינתו שלא שאיר
חמץ אם נטמא לא יצא חוץ ספק הו' ומה שאמר רבנן מי
שאור לא ימצא בביתו בן שש שלפניו בן שהעברנו סן קיים בין טלקחו
אחרי על דרך טהרה - אלא כיה ישראל טמא הו' יאין אנו חייבים
בכשר החמץ מענו והוא מעה שיקבלנו עליו ומדין תהא הפט אחר
החמץ במבואות וכחורים לבדוק להוציאנו מכל גבול כל מה שהיה יכול
ביעור חמץ החמץ לטורפונתו וחוק טעם למי שאמר שיטלנו מכלו
כי מה טעם לא יראה ולא ימצא שטלנו ואמרו טע דברים שאינם
כטורטל אדם ושואן הסתב סאלוהם ברשות - ואלו הם בור בשוק
הרבים - וחמץ טעם טעם ואמרו ומה שאינו קמה הטורטל
ולא ימצא הכתוב לא יחייב עליו - החמץ שהוהיה עליו תהא היא
החזה מרעיס ושערים וסין אמר החכם כי ממה טיעשה
מלה ממוניעשה חמץ ומה טיעשה חמץ ממה יששה מלה -
והחכם ז' יוסף הקרקסאני נ' אמר כי הרבנים אמרו כי מענין
שיששה מהם חמץ - ואלו הם חטה וכוסמין ושענה ושבלת
טועל ושיפן וכדין אמר אדם יתנו להשאה מהם חמץ יששה
מהם מלה יך שאר הורשעים קמה טלקס אינו מחמץ כגון
דוחן ואורז וכגון פולים ושערים ואפנים אינם מחמוצים אלא
מסריחים - וכך אמרו כי מצינו דין חס לט אהרם בני פירוק
אינם מחמוצים - ולאוהשבינים אינם נורשים כי חס
אחרי הכתיבה

החובה כל ימצא וכל יראה הוא בטבע ימי מלה
פ'

מחמץ
מחמץ

טנחמר טעק ימים טאור לא ימצא בטרינס . מלוח יחבל אה טעג
 היכנס ולא יראה לך חכמן ולא יראה לך טאור בבל גבולך . זך
 טנחמ טעק ייבנה כיום ראטון טעמל אך ביום הראטון הטכיק טאור
 מטרינס . ואין הטועה טעמל חייב הטכיק ^{ביום} הראטון לבר
 ולא בטאור הימים סין היצא פב פרט מעל טהר בבל הימים
 אמר טעק ימים טאור לא ימצא . ועד לפי כטמע הכרע
 טאור אן אך ביום הראטון הטכיק מראה כי כיום הראטון יהיה
 כמלא ועל כן יטעקו המעטות והלא הטעב אמר טעק ימים טאור
 לא ימצא ואמר לא הימח על חכמן דם זנחי וטחיטת הפסח כטוא הטמ
 מעל ר טכיק חכמן יהיה קודם על כן כחלקן רישת החכנים .
 טעלי הקלה אמרו טעמל אך ביום הראטון ביום הקודם לזאכונע ^{עטר}
 העלה כימה הוא הטל להסניל יום אחר מעל טעק ימי כלה בישור
 חכמן אם יהיה טעם בטכיק בישור חכמן עטין הטכיק כלם
 כאחר בטוע על כן כחמ לומר טיום הראטון הוא יום ילד ופירטו
 עטין הטכיק טעמן מעטל שלא יהיה כולל אה הו ועטוהו עטין
 כטול יהטעם ביום ילד עדיין כטחמ כטאור קודם טעק טכיעה
 טעטע טכיעה אמור החממן מן הרה כטו דעגם כמק טחיט
 הפסח מן כטמר לא טחמ על חכמן דם זנחי וכישור החממן
 יהיה כטע אמורו טמתייב בטריפה טעמל לא ימצא . אל
 קודם זה הער יהיה מעט אך ביום הראטון הטכיק המעט
 כטחמ כטאור לטול מלכו טעמל טעמל טעמל הטכיק לא טעמ
 טכיק ונחייכו לברוק כיום ילד טכדיק החממן כיום ילד חייבוהו
 כטרי ספריס אל כטחמ טעק טכיעה חין כטולו כטול טודה
 הוא אמור כטחמ וחינו כטאור וטחמנו טעמל עליהם טאור חמ

בראותו מה טעם לא ימלא חשפיהם אומרים כי חשפיהם אינו
 בראותו חכמה שזהו כחשמו ואלו דברים בגלים ואלו שהטב
 לא ימלאנה טעמו עשייה שהיא מורה בעולו לבד וזהו החכם
 רב אהרן נבביא שאל מלך טביה נכמה עינים טהרה
 נמלאה לעיני העקק הדבר ממוקם למוקם כמו ייטבנות אור
 הסוסים ובעדר העינין לקבץ אך ביום הראשון תצטרף טעמו
 מבנים ועמידה מדבר סלחיתגלה וכיום הטביע הטבות
 וטוהיקק האיטמרכורו וישנה טלטה האטמים ואמעם לפי
 יעב אל האטמים טמפרטים איות עיני בעול מהטעם לאמו
 לא ימלא ומהטעם לומר מבנים ואם יפרט מלך ביקר טורד
 מה טעם לא ימלא בבנים וכיון שהא בל אין ראות עליו עור
 דער כוונתם להקיש הנה מן הבול והנבל מן הכיה וכל טרף
 טרעם ביקר מעט והנכון לפרט מלך טביה טעמו ביער חמק
 ומה טעם אך ביום הראשון והלא החמק לא יהיה נבלא ביום הראש
 הראשון שהסך אמר לא תצחט על חמק דם ונחי שחיתרפסח
 מעחלה טו ולרץ להיות ביער החמק קודם הכנס יום טו ועור
 שאומר טבע ימים טאור לא ימלא בבנים והוא מעחלה ה' ז'
 על כן יט לפסוק כי ביער חמק בעלם יום י' ועליו אמר אך ביום
 הראשון הטבנה טאור מבנים ונעזר בזה החכם ל' יוסף
 נב טאור כי ה' הידיעה מורי עה ליום י' טקדס זכרו ומה טאמר
 מיום הראשון הוא ר' יום טו וזה אינו פטט נכון אך על לחק אטו
 נלחן החכם ל' יוסף נב יט לעזר כוונתו ממלה אך טיהיה טעם
 הולא חמק הנלל פרט כי כיון טאמר טבע ימים מלך חמק
 חייבו טאלו הימים מבלל שחיהמים חס ברטות ורע להורות

מלך טביה

מלך טביה

כי קודם יום טו' חיוב לשער החמץ והטעם טיפוח כי ביום בטעם
 קודם מאשר פירש החכם רבי אהרן ג"כ . ואני אומר הבית בטעם
 קיחב כמו ויהי טהור יהוה וכו' ביריחו טעמו קרוב ליריחו וטעם
 אך ביום הראשון טעמו רובה ליום הראשון הטעמו שאור מצרים
 מפני ששער לומר אחרי כן טעמו ימים שאור לא ימצא בגיכס
 וכישר החמץ יחייב מדין תורה ביום י"ד . ויש חכמים שהביאו
 לו דמיון וישנו ביום הטעם שאמר בן עזרא לא יכלא יום הטעם
 אלא והמלאכה משמנה וכן יכלא אלהים ביום הטעם שלוני משל
 אינו כעשה וכן הטעם אך ביום הראשון הטעם שאור מצרים
 שלא יכלא יום הראשון אלא והשאור מטעם כן פירש החכם ליוסף
 הקב"ה א"כ ג"כ וכל אשר משלו הפירותים זה המצמר משה לשון
 כישר חמץ טרם יום טו' שהוא יום י"ד . חמץ יטראל ומצטעק על
 סידים וקביהם ומעב טוב הוא בהעקק עליהם דונאחר דור
 כי מחיוב התורה אינו נחם להטעם החמץ ואם נטעם חמץ
 ואחר ה' ימים נמצא אינו באסור להחל טהור לא טהור בהטעם
 אלא בזמן ה' ימים מפני שהטעם חמץ הטעם שאור מצרים
 כי כל אונל חמץ ועל האכלה ורצונו להעביר חמץ מרשותו וטעמו
 אם נטעם אינו טהור ואם נמצא אחר הפסח יהא ריב כרין הרכהם
 חמץ טהור . חמץ אם נטעם למחלה אסור להחל . מה ששטים
 מלבן הקדים וקון הספרים וכל שביי הדבק שאינו שמור לאכלה
 ופסד מצטעק חמץ החמץ שבי לקיימו בפסח שהטעם לא עלל עלה
 להטעם אלא מה שטעמו לאכלה מאשר אמר אך ביום הראשון
 הטעם שאור מצרים טהור חמץ ועל האכלה . לא ששטה
 הסע נה אלא על החמץ לר טעמו טהור חמץ ונכונה אכל

בלא ימצא וכל יראה חייב מלקוח ובעה"ק אמרו אם החמיצו ב' ימים לוקה חבל שאר לומקודס לכן אינו לוקה מצו שלא שאר מעשה והרימה מהם כי האוכל העזוב חמץ אינו חייב כהנהגה וכלא התוכן אומר כי כל אוכל מחמץ ועבירה

פרק חמץ הסתוב טעם ימים מצות תחבולו . ושומר ועמך

חת המצות . והמצה שנינה הלך טלח בא לירי חמוץ ומלמד הסתוב כי המצות ישאו מבין חמץ ישא חמץ לא טרודם לנו הביאור : והחם ר' עמ"ג אמר כי מצה שאמר להם שני לא חייב לשאור כי אם מטעמים שטעמו מאל השנים וכן לא אור כי טעם להם שניט לוכשמע אחר ועד אמר טרופה הכלה בין העבים מוחמץ בעבב האלו מצות ואולם טעם זה המלמד על האוכלת לא על החפייה אבל החפייה חפצו טרופה קודמת : ועד חמץ כי המצה אמר העשה כאמורה עם הפסח העשה טעם על האט ולא לחפה בקור כדק אליאט והלא התנו חמץ ויאפגאח הלך אמר הוצאו ממלחים שו"ת מצות ואינו מוכניו על המצה אמר אכלו עמה הפסח וכל זה תוך התנו כי כשיצא כדק לא היו להם תנורים ושאוהו על האט שאבות מצות ואינו מוכניו על המצה אמר אכלו עמה הפסח . ולא נמצא שאמר שיחייבו להו כן לדורות כי כבר ביארנו לא נחייבה אטלה המצות בעבור שהקה אלא בעצה היה עליהם כדי שלא יהיו מהמהמהים ויעבור לשאות כהנו ויעבור לשאותו שנות מצות . ואולם בעבור טקרא לחם שני טלוקו המפרטים מהם אומרים שהמצה מאל הסבים שכלי שנים אולים לחם מצה בע שיוזמן מצו דעבב . ומהם אומרים שהיא

טלח יב

חמץ

כא"ל

לחם

לחם שני לפי החמץ שהוא חוקי ומהם אומרים טקרא כן על טעם
 שהוא מעשה קוף ומזיקו ויש לפרט בו טעם אחר טקרא לחם
 שני הפך החמץ שהוא מרגוסף אבל המלצה אינו מוסיף בשישנו
 וכל זה כעבור שהיו מצהרים לצאת כל הז' ימים על כן אמר טעם
 ימים הוא מלצה לחם שני כי בחפזון יצא מצהרים והטעם
 טביל למהר לא החזירו לחמץ על כן שהוא עליו על כן טקרא
 לחם שני שאינו מוסיף לבעליו דבר והש' על זה שהוא טעם שני
 טעם בקרה ומה שאמר וטמיה אר המלצה טעמו טלח יבואו לירי
 חמץ והנכון טעמו וטמיה אר המלצה והש' אר חמץ המלצה
 הטמור טעם ימים אבל האוהה טלח יבואו לירי חמץ על כל
 צד ופנה כי החמץ מוליד חמץ מעט אחר שג' אלא מעלות
 אור למהר באפייתו וחכמי הורבנים טגנו סכום כמה ילוט
 טחא טישור מן בצים וטליט וטישור השמים וזה לא יניק
 לנו טחם ישורו רבים וימהרו וילוטו ויחילו באפייה אין חמץ
 בין ככל מעט והואיל וחייב כהן יט על אכילה חמץ על כן צדק
 להזהר ביותר ואין טעם במאמר ויטא העם אר בצקן טרם יח
 ט' אטם טק העלה כי גורטו מבעלים ולא יכלו למהמהר אפיה
 המלצה ועם לזה לא חמץ והניד טזה היה על דרך הכרח מפני
 שהיו טחוצים לצאת וכל המצודה הייתה מעוכה טעלה על אכילה
 המלצה ואכיל לבעט הנכור אר יום צאתך מאונק מצרים לעלך
 הלהור במוטאמר כי בחפזון יצא מאונק מצרים אסור
 לשאור חמץ מפרים טרויים במים וצ' כיס הכלים טשטי
 טחם המלצה הצנעמן החמץ וצ' לזוט אר המלצה במים
 צונן מרגוקים וכל מטאקים שבר ולא במי ים המלח ואסור

ימים אחרים שהם לחם האוהים
 טעם שני כדרך טעם שני כדרך
 טי

כמו שאמר לא רחל עליו חמץ
 עכ' אנו מזהרים טלח טחור הקצק
 לבוא לירי חמץ
 על כל
 צד

לבעל חטים או חיפור בעים או לביבוב או קמח או סלה לאלו
נחסור אבל מצה חטיה שבר לבעל. אכילה המצה חיוב ככל ו
הנמים כאשר אמר טבעה ימים האכל עליו מצות לחם שני
ט בחפזין יצאה מארץ מצרים ושלל שלק טמרו למען הזכור
את יום צאתך מארץ מצרים והאזנו ג' כלחם שני וכל זה מורה
לחיוב אכילה המצות בכל הטבע ט כל מקום אשר עלה הכת
מורה על חיובו. והסמניך החן עליו באמרו חן המצות כמעט
שהסמניך חן הסוכות לסוכות וישיבת הסוכה חוב כל טבעה
הוא הדין לאכילת המצות בכל טבע ואמר ושמעתי את המצות
כיוצא בו ושמעתי את הטעם מה זה על צד החיוב אף זה על
צד החיוב. ועומר טבע ימים האכל מצות אשר צינתך
ומן שני ענין הצווי להורות על ענין האכילה. והטעם בלשון
צווי טעם שלבטור דאזה וייה להרצ כגון ונתת ואכלת אשר
צינתך ויטוב על האכילה אשר היא חובה. הטיבו החכמים
עליהם הטובים שמשנה צויתך אינו שעה חוזר רק על אכילת
בטעם ולא כוונת הטעם. ויט' לומר שחוזר על מאמר ונחת
ואל לאכול הבשר על ידי הזכיחה שהיא חטיה. יט' אכלו טעמו
תבוא ואכלה. ואולם רבנו יוסף נ"ד קדק בענין שכלו והנה
קוטט דברי אמת במעט טעמן מדין החקיקה של חיוב אכילה
המצות בטבע ימי הססח טאמר ט כל צווי ממטעם הלשון
מורה על חיוב אכן כל לשון צווי אשר לא יורה לחיוב לא יצא
מטעם ענינים אם מטעם טיהיה קודם לבעות לא תעשה
ומטעם טחצה להודיר מורה מה שהוא מעקר בלשון צווי כגון
ויצו י' אלהים את האדם לאמר מכל עץ הגן אכול האכל

ומעט

העבוד

ומען הדעת טוב ורע לא תכל ממנו ונתן שם ^{שם} שם ימים
 ושם כל מלאכת והוא מקודש למצות לא תעשה ואם כן לא יבוא
 הצני על ההר אלא בעבור שצריך להזהר והטעם הטעם טיב
 לטון עני ויהיה ענינו הרב הוא מה שהיה קודם לכן מעט מען
 הטבל שחיתה הנהפכה וקנין העברים ואולם על שני החלק
 אין אחד מהם קיים כזה המקום שלא בא אחרי צוני אכילה
 המצות אזהרה שיאמר טבע ימים תכל מצות וכוס הטעם
 לא תכל מצות ושם שלא היה מעט מען הטבל לחול מצות כאלו טבע הימני
 וצוה הרבה והרבה ובענין שחין מן הדין להר אכילתו הו' ימים דבכין
 שהוא כהר מן הדעת הוא הדין על אכילה המצות לא לחייב מכלל שחין
 המצות חייב בו הימים ואין הטעם של היום יחייב מאכילתו
 אלא דרך שהיא רצו' והמצות חייב לטהור ולטמא למען
 ולשל בחלוק הפסח שאין ראוי לאכלו אלא טהור ובעל מחד
 ואכל המצות חובב כל זמן וכל מקום טעם כל מעט כפי
 תכלו מצות ומה שאמרנו טעם טעם המצות בטעם הימני
 טור ואינו חובה מפני שכתוב אחר אומר טעם ימים תכל
 מצות וכתוב אחר אומר טעם ימים תכל מצות וטעם הטעם
 עלה לך אלהיך והנה כגו אחר מחייב כל ה' ונתן אחר מחייב
 בטעם הימים לכו מבחן דוטים ואומרים דבר שהיה בכל
 ויצא מן הכל לא יצא לומר על שצמי אלא לומר על הכל כולו
 יום הטעם שהיה בכל החייב ויצא מכלל החייב לומר טעם
 טעם ימים הוא הדין והנה לומר לכל הימים אכל לילה האטו
 חובה טעם טעם המצות תכלו מצות וזה הפסוק דרשורו
 לטעם אחר כחמרים לא אומר טעם ימים תכל מצות אלא

בחלו הימים אם הוא
 הרב ומבחי טעם
 שלא אמר הכתוב
 ימים תכל מצות
 אלא

שם
 שם

להזכיר ששבעה מן היטן נעשה מן החרט בעבור ססוכרים
 כי מחרתאכר מחה יום טוב ואינו כן בעו שיהבאר אכלהו
 לסכור שמאמר וכיום הזקק עס טטה ימים ב"ו החכור
 והטעם בעו שאמלה המלצה חייב בשמתימים וכיום הטעם
 ואולם לא הביאו כראשו וחייב אמלה המלצה כו מצור החיוב
 אלא ללמד בדבר אחר טיי שיאמר ענה איך אלהין לא נעשה
 כל מלאכה כמעטייחד היום הראשון בפגולה באמת וכיום
 הראשון מקק כל מלאכה עבודה לא נעשו ואם טענה חייבור
 בלילה ראשון מוצאמר בעבד האכלו מצות הלא אומר שיום
 האחר ושניים לחדט בעבד טיהיה חיוב בעבד כ יהיה חיוב
 שיום האחר ושניים לחדט שאם לא היה אומר שיום האחר
 ושניים לחדט והיה אומר בעבד האכלו מצות לכו היינו אומר
 כיון שהיא חיוב כל טעם חמיס מה טעם לחייבו בעבד
 יום הראשון אומר בעבד האכלו מצות אלא אחרי שאמר ש
 יום האחר ושניים לחדט אין הכוונה אלא לחייבו בכל הטעם
 וכטם טכאור טהי הקצות כביאור החמץ טאמר ט כל אונל
 חמץ ובלה הטעם ההיא מיום הראשון שיום הטכיע
 בען טא בחיוב אמלה המלצה ואמר בעבד האכלו מצות
 שיום האחר ושניים לחדט בעבד והזכיר טהי הקצות
 ויש לפנע שאם אמלה המלצה חיוב כל הטעם הוא חוב
 מונחר לאכל כל יום מצוה בלא עה איזה ער מן הייס אכל
 באלו טהי הערים יהיה חיובו ע והעם באלו הו הימים
 אינו אסור משום חיוב אמלה המלצה אחר טחין הצום מעו
 שבע ואולם משום שהיא ימי שמחה והיה טאסאכר

וזמנו ערב מבח זה הפסוק
 נקטב עדי מוצר עדי יום
 האחר ושניים לחדט
 וטעם

וזמנו
 נקטב

בזמן קליה אומר והטבת כל מעוטתה חנה חרטה ושברה וכל מועבה
 והפכה תניבס אהל . אך כיון שהכטחיע במחמיר וחף גם וחר
 נהוגם באונן אויביהם לא מחסוהים ולא נעלהם לבלותם . ונאמר
 וטב יי אלהיך אה טכוק ויחמך על כן צריכים אהנו לקיים מצוה
 המה כ כפי היכולת למעלה מן היכולת . ועם מרדכי שאמר וצמו
 עלי טלטימיים לילה ויום אשר נראה שהוא בעך טכעב יכע מצה
 אין מבריה טחח אחר עבד ומן הפסח אחר טיט חיוב טכילתו
 ימים מצה . ויש מן החכמים אשר אמרו כי יטראלו עבדו
 מצה צולה והרבר היה טחוק אנוא אסרר אל הכלך ועלן טבדו
 נמצה טחיא קלה כנע סכט טפטיור . ומצאנו טה טעכ אומי יחד
 ומן אכילת המצות אשר הפסח באשר אמר ואלו אה הכטר טילה
 מה עלי אט מצוה על מרורים יאכלוהו והיא טעבדו טכילת הפסח
 יטלו ומן מר מיחד טילה הרטטון וחייב אכילת הפסח עם מצוה
 ומרורים עה כזמן קלות כשאין פסח טחייבו לאכול המצה עם
 המרור טילה הרטטון אטפ טאין פסח . ואולם המצה טה מוצק
 מיחרה עליו טטחמ טעכ האלו מצוה כפי טביאונט אהל על אכילת
 המרור אה טה מצוה מיחרה עליו אהל חיובו הטחי אכילת הפסח
 על מצוה ומרורים יאכלוהו ומן טעי פסח טט ושאין פסח טפל
 חיוב אכילתו מן המצה אהל מטטל היורשים חיוב אכילתו מטפ
 טיט לו עה מיחרה מטפ טמטונו המצריים אה אכילתו במצרים
 ואין טעם המרור ענין טגלי טארן אלא הוא קלוי על דבר טהוא
 חוזה כומעג עלן חיובו אכילתו כזמן קלות . טגלו יטראלו וקחין
 הוצה יציאה יטראלו מצוהים בלי טלו זכר ליצחק טטחמיר והוצה
 לטען כיום טהוא אומר טעבדו אה טעה יי לי טחית מצוהים

נניכ

טענה טמאה ומרור סדורים . ומלה לזכור חוג היום בזכרון טמא
 וזכור חר היום אשר יצאם ממצרים וטילה מצוה נוספת שחמ
 אל טעמים הוא לית להוציאם מארץ מצרים הוא הילה הזה
 לית טעמים אבל בני ישראל לדורותם והקמיד הטמיה לדורות
 לזכור טעמיו וטמיו העומים אשר על ידיהם הוציא את ישראל ממצרים
 להודות לשבח ולפאר טמיו הקבול . וארבע טמירות הונכרו
 לעלית את ישראל ממצרים טמיר טמור אהחדט האכזב ושאל
 וטמיתם את הכלות ונחמנו וזכור את היום אשר יצאם ממצרים
 וטמיר ליל טמירים הוא לית .

מח יב

פק

מטעם ימי מצה היום החמסון והיום הטכיש הו
 הזהיר חתוכ מעשייה בלחכה טממנוכיום הח
 החמסון מקק וביים הטכיש מקק יהיה לנס כל מלחכה לא יעשה
 נהם אך אשר יחל אל טמיו הוא לבדו יעשה לנס . וכמו שהזהיר
 בטכר טממנוכל בלחכה לא רעשו מן הזהיר טמושי ומה טמסור
 טמנו בלמה טכחחרנו הוא הדין כמושי חוק מלחכה אינל טהה
 הטמכ כמושי כחמרו אך אשר יחל אל טמיו הוא לבדו יעשה
 לנס . והטמכ החכים להרמיו המכנקט בעיין אסור היום
 כחמרו כל בלחכה לא יעשה נהם להרמיו אשר טעשה ואשר
 יעשה לנו כממחמנו טמיר ימים טעשה ביום הטכיש טמיר
 טכרנו . והע כמו טמסר אשר טעשה אטחנו ואשר יעשה
 לנו כן הקיר כמעשה האוכל מה טעשה אטחנו ואשר יעשה
 לנו כחמרו הוא לבדו יעשה לנס וטמיו הימים עצמם אמר כל
 מלחכה עבודה לא רעשו וטמנו וכיום הטכיש עלה לית אלה
 לא רעשה כל מלחכה . ועל אלו טמ הממחמרים לא הוציא מלחכה

ועל כן טס אמר כל
 מלחכה לא רעשו
 כמו בשפה טמט
 חלוד אסור אשר
 יעשה לנו

טממנו
 טממנו

אוכל לא יצא מן פנים אם טעמו טעמי מלאכה עבודה אים
כללים יורדמן כל מלאכה חן מדין הסכמה הלשון אם טיהיה
ידוע בטעמו חוש יודע מעשה מיוולתו אם טעמו טווי סכמה
הוריות כי אעפ שהיא מאמר כולל כמע כל מלאכה לא רשאה הט
הטוהו כמע כל מלאכה חן מטע טעל היום אשר טעמו כל מלאכה חן
וטעמו גכ כל מלאכה עבודה ומטע טחיא פגור לעבר סתיה ברבה
הטע טעמו טעמאמר כל מלאכה עבודה יצוק ביצקת כל מלאכה חן
ואם יטען טוען ומהלנו ביחא ההסכמה הוא ויהושל כל
מלאכה חן המבונן מה טעם לומר כל מלאכה עבודה ומה הכוונ
לוא ההסכמה תהא התעוזה מטע טהיה הטעב רוצה לומר
מועדים לאסור בהם מלאכות ולהתיר בהם מלאכות אבל הושל
במאמר כל מלאכה עבודה המבונן בו כדי לקצר הביאור וכל מקום
שיזכירו יהא הרצון נודע ואם טעמאמר כי מאמר כל מלאכה
עבודה המבונן בו כדי לקצר אינו פחור מן כל מלאכה חן כמע שהולא
מלאכה חן כל במאמר כל מלאכה הוא הדין להיות הרצון במאמר
כל מלאכה עבודה לומר חן אשר כיי טלח תעבור סתיה טכר
הטע יהע וקצרו הטל ואמעס לפי דעת החוכמה שמעשין
מאמר מלאכה עבודה יודע שהרצון חוק מעלאת חן כל טיהיה
ידוע בטעמו בטאר הלשונות יש מי שפירט שרצון עבין מלאכה
עבודה טעמו מלאכה טיש טה יצע ועלכן נסמעה מלאכה חן
עבודה כי מלאכה מלאכה תבוא סמעה ומוכה בעוה אחת
וחקום וחשקה חן מלאכה חן סמעה והלויס במלאכה מעכה
וחולס הטענה טלח טמאר במאמר טעמא עבודה מונה על יצע
סמאר הרחבה הביאור עבין טמר ועוד שמענה חן כל יצע

בו יצב ואיך יצא ממלאכת עבודה . והנה יט מלאכות שאין בהן
יגע ואין והם אסורים כמועד ומכין יבוא אסורס מדין הוה
שאר ענין מלאכת עבודה מוסל במה שיט לו יגע והלא מוד
שהוא כמחמר מונבל כל מלאכת עבודה הנה הוא נכלל במחמר
כל מלאכה לא יעשה בהם והוא עצמו המחמר בטביעי עליה
כאמרו וביום השביעי עליה לית אלהיך . ומהם אמרו שמלאכת
עבודה מוסכס על מלאכה שיט בה לקיחה בסף וכל זה בעבור
טראו כי הוציא הכתוב מלאכת אוכל מה שאין בה הטחנים כך
אומרים בעהק . והחכם רבי יוסף קאָנֶטֶט אומר אם כי יקפור
האדם בןו בעבור שאינו עשה על לקיחה בסף וכפי דעת
שאר המלאכות אשר להם חסרון כיס אשר הנה כל טכנולוגיה
ונו טענה ולא רחיק . ומה שמחמר מלאכת עבודה חזק במלאכה
שאין בהם יגיע . ויט להשיב ועל מלאכות שלא ישבהן יגיע
מעין אסורס כח טבועת שלא נוכרו טכרון ומלאכה בו . ואם
כן אינו מחמר עמר בפסו עם לא ירבץ שיהיה מרקון הלטו
אשר מעשהו יהיה נודע בזולת מפני כי כאשר אמר כל איך ואח
מאותו היום כל מלאכת עבודה ביום השביעי עצמו וביום השביעי
עלה לית אלהיך לא תעשה כל מלאכה . וכבר ידע מדין הטל
שאין הכדל בין אומרו כל מלאכה וכן אומרו מלאכה טמלה
כל מחוקק והנה כמו שאמרנו כי כל מלאכת עבודה כמו שאמרנו
כל מלאכה ויהיה מרקון הלטון נודע מעשהו בזולת הוא הדין טח
במחמר וביום השביעי עליה לית אלהיך לא תעשה כל מלאכה
וזה איחפאר מדין הלטון . ואולם החלק השני להיוה מחמר
מלאכת עבודה מרקון המעלה כהנה שיטוה מחמר כל מלאכה

שם שם

עבודה

עבודה כמו כל מלאכה אך מבוא סתיה ברובי השם הוא הדין לומר
 כן במחמיר לא תעשה מלאכה שמחמיר בעשה. והוא ידענו שדין ^{ההסכמה}
 המרייר היא להיות עם מושל. והנה אם שמר שמחמיר כל מלאכה
 עבירה מוסכס מן התורה הוסכס להועיל לטארי מעשים טיב
 בהם חסור מלאכה חוק מעשה אולם אבל מחמיר לא תעשה ^{עליו}
 הועיל ועלן איחפאר להיות מחמיר כל מלאכה ^{שם} בעקון התורה. אך
 החלק הטליטוי להיות קטיה התעשה בכל המחמירים לפי דעתהם
 וישועה נה הדבר טאה כי אין הטל בין אמרנו כל מלאכה ובין חומ'
 כל מלאכה עבירה. ובל צריך קטיה התעשה. ואין הטעם בחמה
 כל מלאכה אישעה בהם שטחלה חסר ואחריו מן התיר במחמיר
 אשר אך יחל לכל טפס אך הכוונה במחמיר כל מלאכה לא ישעה
 הכוונה חוק מעשה אולם ופטיח החתנו על כן חסר אך אשר
 יחל לכל טפס והוא הדין למחמיר למלאכה עבירה שרצונו כיה
 החסור חוק מעשה אולם וקצ קטר התעמי טבחה עלמה טקום
 במחמיר כל מלאכה לא ישעה בהם אך אשר יחל לכל טפס וחמה
 זה מבוא סתיה ברובי השם מפני כי פיק חלה מושגי יף חוק
 פיק החוט הזה. והדין הוא להיחזק רוטס ^{במחמיר}
 אשר צריך קטור התעשה ועלן החלוק ואמר כל מלאכה עבודה
 שיהיה המחמיר בזה אחר לומר כל מלאכה אך היעמבדילים
 בין המעשים טיט בהם היר מעשה חל ובין שטר וכפור וטל
 תעשה הדעה כי חפאר שמחמיר כל מלאכה עבירה מושל טפסו
 כלל המלאכה חוק ממחמיר ^{חול} על כן חסר בטביע שלה ליש חלוק לא
 תעשה כל מלאכה להעיר טהרען בו בחסרון קטר התעשה
 חסר ישוטרים שמחמיר אך אשר יחל לכל טפס אינו

פיק

עלם וכיוצא בם . . . ויש מי שפירט להשזור לזכר המלאכה אשר
אחריה האטלה וכו' הוצרך לומר אך אשר יחל לכל נפש הוא
לברוי עשה לכם . וידוע כלל מחמיר המוציא מן הכלל פרט
צריך להעמיד . אחר טיהור לו ממעלות הרשעי כגון כי אם אך בלתי
נולתי ובלשי רק . ואם בא למקומה שצריך ממעלות הרשעי וחיינו
כמוכ כמו וכיום הטברטע כנשים שיצא מכלל חסור כל מלאכה
לא תשנו . יט להטיב טוה אינו נכלל מחתכל מלאכה לא תשנו מ
מפני אמרו טטרימים העבור ושעיר למלאכה . והטעם שיה
אחריו שלא נהיה טס אחור' ביאור . והטעם שיהיה משגו מ
מהרה כמו כי אם לטארו הקרוב אליו טפרטס מכל עם ישראל
והרביע שיהיה ממנינו עלן פירטו החכמים טפסוק טחמיר
כלן נכד שרלכ ועל טעור לא יבוא אל מקדשי . לכן נבר אשר
בין שני ישראל כי אם הלויים שפירט ולא כל איש אחר כי אם
הלויים מפני שהלויים אינם נכללים נכלל על לב ועל טעור והע
אם נמוך כהרחה צוק המעט לא יהיה כדין היוצא מן הכלל
פרט מן כל מלאכה בעבור שיש רוב מלאכות בצוק המעט ומה
טעם אשר יחל לכל נפש ואי יצא זה משגו שניטע טחם ידלג
מן המלאכה אשר אחריה האטלה לשזור ג' מלאכות אחרות
דין לשזור כל מה שצריך ואם אי אפשר זה בעבור טחמיר אך אם
יחל אין לרלג מן המלאכה אשר אחריה האטלה כי אין ראיה
לשזור על צביל חכל הרען במעט אך אשר יחל לכל נפש המלא
המלאכה . אשר אחריה האטלה כי אין ראיה ואם כן מטעם
לומר טעור הוא לברוי עשה לכם ועלן הוצרכו החכמים לרר טעם
כו' . ויחמיר ר' לוי כ' יפרטל כי יצא פרט מן הכלל פעמים

שם יחוקל מ'ד

מהמנין רק על הפסח טעמיהיב להאכל כשרב טו מפני טעם חטא
 כמבשר טעמיהו והוא טעם מצרים טעמיהיב להאכל אל הטעם
 חל פסח דורות לזכרים הנקרים לבר והן אימר לכל טעם
 ועד טעם טע לחייב על חבלה הלילה חלה על אכילת היום ככלו
 ועד טעם היה לעשה חל טעם לבר חלה היו מבטלים טעמים
 הנה טעם יחטיהו והקדשים בטלו במידות ונדול מבול חלה כי
 הפסח לא טעמיהיב רק כלילה של יום והנה כולל טעם הימים טעמיהו
 כל מלמטה לא יעשה בהם אטר יאכל לכל טעם הוא לברוי יעשה
 אכס. ועוד טעמיהו חלויהו היום אינו מרמזו על התר החבלה
 כולא כח זה המאמר כי אם בטל טעמיהו לענין חמץ טעמיהו
 טעמיהו להם היום לא תמצאוהו טעם ויש מי טעם כי מאמר
 הוא לברוי יעשה לכן חין הטעם לבטל ולחכול כי אם טעמיהו שרוב
 ענינים טעמיהו כמו חמץ וטעם וזה אינו מרמזו רק על מי
 טעם רק מבטל יום טעם וזה לא יתכן חל הטעם מה טעמה
 בטל להכין טעם במאמר חתמור חתפן חתפן חתמור חתפן
 טעם הוא טעם במאמר הוא לברוי יעשה לכן טעם יום המועד
 מפני טעמיהו חיים ועוד טעם המאמר אינו מבטל על מי
 טעם הכין מבטל יום רק כולל. וכאמרו חתמור יאכל לכל טעם
 חין הטעם להטעם טעמיהו הוא לברוי יעשה לכן וחס
 להטן טעמיהו טעם מאמר לכן חלה אם הכין לעמנו חובל
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן

חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן
 חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן

חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן טעמיהו חתפן

ענין וכיוצא בם . ויש מי שפירט והשגות אבר המלאכה אשר
 אחריה האטלה וכו' הוצרך לומר אך אשר יחל לכל נפש הוא
 אברו יעשה לכם . וידוע לכל מחמיר המוציא מן הכלל פרט
 צריך להעמיד . אחר שיהיה לו ממלוא הגשמי כגון כי אם אך בלתי
 גולת ובלשי רק . ואם בא המקומות שצריך ממלוא התענוגות
 כדרכו כמעט וכיום הטברטע כעשים שיצא מכלל חסור כלמלאכה
 לא תעשו . יטלהטיב טוה אע"פ הכלל מלאכה לא תעשו מ
 מפני אמרו טטרימים תעבור ועשה למלאכה . והטעם שיהיה
 אחריו שלא נהיה טס אחר ציבור . והטעם שיהיה משה מ
 מהרה כמו כי אם אטרו הקרוב אליו טפרטס מכל עם ישראל
 והרביע שיהיה ממנינו עלן פירטו החכמים טפסוק טחמ
 כלן נכר שללכ ועל טזר לא יבוא אל מקדשי . אל כן נבר אשר
 טמך שני ישראל כי אם הלויים טפירט ולא כל איש אחר כי אם
 הלויים מפני טהלויים חייט טללים נטלל של לב ועל טזר והע
 אם נמוטך בהרחבת עוק המעט לא יהיה כדיון היוצא מן הכלל
 פרט מן כל מלאכה בעבור שיט רוב מלאכות בצורך המעט וכו'
 טעם אשר יחל לכל נפש ולא יצא זה מעט שניטט טחם ידלג
 מן המלאכה אשר אחריה האטלה לשגור ג' מלאכות אחרות
 דין לשגור כל מה שצריך ואם אי אפשר זה בעבור טחמך אך אם
 יחל אין לדלג מן המלאכה אשר אחריה האטלה כי אין חזיק
 לשגור על צביל הכל הרען במעמד אך אשר יחל לכל נפש המלאכה
 המלאכה א אשר אחריה האטלה כי אין לחיה ואם כן מטעם
 לומר שר הוא אברו יעשה לכם ועלן חזכו החכמים להרעם
 ביה . ויאמרו לו כי יפרטל ט יצא פרט מן הכלל פעמים

טו יחוקל מו

יהיה אחריו ופעמים יתחר הביאור כמקובלים הטעם כטע
שהוא טמור כטע, החושבים ויצא מן הכלל לא תעשה כלמלא
החומר כטע החושבים ושלכן חומר הוא לטע יעשה לכם
פן יראה שחפצו יצא חפצו אחר ולא הוציאו עקב חלא עכב
הביאור כי איחפצו לנו המעשה מן המעשה חלא והוא ידע
כל החפצים יטלו להם טעם במחמר הוא לטע יעשה לכם וחמו
כי הדבור כוננו אשר הוה עליו הטע וכזה כונן מעשה התורה
כמו הכפרנות והרצחה ^{החפצו} כו' שהוא לחזוק לטע חושיה
הטעם שמחמר הוא לטע והושל טעם יורק כלמה טעריך
במלאכה חוכל חלא המלאכה אשר אחריה החכילה לטע ועל
מן חומר הוא לטע טעם חק הכדיל בעשה חוכל מכלל המלאכה
שהמלאכה מינים ומחמר הוא לטע הושל טעם להתר עלמה
טעריך מלאכה ^{חוכל} חלא המלאכה אשר אחריה החכילה על כן
בעלי הקבלה שהתירו ההוצאה בעשות לרשות שאינה תלויה
בעשה חוכל עשו טעם כדיל ולא די שהתירו לעת מעשה
חוכל חלא ג' התירו טעם מעשה חוכל והטעם חומר
חק אשר יחל לכל טעם הוא לטע יעשה לכם והם עצמם
חומר שההוצאה בעשות לרשות הוא מאכות מלאכות. מה
טחמרו טעם כי לא טמור כמנוע מלאכות התלויות
במעשה חלא מלאכה אשר חס טעמה מנעב חין לה
הפסד במוש חכל מלאכה חוכל אשר חס טעמה מנעב
להפסד בעש מותר לשאור במוש ^י ומה נכח
יד החוקים על טעם וחוקים כיהטחיתה חס טעמה טעם
יוס מושד יעלה הפסד ובן טחיקה חכלם חכלים טחמה

ידיעת

וירענו כי אין גם הפסד דבר ולא חזיר הפסד כלל המלאכה אשר
 אחריה האכילה והנה מסור לרקד הקמתו לשחוק רבלין ואם כוונתו
 שהשחיטה מורה הנה חסיפה טעם הוקטה בשחיטה מהמורה
 שחמור הלחן ובקר יטחט להם ומלא להם אם אכלו דגן חיס יחס
 להם ומלא להם ואם השחיטה מורה גם החסיפה הויה מורה
 ואין טעם טעם משלמי חנן גם שהיו נשחטים עם הפסד
 שחמור ונחור פסח איך חלהך פחוק בקר שהשלמים היו נשחטים
 ביום יד ושחלים לטע ימים ולילה אחד ושלמי ת שנושא שהיו
 נשחטים בעצם המעשה הם שלמי מצוה ואין להקט מהם
 לשחיטה הרטות שהפסד לא חזיר כלל מלאכה אשר אחריה
 החטלה והיא הכסול וחולם השחיטה שקורמת קודם הכסול
 ישלח פנה הינה כן לטחוט לפטוט ולתח מה שאמר
 הסוכן הוא לבדו יעשה לפס החלטעם הכסול והחפייה מה שהוה
 נשכר להעשות ביום טעי שחמור אה אשר החפוחט ואה אשר
 הפסול ואסור לתקן מעשה מה שיחל בחול ואפילו בעבר שהפס
 אמר כל מלאכה לא יעשה סוס ואמר חך אשר יחל לכל נפש
 ומלת בהם מרפצטה למחמיר חך אשר יחל לכל נפש כעל לה
 להטור המעשה עצמו וחזיר מורה שיחל בחול עשהו לברחלה
 אסור להחל מה שאמרו בעק כל שאסור בעבר אסור מעשה
 בין שהוא דומה למלאכה כן שהוא מכיח לידי מלאכה בין מטוס
 ויחרו טעי דברים אסורים מטוס טבור הנה בחן המעשה
 שלא נוסר טס טבור לא שבר ולא שטרן מעין יחסרו ואם מטוס
 שנקראו מוקף הוא חולי המעשה נקרא מוקף אשר יתאר
 אסור לרקד הקמתו ואסור לשחוק רבלין ואסור לטחוט ואסור

שהוא טבור

לצוד ולא הותר כמעט אלא הטעם במכירתו הטעם לא יתכן אלא
 על ידי אש ואשף שלא נכתב הורח האש בביאור שהטעם לא יתכן אלא
 על ידי האש ואשף שלא הורה הנעשה האש ויש כמעט מן הכתוב שאם
 כל מלאכה לא יעשה בדם שזה המעשה כולל אשר עשה חטון
 ואשר יעשה מצוליה הוא הדין במאמר אך אשר יוכל לכל נפשו
 הוא לברו יעשה לפס .. ומה שהוא תלוי לענין המעשה אשר הוא
 נעשית מצוליה זהו הנעשה האש . ואולם הטוען כי הנעשה האש
 אינה נבלה בכל מלאכה וכשרה טהרה אזהרה עליה נראה
 דבריו בעליס כי הנעשה הוא מלאכה ואולם אם יצא בענין
 בראשית יצאה לעם נודע . והשאלה היתכן להדליק הנר במוע
 שלא לצורך המעשה ויש מה שהמציב כי אחר שהתיר מלאכה
 אולם ומלאכה אולם לא היה רק על ידי האש וקיום האש להקפיד
 לא תהיה רק על ידי הדלקת הנר ואפילו אם נתושל לאור הנר
 אין אכחש עברים כנה ואולם עם היות האש דולקת צריך
 גם להדלקת הנר לקן המעשה כי אי אפשר בחטך . אמנם
 להשתק הנר לצורך אחר חוץ מן המעשה או להדליק בנר אחר
 אין בו צורך מאכל כענין בית הכנסת אסור . ואסור לכבות הנר
 או האש כמעט שהיא מלאכה נראתה ולא לעשות ענין שמביא
 לכבות כענין להחמיר השמן אולם חטך האש הפרגל . ואם להדליק
 וכנה אין לחוש שכנה דינה שהנעשה להדליק . אכן הכונה שלא
 תהיה אש מצויה להדליק מנעבה היתכן להוציא האש בדרך שמו
 שמעולאין . ויש טוענים כי אי אפשר להוציא האש אפנים
 להדליק מאש אחר מצויה שהוצאת האש מלאכה נראתה
 ואולם יש לטעון כי אם יפול המעשה אחרי הטעם לפי דרכו

ויש
 מה שכתבתי

אֵיךְ יִהְיֶה הַדָּבָר וְאִם יִטְעַן לֹא נִשְׁלַח בְּמַעַשׂ . וְאִמְנֵם הַכְּתוּב
דָּבָר אַחֲרֵי הַרֹב . וְהַעֲנֶה בְּחַן שְׂבוּעָה טַלְפִּידָתָנוּ נִוְפֵל יִדְרִי
אַחַר הַטֵּבָר וְכִידוּעַ כִּפִּי שֶׁבִיא רַנְוִיט בּוֹ אַעֲשֶׂה אֹמֵל וְשֶׁבֶר לֹא
הָיָה הָאֵם מַלְוִיָּה וְאֵיךְ יִהְיֶה הַדָּבָר עַל־כֵּן הוֹכֵר חוֹ הַחֲכָמִים .
וַיֵּשׁ שְׁשׁוּעֵינֵם כִּי הָאֵם הִיָּה מַלְוִיָּה בְּמַקְדָּע וְשִׁמְעָה הִיוּ לִוְקָחִים
הָאֵם מִן הַמִּזְבֵּחַ לְצֹרֶךְ זִבְחֵי שְׁלָמִים טַעֲמִיִּים כִּי בִּזְמַן וְאֵלֶּפֶת
וְעַם הַהַשְׁלָמָה אִם הִיוּ לִוְקָחִים הָאֵם מִן הַמִּזְבֵּחַ זֶה לֹא יִהְיֶה יִקְ^{בַעֲרִי}
יִכְוֹנֵלֶם . וְהִלָּא הִרְבַּ מַעֲשֶׂה אֹמֵלֵינוּ כִּי אִם כִּלְלֵי שְׂכָל עַל־כֵּן
יִטְלַפְסוּק טִיבָעַר לְהוֹצִיא הָאֵם בְּמַעַשׂ וְאֹמֵל הוֹצֵאתָ לֹא תִהְיֶה
עַל־יְדֵי דְבָרִים אֲשֶׁר יִהְיֶה טַהֵם חֲלוּל הַמִּזְבֵּחַ כַּעֲשֶׂה לְהַכֹּת בְּטוֹר
מֵאֵבֶן וְכִיּוֹצֵא כִּי אֵל עַל־יְדֵי כֹלֵי זָךְ קָטָה וְכִיּוֹצֵא מַלְאָכָה מִיָּם
לְהַנִּיחַ כְּגוֹן עֵינֵי הַטַּמְעָשׂ שֶׁ שִׁיחֲזוֹר וְיִרְלֶךְ הַפְּטָאָה . טַעֲהָק
אֵיךְ לְהַסִּיד הַמִּזְבֵּחַ מִכָּל אֵלֵי הַתְּוֹאֵבוֹת וְאִפְלוּ אִם יִפְגֹּל הַמַּעַשׂ אַחֲרֵי
הַטֵּבָר בְּבֵר הַסִּיד מַעֲשֵׂי יָדָיִם הָאֵם בְּטַעֲרָה עַל־כֵּן אִם כִּי לְהַמְלֵא הָאֵם
בְּמַעַשׂ אֵלֶּה לְהַכְעִיר הָאֵם בְּמַעַשׂ מַלְוִיָּה וְכִידוּעַ כִּי חַן שְׂבוּעָה
אַחֲרֵי הַטֵּבָר כְּאֲשֶׁר יִתְפָּאֵר . יֵשׁ לְהַקְטוֹר שֶׁאִם לְמִדְּוָנוּ מִבְּחַ הַכֹּל
שֶׁלֹּא תִהְיֶה אֵלֶּה הַמְלָאָכָה אֲשֶׁר אַחֲרֶיהָ הַחֲכִילָה הַעֵה יֵשׁ מַלְאָכָה
שֶׁאֲחֲרֵיהֶן כְּגוֹן הַקְּטִיָּין מִיֵּשׁוּרֵי לֹוֹט דָּבָר מִן הַזֶּהָר שֶׁהוּא רַחֲוִיט
לְחִילָה כְּמַעַר שֶׁהוּא וְהַכֹּוֹת עֲבָדִים מִן קִפְּן . וַיֵּשׁ לְהַשִּׁיב
שֶׁהַכֹּוֹב לֹא הַטְּעִיר לְעֲשׂוֹר בְּחֵמָה הוּא לְבִי וַיִּשְׁעָה לְכַס אֵלֶּה עַל
הַמִּזְבֵּחַ שֶׁיֵּאֵל בְּחֵמָה אֵיךְ אֲשֶׁר יֵאֵל לֹא נִפְעַ . וְהַמַּעַס לְהַחֵל
לֹא יִהְיֶה חֲסֵר אֵלֶּה לְהַטְּעִירוֹ לְמַחֵל וְהוּא הַטְּשׁוֹל וְהַאֲפִיָּיה וְחֲלוּנָה
מִכְּמִיָּה כְּחֵמָה וְעַל־חֵמָה לְהֵינֵן לְהֵינֵן לֹו שֶׁהַכֹּוֹב קוֹרֵמָה לְרַע
אֲשֶׁר הוֹרֵב שֶׁהוּא הַטְּשׁוֹל וְהַאֲפִיָּיה כְּעַבְדֵּינֵן יֵאֵן בְּחֹק מַלְאָכָה

טעמו

וכן ימי האויר
לפי זמנו כל
שיקת ופיקוד
לפני וכן עתה

ועתה כעדה לך אחר ובעת ברוך . וכן לפי טאפעו והיה כיום
השנה והכינו טזה מעמיו של הלוקיטה ועל המעידה כי כן אמר
את אשר יביאו והחכמה כוללת כל מה שהכיוולת יתכן להיורד
מזמניו של הכנסול והאפייה אשר סברו אנשים כי הנהיב
את אשר האפן אפן ואת אשר הכסולו בשלול ואת כל העדק הנה
הניחו לבם למעמיה על הכקר מבולל שהכל לא נקטעל ואלך
יתכן להיורד מלה והטענו מעמיה לרבר אחר וסבה ידועה לקורא
דבריו וחולס מאמר לאין נכון לו הרמז בוממאמר אך אשר
יחל . ומה שלם עבר ולא חלש אינו נכון . ערה טבעה ק מבח
זה אשרו המוקצה ביום טוב ולא אשרוהו טעה כגון פיריות
העמדות לסחורה בטטה טהר ובעשד אס לא ייחדם לחיל
הס מוקצים . ועל פירענו טמאמר לאין נכון לו שלם היד
להם דבר טהיה לו הכנה אלה הכסול . והנה הטהיה לפי
דעם טעל הפירות לא יחל ואחר ישאל ויחל על צד הקטי
כי הם הנירו המכניה והקטיין טעעד ונחכולה אינם מעכרים
דמים אלא פורע אחרי כן ועל כל כיוול בזה טממר טברק טען
מזמה במזמה מאנו דעך אורי . ויש לדעת כי כלל המוש
טהם טני ימי הפסח הראטון והטכיע וחן טכועה ויים
קצוע וחן הסוכות וטמפע טלה אלו טטה הימים כלם כעיה
אחר בטכיה המלאכה והרר מעשה אובל . אעפ כהחכמי
חלקן בטבור טמלאו כיום קצוע טמאמר לאין נכון לו ט
שאלולי היה הרר לעשור מטעה אובל היה טטה מי טהיה
לו ולא היה אומר לאין נכון לו כי אילו היה מאמר וטלחו
מבור טעמו לעשים היה ראוי לומר לאין לו אלא כיון טטה

יחל ט

שאלמלא

טמאמר
טמאמר לאין

לאין נכון מכלל שהיא מרמזת לנו שלא צל ולא חפה מעשר יום כי איל
 מלא הדי בתורתנו לבעל מהטעם למחמיר לאין בען ואולם ביאורו
 שהעבד כפצו שהיה באש חרוט ומה שעשו שיראה בזמנו והבין
 ומהם שעשו לעשות אלו מלא ולא הבין ובעצמה הירח כופעו ונשאנו
 כל הכעך ולפי דעת אלו טעם ההכנה על החפיה והטעם מכלל
 והטעם שהחפיה היוחסונים כיום תרועה אכן היה ההר להם
 להוציא מעטות לרעות כיון שאמר ושלחו מעות ופסל חלוא
 החכמים להורות לכל זה מצח הרוק ואמרו שהי
 המצור שחמיר כל מלאכה עבודה לא תעשו שהוא כמעט כל מלאכה
 אך ושאר ג' כונה ביום תרועה כל מלאכה עבודה לא תעשו ודין
 שהיה מלאכה בהר וכיון שמלאו מחמיר לאין נכון טוה מראה
 אסור החפיה והטעם חלקו הימים למעלה ואומרים שחן פועל
 לכן לא תקרא בטעם שטרען לאופן הרע מעשה אובל בהר ולא תקרא
 יום תרועה שטרען אלא לאופן אסור מעשה אובל מכלל ששני ימי
 הפסח ותן טענות שלא נזכר בהם שטרען טההס הרע מעשה
 באסור וההוצאה מרעוה לרעות בהר אבל תרועה וחן סוכות
 ושמיני עוף תקראו שטרען מעשה אובל באסור אבל ההוצאה
 מרעוה לרעות בהר ואע"פ כנה טלקחודאיה מעברי עיני
 טסובלים פירושים להורות על דברי תורה וכיחזרו ע"ך שיהיה עבד
 במעו נאמר טעם השמעה טעם שטרען יהיה לחיוב והביא ביאורו
 עבד ושד שההוצאה מרעוה לרעות מעיין תהיה בהר והיא נבלה
 במחמיר כל מלאכה ואם יאמר כי הוא אינה במחמיר כל מלאכה
 אלא אסורה בטעם מחמיר טעם איש החמיר אם כן לא תהיה אסורה ביום
 כפז וכן לא יחזיק ואם הרע כן איחפאר שלא תהיה אסורה ביום כפז

חובל

ב
ט
נחסור

וזוהי תבט מהך תתק טעם
 שטרען חובה באסור מעשה
 חובל ולא טעם שטרען טעם
 של קור וביאורו

אם כן אסונה היא מעשה כל מלאכה לא תעשו ואם היא מעשה כמעשה
דין היה להוציאה מבבל כל מלאכה לא תעשו. וחולס מה שראוי לפסוק
שמעמע לאין עמן לו הוא מופעי לעשין ההכנה והזמין קודם המעש כדי
לאסור ולבטל והיה העלה כפי מספרנו מצד שהיה ראש חדש ולא מכן
מה שיהיה לו במועד לאסור לבטל. ומעמע ושלחו מעור עשנו כבר

ידע

טטבת בע חצר אחר מצט ב

מעתיקים לבית מצור ועל כן אמר

אמר ושלחו מעור בבה שלא יקרה

חילול וחולס העלה שלא נקראו ימי פסח הראשון ואם

ואחריו בשם שבתון וכן חן טבעת לומר יגע יודע מעור

שיקה מעשין מעור הטבת על כן לא נקראו ימי הפסח הראשון

ואחריו בשם שבתון וכן חן טבעת. ואין טעם לדבר האומר מייטאמ

כי על כן לא נקראו חן טבעת. ואין טעם לדבר מי

אמר כי על לא נקראו חן טבעת שבתון מטום שהיה

אחר הטבת ואין בו טבית מבלא סד וכמע שאין ה

הבדל בין שבת ובין כל מלאכה לא תעשו כן אין הבדל

בין שבתון וכן כל מלאכה שבוה לא תעשו. חולי של

מעש נקראו בשם מקק טממר אלה מעשי

יף מקראי קדש אשר נקראו אותם

במעשים ועמם אלה מעשי

יף

אשר נקראו אותם מקראי קדש להקרים אשה לייף גלה ומערה

זבת נסכים דבר יום ביומו. והואיל וחולי של מעש היום הראשון

ואחריו

והאחרון בהקרבת הקרבנות באחד מכלל כולם נקראים בשם
 מקרא קדש ואם שני הימים בשם מקרא קדש כאומרו וביום
 הראשון מקרא קדש וביום השני מקרא קדש והסג' לקריאתם
 בשם מק' בשבת המלאכה שלש קדושה מוצאנו ג' בשבת
 המלאכה באומרו ולקדש את יום השבת לשבת עשות בכול מלאכה
 והחכם ר' יוסף נ"ב ב"ה כי ב' הינם קוראין חולי המועד מק' ואם
 ראית דברי פוסק שלחם אשר ב"ה כי קוראים אותו בשם מק'
 קדש ימין הקראים יש קהלות שקוראים בהם על מען אלה
 מועדי' א' מקרא קדש ומהם הינם קוראים ונ"ל לא מוכני שאינם
 מסכימים כי הם אינם נקראים מקרא קדש שהרי הם אומרי' פסוק אלה
 מועדי' ה' אשר תקראו אותם מקרא קדש להקריב אלה לך שהומרי'
 פסוק אלה מועדי' א' מקרא קדש בשני הימים הראשון והאחרון הוא לה'
 להגדלה והודו החכמים ג' בהיסור מלאכות המרובות בחלי המועד
 של כד החומרה ולהבריה נוכח כן הפסוק ונראה לי לשאר בטונה
 ג' כיון שהמצוה יחד הימים בעבודת הקרבנות באמרו אלה מועדי'
 ה' אשר תקראו אותם מקרא קדש להקריב אלה לך מכלל אן ראש ע'
 עליו לעסק במלאכת אומנות לך שהמלאכה אמורה בהם אלה ה'
 העסק באומנות כדרך לעוסקים לשאר ימי החול הוא בהסנר ז' ז'

נשלם סדר חג המצות

נחל סדר חן הגשמת

פרק ראשון

הדבור בחתך השערים אשר כי
החלוקה רבה בין חמתי הנפשים

וכן חמתי הקדושים שאנו אומרים וחתך ענת טראטיה והם אומרי
חתך המושד וחתנם נבחר עטע דברים ספורים זה אהיה
לא יצוק אחד מעניהם ולא נח משלטה דרובם אם חסע שיבוא
לאחד מהם המופר וישאר האחר של או שלא יבוא לאחד מה
המופר חתנם יצוק האחד בפני בעול סוגרו במופר או שלא יבוא
המופר לאחד מהם לא בקיומו ולא בעתו חתנם ששין ואיה מהם
יהיה משעט כשקור יהיה הוא הלוק וחתנם הששין שאחתנו בוי
ול חתך הטבר חתם שלא נח חסד חתמה שהוא ענת טראטיה
מה נח המופר בעול סוגרו ול שאינו חתך המושד והוא כ
לא חתמו כלהטט טקרא המושד ענת ואם איך יובן לומר
ע חתך הטבר הוא חתך המושד וחולם קל מושדים טיט
נהם הרב חשעה אול חתמו טקראו טבטן ולא ענת והפר
גול יט בין ענת וכן טבטן סטר נבחר בעשין ענת וכמו שאט
עבדים לבאר וחסן איך נחל ע חתך טבר הוא חתך חס
טוב שר טלחו זה להטח רחיה טקרא המושד טבר והטח
הרחיה מטע דרובם מן הטע ומן הקט ומה טלקחו מן הקט
הוא מטע דרובם האחד מדין ציה טיה והטע מדין קל וחמ
ומה טהבטו מדין ציה טיה הוא אומרים טהטבר לא טקרא טע
טבר אלא מטוס טטרק מלחכה ואחרי טיט במושד טביר
מלחכה הוא הדין לקרא המושד בטע טבר וכבר הוטענו

שהטעם שיופך מן המושג שהמושג יט בזהר ישנה אינן נעטם
הוא נחמדי . והיחסור טלקה ציה טוק מטכר למושג . וזה טלקי
מדין קל וחומר מטעם השמיטה טקראר בטס טכר טכר
והיה טכר החק אומרים טחם טע פחורה הטענה מן המושג
טענה וקראר בטס טכר הדין לקראר המושג טכר טהו שרף
בטכר טלחכה . ויט להטיב טטכר טכר הטענה חייב טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
הגמחים טלה ומיך אפטר לקטל בין טע דברים טחיים בטללים
קכר מן אחר בקל וחומר . וכל אור טטס טכר הוחטם טלהוה
ואינו מן הטען טכר זה ידוע טחם יטכר החופ כיום אחר זולה
היום הוחט טקראר הטס יתע טכר לא יקרא טכר אכל יתע טקראר
הנה טס טכר כגן יום טכר כחטיה וקריחה יום ככר וקריחה
טכר הטענה אלו הם טחור החוק טלה נטחט כהם דף הטען
ועם היות טס טכר יט לו חלק מן הטען ואינו טנה טלה כחור
אלא כל אחר חלק לטכר טהטכר טקראר טכר לטכר הטס טכר
ט כו טכר וטכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
לטכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
האור טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר
טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר טכר

והיחסור
והיחסור

אייזפער להקט על הרוב טעם הרוב דומה מזה אחר לטעם האחר
 מן הלשון כי כמו שזה מושל בהסכמתו כן זה מושל בהסכמתו וכוונתו
 טעם האחר אינו צריך נוסף וצריך המוסכם מן הרוב אינו
 צריך נוסף וצריך וזהו אחר דומה לטעם המושל מן הלשון כי
 כמו שאייזפער להקט על טעם המושל מן הלשון מפי שאלך וישע
 למעט ולא יהיה לו חשד רק אייזפער להקט על טעם הרוב וחסק
 הדבר אין ראוי להקרא המושל טעם לא נהקט מן הטעם ולא נהקט
 מטעם הטעם והנה צאצאו אלה רשנו לית מושריים אית
 מלצר טעם יף הכלל מהמושריים לא יקראו טעם מושל
 אחר כי טעם טעם במושל הוא מושל מן הלשון אזה כי שיהיה
 טעם מוסכם מן הלשון יחזק ממש מושל חבל טעם מוסכם
 מן הלשון אין יענה ממש מושל ישר כי על המושל להגיד
 ה"ה הדיעה שלו ואחר טעם ה"ה הדיעה מזה לזכר הטעם נקרא
 קודם לכן טעם בהסכמת הרוב שחומר טעם הוא לית על מוטנה
 ואולם יש לנו מקום מיוחד ב בחלוק שחומר הרוב על הוכח
 כשיר, וטעם נצודים. ואולם זה שהביאו ראיה מן הכ"ט טעם
 המושל כטעם טעם זה טעם נצודים בהחזקתו וכי יענה הנטיה
 עולה מן טעמים טעם לית ופירא לו אה הטעם הפועל קדים
 ועשו הכהעם אה עולה ואה טעמים טעם יענה כיום הטעם
 ואייזפער טעם זה טעם נצודים מפי כי הרעיון אינו חק
 עולה טעמים ורוע טעמים לא ישנו בטעם ומכלל הוא יוס
 מושל יט להטיב הוא טעם טעם הוא טעם מן הרוב
 והסכמת טעם הרוב טעם אולם הרוב צריך סחלה
 להראות לנו טעם טעם מקום נקרא המושל טעם טעם ואל

טעם
 טעם

ואולם לא יחצא . ועם השלמה מאיזה כח אומר כי הוציא מוש
אם חפץ שהטלמים לא יעשו שבת הה גם טלמים לא יעשו במו
במוש ולא יזהר הרבה לעבור טלמים כי אם טלמי חלה כח
טביעה טכס טט כטבים חכ לחנה רב יהיה הוציאן אחר טכס
טלמי חלה טרי ונרצה . וטלמי טרי ונרצה לא יעשו במוש
הל . ישרו שהטלמים והשלה איכות אחר בשעיות ויהי טעם
לומר כחטו יעשו כיום העשר . ודין לחזור בפדור חורה הפט
כמה טלמיך לעוב הוציאן חלו ונה לא חצאנו שהוציר מקודם לך
אלא כטלמי טעור טלה כטע טעור והשלה אטור יקריב ^{הטעור}
לחן כיום הטעור . ואפטר לחור כטור ישלה כיום הטעור חור
לשעור השלה לכו ואם יטחטט כטלמי הקט העטיה טחור
ישלה אר טעור ואר טלמי ויהי חורר הוציאן טעור לכו כט
והנחור טחור שלרפס ונחורכס ואחר . כן חורר ואכלהס
טכ ואינן חורר של השלה . וחנעם זה טורן לחור מאמר טח
ישלה כיום הטעור חור של פריחת העשר זה טחור מקודם וכו'
הטכר יפטר וכיום החור יפטר . והער טח טחין הכרל כור
כין כרפח הנטיח וכין טעור העם כחוי החול רק כפחת הטעור
הקרים וטכ יחורו כטור ישלה כיום הטעור כפחת הטעור
ישו כהנח לא חורר מקודם לך הוציאן טעור כטעור כמוש
ער טיחורו כטור ישלה כיום הטעור טלמי ואם כן טעור טעור
טיקרא חורר טעור טעור חורר . ואלו הטלמי טמושי קרי
טעור יט לחפן מאיזה כח טעור טעור טעור חורר טעור חורר
יום טכ . אולם החורר טעור לחור טעור חורר
יום טכ לקרע ראוי העחוק עליהם חכ חל חקודם טכור

חורר

טעור חורר

נכרד מהעוון לחוט שלהם . וההחופשם עבדו להשר מהם
 להרע . אחת העבד מחה יום טוב ויהא להורו בשול כוונתו
 ואלו הם הירכס אשר הורו טמחה קטנה
פרק שני
 הוא מחה יום טוב . **אופן** אחד אמת
 טהרה אחר טבע ימים מצור החלו . וכה
 טעמי ימים החל מצור וחלוקה זה המחור מזה טענה מן הי
 היטן וטעם מן החור מכלל טעמו היו סופרים והוא מחה יום
 טוב וכבר פירשו שהם פירשו כי פירוש אחר והוציאו עלה מחמו
 טמחה החל מצור באותו רע טהרה ככלל יצא מן הכלל
 לא יצא למד על שמו אלא למד על הכלל כולו יצא . ומחמו
 פירשו זה הכוונה בו אמת טעמי ימים החל מצור כזה טקדים
 אשר שרבו . **אופן** שני כי זכר טעם טהרה וטעם טמחה
 ושיהיה זה **אופן** השני מושך חוב להורו החל זה חיי
 אמת הקט אמת כי אחריו טעמו מושך ומחטיב החשין
 אינו הוא בטעמו מושך חלוא המושך אחריו . **אופן** ג'
 אחרו כי הטעם אחר טעם טעמה כמשך יקרה **אופן** להורו
 יום המושך טעם . ואחר החיטים כמשך ייהיה המושך טעם
 הטעום . ועוד אינו חלוק אמת כי טעם טעמה חיים **אופן**
 החיטים יום כי אם חט והיה ראשונה כל אחר חט טעם החחמו
 ללא חט החלקים זה אינו כי ושר טמחה מחוריו טהרה
 טעם טמחה . **אופן** ד' כי הטעם אחר וצדו לך הפירוש
 יום זה החט **אופן** ה' הוא לא חטין הטעמה של כיה
 כי הוא חטין המושך . יטלטים כי חטין טעמה טעמה זה
 חטין החטים יום לפי הכריחה אינו בעתה העם להורו חטין

החוב **אופן** ה' אהרם להכרז אהר זנה יום יקרא חרל
זנה ימים וקרא עלה וכמו שהחול ביום ידוע כנה
עלה ביום ידוע חרל המעין . וגם זו הקטה מקולקלה שהחול אין
היום ר ידוע חרל המעין אלא על פי הירח שהרי כשם יהיה כר
ופעם יהיה אלא חרל עלה יהיה היום ידוע כחול טביעה המעין
לפי דגם שהיא מחה יום טוב ואין יוקט זה זנה . **אופן** של
אחרו טהרה לא הכתיב מחה יום פלוג אלא ביום
שיום ט מעשה א"כ מחה הטעם הוא מחה יום שהקדמנו הקרבן
זה מאמר חלום שדובר ידוע כי כלל הטענה ימים מיוחדים
כולם בקרבן אחד ואין יסבל יום הוא טון מללם ואם מפני ^{שהמעין}
קרא טעם טעמים הטביע קרא טעם טעם והחבר מצד יקו .
אופן טעמי חומרים כי חקן זה היה בחול הטלוי וחי
אפטר טלוי יהיה כמו זה היום ביום ידוע
מהחול וזה לא יהיה כי אם כשיפוט מחה טעם מחה מוש'
יטלטיב טעם לא ילה ביום ידוע מן החול אם מחה טעם
מחה יום טוב חלל על חכה העבר אלא הקדמונים שהיו
עושים על פי ראייה הירח החודשים פעמים יבואו מלאים
פעמים יבואו חסרים ואין יכון להזר ביום ידוע מן החול
זה הדבר מוטחה מאופנים הא' כי יום חקן זה לא היה
כטלוי טעם אומר בחול הטלוי לצאר טעם יטלוי
מארק מלרים ביום הזה מן העבר כפי . ואין אומר וטלוי
עלה אל החללים והענין והענין היה מקיים שהיה ראש
חרל וכיביום אלה היו טעמים לטלוי ימים אל הטלוי אל
אטה וטמאר ט ביום הטלוי ירו ילך לשע ט העם אסק

אופן טעמי חומרים

מק רוח לפי הטל נראה שהיה נטלטה בבין יחין מוכיפים ימים
וחומרים בטעק בבין יעור יט להטיב ט לא מודע לנו טל יום אשר
שעה כודע טא יהי יום מועד והלא כמה נלאחור ביימים יחשים
לא ששתי ימים טובים ושד ט כיהרם מאלדים שר עקטלו התורה
אינו שלה כן שהרי הם אומרים שיום ה יאזו ישראל מאלדים הראיה
טלהם טהטט אומר וינשו מאלים ויטחו ט שלה ככ ישראל מודר כין
אמר כן חלים ובין כיט נחמטה שער יום לחול הטע ונוכיום הירד
הלוטע והטם אומר להם בעבר רחלו טער ונקר הטעט לחם יהיה
כיום הטעי והכינו והוא יום טעי לירידה וטעי לבריחה חכ יום ראש
חול אייר הוא יום טע וישלה טיום ראש חול טכן היה יום חמישי
ואכטן יום מחלה היה יום טעי והם אומרים טיום טע היה חק הו
טחמר וכור אריום הטע לקטלו והיה בוכיס כמן טחיל וכור חק
היום אשר ילארם מאלדים והיה בוכיס והטע שלה חמשים וחדר יום
בהיות בו בבין ואייר מלא ואם אייר חקר יהיה בו בבין יאולם
טחמור מלכורגו נהיה שטים על פי הראיה ויקה לומר אייר
מלא יהיה טפל כחמטה בבין **אופן טמיני** אומרי
טעבור טחא חלה והקוצרם שלה **מלא**
כח מוח טהוח בו בבין וזה הכמץ ראוי לביטקוה ט כמה מלאים וחסה
לי כנה גיחור וזה כיוצא טם ויהי טטעטו להער מן הטעקה
טחמט שלה טחלה טטט וטעליטו כיר הלל אומרים יום טכוח לא
לאחריה וכיר טחאי אומרים יום טכוח טוחה ואומרים לא גהו
שלה על כוד הטעור והרע יוד ירוע ט חין הטעקם הטעקה
טלונה ט כר הם טחקים והר הם מעדים טחולו מעשים טטו
אחרו טלא לקיים דברי הכרובין טחומרים שלה אחר הטע

טגלה יו

טחטס כח

וכל שיעור חלוקין וקחודע דע יהם שנים חולקים וקחודע לקחודע
 וקחודע מהם היה אומר שחוק הטנה חוקה טנה בראשית היום
 פיעם בן יחיר והיה אומר מפני שרצה הטעם שינוחו יום אחר יום
 וש היום ישאם חופפים נה ש שחוקה הטועעם של הקוחים
 בעבודתם חוזרים ענה אחד אומר טעם ענה טעם יקרה
 להיות יום המושך טעם ונה אחד אומר הספרו חזטים יום כחטו
 יהיה המושך בן ימי הטעם ונה איט אחד חנם היה נאענו זה
 חזטי הרעם טחיה חצי פנטי והיה מודה טהטנה העטר
 ש חזרה הטנה היא טנה בראשית על פנים זרים בעור חם
 הטמוט טעלה מחזרה והיה אומר כן ליום מיימי הטעם טעם
 במשמע ולא חזרה הטנה בעור חם הטמוט ואין לעיין ברעיו
 ענה **ואסדר** הער וכוטו עתן כפריהם על החלוקה טיט
 וכן הרעם מה עהיה חלק הכוזרי רואה
 בן ימי הקוחים וטעם הרק לחלק כוזר ואומר טלה לחלוק עם
 הקוחים במה טהם טועעם עליונו מן המוכן טעלה מחזרה הטעם
 טהח מיום ראטון ואחר כן טחוד טחוד מן הכהנים או הטופטי
 או החלטים הרלוטים עם דע הסנהדרין ול החכמים מה טהבו
 הכונה מן החכפר ההוא היה לטום חזטים יום בן טבורי קצר
 טעורים וטבורי קצר חטים וטחיה טעם טעם טהם טעם טעם
 רחיותו עק לנו דחיון טחלה יום מהטעם לומר חסיהיה חחל
 חחע טקה מיום ראטון העש כחכפר ש יום הראטון לקיט
 חחנו טחם דהיה הדחלה מיום טע טעם ש יום טע ויחל חחע
 חוטח חלינו כל ש טחלה טחוח חחיו כו טחיל כו וכפטר כו וקו
 וקטעו טיהיה יום טע על פסח ולא יהיה כנה כחיה טטה

וברחוב
 וברחוב

107

והרחיבנו לקלו למה מפני שהוא מן המקום אשר יבחר יי' עם
הנבחרים הוצאים ושמה היה זה נבצחה מאה הנוח ית' ויכל להיות
וכיה עקיים חלעל המלכות . ש טין כור דני המוצל נראה
אדניו שלטוא טרחו הטורחים להעור מן הט' טוחה שטר הוא
מחה יום טוב . וחזור לענינו אלו הם החיות אשר נעשו
מהם וכבר ביארנו סתתם . וחלום אשר נעשו טעול כותרי

שם הפכך

אופן א מה שאמרנו שהיה ראוי עופות ט' חל כעבור עיהיה כן
המושך הראשון מן ח' המצור ובין ח' טבעה פעם נ'
יום ופעם עלה שר נ' והט' חומר ניום לבי שלן פורת אורו י'
ום טוב . וחלום לא טבאר מילין הט' טחלה חלו החמטים
יום יהיו מחושך הראשון וחלו טבאר הוול הטענה טלור
וחין אפער לעול אשר הוא בטעם הנותן עם מה שאינו נודע
זה אי אפשר . ואם מפני שהווי טאך גיה טהיה בטעה בביון שר
הרע טל חפאור מפני טל טבאר מרין הטה טמין טרה
היה בטעה בביון חלח ארובא טבאר הפבוטנו ריעה מקולקלה
כפי טבארנו שהוא נ' א יום אשר ארם מילדים כפי רעם טעו
ביארנו נעור ט לא ינח בטעה בביון חלח טל פי העבור חל לפי
מה טהיו שטלים הקדמונים כראיה הירח פעמים יוסף ופעמים
ירע הנה יוסף טהיה טכן וחור חלח ייחבר בטקה להוור טיסן
חבר טן יאור טלפי הדיה . **אופן טע** הנה להעור
מעין יהוטוע כעבור טא

חל נח

סימן ה

הארץ מרוחה הפסח וכפי ח' הקדמים טיום יאטון היה אשר
הוא מחה ט' טאעיה וכפחו וחלו בלי הט' וחלו מעור
הארץ מחה הפסח והט' ולחם וקלי וטחל לא האלו שר

שלם היום הזה . ואם מן כוונתו היה מועד והנה חייב לקצור השוע
 בו נים טמא ויהא חתום בקנה . ולא לפי דעת הקוראים חסור
 לקצור כיום המועד וכן כיום הטבר וטאה טהור קצרים טים טעי
 וזה מבטל מאמר והוא חתום בקנה . על כן אפצור לומר כי הוא
 אחת יום טוב ופרעו אחת הפכה החומר ביהושע טהור יום
 טהור שר והטעם שהנה מודיע טהור הפכה הוא יום טו כנה
 ייגעו מרשעים נהול האטון כחמטה שר יום לחול מחחרר
 הפכה אחת טעם פסחים הם פכה הטעם ופכה יטול פכה יטול
 הוא יום יו ופכה הטעם הוא יום טו וואר כונה טהור טעם פסח
 פעם יחוס אל הפעל ופעם יחוס אל הפעול והוא פכה אחר
 ושור אמרו כי מאמר משבור הארץ הוא מן היטן ונקרא טבור
 בטבור טהור מן הטעם טעבה סתור נקרא הרבחה רבחה
 מפת טהור מן הטעם הנחה . וזה מאמר טעל טהור חומר חלול
 וקלי וקלי לא ישנה מן היטן . ושור טעם טבור אגורם של טעם
 דין האמור המיד החוט . וטעמוט הלשון טהור אמור טבור
 טהור שרין עם טכוליו רמו לרבי וטעם טהור יטלה . והטעמן
 מאמר והוא חלל יגבאר בו הפירוש אחרים **אמר** ו
 זה טעם בטעל להיות אחת טבר טבר טהור
 טחלק טבר חונה רצה מכלל טטהור הטעם והם חלקים וזה חס
 טהור הטבר הוטטה חטור טהור חלל ונה טחול הטעם טהור
 טן . או הטבר הוטטה טטה . או הטבר הוטטה אחר טוחם
 לחרין או הטבר הוטטה חטור הוטטה קרונה טפסח . או הטבר
 הוטטה טעם טוחס לקצור וטעל חט וואר חס מן הוצון **הימשע**
 חטם חייטם חטנו לבאר טחא רצה

פסח חסע

טחול ט

פרק שלישי

וזהו
 חטם
 חייטם
 חטנו
 לבאר
 טחא
 רצה

בזה המקום כי אם שנת נאמרה ויחריט נחזור לקיים איוו ענה
ועי' מלא שנתה הענה מיריב החלוק שחלק החלוק ונחזי כי בחזון
הנה יפגוש לכה ויחיה הענה לא רצה בזה כי אם שנת בראש
אפי' שחזר הנה שנה שנתה תיחזר היום שר מחזרה
הנה השניעה בפירו חמישים יום וחלוא היה החזון ^{מושי}
דין היה להיות שנה מועדים והנה השניעה ג' מועדי וחמישים
לא מצאנו שנה מועדים אלא פחות שנתה שהם שנת ^{באש}
יעה הענין שלטה החזונים להיות כולם שנת בראשית ^{אלי}
אפי' דעה שפירו הראשון ^{מושי} לחל ופירו החזרים שנושה והלא
הרבה נטה וזו פירו חזר יענה הטעם ל' החזון לפי הס' ^{אלי}
השנה החזירה מכונה שפירו החזון מועדי מלי החזירה
מצדן הנה להקרא המועדי שנת בחזר קדם לנהחזירה
ולהקרא השנתה שנתה חזין עיר וכן הנה להקרא השנתה שנה
כ' שאין הרצון בזה לפי דעה שנוש הריחה כי אם שנוש מיום אל
יום ורצון הנה להסך שיטהעל כן שנוש הריחה וכן שנוש מיום
אל יום מהכמה השון כי כל מקום שירצה שנוש מיום אל יום
מפניו אל יום שנו שחזר שלטה שנוש ימים והנה לא חזר
אלא שנה שנוש מלי המכא אל ימים מלא הם על בריחה
ואין לשון חזרה מלא שנוש נא כי הוא פחות ויחל ויחזרה
שנוש היה ראוי להיות חזרה שנה על מה שקדם וחזר
שנה ימים אך הוא מחזק חזר שנוש ימים ששנינו שנה
ימים - וחס כל זה מצאנו הנה שקרא לשנוש חזר ניקום
שילך השנוש שנה השנוש מפני שהנה הלוי השנוש
כמו שזי' השנה עם יוצאי השנה לא ששנינו שנוש וכן בחזרו

ל' ב

יחזקאל

מלכו

ועי' חזר

שכפולתה לעיניו שהם האותיות הטובות ושל מן אחר ושימור
היה רל האמתה שבימור הטובה . ואין להעז בעבור שאמר
במקום אחר טעם טעור . ונתקום אחר אחר טעם טעור
שהטעור גם הטובה כי הכתוב אחר שר חתמה הטעור הטעור
ועם חתמה לא יכל לא על טעם ולא על חתמה ולא על טעם אלא
טעור חתמה טעור חתמה בוימור וזה טעמו כי הטעור
אמר ופירושם למה חתמה הטעור טעור וצריך להיות חתמה
הכפיה טעור וזה חתמה על מן יע לוור כי הטעור טעור .
כיחז החתמים כי טעם ופירושם למה חתמה הטעור חתמה
שר חתמה שר חתמה הטעור הטעור חתמה חתמה חתמה חתמה
וחתמה טעור טעור חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
טעור . ויעלוור כי טעם ופירושם דבק עם טעור טעור
וצריך להיות הטעור נספוח ואין חתמה טעור טעור דבק עם
חיים הטעור שר טעור הטעור טעור חתמה חתמה חתמה חתמה
החתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
טעור חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
וחתמה לא חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
יום א . ואחריו חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
טעור חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
טעם טעור טעור טעור טעור טעור טעור טעור טעור טעור טעור
דבק עם חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
וחתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה
טעור חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה

טעור חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה חתמה

שאמר וכפרהם לטעם מחלה הענה מיום הניחם או שומר
 הרשפה או טל טענה ימים יקראו טענה כרעג ^ה והש על זה
 והיו לך ימי טענה טענה הטענים בעבור טענה הטענה טענה
 טענה יאפי רעה זה החכם על כן אמר המיוחד להליל בקרו על
 חמשים יום כיוון הקרבנות שהם חסר שר נקר הפך ישר ^ה
 שאמר לחזור עם לילותהם עכ אמר המיוחד ינעור זה החכם
 א חסר וזה הפסוק שלא הזכיר עם שבועה כי אם טענה
 ובקומוהו אחרות הזכיר עם הטענה ולא הזכיר טענה יחלו
 היה הטענה וזה הטענה רין היה כי לזכרם בראש העה
 אבל הואיל ולא הזכירם מלמד שאין הטענה חיון מן הטענה
 אולם השלה אשר הוצאם הנה טעם טענה בעבור טענה
 ועליונות הטענה והנראה אולי לעזור לפי רעה הלך החכם
 כדמיון המעל שהכחוננו שהטענה הם טענה טענה ומעשים
 ימי החול עתהם כביאור שאמר מיום הניחם כי מיום ההגה
 כסופו טענה טענה יהיו חט יום והרי הם טענה לא טל טענה
 יקראו טענה יחד על זה כי לא אמר מחלה טענה רק מחלה
 טענה טענה מוסל ליום אחר אשר יאור לו צריך ולכן אמר
 טענה טענה טענים ימי החול עתהם מחלה מיום הנה
 הניחם בעבור שהיה חזק לומר שר מחלה הטענה טענה
 ולא היה ראוי לומר טענה טענה אם לא היה אמר אומר טענה
 ואמר המיוחד בעבור שהיה חזק להוסיף יום אחד יום שהיה
 החמשים כאשר אמר שר מחלה הטענה טענה שר טענה
 כי באמר המיוחד שלא חסר טענה אחר מן החסר יותר הושג
 נוטה עם הקרא המועד טענה והטענה טענה עם הטענה טענה

עליו יהיו עמודי ספר העתידים בעשין זה לשון נופל על לשון חלה
מהכרח דב בעלמא יהיה דרך לכלול חורב בעשין אחד אבל בעיה
אני דרך לכלול חורב בעשין אחד מהלכו לשעור חורב חלוקי עשין
אשר ירחיקו חורב העשנים קוטמה כט עלה חלוקי זה הטעם
אמור לחורב העשנים ניקומיו חחרור ואם הביאו מקומות
העור והם מסופקיה אשר נידרנו . הדין נוק להמטך
אחר פונת אשר יטח כלל השעור לשעין אחד ורבין הכוונה
כלי כניה . הנה הנה נפלה כי גלא חורב אחר החורב לעת
ואחריון חורב טערי ימים השעה בעשין וכחם הטכניע הטעם
אחר כן חורב חן טכניע להורוג טחן טכניע חחר טערי

כ"ב ע"פ

פסק רשע כיון טעברי כי אינו רוצה
בזה החמה נחמרו וחתה הטערי
יעטג הכהן טהור מחת יום טוב . סעריה הפרומי כאטר
ראה חולטת ראוננו לקים עתחה הטערי חחר יום טוב רצה
לשור כשול הכור ר"ל לבטל שאין החפץ בו יטערי בראשית
וחור טחילו היה הרצון בו טערי בראשית לא יוצא הדבור בו יוט
זה חלקים ורצה לבטל אה כולם שר טערי חחר חחר צורקה
והו טאמר שאלוהיה הרצון נחמרו חחר הטערי לא יוצא מה
חלקים כפי טסדרנו חס הרצון בו טערי הראטונה לטערי אוטג
ראטונה לבחורם אחר מן אי טערי ראטונה חער בוא הצוי
לשעין טערי אי טערי צון בו טערי טיט לה ליה כפמח או טיט לה
ליה בקצר ובכרת טערי חיה אה כולם וחתה שאין הרצון
בו טערי ראטונה על טערי טערי יוכיח טערי כטו יום
ייט טערי קודמה מן הפמח ואלא כירי חחר הטערי חחר מן

הפמח

השבע 4

שבע 11

הפסח . והיום שבע החלה בחרם החטור יוסף שהעם שלו מן היותן
 שבעור לחלו ונטו יהיה הפסח והעבד בואם ערוזמן הפסח ל ימים
 ייקרה להיות בהם שבע . ולאומר שהיא שבע טעמו כה חלה לח
 הוא כבד בחיור טעמו יוסף וחלום ויבואו כל עיר בעי ישראל חזק
 סין אשר כן אלום ובין כיני בחלו העבד בחיטה שור יום לחיט
 ויידו אחר וילוכן . ונחמד בעבד החלו שור ובקר הטבע לחם
 ונחמד יהיה כיום העבד והכסנו . ולפי שהכסנו מרצון הטל ^{שבע}
 החיוב בחלה חלו עיבן וער זמן טעמו ישרא שבע קרוב לז
 חלום וזמן הקצר קודם זה הזמן וזה טעם ראשי קצרים מהחל
 חתום בקמה . וחלום לחור מחלה הטעם אל הפסח וחל הקצר
 החומר סוף בעבור שחמד קודם לכן טעם ימים מצור החלו
 ואחר זה הפרק אחר ופפתם לם מחלה הטעם יוסטל היות
 מחמד מחלה הטעם שהיא בטעם ימי מצע . אוחמור בעבור
 שאמר כי רבואו אל הארץ . וחמד וקצתם חלקיה והטמאם
 אה שומר ראשי קצרים אל הכתן . כי מחלה הטעם מרמי
 אלומן הקצר וזה בעבור שהחסד ל יוסף דקדק בלה היריעה
 אשר נחה במלה הטעם ידיעה לחייה שנין טיה מחלקי ה
 היריעה . וחמד כי חלקי היריעה הם לה רובם חס סיהיה
 מוצר על הנודע כמו העמים והארץ טעם הנודע הטעם
 מוצר טהם ירושם בעראיה העין והטעם להיות כל אחד
 מהם אחד במינן כמו הטמא והיח והטמאים והארץ כון
 שאין הטעם כולל דברים רבים רק הוא מוסם לשנין אחד
 ואעפ שהוא אחד במינן הוא טעם המין ועל כן רבוא שלו
 הן היריעה . ויט אשר יהיה הן היריעה לטוקע המין כולו

או רובו כמורה עוף ירב בארץ . בין השוף הטוח לטור . ואם לא תש
הא היריעה לא תשט אלו הבינים לא לצר על הכרע או לטקוע מתן רעוב
אל זכור תקום או אל זער מחור . ומער רעוב אל זכור תקום יהיה
זכירה בתלה או במעשה . ומער יקום זכרו בתלה כגון איט היה בארץ
שן חוב טמו טמור אחרי כן והיה החיט ההוא גם שיריעה ההוא
חובה לתשטמר חיט היה בארץ שון יעמור יהיה קדוה וזכור
יהיה מעשה . כגון ויעזר בני ישראל טוך הים בטלה . טרזונו פה בטל
ויריעה טעם אל זכור תקום במעשה הוא מה שמור טעם אהרון על
הים ונקעו טרזונו ונקעו לטעם . ואם לא היה יריעה טעם אל זכור
תקום היה טעם אל זכור מחור . ומער היה יריעה מחור רבוא
לאופטם . אם טרזונו אחרי ותלה נעלה כגון זכור ארזים הטעם
לקרלו טמור אחרי כן ויום הטביע טעם לית חלוק . אם טרזונו
אחריו תלה אטר כמו אטר החיט אטר לא הלך נעלה רשע . או
טרזונו אחריו אור ה"ח כגון מי האיט היה וק הלב . ואם לא היה
תלה אטר או חור ה"ח לא תוך טעי המחורים כגון טמור חטמו
משקה תלך מצרים והאופה לארועהם לתלך מצרים . כיון טמור
לארועהם מה טעם לתלך מצרים . וחלם חמור לתלך מצרים
קטורה בתלה חטמו ותלה לארועהם מורה ליריעה והאופה והטעם
אטר לארועהם וכמו טהכמין תלה משקה ויריעה כגמיכורה
באטרו משקה תלך מצרים כן יודע בתלה והאופה בתלה לארועהם
ופעמים יורה כהוטל שקב כגון החומר הטח אל בית אכבר ר"י
וחלם ה"ח היריעה במחור ומחור הטעם יעפט הכהן יריעה
אינה טעם אל הנות חפט ט חיטה אחרי בינים . ולא חובה לטקוע
המתן חפט כחמו רוצה ל הטעם ולא רעוב אל זכור מחור הוא

כסא ה'י

חלוק

טרזונו

יעבד

מחור חטמו

אמור כג

והפועם שהקדמוני וחוב טמאור נ' ירישת גטוב אל זכור הקודם
 ואם לא יהיה זכור טעם יהיה זכור נמשע . וחמש טעם המשע בזה
 המקום בעבור שהקדים נפק הקודם טעם ימים מלוח החסו . והשם
 שהוח פוק מופרז היה ירישת טעם אל טעם ימי מלך בעבור הטב
 טיט טעם ימי מלך ולא טמאור טמאור ה"ח הירישה נמשע אלא
 אזה טמאור וקצתם אה קצת וטעמה טמאור מוחה הטעם יטפלו
 הכן זל טעם המלחה בזמן הקצר של טיט לחוט טרע ולא יצא הדע
 מטע שנינים אם טמאור הקצר והפסח טמאור חונה טולה זה . ואם
 הקצר זולא הפסח אם טמאור קודם הפסח או אחר הפסח ולהיוד
 הקצר קודם הפסח אפסר מפני טעמו הטעם לוי נאכב ודין טעם
 פטוע טימאור אכב טמאור חול טפן ואם לא יוצא משברים
 ואמור אם לא טמאור האכב טמאור אלא אחר ראש חול משברים
 והע ילך חול וחל עד כוח זמן הפסח ונדוע טמאור קודם זמן
 הפסח ואם טיט יהיה גם מחר הטעם קודם והחבור יוכח כי יום
 הטעם השמור מוחחר נפסד זמן הפסח וחץ חפסר זה . ישד
 טמאור מהחל חוט טקנה אינו טעם רק טעם המחר ואם
 החלה הקצר יהיה עליו הטעם הטעם לחייה זמן קצר יחץ והיה
 יוצא ירישת הטעם טעם למשע וקצתם חר קצתה . ועב ספר
 בפרי החכמים טמאור אחד טמאור נפסדן היה זה דת להפסד
 אל הקצר חוסן זמן הפסח והכלל נוצח הפרט . וחולס לחייה מוח
 זמן הפסח כפי טמאור החבור אינו טעם טמאור הטעם אה וקצתם
 אה קצתה ואם האכב טמאור טמאור החול הקצר יטפן שן בו
 ואין יהיה מוחחר זמן . הפסח של טיט הכרח מביח להפסד
 טמאור מחר הטעם טעם נמשע טעם ימים מלוח החסו

וחם החטר חיה שהוא אחר הפסח יריש הה"ח מנה שטר
שהיא כגון טעם יחי מצה וכן טעם החיל והוא כגון טעם
יחי מצה אנה אחרו אחרי הן הגטוב טלח יחיה הסוד כולה
זה אחר טיפוס הטעם עליו יהיה טס ההטעם כרעגטן . אכן לפי
רעג"ה טאמריים ב"ו בעפן ולא יחזו ראוי הקוטליה . וחלם זה ט"ט
טעמנו כ"ל יטוב אל טעם הקצרה העה הס"ו או"ל חטיב קצורם
אל הכפן וחומר מהחל חומט נקודה החל לכפור טעם טבושר
יט להטיב ט לעולם טון טהפסח טלה טל האביב טדוע טיטיב לקט
טיחי הפסח לאופן השמר ולפעמים ירחיק הפסח מן טיטיב
הקצור כפי טכחורנו . יחס ט יהיה טעם מהחל חומט נקודה טלה
ולקח טל חומט חלה יהיה טעם החלו העתות ליסוד ושעם
ועינו החלו טבור טחינו מנה טל הרחלה חומט . יחס חמר
ראטיב קצורם . הטעם טלחו קולעים היו מומעם ראטיב
קצור לאות הנוח טהוא חחה טבר והע טב"ט חומר לחם וקלי"כ
וכחל לח חל"ו וכלס מן החול ח"ט ט החט"ו יוסף חמר
ט טל דרך נס היו מומעם ולא היה טחמה הורט כורך יל
יחמוד ח"ט חרץ . וחם יושן טושן העה טעם יריש הה"ח
חנה טהט"ח טטעם הוטים טל מצה והע יקה ויהי ייס
ט"ו טחור טטעם וחם ט אחנו טן טע דברים חם טטעם הטע
ונלפ"ח החח"ח או טטעם החח"ח ונלפ"ח הטע טה יטל חורח
יריש הה"ח טנה טהא טעם הטעם . חם טנלפ"ח החח"ח
וטעם הטע ונה טחוף דג"ל יטל . והטעם חפ"ט טטעם הלוי' בחח
טהוא הטע השמר ע"ץ להטעם החח"ח ונלפ"ח הטע . החט"ס
רטינו יוסף חל"ט וזה הטע כון טח"ח הה"ח טמלה הטע הוה

י
טע

טעם
טעם

במעשה ידיהם שהיה טבעת ימי מצה חזק והיה רוטם העבודת עטרת
טבעות מחוייב להכנס החתך להוציא הטבע וכן הדין רוטם מעשה
היה מספיק להורג איוו טבעת היא המטקטה

פרק חמישי

החכם רטט יוסף החזיק להורג המחרה
בפנים והעבר חולה והחזיק בזה מן ^{ההעברה}
המטקטה אעפ"י חזר טעה מחליט למה שקדם לנו מדקדוק ההח
טהורה יריש מעשה טעמן טבעת ימי מצה וחזר טעה יהיה סדין
היוצא מן הכלל טהורה שאי נה"ח וחזר טעלה הפרק חזר טעמן
בארעה שזר יום לחזר בן הערבים וירוש טחיתפטר טחיתה
הפסח אינו רופט חלק מיום יז הואיל יום יז עבר הנה ק"ה יצא
הגורלה מעשה עם היוה הפסח ביום ע"ו . אכן ראוי להורג
האורג היוה הנפג ^{השאר} טען טבעת ימי מצה . ראוי חתך חזר החכ
ז' יושע נ"ב כי יח מועדים הם הנזעים פבלה פטחם ואלו היה
יום הפג השאר עם טעני עצמו חזק מו ימי מצה היה ראוי לזכרו ^{כאשר}
והוא י"ט יום והם טבעת ימי מצה וחך טבעת יום ויום רצועה
יום פטר וז' ימי כוכב וטחית עצור חלה חזר טעלה הזכרו מכלל
הוא טען טבעת ימי מצה . והטוב בן עזר בזה עמי רעונה
האחר כי טעו טעניה הנה הנפג השאר בן העח ראעי חתלים
פבלה חזר ואם בן חזן ראוי מפע טעניחו ולא הזכרו מכלל הח
טען ו ימי מצה . וזחר הגעונה טעלה טפלה פיעחם כל
והנה זכר גם ימי החול חל פבלה חזר לא רק התיים טהר
טקחים מקראו קדט לע . וראוי צעורה כי כלום טעניו טרפ
קרבעה חזן מוכיר חזן מוכיר טענהם בעדר חזר חלה מוכיר
האחר בטקוס האחר והא בטקוס האחר . חל כלום טעניו מוכיר

הטחור

אחד מצדו נפלא פנימם והש על זה משנה יום הנפיר נפלא
אחריות וקרן ער נפלא ^{הלם} חמור הוא הדין בקרבן העפר השמר
בעבור שהוא משע ימי זלז והיה להם קרבן נפש עמון וקרן
השאר נכסף עליהם שלם הוכיח נפלא חמור ושני טעם לקרבן
טהר הלחם של יום טעם בו קרבן אחד כן קרבן השאר של יום טעם
בו קרבן אחר והתעונה הטעם חמור חלו היה יום הנפיר השמר
חוף מטעם ימי זלז היה ראוי לחמור מלכר קרבן השמר ודם
זאת התעונה טעם כי טעם טעם נל טעם ימים טעם ולא חמור
מלכר שלם הטעם לא חמור מלכר שלם השמר ושני טעם שלם
השמר קרבה אחד קרבן חמור והדך היה חמור מלכר שלם
השמר ושני טעם הטעם שלם קרבן קרבן היום וקרן
טהר הלחם ולא חמור מלכר וזה אינו טעם נקט ואיה טעם
טהר חמור נפלא חמור לא כלל אלא מה טעם מקק כחמור
הרחיל אלה מעשי ית וקראו קרן וחגם אלה מועבי ית חמור
הקראו חוגם מקראו ק להקריב חטה לית והוא כלל ופרט ואחר
שהוכר יום הנפיר השמר טעם הוא מקק ודין היה לקראו טעם
טעם מקק והוא לא קראו מלל הוא טעם טעם ימי זלז
טעם והם מקראו מקק טעם מלל טעם טעם ועל מן קראו
טעם מקק ונהג טעם טעם חכרם מן טעם טעם טעם
הזמר נפלא חמור ראשי חולים טעם אינם מקראים מקק
יחס יושן טעם טחולי חמור אינם מקראים מקרא קרן טקד
טקד הניד טעם טעם חמור חלה מועדי ית חמור מקראו חוגם
מקק להקריב חטה לית טעם טעם טעם החכם י יסד
הקרקט טעם טעם זאה טעם השמר טעם טעם

טעם טעם
טעם טעם
טעם טעם

יתחיל טבועה כיוצא כאלו הוטר הפסח חתרו חג חטיה
 בקורו חתוך להחזו כי העבר השומר כמך ז ימי חצו לפי דעתו
 כמנהג השיר עבדו הקדוש בבור ואין עיקר חטיה שלישיה
 שומרים חטיה מן האשלה טיהמטפה ספר ביום טו שלחו והוציאו
 הטעם והכנס הוחתה מפני שאמר חתלו מעבור החתך מחתה
 הפסח וחתי הפסח הוא חס טו שלחו לח כרבי הטועה טחור
 עטני פבחים הם פבח הטעם ופבחי טרל חל הוא פבח אחד טו
 כאשר טבועה ויכשו ורשומה כחול החטק כחטיה של
 יום לחול מחתה הפסח חסן כמנהג שאלו ביום טו מן החול
 כאמר מעבור החתך חתה וקלוי וקלוי חיינו מן היטן כי חס מן החול
 והטעם חמר ולחם וקלוי וכחול לח חתלו שר שלם היום שר הביאכם
 חתקרבן חלויכם והוא הנפג השיר ועל כל פניו עיך להוחתים
 טו מחתה טעם כחטיה והטועם טמן היטן היה חל וקלוי טעם
 לו ואתר טעם כן שורח כיוט הטל כן קלוי וכן קלוי חטיה
 מן החתך טחטו חמר ולחם וקלוי וכחול וחמר טחמר חטיבקה
 בחט הוא טחור דבריו חלוטים ושו טחקודם לכן היו חולטים
 מן היטן והשר הטנו לם צוה כי כשור טלטה חיים חרם טעה
 חתה חתך ושו טחורי טעם כשור לחול טטחא והעם עלו
 מן הידן כשור לחול שר יום טו מה היה חמוט טלח לחול
 מן היטן חל כמנהג כי טעם לח חלויטן כי היה חמר טעמה
 ומן החול לח היו נטחים לחול שר ועב ומן לקריב שור להחיה
 וחט טעם חמן ואם כן לפי חלו הכחור כמנהג טחור מחתה טעם
 כחטיה טפה חולקים חרם חומרים הקריבו שור וחרם חוזה
 לח הקריבו שור וחלוקיהם כעבור טלח ככשו שרין לח חן והלחם

כחטיה יטע

יחטיה

והלא הננו לא הננו אלא נביאם עמנו כי הננו אלהינו
עלה הפסח נביאם אחר שמו והיה כי יבוא יצא אלהינו וננו
עשוי הפסח אחר נאם כי הקריבו השני אחר נאם
ואם ישן טעם עה קצר על אחרים והננו אומר והפסח
אחר שמו ראיה קצרה אל הכן . הנה הננו וקלהם אה
קצרה ואז בן קצר עליו בן קצר על אחרים ראוי על השני
כי נעשה עם קצר על הכירה להיות עם נעשה אין חטט
בן עליו בן על אחרים כי נעשה והננו אלהינו אחר נעשה
אחר . ואמר ונאמר . נעשה אחר השני ונאמר
עיה יורו נוסף כי לא יאמר ענה אלא אחר יום נעשה
בנן ונעשה ביום הטבעי ערצנו ונעשה יום הטבעי כי זה נעשה
דעתו עמו יוד טעם יע להעוב אפילו עתה שום מושר לא
היה יודי המן ואם יהיה הנחה יום יעד הקודם שמה עליו
אל הננו טעם הנחה עיה יודי המן והוא יום טעם
ועל מיה נאמר ונעשה אחר . ומין לעשן עליו
דעתו הפסח נעשה ען והוא נעשה עם יום טעם ונחה טעם
נעשה נחבר הילה הנחה הוא היום הנח אחר הילה
כנחה יקם העם ל היום ההוא ול הילה ול יום הנחה
וכלל הנחה הוא היום הנח אחר הילה ונחרא מטה הוא
נחה מנוטעו נאמר יום נעשה נעשה ארבעה נחרא
הוא נח נח נעשה ענין למה הנחה הפסח . ואמר כי נעשה
עשן לחם נח נח נח ונח נח נח נח נח נח נח נח נח נח
כי נעשין יהוה טעם נחה הפסח כי לחם נח
ואמר כי ולא יוד כי נעשה הוא . ומה נעשים כי אם יקרא

יהוה
הטעם

נחרא

נחרא

נחרא

יום עו' בחדר לשבע וצריך לפנור והוחיוס מושר שבבב מלחמ
 ואסור לקס ישור הגמול שם וחבור לקצור ואם מ יהיה טקס חתום
 וזה איחפער כי הכת' חג' מהחל חותע בקנה החל לפנור שבע שבע
 יירוע כי החכם ו' עובד השטר הטלים היו השטר נקצו ביום ^{הימים}
 ולא מן דעה כלל החכמים והדין שמהם ואין עשה מאלה וקח
 כי מקום החלו השטרות לכו' ושבו החלו סבור סמור ביארנו
 ואינו של דרך החמה' מהל' בלא טטה דברים שנו חט' וריתו של
 טטה לא מחו להם החכמים ועל טטה מחולתם' אלו טלח מחו להם
 מיכנים דקלים כל החם וקורחים ^{וכורכן} חג קריחא שמש וקוצין וגיוליס על
 מלפני השטר ולא מחו להם' ואלו שמהו ביום מרין גמור של הל'ט
 ואולים ומה קטרים טטה ונורבס פחה ליהן ומחו ביום החט'
 וקוצין וגיולין מלפני השטר' הם במחורב' כי יטעל חכמי
 יריתו קוצרים לפני השטר מרין החכמים וגיולין טלח מרין חכמים
 לח מחכמים פי קיחא לן במחורב' דע' דחט' קפרם וחוקים
 טחי ארה מביא ארה קוצ' ובמחורב' יריתו של טמקים היה ואינה
 כטה למחורב' חפ' לכוט לח היו מרין להם החכמים דכולי האי
 לח טרי מן לכוט לפני השטר וטה שור מחור מהחל חרמל
 בקנה אינו רועז של החלה השטר הקפה כי הכת' חור פה טקנה
 וא' וחמרים ישום שרמור יריתו לח היתה טה במחורב' הל'
 כמה טחלקים החכמים טיהוטע הקריב שומר ויט' חומרים לח
 הקריב אין החלקה מפני טלח הרה רחיה למחורב' חלח מפני טלח
 כטנו שרין לחרין וכט' ביארנו פנה החולקה החכמים לקדח
 חזו מן הכת' טחם יקה יום עו' יום אלטטע של הקפה קודם הטטר
 הנה חמר טח' אגח' הלע' הלמור חמר טטר ימים גש'

יחל

ועליונים הטעש גלגלה נחרים ונקצר הלעג ונחרים ה
 חזיר ונח הקצר נכוני מעלץ והכעס לעב נראיה בין עניינים

כל מה הפסוק טעם אצל עדיק לזיוק פסוק ונח טעש מעשה פלגוי קציר חטים באריות

לחריש עתה טכושא לא יהיה אלא אחר העבר נראיה ועם לא
 אחר נחרים ונקצר הלעג להוציא לא יהיה השער נקצר טענה
 מכלל טענה הפסוק נחחר לענוע קצר השער קום יחסן טעם

נחחר חרמש נקמה על צד המעבר וחס יאמר להיות על צד האומ
 חין דחיה מזה והשר על זה כילא אחר החל לפסוק חותלים יום
 חלא אחר טענה טכושא ואין טעם חס יקדם הקצר טום יומיים

והימים יע יין המתחכמים כומכנוה טפילון ש חמה
 הטעש לעב כראיה נכסור שאחר מוחה כום הטעם והיין
 היה לעור שיהחור טענה שרונה של הלילה והנבלה טעין וחוב
 חם היה להחלה ונה חזיר ש חום והם דבר הפכו שלק חטל

לפרו להטעם לעשה טענה שרונה להלילה קבלה חומס
 חור חם כעבור טעם טענה הוא טענה נחחר והחחר יום האטון
 וכרוע לפי דעם סופרים מוחה חמוש ונחחר טענה טענה

עב טענה טום ח הוא שיהחור הטענה וטפילון שאחר יחור
 הלעג יחור מנח טעם חם מוחה חל טעם אחר מוחה
 מזה ונה לפי דעם מה ישנה טענה טענה טום נחחר יחל ומה

טהרו כום הלילה טעם טענה טענה פירון חטעין טענה טענה טענה
 מפי טענה טענה של הלילה הנבלה יחס יחור טענה טענה

חוסר חור מכלי הטעם חם טענה חור טענה טענה טענה
 טעם לא מן הקרקל טוח הפירושים טוח עם טענה טענה טענה
 טעם חור מוחה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 חוסר חור מוחה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה

טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה טענה

פון ודמלה לחתה שב ליום שיכפר ימה ציוע וחמשים יום
 במטוועגן היום במהומים מקפנה חמשים יום ועל קאמור
 וחתה העט הקפרי ניום כדך שי לעחוק. למן היום חטור
 נרא לפי עיון הקדוק. ועל טחט צה פיווט פבוק שר וחתה
 העט חטבי שר בעפרו חמשים יום וקרבנס וחור חמשים
 יום חמדהו עם וקרבנס והפיקו בעלה בעפרו טחט מן לח יהיה
 נראה להכפר ים החמשים וחמשים לפי הפטט שזוהו וקרבנס
 וכל שר וחתה העט טחוט ניום הקפרי חן לפי כוונת יחור
 פיווט פבי טחוט. והראיה ט לחאור וכפרנס ניום טמו וכפרה
 לה טעב יומים רק חור וכפרנס לכס וחתה העט נה מאה
 טל יום יום יכפר וכן לחאור ניום זככס יחל וחתה שבי
 עום הראשון אכלתו חכה וחתה טוה טעל זה חור והער טעו
 חס חור הנוט ועל טחט חמט וחתה להטיל כן חונב לתור
 כי חס היה חור טוס זככס יחל וחתה היה נראה טחוט
 לחלו טעב יומים ועל ט חור וחתה טהיה נקטר לתטה טחוט
 והנוט טחוט יחל יחולס כחזה לפי דעהו המטט טחוט
 וחתה העט יטפבו הטק טחוט טעב נאטור יחט מן יהיה
 יחל טעב חוק טעטע ימי חלה חור וטחוט לפי כוונתו לה
 טעב טיטל יום כדאטק ט. בחמטה שער לחט ועט חחלה
 קער העור ניום טעו. מהטחור צה יכול יכפר
 יחיל ניום טע וחוטי שורל יקצור גל מוחל חוטט נקרה
 חין רטח להחל חוטט חלא ניום הכפיה הם עלים חורו ט
 טחוט חחור חמה העור להכח מן הקרוב לחטטס לח ט
 הקרב חמשים חל מקום חורק חטיל. שר זה טחוט

יחמט ד

קדמית יום

ולחור

והכל חתם בקנה יכול קצור ויכפר וחוץ ילך ויטאל
 חיים הפיזיים . חי חיים הנאמרים כל שבע שנים חיות
 אלה מולד חיותו בנין שורה חונה מעבר לא כפי קצרה
 ופניה לילה והפאה טוס . ואם יהיה מלא רגוע
 מורה לחור החיים עם ליבורהם מה יהיה במחור ולא חן
 לבח חיים חיים וזו החיות חיוניותה של לילה אלא חיים
 ואין טענה מחמור נוח בעיקר . חילון כי מחמור ולא חן
 לבח טענה להם . ומה מחמור לחור הפניה לילה עהרית
 כנה לא חמר לחור הפניה לילה אלא חיים והחיות מחמור
 ופניה לבח מחמור הטענה שמה מחור המחיר נופלה של חיים
 ומה לילה וזו חיות חיותה טוס ולא לילה חיותה
 הקונטרס יתקן שר סקר והשר מה הטענה ^{כחך} ^{אחד} חיה הטענה
 העני חולה בן העצים וקום יחיד בפנים בעטנה טוס
 חיים . והחיות מחמור טענה מחור טענה של חיים ומה
 לילה מה טענה ויכס דור מהנשף שר הערב לחיות
 טענה מהנשף שר הערב כולן שר נה הטענה לחיות
 לא מחור טענה בפנים מכלל טענה חמור מחור של חיים חיות
 הטענה של חמור . והטענה חיות חיים הנאמרים בעה החיות
 יהיה הפניה והחיות נבקר לב הפניה רביה נבקר חן
 מלא חיותו פחות טענה טענה עם חיותה .

החיות

חיות

פרק טו הענין עהה סקר כחך ^{בענין} ^{כחך} חיותו האצבע טענה
 הוא חן הטענה ועב הכח ^{כחך} חן חיות
 חיותו וכן חיותו הקוחים עב חיותו כנה טענה קום קצרה
 הטענה טענה שר לילה העשירי וקצרה חיותו חן

חיותו
 חיותו
 חיותו

מחלוקת יעבן חכמי הקדמים עליה לחכמי הוועים טענה אצל העם
 השמר להבחיין הלח וקצת מחכמי הקדמים נטו אחריהם. אין
 רוב חכמי הקדמים נטה לא הורו להם ופרטו מאמר וקצתם אה
 ר קצתה נטה הקצו טרנוע ייזעג והוא פול נגד מן הטעם
 ענה שגוהו עם נגד מן הפעל ופיהלוהו טעין כריזה נעבור הו
 הורבאום טהוואין הלח שר טהמרת טהווא מנחה בכורים טהמרת
 נפגרת ויקרא. הוא אומרים מין טהמרת יום טוב טל חמשג שור
 טעין אמר להם טהמרת טל טהמרת אמרין לו הין הין הין טלטה
 טעמים ועל מ אמרו הין קופהו אמרו הין חקצו וגם אמרה
 אמרין קצו נטעמים טל טלדט ויזעג וטל טל אמר וטעם הבעיות
 טהו אמרין אין קצת השמר כמנצח יום טהמרת כמנצח יום
 טנה כמנצח ואחר טנה ואחר חול היה טקצו השמר וטעם שור לפ
 זעגם אינו מן וחצו השמר אין בלי מזה והיה טהה מן טהמרת
 ונ טהמרת ונ טהמרת ונ קופה כיש היו טעמים טהמרת כד היו טהמרת
 חנצו יום טוב וטעמים אורם כרכו במחבר לקרע טי טיהו
 טקצו טעם צול קצוהו וטעמוהו בקופה והטחווהו לענה טמח
 ראטה קצתם אלההן ולרבי חכמים היו חנצוין חורט
 חלה וזרין וזרין ולוקח היו מהטעין אור טהה כרי לקים
 נו חצו קלי לזעגם טהח אמר בטורים טמח חצו קלי חצו
 טמח טנהו לטכב היה חנוק כרי טיהא האור טחט חורט טעו
 טהמרת טענה והרוח חטט אור טנהו כריים טלמרת
 צוט טמח זט כמח והוצחו ממנו שחרן טהח חנופה לין
 טה טמח והשמר שזירי האפה הוא והטח טרה וטח
 ול חדס כח לו שחרן ונוק טמח ולטט טמח וטרה עליה

שין כענין הטל טעם טעם
 הער
 כפרק יט לטעם טעם דשרה
 החלוקות
 יין

והטעם אה טעם

שמת יצק וזולח כולל מלח והתקף והצט יקמץ והקטיר שמחור והתקף
 מה העמר . והתמה הצול כלא זה העדור והאזור באריות מדין
 הנה שאין העמר עמה בבורים . והנה כן ענא ברוץ אחר
 הפטט הוא העמר כנצ דברי רבותו והטלים אלה שאין העמר
 הוא עמה בבורים . והם שצמח המורים בחולטה רביהם
 כאותם מפני הכרמטן . וכפי דעה להשער קול קולעים וטאכל
 לוכרי סוטה וטעה שהוא מקולעים קלים כיוון שאח מונק כי כל
 המונפים קולעים קלם הראיה וזה לשון רש"י מהגם לאל הנופות
 בני ישראל וקולעי קולעים הם להם הפעם והמנחור וטעמה
 ואלים וטעם זה והוספת אחרים ואלוהם שער הנפכה וערה
 הלחם וטעם שאינו מזה על חג שטעמה ולנהל מצות בעשו
 שהוא מונק עם האטם שהוא קולעי קולעים . וכתב הקורא
 עה אומרים שהיה האטם מונק קודם וריקה ואם הונק עם
 הלוג הוא קודם שזרזק דמו שלא היה שריין קולעי קולעים ואם
 גם הלוג אינו קולעי קולעים . אך ^{כנאי} הקראים אומרים שהשער
 מן וחלבו מעמר וערה בעשר אלהקצר . ואינו השער היה
 צול השער העברים בעבור קונו לפי טעם ועמר הכמוץ
 ושער הכמוץ אלקצר אינו ש מדה וזה מושג וכלהיה מונק היה
 טאכל לוכרים ולקנות ולא ביאר הטל האך יהיה בקונן . אמנם
 קצרו ואפטר שהיו טוחנים אותו ולטין ואוכלים אותו ^{בדיעה} וטעם
 ושאר ללמוד הקונו מן התעלה טאמר הוטה ^{בדיעה}
 הכטור והמשער ושאר ללמוד הקונם מן התעלה
 והטעם הזהיר לאכול מן החדש הנשא קרבן השער . שטעם
 ולחם וקלי וכחל לא האכלו עז עם היום הזה עד הביאכם

קרבן

כי האטם קולעי קולעים
 אחר וריקה ואם

על קבט

המור כ"ג

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

אה קרבן אלהים וחלוקה בין החכמים אם עשור הוא לכל אדם
 העשירים והחטים אשר אמנם שאר מינו ורעלים כגון פול ועולי
 וכיוצא בהם ובה יעשהם אוקרים חובים ממש וקלי טעם קלי נתי
 שלטים ועשירים וקמת וקלי ופול ועשירים וקלי קלי הטעם מן פול ועשירים
 ואחרים אוקרים שהאמת כי לא אפר הכנה אלא על חטים ועשורים
 עקרב מהם קרבן ועוד נחלק מהם אוקרים שהשאר אינו מורי
 הקלחם העשירים בעבור שאלו עתה הלחם נתן שטעור ואחר
 על כל פעם לא יהיו עקובים עתה הלחם אלא להתר לחם עשירים קטים
 וזה אי אפשר שאם היו עתה הלחם מהרים לחטלה דין היה אדורג
 אפודו קודם עתה הלחם והנה לא הוה דע מזה אכל האמת ^{שעור}
 מהר חרט לחטלה כן עשירים כן חטים ועתה הלחם מהירין
 לקרבן קרבן במקדש אך השאר היה מורי העשירים לקרנה
 שגרי השאר שמו היה עקוב מן העשירים והוא מנהג נבונים
 אחרי השאר לפי דעתו אך חטמי הרבנים שאוקרים כי מנהג
 השאר הוא מנהג נבונים אוקרים כי אחרי קרבן השאר לא היה
 קרבן מן העשירים וחפלו מנהג קטאור וזה הפך האמת וקדם
 השאר היה קרבן והוא מן העשירים אעם עתה הלחם היו מהירים
 לקרוב מן החטה ועם השאר היה קרבן כנגד לעולה ומנהג נפולה
 וזה לעלה הטאה וחפער עם שאינו היה כפול כרי לכלול אה האמת
 להפיקה אכל העם היה טעורו והשאר הוא מארן יטראל וחיוב
 הצבור ואם אחד יקרב יקטבו וטעורו הכל ואם לא העין בארן
 ישראל עיקרו מארן פלגתם שהיא מנוכה מארן ישראל כי אין
 מן מהטורע ישראל וכן מה טורע העים והשאר יהוטע מהקריב
 מארן כעם אעם אלא ונתעו אוקרה ישראל מה שאמר הכתוב

ועל פול ועשירים כענין
 צינא עם דוד באוקרה
 וחטים ועשירים וקמת

חטים
 וההפוך שהכל קיים חיות
 ברוח שלענין טעם חטוב
 אלא הוה כענין
 צינא
 חטוב
 חטוב

אך לא היה קרבן חטוב
 מן העשירים

ואם יקלו ויחלו לא האכלו ער שלם היום הזה שר הביטחון משה
ער שלם היום הזה מרחיק כפילו לא הקריבו שער ולא מעשה בנין
שחור ערפן לדרעאוטער צוהר ולא הקריבו שער היום היה מתר והקרבן
יהיה קרבן על יום לא על שער שלכן זמן קצור אפי' שלא תקריב קרבן
היום יהיה מריר והער של זה שאמר חקר שלום לדורותכם בכל
מוטטתם וזה אינו לנו להנאת השער אלא להעשר החטלה
ער שלם היום הזה וחובבנו לספר אפילו שלא תקריב השער
כי מן חמר ונפלאם לכם מוחתק הטבר ואמר היום הביטחון
ולא הנה הספיה של גמתי ההטחה כי יתן אין ^{הנה} חלה הגמתי אלא
אמר הטחנם והוא מצד וזו יום המהטב להקריב השער שלכן
המחייב שגה קצור לפור ולשעור חן שטענה לעם שאין שגה
הער השער ולא הקריב שגה הלחם והספיה הנחית במחור
הפירו חמשים יום ונפלאם לכם מוחתק טענה שטענה הפור
לך אין הטל בינם וכן נספה לה טענה ימים כפי מעשה המה
אעם בעבור טעפית ימי חנה אם היתה נחך ימיה דם מורה
הימים הקדמונים שלכן אי אפשר שיטו אלו הימים עם ימי עלי
בפניהם ועוד מקבוק יעזר יע הברל זניהם כי מאמר נספה
לה טענה ימים עור טב ואפילו לוי חנין הפרט ציבור יחל פני
ספיה אלו הימים צורך למנה סיום יום כפי טענה וישראל
ול זה נוע מקבוק יעזר והיוע מהם כי הם יספרו חתירה
הנפלה מהם יספרו טה ספירות האומרים שהטענה הם
טענות והאומרים שהטענה זולה הטענה מהם ספיר
טה ספירות לפי חתמן העמוד וההם ספרים טלע ספירות
כפי מקרים לנו הנחור

משה
משה

פרק שבע

כחית לבאר כפיקוד הוהחייב
לפידעו בה נענין מחת הטב
כפיקוד חת

שעס וכפרתם לכם וחתת הטב חטא חזרו טהור יום טוב
הזרזין ובר יומא טבא וחטכולא חצאנו טנקרא חווער
טב לא מן הכה ולח מן הקט כמו טבארנו ספיק טבנד
טאחריס טבע טבוק טבע טנווער ולא עוד חלח טהס חיוס
אל יום ווג יקטט טאס יום טע כו טכירט לא יקרא טבאס לח
יקראטו החצה כטוב כט לקרא יומי הועטט טוס טבא ועל פי
הטלמה היה רחוי להוורס הטלומס טבא כפיקוד טליטור
טבא טב אחד ווח חלוק הועטט כען טכ טבא טב טב טב טב
חווער ונעטט טבע עם טיט דרך לטווג חעטתס — נענין
אחד ולא היה כטרה כחווג — טבא כרח טיור

כפיקוד רביע

טאחור כטאחור טעטט טטטט טהס טטטט חיוס חליוס וחן
הזן היה רחוי לוח טנווער יום כמו טלטה טנווער יום נפי חונת
כפיקוד חחיוטור

טאחור עד חחחח הטטט הטטטטט וחווריס טרצונו עד
הטטט כפי טרצט חווגט ובר טכטט טכטטט ודוע חידן
הלטן טחחחחחחח חחחח חליוס לח לא חל טטטט לא לחחחחח
כפיקוד טטור

טיון טהס חווריס טטור טטט כטטט כטיון לח לא כחחח חחח
כטח לחרט כמו טטטט כטאח חחחחחח יום יטטט טטט
הע יום טחחח עור טלחחחח כטח לחרט לחחחחח חחחח חחח

טע טטטט כפיקוד חחחחח

הכוכב ולא כח טעשה יהיה הדין לומר ככמה לחדש פיון שמוקד
חדש אחד אל לפי דעתנו ענופל מיום ה לחדש ער יום יאחין ויחיד
כפיקה טעשה

יש להטות שלארצות
זה בבחינת חדש אחד
יום שבעה
מערב
למזרח
הדיוט

על יחוד לחוד בטעה במיון אם יהיה טמן חלוא ואיור חסר
נה לא יהא אל לפי כח העבור אל עפי דראיה פנאים טעהם
חלואים ופנאים טעהם חסרים פנאים ככדום נהג נהיית
נהג נהוג טעהם חלואים יטול כנעמן ונחא טעה חסרי יפול בה טמן
כפיקה טעשה

ירכס יוסף הדרדסטי ידג
ביתר כספרו אמר בטעו
מאן יד מעו האופנים
טבוליר זול והסמיות
מקצת על הטעו והקדמים
שאלו מיום הלכות
אשר יתן כמחול למחיה
וחיב בלתי יתקן כ יהיה
המושב בולחית ועל דרך
הקדמים יהיה מחולק מן
יום ד חדש
על יום
טעו כמאן אוקרפניוסף
הדרדסטי

מעשה יחטע טחא ויחלו העבר הארץ ומחור הפסח מצור
וקלו ומחרת הפסח חא יום חמשה עשר עלמו ונחמ
מחר וקלו הקיר טהם אם מן החדש
כפיקה טעשה

העשרה עצמה טהם טענים עליה נפלה בה החלוקה טהם
אחריים טנה טחמיה וטהם אחריים יום טוב טחמ טחאר
והעשרהם טטט טמן טנה חמה נחמרה כמה טינחיהם
מפני טקדים לכו הביחור פסח טמינ חג
טעשה טהרם לקר טעים
ירחיב כליה או לא ירחיב מפני טהכח חל אוח לטלה והוא
הפך העמר כחמור נחאר ופלהם לכו מחחר הטחמיוס
כטחכס אר טחור הנופה טענ טחמרה מיה חיה וחור
ע מחחר הטכרה טעניה רפירו חמלים יום וחחול יתע
העמר אינו מחמיה טחם טחמ טחמיה חוקרם קיים על ט
פול טעיות חמ טעשה טלוח וחמיה חמה טעיט פול
ככחור טחמ חמור ופלהם לכו מחחר הטנה חקורם לט

טעו טחמ
טעו טחמ

אומר ומחה הטבועה פנו הנהן אלא טבועה היה נודע עב אחר
 נפוצים לבס ומחה הענה וחורק אה חיים הביאם והוא על
 דין אחר לא טעם הכפיה ומחייב בתמי ההנאה מפני שאין
 מלוח התמי כי ואם כמו שטור יום הכפורים בעשייה הקרבנות
 בחייה הלו טבועה המקור קיים . וחיא פטור טיפול יום
 הכפורים מחייב הלוהק לא יטול חיוב הכפיה אעפ"י טפלה
 העשה אלא טפלה . מפני שלא הוצרכו הנה מלוח התמי ואם
 החייב הכפיה ירחיב גם הטבועה הנה הכה אומר ולחם
 וקלי וכחול לא החלו ער עלם היום הזה עד הביאם אה קרבן
 אלהים . לומר כי היום הוא יהיה אחר החרט לא טלה של כ"ד
 אחר חקר עולם לדורותכם והכפיה היו מחייב ואפי"ן טי
 בקרבן הקרוב קרבן העמר כי לא חייבו בתמי הקרוב העמר
 והחול וחי טעמו הלו על ידי הכפיה ירחיב גם טעמו הלו
 ועמר ועמה ועשיה אה החקים החלה . ואם נמצא טורה היום
 הלו טהם לויים טרון בעשר הדב ההוא לא הפול עמיה ה
 היום כמו טח המלוח הלו לטלה הפסח טמרו לא החל עליה
 חתך וק יום הכפורים בעמר מעשה יום הכפורים וחי אפי"ן
 טמרו טאופץ מערך ומיקץ ועמו טאלו לא יטלו בעשר
 הדברים הטלים טהם ככה זה היום והנה זה היום מלאנו הלו
 בירים כמו טקמרו ח טטעור יום הכפורים ח הקפ
 וזה כחוק טאר הויים המתחמים לדברים אחרים טקח
 ח המלוח ח הפוכה טהמלוח והמכורה טעם הויים
 ח המטעור חן הטעור טעם הח ח חולח ח ח
 ויתחם עליהם כמו חן האפי"ן ככה יום כפורים וחן הקצר

אפי"ן טפול מעשה יום
 הכפורים
 פ

חוק

חוק

ערב חוזה והם ומהם אליהם . אך החכמים נלחצו לבקן ולשר
 היט באור עיני חמ הטעשה יען שיני הקרבנות ובקרי שו בקר
 אשר גלום לט ימים שר נקרו לחמטים יום טול שיום החמטי
 ללו כונו הכריחה גלום טעשה טעשה על ט נקרא חמ טעושה
 על ט נקרא טעשה טעשה גמא ואלו דברים ני ערין להכפר נקד
 ט ליום ^{הכר} חמרי החמטים חמל מה טכאו החכמים טוג טול
 ט אופנים . האחד טהני ויחל טעם ויחל טעם אחר
 ויחל טעם טם ויהי טא עם החלץ ועם הטם טמו טככך
 בקוץ . טאכס מלחם הארץ טעמו טם אטלם . וז טע
 טעושה אחר טעושה ויחל טעם קרוב טמו ויהי טמו
 יהוטה כריחו טעמו קרוב לריחו . והטע נאור ט נפמך הן
 אל הטעשה טעור טהו טודע טהם אטם טאוח חמ הטבור
 וחמ הקצר אין הטעם ני טעם היום היה טקע אלא כטאה טמון
 היום אל הדבר טא היה נחל בו כטן טמא חמ האפיק . ויהר
 רעה נוטה טא נקרא חמ הקצר וחמ הבורים אלא טא חמ
 טהיה נקוד לחם הבורים ט אין הטעם טאוח חמ הקצר טלה
 אטרו חמ הבורים אלא טא חמ הקצר הבורים ט טן טמו
 וחמ טכושה טעה לן טבורי קצר חטים לט טא טהיה טקע
 טאוח היום אלא טא טהיה נקוד אטם היה טקע טקודם לן
 והיה טעור לזה היום להקריב . וכה קראה טעך טא כרין
 גור הטה טאוחם לט גור טעך והחון טעם גב טעט טוה
 הקריחה ולט טא חמ ט לט נקרא טעך אלא טניש טעך טלח
 המלה טמוט טעך ונקרא חקך וחייב קריחה כראטו טמא
 וקראם טעם היום חמ נקרא קר טא נקרא טעם טעמן

טוה חמ

טעמן

חקלא החכמים כי שבוע טוב הוא אחר שנה ואינו שנה טובה וטובה
 על מן לא תקרא בשם שבועון. ויורר טוב לוודר מפעם טוהר הטעם מה
 עיקרה בשם חמה שנה מן החלוקה שלכן לא תקרא וההיום שם
 עבדן **פרק תשיעי** כזה היום נחייב להכיר
 קרבן חוקן מוסף היום והוא קרבן
 טהר לחם הוא זה שאמר. ממוטתכם קצו לחם ובופה
 טהר. ושל שבע שמונים בלב תהינה חוקן האפנה בכורים לך
 וחייב הטרה לחם מארץ ישראל שנה ממוטתכם ^{קצו}
 והוא כבוד קצו חטים שהיו משמרים אורולה היום כרי להכיר
 החרט מהקרבנה והוא מן המוטתך על סלה שנה מן סלה החפונה
 חוקן האפנה ונה יש חוקן לטהר לחם מן השאר כי גשור לא
 היה בא מקנן וטהר לחם הוא שנים ורקנים ול אחד ששון ונה
 מחוקן לחם הפנים טהרם הפנים היה החלה טעם שמונים
 וטהר לחם כל אחד ששון. וכהא טטישור אחד מטהר לחם
 ששון ^{טעם} טפחים ונהיה ארבע ארבעה ונהיה ארבע ארבעה.
 לחם הפנים היה טעם שמונים שנה טפחים אולי מטום טהרם
 הפנים מזה ונהיה לא למד מה דבר ולחם הרבופה חוקן ונהיה
 לחטים טהרם הפנים חוקן או מזה והראוי להחזיק כי הוא מזה
 והוא כשבור טוהר הפסח אין ראוי להוציא חוקן בפסח ושור
 כשבור טהרם הפנים היה מוטת חם שנה מן לחם לחם
 כיום לקחו והיה טרה לטטה כיוול כל פנים היתה טהר
 והיא היתה טרה טוהר ואי אפשר שלא היו טרקים בה מן
 לחם ומלחלי היה חוקן הנה הפה אחד טל שחור ולרש
 לא הקטירו. ואולם לחם הפנים הוא קרט קרט טהר לטרה

לחם

כבד

ולחם הרגופה קרעים קלים שחלים לושרים לטקטה יקרין ונת
 פטלה אזור הוא קרין עג הלחם ונה טנוט פטלה פחם הוא
 מוסף היום והש של זה לא הזכיר פטלה אזור מן מוספי ה
 האושרים יעין וקרובם אלה לית הא קרין עג הלחם לכד
 אכל מוספי הושרים הזכירם פטלה פחם נראה טעם מוסף ישר
 פטלה פחם וזכר פטלה אזור כר אחד וחלים טעם ולטעה
 כטעים ופטלה פחם פרים טעים ואיל אחד וטעה כטעים
 ואלקרה החכמים אם טעהם טחור או צולה זה כולו זה יאמר
 אזור וטעהם טחור הוא בטעור הזכיר טחור התקוות
 מלשין וכן כמו טחור מלבי טחור הטפורים ועוד לא אזור
 טביל מוסף היום והקרובם אלה לית ויעגם טלפי הרען הוא
 אם שיקרינו טע פרים ואיל אחד עם טעה כטעים או פראחד
 וחלים טעים עם טעה כטעים והאויאטור ט כל א טע
 פה התקוות אינו מוכיר רק עטלה חטים ומהם אזור
 ט מה טנוט פטלה אזור לפי הזמן היה והש וישט אחר
 ש טעורו ט טעור טהיו וורעים אינה יום יפול הקטשה וזוח
 טם טע ולא יקרה חן טטשור טע עכ עה לקרוב גם טע כטעים
 לזכר טלמים וטחור ט אלו טע קרובו קרין אזור הוא קרין
 עג הלחם כין טחור והקרובם על הלחם טע כטעים טלמים
 היו שחלים על לחם הרגופה י והקרין האזור פטלה פחם
 הוא מוסף היום י ואם טעור טלפי אזור מלבי יהיה טמו טלפי
 הזער כחן המצור בטטל יום טע מלש קרין טע ואולם טל
 ט אזור חכמים ט טלן היה מקרים אינה טטעהם אם מו
 מוסף היום אם קרין טחור הלחם ומהם אזור לקרוב קרין

מי שרצה לקרין לשון קרין
 כזה המעורר יעין למען
 בספר דנים בפרק טיאק
 החכמים יבדלים הנשקין
 מלשין לחיים
 וטעור

טעור
 טעור

על הלחם שבטור טעמו כפול פנים וכוונת הבורים בהקריב
מטה חרטה לית כעבודתכם והוחל וקראו יום בבורים קודם
שיזכור המוסף על קרבן מטה חרטה קודם . ועם ארבע
אחר הקריב וסדר הכנה הקרבנות משיענו קודם לכן הוכר
קרבן על הלחם ויחריבן הוכר המוסף . ואין זאה טענה טענה
העומר קודם בזכר ועוחר בהקריב . והאזה ט קרבן טענה הלחם
מואחר על ק לא אחר כפול פנים מלבד קרבן טענה הלחם יואם
לא אחר כפול פנים מלבד הוא בטור טענה הוכר שיין קרבן היום .

וכארו החכמים טעמים מהם מפני מוסף היום קודם ליום עצמו והוא
משנה יום הנפדים קודם מן מוסף היום . ואחר טעם אחר מפני
שקרבן טענה הלחם יט טעמים והם קדשים קלים וקרבן מוסף היום
כלם קדשי קדשים ואינו עושה קודם . וזה טעמו הטל ושליד
חמש טעם לית אלהיך וכו' טעמו כח טענה . ואחר מכה טענה
ידך אערה . הטעם יט מפתים מכה משה נט טעמו ההוא
יד . ויטעמו משה מים דב טעמיכנו אחר טענה כח חס
מטעם ומגחיב להיחם אחר המועד ט טעמו הקריב
הקרבנות טעמו אט טעמים וטענה כחון אחרי היום .

ר"ה

פרק שניה

יש מצוות טענה הטובה טעמים
ומצוות רעה הטובה אורם טי טעמו
הטעם . והנה קריב הוחם לקרב טענה הטעם פטען הטעם
כאחרו לטען הוכר אהיום לארץ מארץ מלחם . ונתן הסוכה
ט טענה הוטעם אה בני ישראל . ואחנס כח טענה לא טענה
הטובה הטעם כו ושל ק אחר כח זה וטענה ושניה חה החקים
האלה . וחולם החכמים פלגו בשון טעם וטעם טעם טענין

האמר

כיום תלמידי וטהורם ונראה טבעה טבעה כדון טבעה ימי ט
 טוחה חמורה טיפוח לדי טרה וכום החמטים קלו הטה . ווט
 מעינים חכה טלחודו טח-טבעה ניה לער זמן טיה טיה
 היותם טעברו מער טיפוחי חוצרים שר טיקולו הטה שולים צ' ט
 וחמטים יום טלפי כוונתם טנים חמטי יצון יטרא חחמן חצרי
 ושום הטצה טנה הטה הנה יהו נח יום חכל טח-טבעה חיוט
 לחן הטה . אן חקרו לרת טעם בחמטים יום וחמרו טעבר
 טכלל הנושה טעה כופי לט חט הנושה כדו לעל דעת הונה
 הוטי טחים טחין הטצה השלם הלוייה טם עב חמר הספרו
 חמטים יום טעלה למעלה מן חוט ווט לרה טעם למה טעה טעשי
 טי לעל דעה האחרים כי טפוחי טטה קטורים כלה צורה הלל
 טהיח מעברת הלוייה וטבור טהיו חמטים טחום חמטים
 הלילה החוצאות שר חמן הצורה ולחיו חמטים טוט למעלה מהם
 נחצי חמר עב עבר למעלה מן חט שר חט טהם טעה טעטי
 לחורג טוט למעלה מן חט צחה טפוחי חמר חן לור בלוק טחמו
 חקיים כל זה הטפוחי והוח החמטה וחמין לכל נחצי מעלה
 וחטה והוח הקוטר החמטים בשלטים להקיים חלו נחלו בנ
 בכחטת צרצונו יהע נחן טכוחו מלח שלם . ווט טורט
 טעם כי עב חמר טעה טנושה לחורג טכל העינים חוזרים
 על חספר הטעה כנצ זאעכנה ועלן סופרים טעה ויטם
 טהטעש טבר . וטע טטעה וטעה חרטים טגלצ טהטטי
 רוכו ימים טוכים . וטעה טעם . ולעה טחטור . וטעה
 יוליס . יולס חמללים בטעה מערכה ומה יטחיו כי כח
 טהיחם הלויים לפר הטיחה כן הטעה לחורג לפר הטיחה

ומחזירים כי מקודם לכן מחטלה הכוכבים היגה על הקון פדר אחר
 אך מעת שילאו ישראל מחזרים כדום ברוך אחיה עתהיה מחטלה
 חזרה על המפר הטבעה ומחזרים כי כומן טילאו ישראל
 מחזרים החזילו יטלו סכב טעמי חזו חלוקה וכו' חלוקה
 עור חזורים הן אשרטה והנה יוכל הואטון שר לוי לענה הוי
 דין של הטמיטה הוי דין של הטטטה ועל החדשים והנה הוי
 טעה טטה מער צהם סלה כוכב טטה עד יום חק טרה
 ויה הכוכב מורה על טובה ועל רעה אמנם טוטרנו להורות על הט
 טובה וצולה ומורה על רג החמה ועל חמה החלוקה והנה
 טהחילה מערטה כוכב טטה הטחנה חלה של חזרים וטוטרנו
 חלו של ישראל ועל כן קבלו ישראל הטרה בחלה מחטלה הכוכב
 וילאו ישראל מחזרים וכן חזורים חלילה כי כן טג וספטה לך טטה
 טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה
 טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה
 אומרים כי הטלים הן כוכבים כל א חלוקה ועוד יחזור כוכב טטה
 להחילו יטלוטו ההא מחלה ישראל מהחלוקה כמו טטאלו מחזרים
 והנה טבו יטלו כל הכוכבים טטה אלפים והנה טטה וערה חזרו
 כולם וטטטנו יטלה טטה ועברו דיו טטה שר זמנו זה טטה
 הקיד לפרט ומן הדין היה כמו טילאו ישראל מחזרים בחלה
 יטלוטו לצארה טטה והנה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה
 ט טטטנו חזורים לטטה טטה ט ט החלה לוייה של פיה הטטה
 טטה הטטטנו על הטטה רבטטה טטה טטה שר יט אלהיך וטטה
 בקולו יטט יט אלהיך יט טטה יט חזק יט טט יט טט טט טט
 טוטרנו חזרה לטטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה טטה

ידו חטה

לשנים בשנים

טטטטטט
טטטטטט
טטטטטט

וקצץ להוציאם מן קלובי וראוץ יהי רצון מלפני לקיים לנו
הנעשה הצולה לעיר לבנו אל יחורו להיטורטו
סרפי הגטונה שהסיר החוטשים שזער אחר יחול יף אלהיך את
לנבך ונחור והסדוקו את לב האבן מבעורם ועתי לב
כער שזו יחוט פורקנו ומן הצולהנו אין מה טיט לנו
לומר כי השהה שחטוק וינלים שט להם גליה
לענין קלובי וקנאלה והש שחרכהטו

גרום טבעים שחטוק ישנו טבעים טמ
ושור נחור עלידי הנאל טבעים טבעים

טחף של שחק ועלעיר קרטך
ואם מן הצולה גל יהיה
הלויה על פי אלו שש
הענינים ואלהים

הכין
דינס

שאל סדר חן טבעות
האל לנו אל ומשורת
ועתה סדר יום תרועה
פ עש נמיה יק זיה ללשועה
עם אחר על חרט הטביעי אשר נקרא יום

הרושה צריכס אחתנו לרשב ענין טס הרושה אמר נסמוך היום
 אליו . ונאמר ששני הרושה מצאנוהו נאמר על הנה הרושה קול
 ומצאנוהו כולל הרושה קול שהיא לענין טמחה כדן יתע העם ^{אל קום הרושה} הרושה
 גדולה כולל שהיא לענין טמחה והפך מה שאמר שנה למה
 הרושה רע . הנה אמר וישמע יהושע אה קול העם בעדה
 ונאמר אין קול שנה ובוה יאין קול שנה חלוטה קול שנות
 אב: טומע . מכלל שענינה כולל . של מ מה שנסרפקו ביה
 שענינה אם גבוה . גבוהי ואם ילולי ילולי וטלטה טערים טהם
 גבוהי הלא הנה יתיר זה היום לטמחה ועליו אמר אל הרושה
 יאל רבבו . ונדוע טהנה לא הרמין טואה הרושה הוא קול
 הטופר וכבר ידענו כי על החקונות טמוכיר הנה הרושה עם
 הצללה יש קול טופר טמן טחצורו וקול טופר הרושה לפי
 המלך ית . שלה חלהים טרושה ית קול טופר יכול להכריח
 של ט טווא טלוו הטמרים טאין הרושה היא קול הטופר
 אלא היא הרושה קולף הנה חחנה עם חצולה או טופר והש
 טנה בהרבה מקונות מצאנו לטון הרושה מיוחד של הרושה ית
 ודומה כדן נאמר לבו טרנה ליתנישה לצור ישעו טקומה
 טנו טרלה טמחה טישה לו . הרושה לחלהים להארק פט
 רטנו ונארו . רטנו טמים ט טשה ית הרושה הרושה ארמ . הרטנו
 לחלהים שטנו הרושה לחלה ישקב . ונה טמצאנו הרושה חחנה
 עם טופר או חצולה אין העשם טקול הטופר וקול החצולה היא
 הרושה ט קול החצולה או הטופר היא הקושה אמל הרושה
 היא הרושה קול חחנה עם הקושה . יש לרשב כי מה שאמר
 הנה בענין החצורות והקטו טמן ונושרו חליך טהשה

שנה
 שנה
 שנה
 שנה

שנה
 שנה

ואם באחה יקענו ונעדרו אלוך העושים י וקשרם הרועה
 ונפש החטונה החוטם קוהה וחמ ובהקביל אה הקהל תקעש ויה
 הרועה חלל שהרועה חונן מחנה החצוצה י ולמה עקיר
 בעל הקבלה יום רועה עם יום כפור שהוא טעם היוכל במחזק
 הכת והעבר טופר רועה נחלז הטעמי בעטור לחדש ויחזו
 פה זאה הרועה על טופר חף יום רועה היא על טופר יחמנו
 ניהתנו הטעם שהיא ההעקול מחנה עם קול טופר י וק טעם
 אומר ט קול טופר טעם טעמי רועה חלחמה והש רועה ^{ובה יום}
 אינו יוצא רק ההעקול טעור והלל כי אין לטם וכי טופר ניהד
 לנו להקיע דבר שהוא חונן כל טעם וטעם ומה טעמות פעם
 אחת כיוו מחמטים טעם שהוא טעם היוכל יאם לא די כנה אלא
 שהרחיט ונחיים כקון הטופר והם שמים מודים שהטעם פ
 נפסקה להם ולא ירשו חין היא ובה הם על פעם הנה הרועה
 טעם ועל פעם אפרוח ואומרים כי טעם א אומר יום רועה
 וכה אחר אומר וטרון חחשה וכל אם על יום רועה נחול
 הוא יום רועה ואם על טעם הוא וכרון רועה והוא ה
 ר הרועה על פעם ומה טעם לפירושם ואמ עורח אמר
 לולי הקבלה לא הנוט מן הכה מן הנל בן ראש חדש טמן צ
 לראש חדש הטרי י ואולם חננו עה נחלקו מהם אומרים
 ט זאה הרועה עי טים ולא הנילו כן טופר לחצוצה כמני
 שהנילו נה ואלו נב נחלקו מהם אומרים כי הקיעה טחצוצה
 היה רועה בטעם מוספ היום ומה טאמר ושם טמחרבם
 ונאושרם וכחטי חרטם וקשרם טחצוצה ומה טהני
 בטאר החושרים על המוספם עה היו מרשם ואפילו הטעם

ומה דבר ובלא דבר
 בידעו שם דבר
 אלה יום יום
 או היית ויחס קל אמת
 התדינה מחמ טאמר
 אים איכותם ש
 חובס טעמי כחמ
 אבני ועל אלו קרוב
 מחמיר וטעם בטון אים
 האבות הקדוה כי
 נחמדה אמת והיה
 יתנו איכות הקדוה
 לתקן בעדן וטעם
 כי אלה וקשרם

בעולת המיד על מושך מפני כולו הפעל באורו של עולתכם
 בעולת המוסף לבדו והפעל זה לאופן טעון וטוחה ישרה
 עליו כיון שאין המוסף סר התעו ישר טחם של דרך טוחה
 שרה שרצה כל טוחה והעיר הפך לקנה ועל כן כול אחד חוץ
 יום רועה יהיה אם טחם כוונת המלכות וכל אחד אחר זכרון
 רועה יהיה כוונת הילול . וזהם אחרו כי זאה הרועה לא
 הורה אלא לשור לבנה בע אדם טעון ימי הגטובה לחופך
 יום כפור להטן כל לבו להמוזות בעוונותו וחס זה לפי זאה
 השלה כעאה כל אין הגטובה וחחיינה כן טלכות כן גלית
 וחחיינה להריעה כרי לשור הגטובה . ובע הוצ ^{כפרי}
 החכמים טאעם חייכו זה על טעם והושעים אוקומן ^{עמך}
 להם זמן ואחרים אכרובו . וזהם אחרו כי אין טאה הרוע
 בבלים אלא על ידי שר והלל בשר יושני האעם נקדושר
 טו טאחר וירע העם חרשה צילה ויקקש טופרות טחורה
 טהררועה וולת הקיעה טופרות וכן כטוב וכל העם חוש ה
 חרשה צילה טלל לא חבן להריע בבלים אלא טחיה ^{היראה}
 שולר . וטאה טואה הרועה חיה חרשה עם הקיעה
 החצוצרות טהיו כום חיה עם המוספים . וגם ישור כי ט
 ככל שרי טחאל היו מהקצם וחרשם טזיר והלל . ויקרב
 ט זאה חרשה חיה כזה חום להשר לבנה טע אדם : כרוב
 הגטובה ועל כן טאחר יהיה לבם טכמן וכרון חרשה יול ט
 טיכרו לפע חלם חמון לטר והחשרם נחצוצרות ונטרתם
 לפע יף אלהים וטאחר אשר העם יודע רועה יף טחור
 פסך ילבין . והטוב חלה חוסון לפני כן שלי חרשה

קטן

על

וזהם אחרו
 כי אין טאה הרוע
 בבלים אלא על ידי שר

וזהם אחרו
 כי אין טאה הרוע

בין של ידי הקישה חצוצה כאשר נחזור ונקשה כחצוצה ונוכי
 לפע ילך אלהים . וחזר ויהי לכם לזכרון לפע אלהים . וזהו כל
 שראו זה לחרות גטרי שר יום כפר טהם : ימים קמים כלילור
 והתפללם שטיט וודים ורחנוק למצא סליחה לשונותיהם
 יחפ ואעפ טבל הומעס צריך האדם לחזק בטובה חלו הומים
 נחצר האדם מטפס נמשעיו כי אי אפשר להיות חוזר והור
 נטובה והחטא טריו . ויש ^{יחזק} יחטא ומשעס כל הימים וכל
 חלו הטהורה טובה סיטיטא יום כפר אשר הסכל לטפה שנטה
 ניהיו מוכנס בטובה טלימה הכל למצוא פליחה ונפיק בכל מה
 שחטאו כאשר כלי כיום הא יספר עליכם לטהר ארבע מכל
 ויה היום טהור יום הרועה נקרא טבען ומק ק ולא נקרא טססחן
 וישנו אחר מלחמה טבולה וכבר טבאר טענין המלכה חין יטא
 טמאר כל מלחמה טבולה היר משעה אובל . ונארכנו טמה
 טאמר בטגרא ועלחו מנוק לאין נבון לו טלח ויה זה המאמר
 טאמר מלחמה מכל נמוש מפע טלח אחר לאין נבון לו טה
 טבאר טטעס זמר ההכנה אינו מורה רק טענין הקטין וההטאה
 מנחונ טטעס הק טחונ מלחמה . וכבר טארכנו הרואנוק
 חין ליהטנו מפע טמה ראט חרט נטפן להס שלטן טטארו
 קצתם טלי הטנה יי וכי זה המאמר טאמרו וטלחו מנוק לאין נס
 נבון לו אינו מורה להר הווצאה מטהור לטא טהיא אטובה
 טטנה ישן טזה היום טהור מק ק והוא ראט חרט לפעמיס
 יקה ויסרפק טטיהיה טטמיס משען ואפטר טיראה
 ואפטר טלח יראה ולפעמיס יקה ושטליס טטי ימיס . ואס
 יקה ויקרוטו היום הראטון מפפן יראה הירח טלו יום וועיד ^{טע}

טע

טע

הרח מעשרו ומדרכו ויבנה עתה ויבנו שיבנה שומרים היום הטוב ואם
שיין הופט הראשון מחלוקת חזק להכין טעם . יום לא נראה זמן
ליל יום טעם מצד מעשה ומחירו הטעם וטעם נראה מעשרו כן מעור
היום צול והיה נראה מעשרו שהוא כן טעם ימים מחלוקת שליו אהלים
והיום הראשון הוא הפך . כבר אמרנו כי ארנו רובי הראיות והפיתע
טעמים ראוי להכפף בקדושת החדש נפרק ענין ראיות היום ומטעם
יהטעם כל השנין ואיבנה טעמים היום טעם דעה החלוקה
נרטי החטאים ומה שהוא ראוי למטעם אחייו נוי . זה היום
קראו קרב החטאים ראש טעם מה טעמים ומהו חן הטעם וכל קרייה
אומרים נטערי נבוא השלם וניטעם חלוקה טעם טעמים ואם טעם
נבוא השלם ואם נטערי נבוא השלם ויטעמו הורינו ראיות נולחו
להיות בראיה השלם טעם . חן מה טעמים היום טעם זה
היה שלם טעם נבוא כל יצור אין האמת אדם . והוא הכתוב מיה
מחור מוחלט טעם ראש הטעם מראש החדש טעם הכתוב אומר
וחן האסף בקופת הטעם והוא חן הפוכות ואם לראש הטעם
נחסף את משאיין חן הטעם . וכל והעבר טעם היום נחן
הטעם טעם אחד טעם הכתובים ולשלם הכרם יהיה קופת ה
ימים ונראה כי ראש הטעם חן הפוכות טעם אומרים לראש טעם
הדרור ושיין לא נטעמו חן העבדים . אפס טעם לומר כחית
כעליו יקרא ראש הטעם כגון טעמו כגון טעמו לחדש טעם
ראשון הוא לראש לחדש הטעם . אעפ טעמים יצאה הטעם
לחן הפוכות לראש יתחדד ראש טעם לראש חרש טעם . ואולם
אחרי האמת מה טעם לראש טעם לראש טעם ראש טעם טעם
ראש לחדשים ולמען הטעם . ונראה ראש לראש טעם וליומים

היום
טעמים

והנה חן
קרייה

והנה חן
קרייה

והשועה ספיים וזרור השעים והשועה קרקעה וכן יחול להו
החול חלו השענים והתורי שחס נעמן נצח השלם הנה חין קודם
מחננו טוס שנין חלח אחרי טערא השלם לטעיה חלו השענים
חטור פעולתם קולור הטעני ינה קט יום זה אחר ט
טהור הנה שלם ויום זה נזכרים משיל חוס וכיוריו ושונותיו
חי טוכיותו חרונים נבר לחיי שלם וחי ששנותו חרוכין חס לח
טב נבר לנהם מי טוכיותו חחזה על חחזה חס טכשי יום טפור
נבר לחיי שלם חס לחטב נבר לנהם חנה צול טחס יום זה
יום דין חין טק החנה צוה להיות יום טחה וחקך ובוה היום טחור
חל החולו וחל החבני קודם היום לחוטטני וחירנה חס חוח יום
דין חין שני הטעה וטפור ונה טיט לחנן טחה חחח חט
החוחחחח טהחיה והפסד חס טעוע החור והחוטף וידיע טי
חקק טלו יום והחוקף כולו לילה טכ יום ט טעה חטוב טטה
והחולור חלו טט חוטעם טח טקודור הטווי טהס חוט חו
טלה וחט חול חוטעם וסכטם הטעט טעול חוטעם טוד
חילוק החויה טטט חחר החור והפסד טטטן חחר החט
על כן חוטן טחה חבוסף החור חיו שטים חוט יום טחה
והטעב טלו וטס חוט טטח חטטי חטלים וכיום החסר החור
חיו שטים חוט יום חטה וילל וטט טטה חול לשור טע
חוטט החויה חטור חטקרו חוטט חויה חוט יום טחה
וחקרא קט וטעור חוט טט טקודור הטווי טח טקופט וכל
קופט וקופט טטק חוטן חחח חחח חחח חחח חחח חחח
כן טקופט טסן חיה טטק חוטן חחח חחח חחח חחח חחח
חחח חחח חחח חחח חחח חחח חחח חחח חחח חחח חחח

כחיל טלה שדך חויה
יבחר

לגרא

ועקרה לחוק לא ייטיב ולא ירע עור הטל כנצ החוק טלחם ועשה
 יום שחוק ויש לספור סנה כי שבוע היוה הכשע והטפלה
 שקרי וירי שטור והירק היה טובה ואי אפשר להעביר עלן ה
 העק השעין לונן אחר אשר הוא בחלק זה הונן לשל הושג הוא
 לנני עזה השעין לני שלידי טעל אחר והירפחר הצנן של החולב כי
 לא עם חורט טעווע עם היסודות בעלילור טעיע החול והנה ^{כהטע}
 הרעב נעק החיכות לחיכות ועם הוא יסדין עלן עם השעין טח
 החורט הטע בחילטע חיכות אחר שהוא שליט החול והשני
 יהיה קודל כי הוא ולפעו ישוק ואות היום קטלה וזון וזי
 עונות וטפלה וזונת ירע ויטבח טחו הציל אשר טוח החינו הציל
 חסדו לטוחיו טעע טהרונה חחויי טבבל טקע וזון של יליטי
 לטרום חכל פטענודון וחטא לרע חיי השלם הטח טעוב כי טום
 הנה יטפ שלכם לטור ארבע עלן טח יטרא חיים

זה ש יום הכפורים קוראים אותו שנה ימי הטוב
 וימי החיים וקמים לילור והטלח וזוים
 והחור לטק סליחה וכפה לשנוותים
 ליוהם רחמי מחילה כיום

הטפלים

שלו סדר יום תרועה

בשר זור צבת ועצועה

עתה סדר יום טפ

פק האטען

1111111111

יום נפול
יום נפול

יום השעור לחוד הטעשי קראו הטל מקרא קרע וטעג טעמון ולא טקח
 חג ונחג כל מלאכה לא תעשו כדן הטעג ועל מן לא תעו טאכור טעג
 אכור ניום השעור לחוד הטעשי אין טענהם הטל חלח במטעל
 טעשע טעג טעיוז חייב טקלה וכה טעמור מחללה חוג ויחג
 כל השענה נה מלאכה וטענה . השענה נה היום חייב טעלעז וכל השע
 אער השענה כל מלאכה וטענה . וחולם דברים טעמורו טעג טפרט
 חונן טעמור כל מלאכה אין יהיה הדינ טעם כדן טאכור הטל טעש
 האט טעמור לא תעשו אט ככל מוטענהם . והיצאה חונן לתחום טעמור
 טעג אית החוש על אל ילא אית טעמור . מנן יטח אכורם נה היום
 וחולם טעם טענין הטענה בירטנו ונחורנו טעשור האט טעם החג
 כל מלאכה לא תעשו . וחם הוציאה הטעג טעמור הוציאה טעג טעש
 טעמור טעם וטען טעמור הטל נה כל מלאכה לא תעשו נה גם טעש
 האט טעמור . אכן הוציאה חונן לתחום טעם נחורנו הטעג ז' יוסף טעג
 טעמור טעג אית החוש אט טעמור לחוייב מיוחד לתעג דור המדע
 או להטענה . נחור החטט טענה הוציאה טעמור טענה טעם
 ניום הטעשי . וטען טענה טענה הוציאה מן החום טעם טענה
 וטעמור נה טעג טעמור גם הוציאה חונן מן החום יהיה נכללה טענה
 טענה ולטעם נחורנו טענין הטענה טעמור נכללה מה טענה טעמור
 כל מלאכה כפי טענה טעם וטעפיק ועל מן נחור טעשור האט
 והוציאה מן החום אכור טעמור כל מלאכה לא תעשו וטעמור
 טעג טעמור אכ כל מה טעמור טעמור טענה אכור טעם השעור
 חוספ טענה נה היום טענה טעמור טענה טענה טענה טענה טענה
 טעג טעמור האט וענה אט טענה טענה טענה טענה טענה טענה
 יהיה אכור נה היום טענין טענה טענה טענה טענה טענה טענה .

הענין שחומר בזה היום הוא מניעה המוחל והמטרה על שני דברים
בפעם הוא לשני הצדדים שחומר שניה לאם נפגזי . ושחומר נפגז שעה
הצניע . ויט אער נסרפקו אם יהיה השני דבר נפגז שהיה הצדדים
שחומר אם היה שני דבר נפגז הוא הצדדים לא היה חזוי לומר שנה
לאם נפגז טאם היה חומר שעה נפגזי היה מספיק שהיה עם חפץ
שכל שני דבר נפגז הוא עם . וזה חייבה טעה בזה להחזיק המוחל
להפגזי והעב שחומר אלו המלות לא הורה להסלק הצדדים אלא טרה
שחוצין על כל אזה שנין טענה הנפגז והשני מה שחומר הטח כלטו
ולטענה חסר לעגור נפגז . אין טענה להטחן לא מוצא טהו אלא
מוסל על הצדדים טאם היה למה צמנו ולא דאית ששנו נפגזנו ולא
הרע . והנה צמנו וששנו נפגזנו ככל חומר והשני שחומר קי ביום
צומם המוחל חפץ וכל טענים הנצטעו טיספוק על טט המוחל ים
ואין טעה וחומר שעה נפגזי טעטנו ביום צום שהיה ידוע להם
ופרחות הניב לשורה . והנה לא מוצאנו שני נפגז טאם טענה
המוחלים והמטרה כפי המפורסם נכח ואחנם לחומר מטעם אלו
המלות מורה גם בולטו זה אין מונע אין לחטבאר לטן . אין מרה
טהרחיטו בנה לחסור דברים אחרים וחומר הענין אה טענותם
טל מה שחומר מלה שני לטן לוי צורך נפגז מטהרפך מטענה
איעם צווקים . ואלוהם הסיבה . ומעשה הטכנה . ולטטה
הטעל . ולחונק . הוא הם טענים העילוי טאין חייב כנה אלא על
האסלה ועל הטענה לט . אכן מכל מקום צריך להרעה בבל שנין
טענה הנפגז לט טלחיה בן חלול היום טי אלוהם לאו טיהחטונ
טנה יהיה כפור שטה אין שקר מטעם אלו המלות לטן דצן הטעם
הוא במעשה המוחל והמטרה . טלן לטני טעבר על מזהו חייב

ליל

ישעיה נח

אחמורה

טענות
טענות

ספר
יום ספור

כתבתי שחמור ניל הטבע אמר לא השנה שלם היום הזה ונכח
וצריך לבין לבני שבתי שמו טחם יחס בלי כחם הלז לא יושל או ישלם
יחס השנה על הטבע שיעור שמו חל הטחם נשמה יעלי ושמע
שואר המלצה החייב על הנוצרים ופני שמו עליו כח ושזי טור
יהיה לספור שונה . חכן אמרנו וקטן יטול שמשנים בעהם ואפי
שלא הישע לדי גבור ולהיות הקטן מן הטבע שחמור להשעור למלאכה
חנה יתן ועץ כן יהיה ההקטן ביום ספור במעשה מלאכה אעפ"י
שלא שייך מלאכה ליום ספור מפני שהוא יום ספורים ושאר השנה
לא הכלל לני שמוח וולרבע כן יהיה הדין בעניי טבע אן נזה צריך
להיות הקטעם נפק טלח ובוטל לדי סכנה חל ניה סמונל צריך
להדריכו טי לחטבו במלצה . יצוק החכם שחמור כיוה יהיה
שלא הליאויט והקקן כב בחמור יעל מן השני לעניו והטעם
שמונו נראותכנו אונם . ושזי כ טעם הלצה היו ישראל מכנסים
בעהם וטפס שיהם שחמור וכל יהודה שומרים טס לפי ית
טפס נעיהם ובעהם . ואחיקטנו צום קרחו עלזה קטו וקעם
אספו שללים ויונקי טלים . וחייב הכתוב נזה השני לקח חלק
מן החול חטוב קטור היום כאמר אמר ושנהם אה שפנותכס
נעשה לחד טעם ועט שיער חטבו טעםם . לאופן טעם
טעם יוצא לפרקים אחרים טעמו צמור בחלקי היום שחולקים
במחלה הלילה ושאר המלצה זל מלצה השני מחוייב לני שאל ולני
עק לא לבי טער טחם הם טעשים משמור מלאכה טבולין

יב

דל

איום נהדים על האמלה בטבולין .
וה היום נקרא יום ספורים לאופן כפתי
השנה שחמור ט ביום הזה יספר עליכם לטור אהכס חל

פסק
טל

חטובה

כל השנות . ועם כל זה יחייב הטור טחור מול טוב וחייו הירח
הנה היא התעוה גדולה המשלה יקרה העוף אשר בעצירת כחוקנה
הפול מול כל השנות ויחייב נה נב הטור מפני שהיא כל חלף
שנה אשר יחייב נה הטור כדמקמחל וטור שר ילף אלהיך וטור
נקלו . על כן אחרי החטאים טיט להטע פנים פאר חוב ופאר
טפחה החיוב הוא כהפלה צמול הרע ופאר החוב טוחיוב נה
השכר ועל כן יחזקו נה קריחו המלונים להטל מצמול הרע ולזכור
טחול הטוב . והאופן הטע טחם זה הקרבן יחייב בו טור רב
הנה יחלואשנה מן הצלוח טחא יטור שר הטור אשר יחייב
בעצירת הקרבן שער שנט בול השן על כן איחפטר היוה הקר
הקרבן הוא המפול כל השן אלא השקר לכל המשטר היא התעוה
אשר בעצירתה היא מבער לכל פטע ושן וחטאה נה יחייב
נב הטור ונחייב נחייב מן הישר ומן התורה צי חיונה מן קטל
וצי חוניה מן התורה ופאר חוניה היא להורה ליחוט והער נה
טחייב נה היום עני הטור אשר הוא שר להטור התעוה טח
אחר וגם שר טחם ילף טוט שר טל לטבס וטום נבי וימפר
ואם כן הוצר זה טעם במשלה יום הכפורים הואיל והתעוה
חספקה על כן אחרי החטאים נחלו המשנים חטים ונהולים
לשנין התעוה נחלם להתקן אלא אלו השניטם חקטם
וייטכרים אה התעוה על פי אמרה כפי טחאה כחמיהו
יה על פי האט והקעה וחס עלמו כדורות ושן טלנו כידוע
טהוח הרופא האמה עביר חולי הטור . ואעפ טחא טע
חם הרפואה היא . ואיה דשר החטאים חלוקות טחלו השני
טחם מעשה יום הכפורים . יטמהם אחרי טעור הורה

חיוב

הדעה הקולעת ומחייבת אינו סבור והיה מחמורתם וצדקם
להקריב מיטע של חיים וזהו מחמורתם להקריב אל מי טהם שניצ
לו וטענה הטה להורה המחמורת המחמרת לא מעד דרכי השבול
הם לעזרי לא מפני טעם בלתי מחמורת לאווק השבולות אלא מפני
שהיה קשה להשקם ואור מעד שהיו מחמורתם כי בני הקרבן וטעם
ואה הכוונה הקשה בעיני מימי כי לזה היה כלן קשה להשקם ומעלה
הטענה טעור השקם מחמורתם הסבלה ושרי דין היה בהחלה
לחור חיבתו של השמים אלו השבולות להורה ויוסף מחמורתם
הכוונה והנה הלא הנהא מחמורתם ואנו ואלה סגן ויח יף אהריות
הניחום וקולם הגרסם מה שהיה מחמורת הכוונה והיוה
הקרבנים טור מה כטעם ושה שנים טק פטי השלוח טהור טה
טעם כנצ שני יחול טה וטה שנים כנצ לא יטמו שר חר
וטחיהם לשערים ונב מן הטור לחיובם מעצילים אה מה טעור
מפני טהוא סבר פנעם האדם ויוב הטחור כח טור של טס
אורם טעול טחנת שמו לטחום ולהפחיתם לשעור כנצ הדעה
ההיא החצבה כי אורו טהיה משלה ומטומח טחמרתם טס
אורו טעול טחור שמו לשעור כנצ הדעה ההיא שר סין הנע
שין זה החוקר ומדעי חוקר אחר כי כל שניט הקרבנות
הבליגם טעור הורה בל טעמי וטה קטורים כמעבר השלוח
של פ מולד האדם יהיה מולו לטוב או לרע ושלן היו חוקרי ימים
מיט נה לנחם נה כוסר נכח נחם נכח כי טיעל אורו יף
טיעל פ מהעבר ישירו לרע לא מהעבר הטחור אלא משע
ורב טחור הטבח ונח הורה הלוי הקרבנות כן מחמרת על
מה טסילה הורה משניט הקרבנות ערה מחמורתם החוק

והוא
הוא
הוא

שואה היתה חלילה מכונתה בקריב קרבנות אומם סבלו קלה ישרה ועמו
הקרבן הקרבנות לזו חלילה אחיה כגון מה שהיו ששים המצויים טרדיו
וועתים והיו מכיוונם כי העדים מהקצנים לחבל הדם והיו מודיעים להם
השפלות במחורם שהעדים יטלהם טעה דברים ג' כבני אדם וג' מלאכת
הטהרה טפרים ורעם כבני אדם ואומלים ושורפים כבני אדם ומתים כבני
אדם וג' מלאכים בגופים ונשימה ונשמה העפרד ואומרים כי חלומם
יסודות אטו נוח שלטן טטין למעלה מזויר לקבל עשייתו מטרי המולות
ואלה דברי רוח ונאמנות כוונות וחן להם מצאנו חוקה אטו צ' המוקחה
עששים שורדים אהרשדים עבאה להם טהם מעינים אומם ויטאלו סהיו
מצורים טק נמלא טעם מטיט שבולת זרה טל מצרים ולמדו טעמם הים
נבאן טהה התוססה עליהם ואוח מליהם איט טקולו שש הטלנו וטלול
מצרים אל טמאנו . נחמ' ולא ינחשו שוד אהרשדים לטעירים ונחמ'
יוסח לטרים לא אטו ולזה נחמ' ועט לאלהים יתום טל' לית' לט' . ומכונת
זה החוקר כי סלוי טעליה סבה הקרבנות אומם כבני אדם וטע'
טל' היתה הכונת כי אים טע' טע' חמה טע' , ולהיות כופר טע' , וזה
טעם טן יפענו סיב' או טחור . והנהו מאמר מוחלט וטעם אהוטר
הקרבנות קודם כל המצוות כי הטענה הטוב אל מקומה חס לא יעמרו עליה
השלה וכן היה . ור' וחלילה חלילה להטוף אל שלה וכן הוא חוץ
חס ארעב לא אומ' לך רק יטלו סוד . וההשלה מכתו הוטע' ל'
יעלם מן המבנים טרעה טה כי אים לא השעה המעטת מה טע' צר
עלפי סטבה איאפטע' יחס לא יעט' אהר חוק חוק או לא תהיה
הטענה אלוהה ווח טעם טמ' העכבה . ואולם לפי זאת הרעה
יחייבו טענות והמעפלים יטנוס . ומה לט' להאריך אץ מה טע'
לחשב כי בט' קרמ' הנקרא לא מצאנו אטה לאלהים כי אטה לית' יע'

הקרבנות

השם המיוחד והכבוד אצלנו ונח לאלהים יחרם בלתי ליתן לנו . על כן יט
לנו לומר כי כמו שסבלו מצרים הרבה האמה ונחמו ונחיהם לעדים
מן סבלו אלו לנח ונחיהם לפי כוונתם כי המשפחה תגלים פעולה
במנהגם הנתיים בנה חלק חמה חלק ושל אמה הטהו ונח לאלהים
יחרם בלתי ליתן לנו . ופרעה אמר לנו ונח לאלהים נאמן . והנה
אצלנו ניקח יתרו עולה ונתיים לאלהים כי שייך לה הטעם השם המיוחד
ואצלנו שאומר שמה ידעת כי צול ליתן מל האלהים . על כן טכונע
המה להחזיר אלו הרעה המנויפת מעקרים לא תעלה טוחם ליתן
ט אם לעם המיוחד במה אמה ליתן עולה ליתן . חמה ליתן . ואולם
וכי הטובה חזרו טעניט הקרבנות חיים הלמה המבורקט טמר
אל חפץ ליתן בעלות ונתיים טעניט טקל ליתן . ועלה לא חקח וצוק
פר . ועלה ט לא ידעת מה אבותכם על ידי עולה ענה . היורה ליתן
טאלפי חילים . ואם ט אין הכוונה לפי רעה הקולעם שהם מנון העדים
ולא לפי הרעה הטעם טמילים המערכת פעולה אלא הכוונה בזה
טט טאספר . פתק טלע
אחר אמר טא הטעם
בקטו חטנות רעם
הנה בהיותו יער לא יטוף טעניט הקרבנות . אמעם אחרי טענות מולך
חזר והיו אלה הקרבנות מתקנים אותם לטוב לקחתם טלן יט לט לומר
טעניט הקרבנות הם אטום וטהולם להרע ררות הטובה . ואולם
זרכ הליאוט טיט טעניט הקרבנות זכר חיוע ט חין האדם חוטא
ט אם מלך טע טענות . טעם הצומח . וטעם החיונה והאדם ט טון
מהצומח והחי האדם והטון יטוב טלון טענה טענות הנה טענה חטרו
יטא מאלה וירכסר ועבור היות האדם והחי האדם טללים בטעם
הקדוב החיונה אל לנו ט חלב העוף המור חלבו על אטרי הנהמה

האדם טמר חטות
ועמור כי לא תפונ
ועה ואמה . ועמור

הנה

החראיטרי וייכענע פגעו הבהויה להיוטיר פגעו השלמה לאור
באר החיים כי הלכ היטח מען לעטנה באער אחר חרום וקדוש מעט
ואהרזא וטפלוח וטאל ונתי אלהים רוח נטבה לעטער וטרה אהי
לא הבנה ונראה לי טעלה כנון. אכן עברא באמור זכיהם להורה
מזה אחר בעבור טעיר ים טעלה השלה וכנון כנה טה הייעט
היעה הקולעת ועם זאת היעג אכן הייעם הנקרים מיין העהור
להמלאם טקוה והעבין מופלא טהוהם הייעם פחור הייעג. ועל
הראה מאזה הייעם יע מהם יוהר חטוב מתברו כהנה הנקר מעט
מן הכענים והכענים ון העים. והענים הסחדי ההרצע ירה
עלן המלאם הלוקים טקדנה טהעלה ההא טקדנה מיין העור
מיין הכענים למען לפחיתת חטא ועם ט לחטאה ועל ט המלאם
טקדנים טפי המקריבים וטפי החטא והעני טרף חייב מיוחד לחטאה
אין על דרך טעה יענה לעלה. והנה טענה העור והמעיה טענה
אינה טהרעבות הטוה הבהויה חייב להביא טחאה להוה פחור
ההרצע. אכל העיח טעור ועם הארן טענה איו טענה העים
טענה טהרעבות טהרעבות טענה חייב להביא טחדי ההרצע
והעיה לעלה יביא טעור. וחס הטבל הטוב בפרקי הקרב ורענה
החו כולו טהכוונה הטרייה לרזא החוהר ולהכענע מהחור השלם
החורב לאחורו ועל דרך טקה והעבין יבין מעניי טענה
טאם הוא טע להביא טפי יכולת העעיר טעורו והל טעורו והגליה
לרזא החוהר ולהכענע טהעור טרכ הטענה והנה טענה
ים הספורים טים פו טעור לחטאה טפי חלוק החוטאים אהנם
להקריב הסקן פו והקל טעור לחטאה טפי חלוק החוטאים לפי היי
טחורענן והנה זאם כוהן לפעם זאם טחורענן לפי גל חטאים

והטעם הישגתו לענין המלצה ויחיד לטוב ולרע וכן לכן חלק ממש
שאחפצו בפעם שהוא חסר על שונות צלוח הכאורה ורוע חרור
החור כמער נחמד והמורה עליו אגב שנתק בני ישראל לבל פשעים
ולא חטאים ויפגע זה לא עצה לא לזכותה ולא לעריפה אלא הרחיקו
הרחקה יתרה שזולה ויטלף אל ארץ געה שאין בה ישוב ויחוק
חיתות טכנה היין צורך עיוסר מייטחטא טחטאוק שהוא חסר
כברוב ועל הטעם עליו אגב שונותם אל ארץ צורה לא שש
אלו השונות כאלו לפי גיל החטא לא ילקה בפעם שכינה שלם לא לקח
איינה טעם טענתן רק עלפי העל ואחר לענין המלצה טעמי
במער שאול ונקים כמו בספרא המקום ולרע הטועים
שהוא טחור לטוב לא הטעמים הנה הסתם חומר ולא יוסחושו
זה נתיים לעשרים אלא אחרטא יטלומר כי מפעם שהיה מעין
זה לזכות לעשרים כמער נחמד ולא ינחושו אגב נתיים לעשרים
ועה לזול אורח המכונן להם אשר הם מזהים כמו ענין טעמי
בטעל שנים נחטאים ולפייה ענין טעמי טעמי טעמי המוקרב
יטעלוקקו טעמי אלא מלשון אילו טעמי וטעמי טעמי יטעמי
להלא כנה טעמולה הקריב החטאות ואחריו טעמי לפי השקר
טהרעט טעמי יחוד אחר טעמי צמח לזכות טעמי ולהורה
השלה חילים אילו על סוף טעמי השם להורה טעמי בטעמי טעמי
הטעמי השלה השלה בטעמי חילור החומר טעמי אחר אלא על
על טעמי השלה כולה טעמי על טעמי השלה טעמי טעמי אהל מוש
ועל טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי
החומר וטעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי
החומר ואיכות הטעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי

טעמי

טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי טעמי

פרק ראשון ואם התענה עם אלו המעשים
 לחיותם לה מפתח למה הסגל יום
 השעור חסלו החיים על טעם כהתענה ההחייב בעת הטע מן החטא
 כבר נהנו החכמים טעם בעבור היוגה היום וחלוק העל נקריאה
 יג' ירוח כפי שאווערים והנהיט חלוקה בין החכמים כמה ארבעים
 עשה חטה נהרעוהם אווער כי עשה טלטה ארבעים נהר וועהם
 אווערים נ' ארבעים ואעפ"כ אפי' רוחה רישת החכמים טאחר
 הפוט נראה טענה טעם ארבעים ונהה והישנו כחומר וערה
 אעלה אל י"ג. ונאמר טעמו וחייז בפועל והיה שקב וחטפ' אפי'
 י"ג כחחונה ארבעים יום וארבעים לילה. ונאמר טעם אלו היה
 שלה ניוור. ואם ק' האחר טעמונים יום נעשה חטה ולפי זאת
 הכוונה יצוק מחמר וחכוכי שחלה נהר כוויים החחטונים טל
 היה עולה ניוור. חק החטטן לחישה טהיה כיום הנפירים חק
 הלוחות הטטות כי טלטה ימים ניננו וכנעהם טהם אווערים בטטה
 נסיון נהנה התנה ואחחנו אווערים כ' כסיון טראייר הטט' היו
 נכסם לטלטה ימים אל העשו אל אטה. וס' כיום הטלטי ירד
 י"ג לשיט כל העם על הר סיני. טעם טחוק הלוחות הכ' לא רדו
 בעבור לחרש. י"ט ומטען הטעם בעבור טענה נכסה בטול
 לחרש טטור אה' וח' האסיף הקופה טטה. ועוד נראה הטטה
 עלן הקרים יום הנפירים כה יישם סי' טהיונקים נהחלה הטטה
 חל פוטע טון וחטוא לחוק להם כוטה טעשה יריהם חק ער יין
 חייך להר טעם נעשה חייך להכין טיה טהחוננו פ' חיה טקודם כלח
 הקטע חאט חרש הערי אטור הוא חלוק הכנס הטועט בחול חחית
 על ריך הקרבה פ' חלוק האולעט והיה אז העקרה הונן וחיינו

למינוה כל מינוה ההיה למינוה ההפסד טגם החום והקור והמש
זמן האור זמן החטך ועקוב העווי וכפי שהלוחנו כי זמן חספה
האור היו אומור הצטא עשירי עמחור מן זמן החסך החטך של זמן
האור היו מתעצם והיו עושים עניני ענדור להם אומור הצטא
והיה הרחיק כבוע לחור רועם האומור היה נתיב שהיה
מכונן אלם אצלם נהיה ל השניעם ההוים נשום הטפל לוי
במחור היליון לפי רועם היו סומרים הזנעם הם טרדי
זוועם טורם הטויים ועם היו ההענף טארה לפי החפועם
אמר בטנה הפועל הטעיה היוהם של צליליוט הטענה
והיה קעה להפך הטאיר השנין הזוא והשפיקו של פנים טיסווי
הכליה התבוננה להם ומה מן עורא אומור העפ טויים
ראט הטענה הוא יום דין אכור להעביר ושורא יוסח והקנן^{היה}
השפיק שנין השני וצאצאיו נוולתה היום וליוה טארה סק
החונע שנין לא היה יוצא מן החונן לשחור טבע רעם כי
טנו טהטע ארע הקופור מן החדט ארע הקופור וכל הקופר
יעשגרה מינוה למינוה והקף טעם הוא טענה ימים של מן
היה השנין טארה מינוה אחת טאינו שנין נערי טרי לחור
רועם הפועל היה וכל השנין סוף הטענה טהוא סוף היה
הטענה מינוה הקטן ישר יהיה זה לעל נרעה כי אעפ
טהעונת החוייט טל ער ייחור עם מן על צו הליחוט טיהענן
אום טטענה על צו מועה נוספה כי אעפ טהוא החוייט טל
ער חס לא ירחור ומן שור לחייהו זקקוב האדם אל הטענה
טל הטענה על מן ייחור זה היום עם טל הרקנן טהורה של צד
הליחוט נה היום יהיה טעה ליחור ולרנים טל שורם לשנין^{הטענה}

טענה
טענה
טענה

אין אחרי שהתעורר מחייבת כל עה ושור הטל הספיל זה היום נהנה
 היום להתעורר זה היום שולטת מהתעורר ימים אחרים . והחכמים
 הודו כזה שהעם יתע הנשיח לכפר על חטא החוטא בזה היום נאמר
 כי ביום הזה יספר עליכם לטהר אהבם . וכעזא שהתעורר בזה היום
 ההיה שרופה מכלל החיים כי על כל פנים הערר העורר העב . ויעקובי
 בזה טעם התעורר היה ראוייה גם כן לזה היום על כל פנים הדין נוק
 למחול אכזה יום מיוחד . ויעלנו לומר יען שהספיל זה היום מכלל
 החיים נאורה נוספה שכלם ירחיבו נהנה בזה היום יהיה מחמיר
 כי ביום הזה יספר עליכם על דרך הצלה כי העם יספר עליהם כיון שיעשע
 על מי שלא ישערה דרכי הליאות להתעורר אטל האמה אין הטל כין הטובה
 זה היום להתעורר יום אחר על כן מי שאמר כי היום מכפר אין דבריו נכונים

פרק חמישי

יחשבה יטלהכין טעל הטובה ההיה
 כפה בנה היום אז על הטובה והודות
 ודין הטל טון שהתעורר מכפר כלל השנות בעשור התעורר בזה
 היום אין להטיל כן טענה לזיון ושור שהטובה הורה בזה נאמר לל
 פעשהם ולכל חטאם והפעע הוא מוסל על הזיון . ואם הדבר
 כן היט הסלה בכפה זה היום נחין מן השנות אז טהוא מכפר לכל
 מיט השנות . והנה ראיה הטל השור בחלק ממיט השנות עונות
 טהם לווים במקרט כין טענה כן כזיון על טומאה המקרט על
 פבלת המוקרבים טענה וכפר על הקרט מטומאות ומפשהם
 לכל חטאם . ועל ועהרו וקרטו מטומאות בעי ישראל . אין
 על טאר שנות נאמר וההולך עליו אהכל שנות בעי ישראל והנה
 טער העשקה נפעס מכפר על שנות טהלויות במקרט . ועשר
 האטלה נחין מכפר על טאר השנות . על כן נה טחלק ידיעות

הטומאה נאמרו יריעות הטומאה שהם ארבע היה לו יריע
בראש ונסוף והשם שנים . היה לו יריעה בראש ולא היה לו יריעה
בסוף . לא היה לו יריעה בראש והיה לו יריעה בסוף . לא היה לו יריעה
בראש ובסוף . וכן אומרים מי שהיה לו יריעה בראש ובסוף והשם
שנים והבשר בקרבן שלה ויוה . היה לו יריעה בראש ולא היה לו
יריעה בסוף שער העשה נפגע ויום הכפורים הלה ששורע לו חט
חטאו ויטא קרבן שלה ויוה . חין לו יריעה בראש אבל לו יריעה
בסוף שער העשה חיון ויום הכפורים מכפר טמא מלפני ^{העוף}
הכפורים על מה שזה מכפר זה מכפר זה הפעמי מכפר על מה שיטלו
יריעה אף החלון אינו מכפר אלא של מה שיש לו יריעה . לא היה יריעה
לא בראש ולא בסוף ששירי רגלים מכפרים וששירי ראשי חרטים
ובי י יהודה שמשן אומר ששירי רגלים מכפרים ושלמה ששירי
ראשי חרטים מכפרים על מה שהור טאכל מה הטמא . ופוט הטמא
אין שער העשה חיון אלא של שנוה טמא ויהודה עליו אהב
שנוה יטאל . וכן נעלה שער עליו אהב שנוהם חל ארן ציה
והשם יום הכפורים עם הרגועה מפלים בן שנוה שיעבן נבאים
וכן הגם הן וכן מה שיש בן בע אדם אחד לחברו . חן מה שיש
חן מה שיש לחוט כיו שערות אער לא הספיק הרגועה לשי אה
החילה אלא צריך של מעה להעב מה שיש מעה חייב להטיב העל
והקרבן הקרבן ושעויה הודיו . שלכן יש לומר כי טעם בנה היום
ישיר של טעמו להעב מה שיהחייב הקול הגונם . אבל מה שיש בן
בבאים וכן הגם הרגועה הספיק מפני שחילה העין של צוה ^{השער}
נחה שהרגועה מפלה הצמול נחיה צמול הוא מה שהוא בירי שמים
אבל מה שהוא לווי בברדיון וחפני טיעוטו הם נפרשם . בנה חלקו

השנוה

השונה יע שביום כגון השער על מצות שעה אם טכאינוו שר טמוח
טמוחאין לו שער על מצות לא תעשה טחין כה שנתעשה תעונה
התעונה תולה ויום הספרים מספר שער על מצות טיע טה טה יתיה
זו תעונה ויום הספרים תולים ויסורין מספרים ואין מתגפרין ש
טיטואו שליו יסורין חלל אה הטס אעפ טעלה תעונה והצע
יום הספרים והוא טעונת וטאו שליו יסורין אינו מתגפר טפה
נעוה שר שר טימור אלא תעונה ויום הספרים ויסורים תולים
והיה מספר טמאר אם יכופר השן הזה שר תעונתן ושל פי
היטנ טהתעונה מספר וטפלה היטעל וולת טלא יהיה הלוי כביה דין
יטל ושר טהתעונה טפלה כלל השענה ואם יהיו לחים וכיוה ועונה
טקול המאונט נחייב מדין הטעל ומדין תעוה כמע טעבאר
טמפר ששן החיים ואין טקול המאונט טחכ וטעש אלא כפי על
השן טמאר טמאר טצוקורנו אער טעה לא היכרע וטמאר
ורטעט חרטע לא יטעל טה כיום טוכ וחס יטעה תעונה התעונה
הפיל כלל השענה וטמאר הטוה ואם לא יהיו לו נטוה זכור התעונה
הספיק כמע טיע לחוט קריוה התעונה התעונה לא יהיה מקלר
אלא כטעעה טבל שטינה תעוה וליאוטיה וכבר ירענו טמעטה
יום הספרים יטלו נשחיס כחוקר כיה המתקד קיים וטבן צולוה חח
והארון טצריך הזיהרס פר ועשר על הכפלה ולפני הכפלה ואולם
טלא יהיה הארון כמעוהו מעטה יום הספרים לא היה טענה חכ
ההזיה חרה חלוקים הארון מפני טהטכ החמוד מעטה יום הספר
טמאר והיה זמר לבס לחקר טלאם נחירט הטניש טעטוק לחירט ולפי
זה הטעין לא טנה מעטה יום הספרים נביר טע אעפ טלא היר
הארון והער על זה כי טמאר המעליח והעלה דמס מוקרב טפעס

והיה מונה לפני פרוסת הקרב והיה שלא היה הארון עם לא היה הפת
 והלא נבנה מצאנו שהקריבו הקהל חטאת וכן ה' עם הקרב
 לפני א'עפי שלא היה עם פרוסת וזה מלמד שמעשה יום הכפורים
 היושעים א'עפ שלא היה ארון השדות עם הפרוסת אלא היה הדם
 מונה במקום הארון . וחלם בזמן הצלה בנין פטג ישעור במקום
 שזיהם כמו שמאמר קחו שמוס דברים ושוכו אל י' ואתרעלות
 פרי פרים ספרנו . וזה טעם לומר כי לעשותי ההטובה כזה היום
 יש ענינים שהם תלויים בזמן טעם התקדש קים ויש אשר כולל
 אע"י המלכות ואע"י הצלה ואלוהים . הודו וישעור שמאמר והוא
 והודו ארבעים . ועל זה הודו עליו אהל שנות בני ישראל ואמר
 והיה זה לבס לחקק שלם כחדש העשירי ששעור לחדש השני
 אה נפשוהם . על כן הטובה היתה ראויה ומקובלת לזמן שכל
 לעשות מליחותי הטובה לפי היכולת ושל כן בזמן הצלה כיון
 יכולים על השני והודו היתה הטובה מקובלת . **אמע**
 מצאנו מהצלה הבימים טעמו ספרנו ישעור במקום
 הקרב הקרב כיון שאמר ועלמה פרים ספרים . קין רפואה קטנה
 לפני מעשה בני מעשה . ה' ישראל וראש חדש גזרי ש
 יום ספור והם ימים וקמים טלחה ומפלים ודוים ומנוה
 ומקמים סליחה ש' אור הנקר ומפלים במעשה לש' לשון
 כל מעשה רע ולהוציא הצל מידים להורגם על ידי תשובה טלו הימים
 וק' יראי חטא מעשים חיים טע ש' יום ספור ומען טוב להורגם
 ומפלים כיום ספור כל היום מהנקר ש' צורה הככבים ומרדים
 ומחננים להוציא סליחה על עונותם מפני שהיו ששים עסקיה
 שסקים בזמן התקדש כל היום מעשה יום הכפורים

אע"י
 הצלה
 פרי

פרק ט"ו

מלוא מן הכבוד שיהיה שואל על שר צדק
 שמתיר כי רצא מלחמה שאלוהים על הצד
 הצדור אהם והתורה כדלצורה ונוכחם . ואי אפשר לעלי עבוי
 ולשאר מה שאנו מרצוי הטובה . לצדקה עתה ליתר דל
 החולק מפני שכן לא טרבי התעשים כי לא ידו נפשה בנו מקרה
 הוא היה לנו וכן מרצוי הטוב ואם הלכנו שמי קריו והלכה חף אנו
 שאם נקרי להוסיף חכה על מטרם וכן מלאנו הטוב מרצוי טאמה
 התענה להעיר מן צדקה שאמר קדשו חם קדשו ערה וכל הענין על
 כן נבוא עלישראל צדקה כין ליחיד כין לרבים ראוי להתענה לפני הטוב
 ולהגדור על חטאיו הנה מה טראיט נשעין מרצוי ואסתר טחא
 וצונו עלי ואל האכלו ועל הטוב שלטתימים לילה יום . גם נשעין
 הרצף שאלו טאמר על אעפי יטע נלשי ויצונו טעתימים . וכיוצ
 טאלו הצוטה אינם אלא מערב שר ערב מין יום כפור כי מהטעם
 ואל האכלו ואל הטוב שלטתימים לילה יום אלו מלא היה כן הקמן
 ועור מה טאמר ויצונו טעתימים אי אפשר טלא היו אובלים
 לילה . והנה מהטוב הנבואים הטוב נשור ישראל והקנו ארבעה
 צוטה הם הטברים בטבר זכריה טאמר טאמר חם הרביעי וצום
 החמישי וצום הטביעי ולחם השערי . מפני טאמר והורו ארבעונם
 ואה שן אברהם כמעלם אטר משלובי וחף אטר הלכו שמי טקרי
 ושקר הורווי היא הטובה עם כל השליה והנה אלו הוועם הם
 טאירש טהם צורה לישראל וכיון טאמר הטוב טעבא צדקה לישראל יתו
 על שנים לעצור כלחה עלשונותהם והנה ראוי לחזי הטובה עם
 כל השליה אלא טאלו היותם טאירש טהם צורה לישראל והיה הכונה
 טאלו חטאם חל להם מה טחל של כן יחדו אלו היותם להתענה

כמעט

שעל

ל

טחא

טחא

מקום

והם יום עשירי בטבת ויום השע
 בכחף ויום יום ל טאב ויום כד
 טערי אלו מנצחו אטר הרפני
 אירש בהם צדקה לישראל וכוון

להחיות על עונותיהם . ואלם זה שאנו לעיני אלו הצומד
הקטע מצד חרבן מהלכ' אטון אחרי טענה ניה טע' וטענה
ירושלם הרבן להמניד שזי אטון הצומד וזה טרפסן מי טהיה ירא
חטא כזמן טענה כיה טע' אטור אטור ויטלח אל טראצ' ודג'
מלך הוא וז' ואנטי' ואמר האבבה טחמיטי הנגר אטור עליה
זה טענים טע' . ויט להקטורה כטה הואיל וארענה צומד ריה
מהשעס למה פרט החמיטי ועזי למה טאה הטעונה טחמיטי וטעני
טחמור צורה ופפזי טחמיטי וטעני וטחרי כן כז' צומד אטור
צוק הרטעש וצום החמיטי וצום הטעני וצום השלי' וע' כטכאר
הטחלה לצום או לא לצום הטענה טחמה דרך טאה ההמניד איותם
ז' הצומד או טעל' למרי ויירעם לימים טוטם וימי טחמור
אטור אטור יהי ליה יחמה לטעון ולטחמה . אטעם מה טאלו
טענר צום החמיטי טענר טצום החמיטי מוסל' על טחמה ^{המקור}
וכטענה חטעו ט חולי אין ראוי משעה להראט עלו ועלם טעינו
כטע' טעיה טטחור וטע' טח' דנח ש' יום הלח' לרח' אדר
היא טע' טעי ווערם טעל' כלל הצומד אטעם טענר טעני' ה
הטה היה טלה על טאלתם ושז' טצום החמיטי הוא הצול מכל
הטחלה עליו הספיק לבולם טאלו טענו . ועטאה הרטוט'
חבר עליו הטעני להשר טחכונה על כלם כטעה אחר ואלם לא
זכ' הרטעש ט הוא קים החמיטי והטע' הטעני טחמ' אחריו
על ט טעני החמה וזכ' ארענם כסדר . וזמה טחטעל
היה אים יצמו וחס לא יצמו עחטונה טאה מופל' טלא וזכ'
היטען להכין הנה טחמה אים טחמניד' או טעלם . ואלם
צריך לשין טחמורים טח' כ' צומד וספזי טחמיטי וטעני ^{הלים}

זכ' ז

טע' ז

צומד

עומת את הלא אם האלו ואם השוה אם האוכלים ואם הטומאם
 ומאחר הצום צומע יסניל טעמי משם אם שהרצון במאחר הצום ^{צומע}
 את כל את צומע אהבם לצום ושהה אהם בעקדים מומע לקיומם או
 לשלם ואין טעם לזה הפירות כי מה טעם אם האלו ומתנהו ^{אדם}
 האוכלים ואם הטומאם . ויט טפירותו הצום צומע את כל הכנה
 צום יהיה צום אחרתו יום שבוה אדם נפשו הלכות טמאין ראשו .
 אכן הדען הלא נה צום אחרתו פתח חרצונה רעע הדר אצרות
 מוטה וגם זה הפירות בלתי טומאם היה לא לפרט . אכן יורה
 הושה נוטה טהטעם מאחר הצום צומע את כל את המתעט
 או את הטהטה טחלכס וטהרגם אלא נודאי אהם המתעטם
 מאם הטהטס אכל צומעם לאיטיק נק ונחלכס אהם לא ^{אדם}
 הטה . . והטעם הואיל והצום הוא מורט ליאומ הטומאם אין ידיו
 להמע מלצום אכן העיר על איזה הקון יהיה הצום במאחר והאחר
 והטלום אהט . . יחלו טת המלוח כוללים כל סדר וטשה הטמא טה
 במאחר הלא זה צום אחרתו פתח חרצונה רעע הדר אצרות ^{מוטה}
 וטלח רצוים חפטים וכל מוטה הנהקו . מה טכולל מלה החמה וומ
 מאחר פתח לרעב לחמץ וכלי מה טכולל הטלום . והכוונה ^{למה}
 המתעט מפטי כל מה טהווא מלאומ הטומאם אין ראוי להמע
 והואיל והם בטלום נחרו צורך להוור מקוים כי שרין לא עקויה
 הטויה השתוף לטמא טמאח ועמך כלם צדיקים לשלם יירטו
 ארץ . ומאחר והסרוב אהלכ האנן מטלום ונמה לפס לכטו
 וההטומאם לא יהיה אלא מפטי שן חט טויה כולם צדיקים מה
 צורך להוסיק טליאומ הטומאם חוץ ממה טעה הטה וטלמ
 הנטיחם במאחר הנטחה טיכוח ומן להוור צום הרעע ^{החמט}

יעשה
 חוק

והטעם וצום השעיר לביהמה לטעון ולטעמה ולחשידים טובים
אין וזאת האמת והטעם אהב שנה שהוא צוה הכל היה לטעון
ולטעמה הוא הפך לשאר . וזאת כי אחרי שהוא דרך הפך אלו
היה וזאת הוונן היה הוא שלח ויהי חלקו בו כי המצד לא שר יק
על דרך אמת והואיל נחין אמתו שנים היום ימי טעמה מכלל היה
הפך לשאר . . ועוד שחשבו מלאכה אחרי זה הונן טעמו ביום
כך לחול הטעם שהוא היום הטעם מכלל שהוא הפך לשאר .

והטעם אומר פה צום הרצע וצום החמישי ואינו רוצה החול כולו
כי הנה החול הטעם שלא היוצאים על החול אין צוה יום כולו
על פניו שחלקו חמישי הקראים ע"ה וחמישי הרצע ט"ה פסקו
שלא יצאו לחוב טהראטון כי טהר טעום אחרי טענה הנדר
וחמישי הקראים אומרים כי לא טעמו אלא חרבה הגמול כמו
שקדם לנו הניאור . והטעם זה טהרי לספר כי טהר טעום
או טהר קוים . והנה אין טעם כי טעם צום החמישי חל
עם הרצע זה טהריים שהוא טענה שר טהרי טעמו בו
הלוחה ויום טהרי לחול טהרי בו עליה וצום הו סמך חלף טע
על ירוטלם והנה קטלטה צומה לטוב קוים . ואין יום טהרי
הביר החוטון והטעם יהו קוים . ועוד כמו טהרי צום השעיר
אפי סמך חלף טע על ירוטלם אחר טהרי עניפה התקדש על
אחר טענה . הוא הדין השעיר טיפל כיון טענה ירוטלם .

אזעם אחרי טהרי זה טהרי טהראטון אחרי טהרי היום טהרי
הטעם טהרי טהרי . והדין כיון לטעם אחר הטעמו בו טהרי
וחין חלקו טהרי לפי אשר טהרי אלא טהרי טהרי טהרי
לחול אב והחוטון בו וכי טהרי וחלקו בו טהרי על פני חלקו

טענה

שנגמרה דבר ומה שהיה אונסל. והשי כי אחרי שחזר הכינוח
 החזק ובעה הטעם שלא היה להם רגליה השחוק נבנינו כי אם מה
 טיבא אשה לטות מה שאמר כי מי כז ליום קטנות. ואם שכל
 שארשן מחורשנה בעה טעם יט להוסוף הקנות חחרות הלח נמה
 צורק שברו על ישראל ולא המידון על ומהם צום. והנה צום הרביעי
 הוא השיע לחזק המון שחזר נחזק הרביעי נמשע לחזק ויהו
 הרשב נשר ולא היה להם לעם חזקן והנפק השר. והרביעי
 אחרים שהוחזק נמנו טעם שחזרו הלוחות. והצום החמישי
 הוא חזק אב שחזר נחזק החמישי נמשע לחזק היא טעם
 השעשעה טעם לחזק וע. ונחזק זה עצמו שאמר נשעור לחזק
 ונראה כי נמשע החזקו נחזק סניכו ונחזק השעורו החזקו נבנו
 עצמו כי אחרים מהחזקים אומר ויטרוף אהבתי ויהי
 צריך לצום אלא טעם הימים אכן הרעם צמים ליום הרביעי נחזק
 החמישי טעם שחזר ניה טעם ועל פי דעהם אם טעם הצום על כיר
 ראשון צריך להיות יושע טעם כפ שישע ט לא יצאו מטע
 רעים אם טעם ימי צום איומי טעם והשעין לא כן שעה
 נהני ישראל נוס ו נוס ו לחזק אב מהרעם טעם חלוק
 ויטנים על החזק ויראי חטא טוכנים על החזק וחינם רוחלים
 ולא סנים ולא רוחלים נקדים חזקט חזקט וטע נמנו טעם
 וקורות וחינם אכלים טעם ומהם חינם טוחם וין ושערו לחז
 אכלים פה חרנה טעם וחינם טעם וטעמון ומהם
 וקוננים בטע צין וירושלם וחזק המקדש כל החם וקוראים
 השני הוכחות הטעות נספרי העינים ואינם קוראים
 לומר הנה ויטנים טעם דיים ונחזק וכן מסור כירונטע

וביק ד

הענין

דם אונסל
 צום חזק
 יחזק חזק
 ויטעין

אשירי

עשרת ימי
ספן ט

העושה מלאכה ביום האלו אינו חאה סיון ספה בשעה ירו
וחלום צום הטטש לה מצאנו כה לא טנאמר וסום עשרים וארבע
לחוד טוסט בני ישראל כום וטקום עגולא טבאר לחינה מאורע
קטע צום הטטש וכהא טהוא צום גילה בטלעו לחוד עשרי ולא
מצאנוהו מנאר טהא אק טבנה החטיים עעם לעם הטטש טהוא
לכרונה החושדים שי טאמרו ס חן דרין היה ראוי כום טלטר
ושערים וספרו חולי חפצ טהיה חס טכר על טלטר ש חס ס לפי
זעב החומר ט לא יצאו טעב... **והחמט** טחוי להורה
צום הטטש בטל חרנה עליה ינסה רץ ישראל
מחרט ט זה היה הטעה צולה ליטול מארצם והשטין טקנו
להפיל כנה היום הוא מסדר לשטין זה יאם לא טאמנאר בחינה
יום חן חרע יט לומר חעפ טהיה בחינה חום חן החט קטרה
כבר חפצ טל חרע חושדים קטרהו אחר יצאה החושדים
וחלום השערי טחאר ניה טעה החושיה לאלכו חרע השיה
טעור לחרע טא טבכרנר וכל חילו על חוטלם . וחולם עג
טגו יטחול וחקלים טחה כטעור לחרע החמישי חפצ טה
טהטעה טבטין טה טלעי הורה כו כיום טחאר טבואר
יחוקל עג כשורים וחוט טעה לקורטנו כחט הטעה טעור
לחרע טחוטע טעה טעה אחר אטו הסנה הער . וחלו חוטע
טעה טעה טלחור חנקולה שר טקה וטחור כעלם היום הנה
היה עלי יר יח אס ט הסנה טה כיום טלע טהוא שטרו עערי
לחט לחרע חח החמישי על ט חטט חקלים טחה כיום הנה
יהירצון וחקיים העמור לעום לא לחלי ציון להלהם פאר חנה
אפר טחן טחון חחה אל חטעה הלה חחה רוח טה וקורא להם

יחוקל

חלוי

הצוק מעט יין להפאר . ישיטרא יראי חטא טוקלים ומקנעם
 ומגעשם ימים טאנע קעשם לבטאהאומה אלא עלרוך טענה לקהם כע
 כגון טומעשם ליום מיום ט טרמוני ער טענה טאב ומהס מראט חרע
 אב ער יומים בו ומהס ד יומים מיום טענה ער יום טענה ט . וכן טיי
 צמים מראט חרע אלול ער יום טפור טטלהם ליום טענה טענה טר
 ונים טפור העה קריאה ג מורה . ומהס צמים ט יומים ער יום טפור
 אכן מה טטה טענה וטאט קיימו על טעם ועל זרעם דברי הצומע
 ונעקתם . ואלו הצומע יע מהס טאמים טעשם יום מן יום לחרע
 טפן ער טענה וטערים מן החרע העליעו מן הצורה טכטב הטק ע
 טכטב מרדכ הספרים טפן ופנע טעל אורה הומים היו יעראו
 טעה צולה . טאמור וטל מדינה ומדינה מקום אטור דבר המלך
 ומה מעט אטל צולו להורים וזום וטבי וטספר טק ואכר יוצע לרעם .
 ואולם לא היה לט השינוי טאחר . אכן מה טמונה דברי הצומע הור
 לענין טאמיה אטור וצמו עלי ואל האלו ואל העג טלטה יומים
 והיה זה טחוט טפן טאטור הטטב מטאר ואם כן אין חכוונה טאמרו
 דברי הצומע טה ממלחם לצורה ט אין אטאר לעום טעסן טטך
 המעשים א אורוה הפורים ער טעלחו וטרוטו הפטוק טפירוט
 זר וכל לקיים ארומי הפורים האלה בוטעהם טאטור קיים עליהם
 מרדכ יהודי וטסר המלכה וטאטור קיימו על טעם ועל זרעם דבר
 הצומע ונעקתם . לל טלו הומים קיימם מרדכ היהודי וטסר
 המלכה ימי מערה וטמחה . ודברי הצומע ונעקתם טאות הזמן
 לא טרעו הצומע הדמדו לצורה . אכן חכוונה טפירזע הפטוק
 לקיים ארומי הפורים האלה בוטעהם המור טהיה להם צומע
 ונעקה טטל הצה טטה עליהם ונוללו ועל כן קיימו עליהם ימי

הראשונה

הפורים ימי מערה ושומחה להוציא נהם חסדי העם להודות ולהג
 טח לטמו חציל אטר חצל שב מחוק מחנו . בענין ומה ראו ער
 ככה ומה הציע עליהם . או שהלצק בפירוט טאער קיימו הצומור
 על שפת טמאה עליהם צה ונוללו כן קיימו אלו ימי שמחה בעבור
 יעשה העם טמאה עליהם והכוונה כן כברי הצומור אלו הם החמה
 צומור . וחלום העם ירע השניח טאלו הצומור שיהיו לטריהולא לטען
 לשומחה ולחשדים טובים ביאה החלק המעניח . אכן ימי הפורים
 לא ישלו כטער קיימו נקלו היהודים עליהם ועל זרעם וזמר נוכח
 לא יספק מותעם אלא חוב על כל ישרא לקרוא טעלה אסתר טאלו ה
 הימים ולשזור אורם ימי מערה ושומחה ומטלוח מנוה חייט לרעהו
 ומהנה לא כיונים . טעחיינו נהם כד דברים אחר להיורם ימי
 מערה טלא יצום נהם חייט . והטע להיורם ימי מערה טלא יככה
 נהם חייט . והטלויטי ומטלוח מערה חייט לרעהו . והרביע ומתנו
 לא כיונים . וחיינים לשזור כיומים כד צ"ל יום לחדט אדר
 יוטט הפורים הרגו לאייטהם ונוח כ"ד כו וחטוי טוטן הרגו כיום
 י"ג ויום י"ד ונוח ט"ו על כן מחו ואילך נמתייכו כין אטעי טוטן כין
 יוטט פחים לשזור יום י"ד וט"ו ימי פורים . ועמתייכו וקלטנו טלוח
 ישן טנה היה נומן טמאים נהס טמו כו טמאים . אכן החגבה
 טחומרים הרבעם לא קלטנו טלוח ישן טלא היו טמות הומן טמאים
 וטנה נמים טעו טל וומן נומן ואפילו נומן טמאים ולא קטע אורם
 ימי שמחה ויהיה זה כיוצא נהם . אמנם מה טיפל מאלו הצומור
 בטע טחלקו רישה החטמים מהם חיינים טענה ויהם חטע
 אורם טלא ישנו טענה ומהם העטרו . וחטער חטע אורם
 חומרים טהטוב קרא הטענה יום טענה . וצריך טלא ויהיה כן

טענה
 טענה
 טענה

ועור שמועש יום הרעה טאמר בו נקדע היום לחזוננו לית אלויס חל
 התחילו ואל רבנו וגי נאמר בו לכו אלנו ומשמעם ועטו מיתקים ועל כן לא
 יבאר לצום בעת ושמעש . . ואמר חייבנו הוא בעבור טאמר והפנת
 חניסם לאט . נאמר והטעם מל מעוטה חוב חרזה ועטרה וכל מועש
 וזהם הכחו מעטות שתי הכרות טוה ועל כן העביר ולצום
 או שלא לצום ואמר העבירו לצום בעת טובים ויום טור
 לאור טאם על בעת חיוכ לצום . ונהא הוה עיר
 היה טהקיפה גויים או עהר או ספטה העוטה
 אפילו יחיד העקף מפע העים או מפע לסעים
 או מפע רח רעה מהעבים עליהם בעת
 ונעקים ומהחנים טפלוה יום של
 חלו התירו לצום בעת כל טק טטבל
 חרבן הטרה על טע צוק ויחטלם
 חל אין ראוי לעור הענה
 בימים טובים ול
 כחעי חרעים ולא
 טורים

שום סדר יום פער עם סדר

הענין

ועתחיל סדר חג הסוכות

הדבר טעין הסוכה חלקוהו החמנים לחמטה חלקים

מהם הדבור מחינה כח מדין הוה לעשות סוכה . ומהם הדבור מחינה
דבר השלח . ומהם הדבור מיני השלח הסוכה . ומהם הדבור באיור
מקום השלח . ומהם הדבור מהי השלח . ומהם הדבור מיני השלח .

פרק ראשון

חייב יט לשלח מחינה כח מן התורה
לעשות סוכה . והחכם ר' יוסף ביאר
כי שזירה הסוכה מן הכתוב בענין ולא דבור ומה שאמר הכתוב
בסוכות השלח לעשר ימים . ואם היטיבה תוה על חיוב שזירה
יט לבני חיוב שזירה שחומר ולקחם לבם ביום הראשון פרי עץ
כפר המרים לא יוה גלוי החומר על שזירה הסוכה מפני כי לא חמר
הקחו ועשו סוכה אלא אה' ולקחם לבם ביום הראשון ואחר כך אמר
ושחחם על כן נתקן דיעה המפרשים אם שחחם ולקחם לבם
שאלו כי לעשות מהם סוכה וזה טעם בסוכות השלח לעשר ימים . או
שהרצון באמר ולקחם לבם ביום הראשון הוא לעשר אחר אה' שזירה
הסוכה לקח מחינה שחמר בסוכות השלח לעשר ימים .
ואולם מי שחשביר הכוונה על חומר ולקחם שהוא בענין שזירה
הסוכה הוא אחר שהכח לא הוה בשזירה ואי אפשר שלא תבוא
אלוה בשזירה כליי הנה דין לומר כי זה הכח צוה על שזירה
יט לעמוד בכונה וזה הואיל ואה' בענין צאו והכינו עלי וזה
וזה ואה' לעשות סוכה ככה כון שחמר לעשות סוכה ככה מכלל
טעמה הוה בשזירה והואיל עלוה הענין שחחמר ולקחם לבם
מהם מינים בענין שחחמר צאו והכינו ואה' שלא הוה כפסוק
ולקחם השזירה יהיה הטעם כנו לקוחה היא הכנה השזירה כנו
ויקחו להם איט טה לכה חנה . ואם יהיה חומר ולקחם לבם שזירה
הסוכה מה טעם פרי שחחמר על כן הוצרכו מהם ופירשו הטעם

עמ"ח

והשלח

והשם פירות דמיון עץ שיעה פרי סגולל חילת פרי וחילת סוק. וחתרים
 פירטוהו טעמו ושמן פרי הדור ועל טעם הפירותים שלכן חומר ספוד
 תמרים בלא ז"ו טאלטלא היה וולגו העה ראוי לומר וכפוח המרים חתים
 לפי הפירוש הטע. שלכן הוכר פרי עץ טרזוננו ושמן פרי בעבור שחצה
 להוציא חילת סוק על כן א"ת פרי עץ לענין כפוח המרים. וחס הכוונה
 בו טפסוק ולקחום לאופן עשיית הסוכה צריך להיורגל הנוט בעגרת
 טפסוק לאו ההר הוא הנזכר בטפסוק ולקחום. וחכמים הציעו פירוש
 ליעב טעם המאמרים טאחד טיבל הנזכר בטפסוק האחד הוא הנזכר
 בטפסוק האחר. ואולם החלוק טמלאנו טיעהם טיער טחל טגנטי
 טגורא חים נטרים טגורא. וחס טעם המאמרים טאחד צריך להשוו
 טעהם שלכן טחקו החכמים וחתרו טי פרי עץ הדור כולל היות ושמן
 טמן מטפ טמלאנו ויהי כיה הדור והוד והדר טאחד ואולם חלוק שליט
 זיה טעם טמן חומר ח' עץ טע טע טע טע טע זיה חתים היות
 טע חתים זיה טע טע טע ויהי טחיתו טע טע טמן ואלו היה טהיה
 ראוי לומר וכפוח המרים. ושור טז דעאל קמסי חמר טפרי עץ
 הדור ויהי טחיה להמה בטפוח המרים הטיון טחמר וחס קוונטן
 חתיה לחמר. ואולם בענין ההרם חתרו טהוא טרטי טחל וטחמר
 טע ההרטים חמר טחולה ויחיה להיותם טרטים. וז' טע חתים ח'ת
 ט שלכן לח חמר טרטי טחל טע טחמר מטפ טחמר צמו ההר וטעמו
 עלו חתם ההר והכחו חמר טחיה טהר וחתחנו טביח טרטי טחל זיה
 והנה על צד היותם הטו טע המאמרים טאחד. ואולם החולקים
 עליהם טחיתפער ליה טע המאמרים טאחד חתרים טחיתפער
 ולקחום חתים חתיה לעשות הסוכה מטפ טלטון פרי עץ מה יחיה ^{בענין}

הסוכה ושני שהוסף וברע שהוסף שלטה מינים שלי ויהי שלי ששן ששן
שלי חרם וברע שרשחל הכלל שאין טעם הוא חרם סאחר והטעם
הוא חרם לשעור סוכה כעם טעם זמר השאייה היא שחיה כמו
לשעור חרם יום העצם או שהחמר כעם חומר לשם מלה סוכה לא
מלה לשעור.. וחולם יש לחוש ברע שלא יצא משע פנים אם טעם
שהחמר ולקחם יטוה לחומר זאו הדר או אינו טוה עם הוח
טוה לו צריך טוהיה עלי תוספת וברע ואחזנו ראים שהוסף וברע
מכלל אינו טוה לו ולא יצא הובר שעפעם אם שהחמר החד
לשעור סוכה מכלל חיה מין ט' טוה לא טוהיה מאלו המינים
בהסל וחולם השר בקלה וישע זה ישרא מצרייה הטלוח ועא שגור
והוסף וברע.. או טעמו שהחמר ולקחם אינו בעצירה
הסוכה אומם הוח למשעם אחרים.. וחולם יקלה העשין לומו
שהחמר לא היה לצד הסלה שלע המצוה בלי תוספת ומצעה
ואם כן עאם טוה החמר אינו טעם לשעור הסוכה ויום ט'
כספר שגרא ואלו לשעור סוכה קרה מאלו המינים לא יוה זה טעם
החמרים טוים ט' לאופן טוה צריך לשגרא לשעין הסוכה חמר
ושלי כן וכך חל טוה בעבור שלא היה חזה לאופן הסכך לא
חמר שלי כן וכך חל חמר טוה חמרים ושק ששן שבו ושכ
נחל.. והנה בחמר ולקחם לכם פירטו בו מן חכמינו שהרצון
בו לקח פרי ששן הוד כשן חרובים ופוחים עולהם וטוה חמרים
שצריך תוספת טוה ושק ששן שבו ושכ חל לשעור חמר
לשעור טוה טחלה הפרי בעלמולו חמר ולקחם ושחמרים
זבא טוה לקחה היא כיד והנוכרים הם חרובים מינים חמרי פ'
ששן חרוב הוא חרוב ורשנו בו הוד בחילג וחמר טוה חמרים

עין

12

צריך לו וכפוף ואלו לולבין ושני שני שנה הוא היום לחופי שהוא מילא
 ששני וזה טעם ט הנה בענין חזיר עלי היום שלי שני שנה מילא
 הם שני מינים . ושני איאפצור להיות שבורה מורה לענין הלכות
 מפני שזה נקרא השני וזה יורה על הלכות מעשה שבורה הוא שוא
 והוא טקל טאור וזהו שם דברים ולא הורה הטעם והוא טהור
 אמר ולקחם לכם ביום הראשון ויחזי היום הראשון טקחה והם
 כללו כל הטעם ימים בשני מצור הלולב והטעם יה לבי הוא יודע
 האמת . **פסק** אמר חבל מקום צריך לשבור
 הסוכה בטור אלה המינים אשר נוסדו

מעשה במיטאמר בענין צאו ההר והמאמר מחכם כי אין הרצון
 להשגת מכל אלו המינים אלא הרצון מכל מה שירצה ישנה סוכה
 לבי טלח יהיה ריחו רע והוכרז אלו הנמצאים לפי הזמן והמקום
 והנה מה שמירר בענין שלי שני שני זולת שלי שני ויהי מי טפוח
 שהוא שלי אע"פ ואחרים פירשוהו שני טמוליקין מהנך טמני
 ואולם בשני שנה אמרו שהוא מין חרו כמו טמור בין שבורה
 צורה . ואחרים אמרו שהוא אילן הכושטם ואל זה מחזיק טמור
 חתה אלה שנה . וצריך להעשות על טעם סוכה ואפילו היה
 שזיה מקום לכן טעם . והוכרז טעם שזיה הסוכה ^{בעצמות}
 מן אמר ולקחם לכם ביום הראשון זה המאמר יורה טעם
 היום והלא תקון הסוכה הוא חלול המושב ואיאפצור להשגת טעם
 מוכחי המושב ושני טהור טמור טוכה הטעם טעם ימים
 ואלה המינים טלחים נמצאים וטלחים טמוריים וצריך להיות
 הסוכה קולט כח המושב ואם טעם טמור טכיס טמור
 ולקחם מורה לעשות הסוכה מין טמור הכי לעשות כמין ויהי

בהיותו יהושע טריוו והוא ביה הקדוש יהיה זב מאמר ביום הוצאתו
ל' הקדוש טפשו קרוב ליום הוצאתו . והוא ביום ישיבה אורה
החכמים הטיילו בין המצות אשר יעלה אליה בטל וכן אשר אין
להם ליאה בטל ואחר כך המצות אשר יעלה אליה בטל ישור
לשורה גם בני כגון שצורה מעקה . והמצות אשר אין להם ליאה
טל לא ישה אורה כי אם יטאל כגון שצורה הסוכה והצורה וטפח
הלים לא ישה חלא על ידי מאמין והדבר עאה . והדבר במקום
שורה . טאם אטום הפילה במקום המנחר מפני כי חייבה
עם החצנה והחצנה לווה סארן . ועבני אחריו שאלאנו דברים
אחרים שולבוים שולבוים פחצנה אך אלו לויים על גמחי החצנה
ואולם חייבום גם כולה החצנה כאשר בטאר בטרה מקומות
וזה כולל בהם ושל קיה חייב לאטו הלוה בטלי המלכה ואין להם
סרון גמחי טלוי בארן . ואף כי אחר בנה למען יושב
דוריהם כי בטובת השנה וכלל כלל הדומה בין אטו המלכה בין
אטו הלוה . והדבר הורה לל אחד ואחר מיטאל דבר ידוע
טאם חייבה חייבה לל אחד ואחר מיטאל גם השלייה חייבה
לל אחד ואחר מיטאל . ואולם אם קום א' ישאה טפחו הכל כי
גם הוא מן המלכה בטורה כי ולא כן חייבה טל אחד ואחר
אחוייב לטורה . בטוב חייבה של האחרים ולא של הצרים טמח
ל האורה טפח טל בטוב . והנה הפסח נחייב גם של ה
קרים למתן הסוכה . ועבו החכמים טעם טהם יתסרה וכן
בפסח מצרים של השנים טהם חל השען היה מסך למחנה יטאל
לפי . ואולם הצרים טו טאם כי שלכן ביאה הוצ' בטובה של דרך
שנר ולא של דרך חייב של אחריו טחותר כי שצורה הסוכה חייבה

והוא ביום הוצאתו

נחם לאלה העשן שהיה מפך לישראל במדבר - אבל על דעת מי שאינו
 יושבם כי שנייה הסוכה הייתה לאלה העשן אין אלא מפני שישנו
 בסוכה כצורתם חלוצים נותן העשן למה הסגלו האזרחים מפני
 שהצרים המיד יושבים בסוכה ומה היה כח הסגל לחיוב - ויש לומר
 אלה העשן נשאר שהחצוה נהגו לפי היכולה והסוכה נהחייב
 לאשר יש להם מקום נלה נשאר נשאר בעזרא איש על גבי נחצרו
 ונחצוהם חלה הבין לו מקום נלה ואין היה מחייב בהטוב
 והוצר מחייב ישיבה - **והיה** הישיבה על אינה גלויה וזרין
 לחיה יחס בין העלה לעולה החילו ואח"כ בסוכה הושבת ארבע
 ישראל - אשר הכונה בזה הישיבה העשן לטעם ולטוב ולאכול ולשתה
 ולקרוח ולהפיל כל מה שישעו בטהר אמן לחישה נה מלאכה
 פחותה כי צריך ליקר המזון ולפחה - וצריך שהעשה החג ^{הטובים}
 יהיה כקומה בית נהח וחזונה ואין צורך על הדפנה חס והיו
 כולה אמן אוכלו עין והיה נשיעור טיבא מעד אדם לטעם
 ולטוב לא פחות אבל להוסיף נמה טובל - עב ולא עטור
 סוכה נהחלה היומים אישעה ועלה ישעה נחמצה חפז ביום
 האחרון נהחייב לעשות סוכה לטעם - והסוכים מן מחמר
 ולקחהם לכס כיום הואטון לחופם שנייה חוזרים נהשנייה
 צריך להיות נהחלה - **והוא** נהחייב הישיבה נכל
 העשה וחמם שזורה - על עמין העשנה ניו לקיים
 חייב הישיבה נחמה נשלכן לא הוה שנייה הסוכה טחם היה
 מורה שנייה היה מורה ומן השנייה והיה טאה כי נחמה השב
 לע החייב שנייה על מן ילה חייב שנייה מחייב ישיבה
 עכל ומן העשנה יש לו לעזורה - **פרק** **על פי**

מפני חייב ישיבה
 על מן החייב
 שזורה נכל

הגויה נראה העם בשויה הסוכה נאמר למען יושן דוחה
 כי בסוכה הוטל אה כע ישראל ומחיו על השם שהיה מסך להם
 נחוצר כעמון פרע, עמ למסך. ואחרים אומרים כי לא היה
 מסך אולם טעם פרע עמ למסך ומחיו על השם שהיה מורה
 להם החץ נאמר אחר וזה להחיר לילה ושם אחד היה לא טעם
 שגם כושר הפרטים ולא טעם שגם וזה שאמר פרע עמ להם
 שהמסך אינו מורה שהוא עליהם אלא סגול שיהיה לפניהם כמו שג
 שקרא הפרעה פרעה המסך ומזה היה לפני הארון ולא יקרא
 פרעה המסך על שגנוסעם ליל שהיה של הארון. אמר אחר ששעם
 כי בסוכה הוטל כי נראה מחוצים שחמו בסוכה שגו כל אחד
 סוכה לעצמו לעבר להיות על מחור ועל כן נחייבה שויה הסוכה
 לזכר יי אולם זה טעם לחוט שאם היה הרע קרוב לצאתם מה
 טעם שאחר הרע על החוט הטעם יומרו החכמים אופנים
 מפט שהיה ויהיה הכנס ניסן פסח היה צריך שיהיה חג הסוכה
 על החוט הטעם שיהיה חג הלכבוד חג הפסח לקבל הסוכה
 חנה יהיה וכעבור שהיה הפסח נעמן שהוא ראש חודשים
 היה ראוי להיות חג הסוכה נעמי שהוא ראש לשמונה ימים
 ואחרים א אמרו מפני שלי החילוק או דעם ורעם ועל כן
 אחר שזה הוהן יע לוהר מפני שיערל על לא שגו הסוכה רק עד
 זמן הערי מפני שלא היו צריכים הסוכה רק כהכנס החוקף להיות
 חסם מורם ונחלה הכנס החוקף והקור הוא זמן הערי יי ויש
 שהספיק טעם בעבור היה אומה הצבא מחמיעם לצבא השמים
 והיו מחמיעם הפעלות ההוה בשלם העפל שהם על ידי כח המאורות
 ופעולותיהם העלות על ידי הצמחים כחמר השר מאמר הטעם

עליו החכמים והם
 אומרים טעם כי
 בסוכה הוטל מחיו

למסוף

והוא
 וזהו

ומחצית הכוחות שמתעורר ומחצית צד ירחים . והנה בפתחיהם רוחים
 חולטת בחורם ולפניו כדמחים מעבהכנס השמש כמול מאוננים
 הוא אשר דברנו שהיו כנין וחכמה הפך שחחרם בעסן עלן כוונה
 התורה להשגור בזמן הזה הסוכה לעמוד ולהעיד ולהענין בזה
 האלוקה . . . ולא צוה נבואה לקחה מחילתם אשר עליהם נובלים אלא
 אשר שמהם אשר לא יחלטו לנטל כח המעורות כפי הניטיות
 לעמוד כנגד רשעים המכוננים בהרואות שהכל עומדים בעצמיהם
 יהי וחס בראש נחמים עומדות פשלות עליהם החמלים הם כנין
 ניר החולב . . . ויום שמיני עלה מינו משום חג הסוכה ואינו נקרא
 חג ועם עלה פירושו כי החמלים שענינו ענין קלה מלשון שנה
 בערים . . . והחמה שהיא מלשון עצה להשר בעה יצא יורח מטאר
 המושעים . . . וחמנס פירושו החמלים כי כל המושעים היו בערים
 אלא שחזר זה היום נה העם בעבור שאין בו ענין אחר להתיחס
 בו עלכן נתיחס בלשון שנה ויש להשיב כי הנה טכני על מצוה נקרא
 בעם עלה ונראה שהיו עושים כאלו חמלים עצה יהיה מפני שהיו
 סופי המושעים . וחמנס להטעם למה נתייב כנה המושעים שהיא
 יום כל אחרת הוא בעבור שהחמנס נתייב מנקוה שר נקוה על
 ר דרך מהלך החמלע ופחור כפי שהוא נה והנה ימי החמנס הם
 ארבעה הקיטור וההקף החמרון מפני משט אור הלטה לא היו
 עושים שמה וימים טועם עלן צוה התורה לעשות
 ראש זה ההקף יום טוב ויהו יום שמיני

שם

שָׁלוֹם   סוּדָר   חַג   הַסּוּכוֹת

עתיחיל סדר שמע וינעל

שמע וינעל

הם מהאור שלוויה בזמן ה' המלכות וצריך לעיין בהם

תקון הוונן עמנו ומחיה חרט החלום ומחיה ומן החילולאמנו שמע וינעל ואם יהחייבו כלום אם לא .. והוברים שלווים בהם מהם שבוע הקרקע ומהם בירועה עטעיה ומה מה שלוו נבנ חרם חרמתי שמטה וינעל נהטמה כספים והטמה הקרקע וינעל

העברים .. פירק רחשון

הוא טמא

טוף וטט טעם הוונן כרוץ .. ואלו טט וטט אמרים הם כרוץ הרה

אני אמרם יאני חור . ואלו הטעם דבוקות זוכנו בין טורע בין טלח

ורע שלים כפיר והטעם הטעיה מהטט היא הנקרא שמטה טנה

והטעם הטעיה הטענה ונטטה . וטמור ונטטה הטעיה

טבה טענהן יהיה לארץ טבה לית טוף לא תורע וכחץ לא הוונן

והחלום אלו הטעם מהטרי של חטב הוריעה טנחא טט טעם

הורע כ טוף והוריעה מונן הטרי ועור אמר והטבה טופר

הרועה כרוע הטעם טעור לחרט וטאה טקיעה הטופר

טהחלום הטעם טאיאטור היוה זה אחר טבור חצ טעם הינע

והנה ה' האסוף תקופה הטעם ועור טמור טאה הטעם . ומחלק

יש טן החכמים טיט מהם אמרים טחלום אלו הטעם מעסן

והאיהם וכי האמרו מה נכל בטעה הטעיה הן לא נורע ולח

טחסף מה הטמנו . ואם לא הורה החלום מעסן מה טעם

ולא נחסף אה הטמנו אם לא ורעו אלא טורעו כטאה ונטעם

טעם חרט

חוט ארר לא יכלו לקצור ושל כן אמר ולא שמרף את רבנותו וזאת
 ראיה חלוטה שאם אפי' הרבואה קולגה והטעם שיחל קולג' לן
 בן לא נזרע ושור שאם היה החתולרם מעפן איך היה וזת ארס כיוע
 כי לא יכל לקצור והטעם חמה שאח' הטארבני הוא בעבור שאמר
 בן לא נזרע על כן אח' הטארבני וזל בן לא נזרע ונשלא נזרע גם לר
 שסוף הטארבני זל הנחה שמה טלני . והחכם ז' יהודה רודי נרע
 זל הנח החלוקתטני החכמים שמהם אומרים טעבטריהתל'
 שמה חונל . ומהם אומרים מעפן והוא הסטם לפי דעהאומרי'
 והטרי והנח ראיה חכח הגולה נפי טהקולגנן טחל' טחלו היה
 החלם מעפן היה אוח' טוף לא הקצור וכחך לא רצור טכטסן יחלו
 לקצור וטחלו יחלו לצור וטחחטון יחלו לזרע וכטענ יחלו לזמור
 הכלים ואם מן היה נכנ לומר טחחונה טוף לא הזרע וכחך לא
 הזמור נפי סדר עבול' החלגה . והראיה האחה טחלו היה
 החלגה מעפן כט היו נזרעים מקולס ואם מן מה טעם אר
 ספוח קד קדך לא הקצור טהספוח מינו מעלה נזרע חלח הור
 זין הצברים הנפלים בארץ נעה הקציר ויטחרו טם שר טחזומן
 ומן הצמיחה וזמחמו טחליהם חלי חריטה וזרישה ועל כן הסוף
 הספוח חל הקציר כאמרו ספוח קדוך זל ספוח טיזח מן צרי
 החטה הטבחה כמו הקציר . וחל היה טחור נזרעס היה לד לומר
 טוף לא הקצור ולא היה מזכיר ספוח ואם היה היו טי קעיה מעטע
 וזתי אה טרטי לנס טטה הטעיה ואם לא היו קולגים מה היו נ
 נוטס טלט הטעס . והראיה הצילה לספוח מקט טעט טעס
 טוש טט הטטה טח' סוכות טחזיר טח' הסטרידענו טי
 חלוקה וספק טחחלה טעה מתטרי . ואמר ואחרי טחזרי כלור

על אח שני פסוקים מצוינים ביחוד ולא ראיתי לאחר המספרים
 פירוש יצר עם והם ובהאמרו זה שאל כענה הטביעה והפסוק
 הטעני ונרעם זה הטענה הטמינה ולרעה האומרים שחלום
 והטרי היה ראוי לוודא מה שאל כענה הטמינה כי טביעה יוכלו
 מה שורש בטעיה חס כן מה טעם זה שאל כענה הטביעה ולכמו
 כן פסוק הטעני שאומר ונרעם זה הטענה הטמינה והלא טעם היו
 היוכל הוא טמינה לטענה הטמינה והסמוך ונהיר יוכל הוא טענה ^{הטמינה}
 טעם לא הרענו ולא הקצרו וזאת הספקה נראה כי אהה אחר מן המפתח
 והנה שנים מחלו הפסוקים האומרים שחלום אלו הטעם חסן
 שאומרים אלו הוואמרו זה טעם כי האמרו זה שאל כענה ^{הטביעה}
 כי אם היה מהטרי הנה מה יקצרו טעיה יוכלו בטביעה אלא הטעם
 בעבור שהיה חלום חסן הנה זה טעם ורע מן הטעיה ל
 יקצרו טביעה ועל זה אמר וכי האמרו זה שאל כענה הטביעה
 ואמר וגם לא טעם זה הרבואה לז' זה שורש בטענה יי וזה
 טעם לזויה ארבעה לכן כענה הטביעה ושמה זה הרבואה לטעם
 הטעם טעמו טעם טעם טעם לזויה זה הרבואה והנה יספיק לטענה
 הטעיה והטביעה והטמינה יחל ונרעם זה הטענה הטמינה
 יחל ש כי הרבואה חסלו יען יחלו היה הטעם שכל הכול עה
 טעם ושמה זה הרבואה לטעם הטעם זה טעם ונרעם זה ^{הטענה}
 הטמינה והלא הטענה הטמינה יוכל וטעם הכול אומר לא הרענו
 ולא הקצרו יי וחלם על צד החזק יסוד יטעם החכמים עם הווד
 חלום אלו הטעם מהטרי שאומרים כי טעם השאלה לא הורה ין
 שאל הכול טעם שאל הטמינה דין היה לשאל יוד ויוד על היו
 היוכל והטעם לא הווד כנה ולאמר כי שאלו בעבור הטמינה וזאת ^{הטענה}

טעם
 טעם

שטעל העמטה והיוכל וזה איזאפטער והנה הכוונה בחזרו וכי החזרו
 זה נחל טעם הטעשה אין מאמר מה נחל זנב עם טעם הטעשה
 אל השעם זה נחל טעמינה אם טעשה לא נירע ולא מאוסף אה
 הבואהגו י על כן אמר וזויה אה עכט לאם טעם הטעויה ושלה אה
 הרבואה לטעם הטעם י העעם טעויה הטעם האלו הם מחצו טעם
 טעויה כפי מעין טעם הכיאה טעבור היוה ההחלה העיאה מאז ^{הטעם}
 הטעשה טעמה והטעם הטמינה טעויה היוכל ומחלה טעם העיש
 יורעו וער חצי טעם טעויה ומן טעם ומחצו טעם העישה יקצרו והו טעם
 עד בוא הבואה האלוטען והעם אלו הטעויה טעם הם על פי תקון העיאה
 והחזרה קצור טעם טעויה **עבאר** עגה כי טעם האט לחזר
 ולעושים י והטעויה ^{טעויה} עיור ולו טעם י וערין
 לעין טעם הטעשי טעויה חרע טערי טעויה יום מויה החרע טעם
 טעם הטעטה י והחטעים טעויה החון העם קוראים יום החע
 טעויה אחר לאל טערי ראט הטעם וכוננה הרה מנו לחרע טעויה
 ומן סוכוה כי כן טעויה וחא האסיף הקופר הטעם י וטעויה כזרה
 הטעם טעויה אה טעויה מן הטעם י וטעויה והעשה טעויה הרועה
 טעויה הטעשי טעויה לחרע כיום הכפורים י וטעויה טעויה טעויה
 ראט הטעם ועיין לא טעויה העברים אהם יאיה לומר טעויה
 קופר חמטה ימים מראט הטעם וטעויה טעויה טעם הטעטה
 טעויה הסוכוה בבואט יטעויה י וחולם היכור מאינה ומן החילו
 יטעויה אה טעויה ויטעויה הוה אה טעם לארע טעויה
 כי רבואו חל הארע אטעויה טעויה לכה וטעויה החרע טעויה לוי
 והחלה העעם לא אה טעם לארע כי אם מויה טעויה וחלקו טעויה
 טעויה טעם טעם חרע טעויה וטעם טעם חרע טעויה וטעויה טעויה

הוא מונח שחלקו וביה להם טרור וכתיבם . וחלקה יש בן חכמי הקדוה
וחכמי הרעם טבא טבע טכטו וטבע שחלקו וחכמי הקדוהים
אומרים טבע טכטו ושחלקו וואיגם וואחור טב בן יפונה בן א
ארבעים טע חכמי בטלחו אנה מטה עבר יף וקרא ברע ושנה
בן חוט ועמועם ככחי אז וככוהו ענה בטלחיה ולצחה ולטר
הנה המרלים בטלחו טעה הטעה לצאה מוצרים והיה אז כלב בן
ארבעים ועברו גם לה טעה הנה פה טעה וענה טרור עם יהושע טעה
החלק אנה בן פה הנה ענה טז טעם היו מעה הנעם שי טרור
טב ואמרו החכמים כי טעה הטמינה החילול לענוה טמורה
ואולם יש להקטנה טחלה העל פל על יהודה ועל בן טען כלב היה
טען ואחפער שחלק כל ישרא אז והטט אנה ווהירו טע ישרא
אמר לה חלקו ועמלו יהושע שי אנה אנה וטרפם אטפב יטלומר
כי טפול חלה העל מיר החילול לענוה והטט אנה טע טעם מוע
טף וזין הרעו שי טחלקו כולם וחולם אם היה הטפן החלק זמן
לאיזעבו זה טקלק וחולם היה זה פחור מוז טעם . נה לקחו והיו
טאורם טב טכטו וטבע שחלקו וואחור טטורים וחוט טעה
לעורבו טאט הטעה טעור לחרט טטורע טעה טעה אחר
אמר הונטה העיר . טלה נ ארבע טעה הם טהיו טע הכטט והחלק
וכופט אחרי טחור הכיה להטלים הוטל ועל ט אחר הפסוק טאט
הטעה טהוא חרט הטטע טעור לחרט טהוא יום הטורים .
והם אמרו טאט הטעה הוא טעור לחרט והוא היה מולאי טענה
והחלה יוטל ויטה הוטו אמרו טעם טכטו וטבע שחלקו וחכמי
פירטו כיון טאמר טחורע טעה הם טנים טלומר מטה אז עה
ועלכן אמר טאט הטעה והוא טעור לחרט חטיטי כו כיוס

טענה
טענה
טענה

שחזר הכהן כחה החמה ושלטן אמתו אומרים החמה כו כיופ .. צריך
 להכין אם שחטה חבל מוסלים כחך הקדושה או גם שירזה טכטו^ל
 חולה לחך היה השחטה נוקבה וכלי הכנה הוא חומר על החרך חטר
 4 חט נוקן אם ושטה החרך טע ליף אפילו חוק משטר חירון . והחכם
 רצנו אחרין כנן חומר כיון שאמר חט נוקן אם כולל גם ארץ סחוק ושג
 וכי לו טיפה נכרחה לכלול גם שירוח שהם חוקן חרך ישרא טכטוס
 ישרא .. והחמה כטטטה נוקבה חרך נוקבה גם נבל השייחיה שהם
 חוקן חרך ישרא טכטוה ישרא כיון חמר טי הכוח אל החרך וחמר
 ושטה החרך טעמו אל שהוא כטטוהם .. וחולם אם הגען שחטה
 עלורחינו טאה וכתהכנה נלטה חמר חטר חט נוקן אם העש כו לה
 לחייה טטוהם .. **פרק עני** מה שחמה הורה
 ושטה החרך טע ליף הוא חר
 שפרט אחריין טוף לח הורע וכחך לח חומר ישבוה טאסוה לשטו
 חרך כמן לחרע ולובל הח מה עצריך נרועה וכעשה והחר ישר
 חסוה טחא של חט לרוע חט מה טאינו גלוי לשנין הכוחה הוא ^{היה}
 נמן חפיה הטרוה וחלוצ האשם ול טולא טהם ורין לקיט ^{טכטוה}
 אה מיט קטטוה יקוה וכיוצא טהם חקטוהים וחטלהם זלחם ועומים
 וכיוצא טהם טקט טחמר טוף לח הורע . וחמה טחא וכחך לח
 חמר לקיט טלוי טשיטה חילן ול פשלה טלויה טטוה חילן
 וחם חכמים אטם כרם כללו כל החילנה חמה טחמר וער טם ויהיט
 מהם טפורטו נחפרון וו טטטטו וער טם וייה והטחמר טקט . חסור
 לקן חרך קורט טטטה לחושיל חקון הווח טטטטה . וחכמי
 טהא טטה הטטוה סמוך לטטטה חסור לעבור אה החלטה .. ולא
 נטח הני לרוע ט טטטה הטטטה טחא ושטה החרך טע ליף טל

שבע שנים תעשה שמיטה כמשור שבע השמטה והוא אחר שבע חק זה
 אחר שבע וחמשים המלוא נגון השערה צינה חובי כל השנה ונטעקת
 החמה כלי רחם שנה על מוצאי שמיטה שבע החוב . ואומרים ^{שמיטה}
 השמיטה במספר ויכל בחלבו . . וחכמי הקראים עה אומרים שהור
 והחלה כגון אל רגלה האור קק . וחומר ונטעקת השנה השנייה
 ונטעקת כל יד והוא נצלם השמיטה לא מוצאי שמיטה ונזמן שמיטה
 נזמן השמיטה קרקע גם השמיטה כפנים נזמן נטעשה המלוא
 על המטכון אינו מעמיט כעיהיה החוב כגון המטכון ואם יהיה החוב
 יותר על המטכון נטעקת והחלה דינו כביר דין כטורומו אינו שמיטה
 שהור לוי כביר דין והכרף חוב זה החוב המוט ידיו . וזה אינו עם
 אחיובי אם כביר דין וכביר דין שחבנו דין לצור השנה הרי זה
 כפרוט ואינו נטעקת וכל הביעה דין במלוא שמיטה וטעקת ומה
 שהוא שמה מלוא שמיטה וטעקת . חל הביעה שומר וטעקת
 אינו מעמיט וכל המענה כעשה הלוחם שלא השמיט שמיטה
 המוט כול של המענה של מה סנה כמה המוט כול . כטעקת
 שמיטה והלוחם פורע לחלוא מקל של מעה שלא ינטעקת לח
 חל להשמיט אלא מה שהוא כחוקר מעה ונושג וזה אינו כובד
 מי טעקת חלואה זה חטו מפני שלא השמיט שמיטה שלוחה
 אומר השומר לך פן תהיה דבר עם לבך לישל למוז לחומר קרנה טנה
 השבע שנה השמיטה והנה הכתוב אה עון חק לו ולא ידע לבך ^{לך}
 לו . . והשער כזה שער של מעה ועל לא גשעה . ואולם העוה לחקו
 מצוה ואה שנהי כחלל הדבר הזה יבך ילף חלוק . .

פסק **שלטי** מצוה לפטר שבע שמות שהם מוט
 שנים ולקחת שבע החמשים שחומר

וספר לך שבע שבתות שבע שבע שבע שבע שבע שבע שבע שבע
השבע השבע וארבעים שבע . ושאר וקדושה אה שבע החמשה שבע
ושאר וקדושה אה שבע החמשים שבע וקדושה דרוך נחמן . וזה
שבתיים שבעה יתחייב בזה השנה וריעה וקדושה שבעה לא הודש
לא תקדו אה ספיקה ולא השנה אה נערה . ונאמנה יש השמחה
בשבע . וביטל השמחה קדושה ודרוה השבועים . וחלום זה שאמר
והיו לך ימי שבע שבתות השבע אין השבע . שבע שבע שבע שבע
שבע אה שבע שבע השמחה שבע . ושבע השבע וארבעים שבע שבע
בשבע וארבעים וחמשה שבע השמחה שבע אה גיון גיון הוללה והשבע
וקדושה שבע החמשים יוטל ולא תקדו שבע כמו השמחה . . ושאר
כי תקדו יוטל על שם השופר שבעה והשבעה שופר הודעה ושאר
שופר והיוללים של שם שהוא קרן האיל וקדוהין השבועים לאיל
יובל ונעום ששקעים כי בקרן היולל תקדוה השבע שבע יוטל
שבים השמחה רים ביולל הם שאמר בהם ועבדו לשלם . . ושני
ושני השבועים יהבאר ששקום אחר . ארץ ישראל אינה נאמרה לה
לצדקה ששאר והארץ לא הוצר לצדקה . לא יחבור ארץ
מחנות כלום אלא אם כן חין לו זה לאכול ששאר כי יחון אחין
ועבר מחנות . ולא יעבור כי לקדוה רב אחר או לשאר שכל
יעבור כל אה מחנות אלא חלק מחנות ששאר מחנות נחם
יעבור יעבור כשם ששאר שבי . שלא יחנים חחר לרעה ^{שבעה}
לפי רוב השבע הרה מקטע . וכל ששירצה לעמול ישל ש
שבע היולל אם השיעו ידו נחם חין לו עבא גמלו ונמל אה חמם
אחיו . ולא יחבר פחוק ושבע שבע שבעה כי מספר שבע הנאמרה
לפחוק שבע . . דין גוה ששם השבעה הקדוה אה השולל ששאר

שבעה שבעה
שבעה שבעה

ביום פורע המוכר את הטוב לקונה בחילתו ולא רצו . מי שיהיה
 הקונה מכר לאחר המוכר החטון ויאל מירי הכל אם מכר מיושט
 והקונה מכר בחר מחטב לפי המעוט . מכר בחר והקונה מכר ^{במעט}
 מחטב המעט וכיוצא הוור לכל החטון ולא לאמר קנהו מחר
 אלא לאמר לי אחזה הארץ ואינו מוכר טה אחזה ויאל החפ ט כ
 נחור ואלא כרי נחולת אל נחולת כל המוכר ביה הנמכר מחוטק לשר
 חומה טמכ בטוה הארץ טמחר ונת החצרים בטוה הארץ יחטב
 אך כיה טהוא נמך העיר אם נצל לתך העיר טנים שאר חרע טמל
 ואם לו נאל הוך טנים חרט לא יצל שר טמחר וקם הכיה אטר
 בעיר לקונה לדורותיו לא יצא טוט . דין אחר יט ללוים טנת שרי
 הלויים נחולת שלם יהיה להם אט אין להם טוה למכור טדי
 טה מעט שיהם טמח וטוה מעט שיהם לא ימכר . ומה טמח
 אירחיו קנה לך אט שרי אטר טענתו פרוטו החטמים טטה היה
 טמך העיר נחרם ונהיה למחרטק ועל כ טמח קנה לך אט שרי
 אטר טענתו טענתו עיר היא עשיר חומה לא ישטה כרין המצרט
 והמצרט לא ישטה כרין שר חומה והרין אינו אלא לפי המקומה
 ערי הלויים כרערי אחוזם ואם נחרם העיר לא ישטה מצרט
 ואם חקק המצרט לא ישטה כרין שר חומה . וחרין טוה טל
 ימכור לוי אלא ללוי טמחר ויאל מן הלויים הוואל והוציר
 קנינם טם נחולת ויט לומר טענתו אם מכר לוי ליטרא ועל אוח
 לא נאלו טל מוכר שרי יטוב ללוי החטון כיוט ודיע אלו השעינים
 טכין לוי ליטרא טהם הלויים טמחר ליטרא לבי טענה טריה ^{למטה}
 ועמלקה לטעים וטאר מקומה רין יטרא ודין לוי דין אחר
 טה . וטמחכנו שומרים טהוא טע ה' קיד לציפה הוא טט

57
 שנת לנו המערכה מנהיג על כן לאורו טעם טעם טעם לחיות הטעמים
 טעמה צורה לצד אספור טעם טעמו טעם טעם וקדמ טעם החמט
 טעין לה אליזה טעם הטענה אלא חוק מן הטענה להטעם ולהדבין
 ולה טעם היורה כי יט למעלה מוצא המעשה מעין טעם הלוח
 כל השעיים בין טעמי מעלה בין טעמי מטה טעם טעם
 חסדו החמט וטעם טעם טעם טעם טעם טעם
 מהרה ייט חמטים טעם טעם טעם
 חמט חמט טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 והם ידועים למכונת יי

הם ונחתם סדר מעבדים
 בער חמט היצורים כולם
 לשמע משחדים
 טעם חמט לו עזרה הקלה
 עתחיל לבחור עשין התפלה
 בעשין התפלה

טעם החמטים עטה חמט
 חופנים וחלו הם היבור
 טעם יט לרעה כי החופן טעם מפתח המעשה
 חיונה מפתח הוער מפתח חיונה הוער המעשה עירב חמט טעם
 להצורה ולטעם למי טעמים לנו טעם יי והחיל דההטעם יועלה

ויתגב טמו הצול המצאנו מאפס והחיינו וקיימנו וחתק לנו טבל
וכנה וחיינו ושחרגנו לזוים של ידיו בלשר כל טעה וכל רגע
ולטותינו מכל פגע תע ולחוק לנו כל טעה שלכן אטחנו מחוייבים
להודות ולטעם לאל יהי כל טעם כל טעה וכל רגע ישן שהחיינו
וקיימנו ומהחיינו ומקיימנו ולחוק לנו כל טעה ולטותנו מכל פגע
רע ועק כי האל יהי ברוך הוא הנמצא החסיד בפליה החסידו
ול אשר הנמצא המצאנו של צד החסיד קצור וגם אחרי אשר
יצר את החסיד יצר ישר והוא נט בקטו חטטנו רבים וחין אדם
צדיק טרין אשר ישנה טוב ולא יחטא ויהיית נטול הרע של מעשיו
הרעים והואל ושטט השן של צד הפעור אחר אשר יטעו חוק
טעיתו הצול וטעלה טענותו הצול אלא חיונו כיו לויטר ההנהגה
אשר תכלית הדיון נקים המצאה הנמצא אשר הנמצא נחסדו
הצול כיון שהנקה והחטה הוטלו כטענו בהעביר הצול הור
הדיון לאל יהי שמו נרמח כטענות האדם של שוטטנו בטובו הטובה
טלמה הנקה והחטה ישבירו הצול וחולם מה שחטטנו מן הטעו
מדין טעה שמה לטענו ורדטנו ושטטנו אהי אלהים והטעה
היא הטעה ואה ולטטנו כל לטטנו ועל טעטנו ואה טלמה
לחיות שטטנו כטענות אה הציה יומם ולילה לקטנו אל הדנה ויהי
ואל הטעה ואמר טטנו אטעו הטעה והטטנו לך אדם ושטטנו
וקראם אורו והלכנו והטטנו אה וכך מצאנו הטטנו יחסייה
טטנו הטטנו וירושם הם ומהם לקחו חייב הטעה וחמה השטטנו
חמה שטטנו טטנו וכל אשר לא ידענו לטעו אלה ישרא יומה
שטטנו טטנו טטנו שטטנו לטטנו שטטנו ולקטנו כטטנו
טעה טטנו וחילולי טטנו טטנו הטעה לא היה חוסר

טטנו

טטנו טטנו טטנו

לפי שיש

עליו לסבב . והחיתת כי אם חסר עליו לסבב לא היה שבור
 יראה שיש אלא שבור שהיה היצון לקיים טורט הד על ידיו על כן
 שר שיעלה שבור חייב הרפלה פן ירחיב טעונו כי שנין הרפלה היא מצור
 שנה ואין על מצור שנה שנה אכן חייבה יתבאר על ידי השנים
 אחרים . . וחולם שנין הרפלה זולת שנין ההוראה שההוראה שנין ט
 שחומר ס הדו לית כי טונו כילשם חסרו . . וחולם ההוראה לא הרחיב
 ככל שר אלא יש להשפם כחטר חמר החכם כשהטנוי העששים ושע
 ראיות העששים המופלאים ושניטה וכשר האטילה והטניה וההצלה
 משן וההצלה לא יקראו אלו הפלוה אלא הוראה וחולם המה לירח
 נוק ולקור גמול . לירח נוק כמו שאמר שבו אהית כי יראם .
 ולקור גמול כמו שאמר שבו אהית שומחה . .

שר שיעלה
מספר
לש

לפי שיש
לפי שיש

הדבר כשהם התפלג

כל יום מהשתדוטי העבויים כהוב אחר אומר ולשעור כבקר עקר
 להוראה ולהלל לית וכן אשר . ושאר להצד כבקר חסוך ואחונק
 כולוה . ועוד שאר שר נבקר ולתרים אטיחה ואהמה וישמע קול
 ושאר חצור לילה אקום להוראה . ושאר טמורור אהבן כן
 ושאר טעם כיום הללך . ולכל השאר נפסקים הראשונים הוריע
 ומן השנין אל כחומר טעם כיום הללך לא הוה זמן השנין .
 וחמים ביחוד שהטעם אלוהם שר נבקר ולתרים וחצור לילה הם
 ארבעה קופסה היום ומה שאמר טמורור אהבן אלו טעם ה
 אטמורור מוחמר הכתוב כי אטהח טמורור הכיכום . ויש מתיחין
 טרוב כחומר חצור לילה . ויש מי שמתחייב בטלות כחומר שנין נוק
 ולתרים . והנה מצאנו הרפלה כסף שחומר קלמה כסף וחטושה הם

לפי שיש
לפי שיש
לפי שיש

לפי שיש
לפי שיש

לפי שיש
לפי שיש
לפי שיש

יהם יורו מעטעה ועל כן יש ספירתו מאמר מעטביום הללך ענין
רבי כעין כי טעם יפול צדיק וקם י ש שקרה יורה טעם . טעם כחטות
והמישט טאין למטה מעטו הם ערב ונקר טהם עת הקרבן טמאמר
ולשמור נקור נקור למדות ולחלל לית וכן לערב . מפט טהם עתו ומן
הקרב הקרבן חטן על קרבן מוסף היו מרפלים טמאמר אמר ונעט
החל השלה חר השלה החל עיר ית והחזרתה ער לכלות השלה .
הנה כעור טאמר השלה נטרפים ער כלותם הטיר היה מעורר והנה
היו לוקחים חלק מן היום וחלק מן הלילה ער טריפת השלה והנרתה
כי הפליג ערב ונקר הם החונטה והטאמר על דרך טבה . ואם אמר רוד
ערב ונקר ולחרים . גם טמאמר טרפאל ובלה ומטן כיוצא בטא טענה
טעם טהרמיד החוב מפט קיום הול וסכן עמנו הוא הדין על הטרה
מה טמאמר כה טאין ראוי להרפאל כליל טנה הפלה טבה מפט טדין
מקריטן טענה טבה כירוע כי טענה הקרב הקרבן הטנה היו היו
מרפלים הרפלה וצנה אם כליל טנה לא היו מקריטס קרבות טנה
גם טמאמר הלילה לא היו מקריטס כי כן קרבן ערב וכן לקרבן נקר
לא היו מקריטן טמאמר הוא השלה על ולקרה על המנטה כל הלילה
ער הנקר והסט חונטה יומם יצנה ית חסדו ולילה טירה שמי . וכעט
עמנו נקן הטיר טמאמר להנד נקר חסדן ואמען כליליה

הדבר בעת נקר וערב

הקרב כי ערב נקר מעט החיל הנוצה על טעם הוח ער עלה קרבן
נקר . יערב הוח מעט השת הטעם ואולם אמרו חטאים טטיע
טעישור ער הרפלה יהיה כעישור עלה הקרבן ואם טעלף טעורח
ייקראו בספר הזה האלהים מן האור וטראה כי היה מהחל היום

והוא
הוא

וכי הם הקריבו טעמי מוספים מוסף החרט ומוסף המושר ויחפצו
אלא שהיה ומן טחב . ויפטר למור כי מקלעם היו שסקים בשנין הקריה
ומקלעם היו שסקים בשנין הקרוב טחור היה בזמן הפסח טחור
טוחטים ויהם מאלים ויהם מקנעם הפסח וטב טחור מעלות
הטחור וערצור הכבבים והם היו עתה מטה הרפואה והשסק
במצוד פטור מן המצוה . וחולם שם הפול טעה נודעומם כגון י"ס

עמית 7

הדבור במקומו

הטוב בלה זה במחור
הרלו . וחור עוזה למטכנורנו . אטח בוק . ויטח ביה י"ס ויטחורו
וטחור טיבה ביה רפואה יקרא לכל השמים . חכן ולחנו הטע הרחה
הרפואה גם בזול כוב המקדש ואפילו חוצה לארץ טחור אה ונקטגם
משם אה י"ס אלהיך ומצוה . וחור וקראם חוה והלטרם והרפואה
אלי וטענה אלכס . ואה טלמה והרפואה חליך דרך ארצם . וחור
וחהי אם למקדש משט כי אפילו בעלות יטלם מעט הטענה לטמות
רפואה נער קוראם אלי . ואם החכם החיך להיות וחור למקדש
משט טעניו בני עמיור טיע להם בעלת שור אינו חוק כי הואיל וטעני
ננין הניה מדבר וטחור טיבה אינו מקדש טיחם על עבר המצוה
הטענה לטם לטמות רפואה לטחור טחור חור והיו שט ולבי טם
כל החיים . כן נני כל מקום טיחורו יטחור להקל ולהכנסם טם הוא
מקדש משט וקראו משט למישט ההטענה בו והטעה ידועה וחח
במקלות ברכו אלהים י"ס . במקלות חטך י"ס . והיו טעם הכבבים
וצריך להיות אור מקום טיחורו להרפואה טחור מכל טנק וטחור
וטחוריה והטעה טט והטענה לטם עם אלהיך . וחור פן יראה כן
שור דע וטב מחחרך וחור והטענה והחליפו טענות כס

ישעה סמן 7

יחולית

מייס 1

ט הלז סמן 7

הדבר בהקבלה המתפלה

במקדש

בני המשב כמטר היה החרון במקדש אשר
 משב והשער היה ופחה המזרח ויחננו היו משוחים קלוע לטעם
 לצי החיים לצמח השמים ואמנם אם שם כפי לשון רשעים יחד
 להטחונתו לצי משב וכן שומר ושמח השמים לך משוחים ואחרי
 טענה המעבן כן יסדו ושמח רצונן שם ענה הסגל לוי שמהרה
 העתויותם קלוע לטעם. וחל בטעם החזקים מן המקדש ^{והטחון}
 להר קדשו ואפילו מי שהוא משב ביה המקדש במקום רחוק השמחה
 בע המקדש במזרח. ואמר למטר הם בלע והפלו אליו דרך ים
 ואמר טעמו וכיון פתחין ליה שעתה בני ירושלים. על מן צריכה של
 כעסה לשמח חלונות וכוונות בע המקדש. ולא טעמו וכל ישראל
 חולק שנה וזה משמח שכל משחוי העברי על מקום שהיה
 ופלו הקלעו בני ואפילו אם הוא משב חרין ישראל.

הדבר בשם הוא חייב תפלה

הוא העב כן איט כן אטה והקטנים כפי לחטב ולהדגלים
 ברפלה. והחלוקה בין החכמים על הטעם אם ירחיב עליו הרפלה
 ועד הטעם על שם חלקים אם שיהיה טעם מחמה שחון או מחמה
 רב אחר ורעם החכמים כמי שהוא טעם טעם שחון ואפילו
 שווחתה קלע הוא יהיה נעם יורר מתי שעתה מחמה רב אחר
 אפילו שווחתה חנוכה כדן שווחתה עת ועל מן יסקלור שחושבים
 אחרי שכל קרי שירפלו ש שוחחן וחין חטט אם לא השיב שחטטו

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

יחזקאל

וישמעו מועדים הרפלה מן העומת מכל וכל שרשם הרפלה כעו הקרבן
 וכמו שאין הקרבן ראוי להקריבו טעם בן חזק ראוי להפלה והטעם אומר
 והטעם לית' מטור פר"י וס"ד הע"ב החכם ענה הוויין חיובו מטעם
 קדושה רק לחופץ עמו מספר כעוהו"י בן ה' המעמד כל מי שהוא ^{לכל}
 שומעיה בין מחמת עצמו בין מחמת רצו אחר היתה הרפלה אסורה
 ואף אם הוא מטונף בטונף והטעם הוה טה פן יראה כן שוה זר
 ועב מאחריו. אבל אחר הקדוה מן הטעמה הוטעו הרפלה
 והראיה בזה הוא החיל והצאנו הטעמה בלילה וישראל בלילה ^{הם} טעמו
 והרפלה היא ראוייה מהם יטעו גם מן העומת הוא הדין על הקריחה
 עם כל זה יש לחוש כי אם ישראל טעמים בלילה הוא מצד ללי אכל אם יוצא
 הכרח אחר מיוחד נוסף עליו ראוי להזהר מצד זה שהדין נכון להיות
 הרפלה על ידיעה וטהורו טעמוהו מטעם עצמו טעם הוא על ^{הטעם}
 ויחזק אלהים ומחוקק על מעשה האסורה והיותו מבין להפלה טעם
 החיים על קצתים כל עלי האחד טעם טעמים נזמן לחיוב יאה
 המלכה טעם עלמה ית' הוה עלמוד הזה למעשים הדינים
 ולהסיר הטעמים והפראים אין טעמו טעמו טעמו טעמו ופעמים
 החיובו טעמו ולמוד הוה טעמה וישראל טעמו טעמה כטעם
 הארץ וטעם עליהם הצורה והוכרחו בהכרחוהו ופעוה וחוקה טעם
 אהבל וטעם הפעוה והסלוב לפעמים שומרים חטאים טעמה
 אטעו אים ראויים לל בין מטעם הידיעה בין מטעם הטעמה ^{ועתים}
 טעמה כטעם נוסף המור טעמו להיותו הבין וטעם אחת טעמו
 טעם למען הטעמה ולמען הידיעה לך אחר לבינו ויהמרי טעם ולכן
 צריך להזהר ביותר כל הקרב אל מטעם ית' ית' חל המלכה המה
 להיותו מטעם טעם טעמו לו טעם טעמו לו מטעם טעמו לו ול

קפלה

כ"ב

הטעם
 יסו פרא איהו טעמו
 טעמים

להיות רעה כל העסק ידיעה כלולה העב אטם אוננו מעמינע
הנה גם הפלוגתא **הדבור בענין התפלה**
העמידה וההתרחויה

וכרעה ונריסה וקולה והנפילה ועיאה יודים ופרעה כפיס והטואר
תלים ועליזות עיטם והרעה קול התפלה והטעם וקריאה ועסקה וגם
התפלה למען ואפילו שלא ישימע קולו כי כן נחלו נחמה על רק שפרעה

מזל ג

פרש יורה סימן י"ח

מחיה ט

ענה וקולה לא ישימע ונחה התפלה יחודי ואולם העמידה כגון שאח
קולו טכו אהי' חלהיכס .. ולשמור בעקר בעקר טרף עודנו שומע
לפי י' וההתרחויה נראה ונחיתה עמאר טובה להטעמו
שחמה להיום תליו .. ול הקול מעמתיים ונחה ההתרחויה טחור
טחור אחרי כן ועלול להעלות כרעה הולך וכל הטעמים אהוי טחור
ועל כן ההתרחויה וולת הכרעה וטחור והטחור להיום תליו והטחור
להר קולו .. כוחו שחמה ונרעה נרעה לפי י' שטענו והכרעה

יחמט

להר ט

הכרעה נרעה ואהיה הכרעה .. וכך נחלו כרעה הולך והטחים
ואחרי כן הכרעה טחור נרעה לפי י' שטענו .. ונחלו על הולך עליה
קוחין טחור .. ונחלו על רשאל ונחלו טחור של נרעה .. וקולה אטם
קוחין טחור .. והטפלה על אפנו טחור ונחלו כל העם ונרעה ונחלו על אפנו
והיה של טעם אס טיחה מעביחי י' הטעם לנקט נקטה ואם
יהיה מנולתם הטעם על צד רמיון הבטח ששין נוסף ונחלה להיום
אלא שני חליץ .. כל חלו מורים טפלות והטעם לפי הארון להודיע
חסדנו חלו טחור הארון טחור יהיה מנקטט כקוחות הזקופה
עלף ינח חלו להדחור עלונו כנח שאין להם מעלה ואולם נטיחה
היה כששין טחור יכס קרע .. רמיון להיום טחור והטעם

ואחרי כן הערמות כמותו
ואחרי כן חזרה נעמדה ל' אס כ' י'
ויקח

יחמט

ופריעה כפיס כגון טחור ופרט כפיו אל הבית הנה רמיון טחור

לצון ושוק חייליו .. ושאר שיטת כגון אליו שאת ארבעי סלו
 חולתו וקוה לויים שלף כגון שחמר הנה שיש ערים אלו דמונה
 שיש עפחה אלו צבה כן ששכנאלף אלהנו שיש סיחכנו .. ואלו
 הנה הקול כגון שחמר קולו אל אלהים ואצקה קולו אל אלהים קולו
 אל ית' חושק .. וכן להלכות להשוות רצום לעב ית' והעפ שחמר
 יונע רצון העולל לבי יער חנה אחר התקון שיהיה עולת קול וכל זה
 על צד התקן והליחוט שיהיה מחטבט ויכרו סחור להשוות אחד
 לאחר תקף הולתו כגון שחמר יושק תקול קומו עכס ארית אלהים
 אל החיץ יעלו לשחור הפלה לחטק בק שיהיו זכרו מחוטבט ..
 זכרים טלכ עמים זכרים .. הדגור נחיו ירה

לשון ראוי המרפול להפול

יש מן החכמים שלא הסגורו להפול כי אם כלשון הקדש ונה צריך
 להרעל הואיל ולשוננו ספה טוה שאין נה שחור מוסטמים לנעו
 הושעם חק טלם שחור כצרים כפי הפעולה שנהם והכל חומר
 כי אז אהפך אלשים ספה טוה לקדוש כלם כסם ית' לשנו ודעו
 ועם ית' הוא התקרא לשון קדש על כן ראוי לקדוש כלשון הקדש .. וחטב
 מפני שחצאו ופאל עה שהפול לשון חרמי הסגור להפול כל לשון
 "ט טועם ט לא הפול דפאל אלא לחק טי סיכנו הסגורים ..
 ואולי ישלשן שלשון אהער קרובה ללשון הקדש ועל כן אם הפול
 דפאל כלשון אפיה חק ראיה חטבו להפול על לשון אל הר דיו
 להפול כלשון הקדש שחרי כונן שרא טהו מדברים לעולם ^{שפת}
 ולשון אטוריה דנה אורס הסג ונעשו עליהם החסורים כגון ^{החור}

שפה

חסידים ית' שחור ועולם חט
 חרם חסידים ית' שחור
 חסידים ית' שחור ית' שחור
 חסידים ית' שחור

חסידים ית' שחור

ל שכן בשען הרפלה .. **הדבר** **שעין** **הרפלה** **שעין**

שכן והוראה וזווי בקטה ונחמה ונע לחסיף צעקה
וקריאה כען קולי אל אלהים ואלעקה חליך ילף אקרא .. והשען הור
לשען לאליה שנתיו הקרים ולהוריה לי נחמדיו העולים שהמלה
אה העולם ומשמידו בחוט חסדו המהמח ואחריו יט לו להתרוע
על עונותיו או לשאלו טאה פני צרכו על צד בקטה ונחמה זהו דין טוה
לל אדם לצאה ידיו חונטה וכן לחונטו מדברי העינים עה שהפוללם
כען רמאל עה טאמרו אנה ילף האל הצול העבר והנורא .. ואחר
כן העין כיוזוי העונטה טאה חטאנו עם אבותינו העוינו הרשע
ואחריו אה זה שחל להם חצי עונותיהם והצדיק דין והשלים נחלה
כעשן הוראה .. ויש מנזורים כלולים טלטהם כעין רפלה לשעה
ויש מנזורים מיוחדים לשעין לאחר העשיטע ערהע טלטהם

הנאים .. **פרק** **שען** **שעין** **הרפלה**
כחונטה ירישת האל נקיים העצמות והטה

טל דור ודור היו להם הקוטע שעשין פלוותהם מוזן אדם ש זמן
מטה עה ומוזן מטה ש זמן דור עה ודור הקק המעמדה נחם
ספר ההלכה טמור טמב וחלה אמר השעיר דור עלידי טיר על כן
זכה מה טוכה להיות מורע המיד מוטלים על נפא ישראל טמו טוכה
אנחם אבינו נקיים זרע טהם עם ילף בעבור טפרסם חמוטה האל
יה בטלם כ זה בעבור טיפד ההלכות טהם מקיוטים ההטפסה והחן
טהחן להיות מנחש מוטלים הוא טעמו מוזה לעצם ההטפסה
בחיטיק .. ואחריו טיפד דויד עה אלו הרפלות שההודאה טהם היו
מטוהים ומתפללים כל מי טהיה צריך להתפלל טמור אמר כדברי

דוד ואסף החינה כי כל מה שקנה הקדם כפי צורך כל חכמה בין לעשיית
 עבד והוראה בין לעשיית בקשה למחלה השגן בין על טובות
 וחכמים עמל העם לישראל עמו בין מה שהוציא בעשיית המלכות
 בין בקיום העצמה יד בין לעל רעה כל מורה בהטעמה בין מה שהקנה
 מעשין הקלה מוצעם וצוהם מה שחל עליהם ואף יצולם השם
 ומה שישעו מאויביהם וצריהם בין למי שילכו בעצו והעם ישעו
 יצאנו כל אלו הקדם דויד המלך מעוה אלהי שקב ישעם ומורה יעו
 מחכמים ומועצם כפי צורך כל חכמה והשם על זה הנה מוזמור
 אלהים מאויבים בטחוף. שהיה אמר למעשי הקלה וכן מוזמורים
 כמים טוהא כנה נחם לא יאמר אונם אשג הקלה לטוח חטם המחז
 וזה היוצא ונה ומה היתה הפלה במרפא אם שחבר עור מנה
 מנה שם: שחבר מונה שישעו כלנו כפי צורך הטעה למחלה ובעת
 חק אחר אשר עלו ישראל בארץ לא להם ושחלו לטועם שר של
 ילנו להוציא כל החכמה להם בלטועם מפני שקרה לטועם בהשגת
 מעשאל ופרס וזן יארום ושאר החומות ונולדו להם בעם ובע בעם
 ועלכלה לטועם והיה שם כל אחר מעשר מלטועם וחרות כלטועם
 עם ועם וחפץ זה היה כל אחר מקדש לטועם לעמול חפצו או להפך
 שחמו שלטם יה שער חכמי החמה הם הרחמים הטובות והקנה
 מוטרים שחמו שלטם יתב ושעו הוראה נודים ושאלות ונקטות
 והיא שחם כל שיהל למרו אורה ונהיה הפלה המקדש בלטועם
 כפלה צח הלטוע והוסיף גם הפלה הקרבן והיוסף נחמו כהן
 הרפא כי שער בעין המקדש שחמו מעלים הקרבן היו מעוררים
 אל שער שחמו הקרבן וחכמי כהן העיר כלה וכלו לומר
 אונם שער אחר ויחולם שחמו בעין הרפא מהם ראו להפלה

ס"ט ס"ט ט"ז

פזעים

פוטים כפי הצדק אלהם מהסמך לצום ומהם לא ואו להרפול כי אם
 מרטי העמים ולא ואו להרפול פוטים .. והאמונים טושנים אחרים
 כי ההם מופלים מרטי נכבד שאר וזריות יחשם שאינם ררטי
 בימים כגון מטמח ומרומם והנה אולף שמיא .. יבין אמהי טיה
 ררפון וכגון מטמח ומפול ושכיר חתן והיהין .. והאמונים לא יבין
 להרפול פוטים הנה אומרים מרורים אמתו לפסך יח אלהינו .. מן אז
 אמהם כי פושני ומטמחכנו עליונו .. סוף המחתטטראו להרפול מטמח
 החינים לט שיהיה לישטנן ושעה .. ומהה טהחם רטינו יטוש
 ול הסטור תקן לטון ואם אינם ררטי טוחה במופתים טוחנים אחר
 אשר הרבליה טקון הלטון כין מרטי טוחה כן מנולחם הודעה החפן
 לט .. והסטור תקן העמור לאל יהוה באומרו ודע ט המטעה אשר חלונט
 אטעור טם לנולחיה הוחקיים כו וחילו אומרו טחט צחכים לתקלו טחוג
 וור מנולחיה היה כטור מטמח טלח רהם כוההרמזה ועם כל זה צריך להיות
 טקון מהכנה עלומה נירישה אמהה טלח יטיג חסרון ורטר סיה
 לאליה טחט קוס לטו וטחון זה העשין כפוק ההקודם .. חכן רכוש לט
 להרל על טושלים קטנים מחבלים פורץ החד טהטמישם לאונט
 ערטה צפוף לטום ושולחים פיהם טפוטיהם כמה טחין טהם טעלה
 נירישה ונלסדים טטה חטא טצום וטצבם טילה נרון מקוצ הטצבם
 ומשט הטעם טים חול מחריט חכם ומטב .. חכן העשעם
 טקידחה הטמור לאל מרטי העמים לט הנה מרטי נה אשר אמה
 ההוח וטחוקמיה רז חטטח חאל הצול הצבור והנורח החדור החוק
 הירוחי והטנוז וחור ליה ז חטעה וכ טלמרה להטטחורה העק הטחח
 חכן הלה קומרה ואחרט חילמח דאמורטוהי מטה ר פה ואח אטי
 טטה הצולה ותקינהו טפלה חכן לח הוא יסליטן למרטינה וחר

יחזיק את

אמר וזוהי מעל למה דבר חכמה לתקן בעד וזו עמו לו חלק אלפי
דברי זה ונתקסן אותם על ספק ולא נשתי הוא לו יי והחכם י יעושה
גב העיני בנה כי אחרי שהעם יתקרא שמור לעצמו יאמר וזוהי
לקורא שמור האלו ונליוה שיה הקראי אור טעם אחר יללם והוא כי
להדיע לאחרים הפעם שליוות יתמל חסרון ונמו שהוכשר מעו
הם בעד וזוהי טעם ויש מועדו אחר היה טעם גם ^{הוא} אחריו
נרין הטיב יי וכוונת זה שחילולי לה אדם מעד י עה לא וכרום כל
וחילולי לה העתקים אע"י טעם הצולה מתקומם לה הרפאלים כל
טאה כי מפני שעתקים אע"י טעם הצולה מתקומם טאכן הרפאלים
גם יי והנה י טכור באטונה שהקני ספרים הן משן אלו הלאמר
הארים זל הצול העבור והנורא והאחזעיות גם כן הם משן ^{האטונה}
טאר אחרו טעם האטונה אל עליון גימל חסדים טונים אע"י ^{שהיה}
אל עליון הטעמו מטעמו שיה קלה טעמם והוא האדם נגוע
חסדים טונים ונחל לא כמות טעמו טעמו לעולה לא ישעיה
טקלים יי קונה הכל ויכר חסדי אמה ווכר וטחר טעם משחר טע
אדם ונעמי מצולה לעב טעם למען טמו נאמה מלך שזר ומטיע
ימען ל אלה יעצולתו יי טעם טעיה פירש מה היא צבורה הויה
מה טאמח אמה צבור לשלם ית ומה טעם אמה ית טעם ל
טבורה טעמו וזו היא להמיר ולהפיל ולחחוק ולקח טעם טעני אץ ה"ב
טאמח ומה טעם ומוץ נופלים ורופא חולים ומהר אסיה יים
טעם טעיה פירש מה הוא טעם הוא טעם אמה קרוע וטע
קרוע וכן טעם קרוע ונורא טעם יי והוצאו גב אהלעיות משן ^{האטונה}
טאר טיחרו והנה הם טעמו טעם זה יחדיו אלה טעם האחרים טעמו
השולם הטפל ולא כן טעם אמה הפעם כי טעם אמה אמה הפק

אמר וזוהי מעל למה דבר חכמה לתקן בעד וזו עמו לו חלק אלפי

חלק אחד וכן לחיות ולזה כיון הכתוב לעולם האלשיים כי כן לכונו
כי חלק ית' שמו " האלשיים הם לא כיונו לפי שהיה הסבה הקדושה
והרחוקה ועל כן חזרו לטהר הצדדים שחזר חלק אחד מחלק ^{החלק}
וזה היה חזרה שיהי רשום " **עצור עששטג** חק זה
שהפלאים מרעי השמים לרא ^{הצד הכונה}
ועט פנים אם שהפלאים כאלהוא החבר אזה המאמר לפי דילן
שלו אישטן המפלאים כוונת החבר וכן מלמדה כוונת דוד
יחסף החזה ועל פי כוונת הדאטונה אין ראוי לחזיר טע המחבר
המוחזר כי יראה בעצד טפלות היה מעורר חק על פי כוונת
הטעם ראוי להזכיר טע המחבר והלא מלאכני מוועדים שחזר הפל
שלא יזכר טע המחבר כגון שאח' סיר המשלוח לדוד ושחרו החט'י
ט אם יוצא טעם דברים שאינם ראויים להפלא יקטור לטע טעם
של דרך ספר לוי טראוי לחנם המאמרים ואם יזכר טעם עקדיו
יהיו של דרך נקטה ושאלה לטעם זהו טעם אין אחר סיכויאוי נקדו מעשיו
הכוונה להדגיש טעום המאמרים השייכים כגון ויבך וטען ועשה
יחזקוהו ויחזר יחזקוהו המלך והלחים ועג' ויחזרים פסוקים חפ
והפה שיהיו כוונתם כפיין והפלאים אזהם "

פרק שלישי וכן ראוי קצת חשיים מהמטרה לים
כוונתו זה לחזק דברי חפץ ומקצור
לחזק חיים וצניעם קטרי השייכים בטלות אשר קטנו חשוי האזה
ומפני הטה החוב שמתחייבים בטלה יקטה שיהם לחזק
הפלאים ואינם זכרים מה הם הפלאים ואין השייכים קטרי
זה אחר זה בטור סדרים המסודרים של קהשירוצי דוחי לטור
קצת חנוים טקון הרפלה וסודי ששיטהם סטור יסודם חט'י ^{החזק}

והפלאים חזק

זה שמתחייב בלתי ידועה ידועה כנה מתחייב לשלם סכום אומדן
שהוא מרובל מעט... ואחרים שחודים ומפלים כגון שחוד
ולשאר בערך בערך להודו ולחלף וכן אשר... ומפלים רפלה
שהפלו עלי כל החנם הטוב כגון שאמר ויקם של משלה הלויים
ישוע ובעז וישקו בקול גדול קומו ברכו אלהים מן השלום
שר השלום שר פסוק אלה הוא יתן לך... והמסדרים יראו שחוד להטים
חלו הפסוקים ראשיה רפלה היחוד והתורה שהם חודים לאומה יחוד
האל ירעה כי שאמר קומו ברכו אלהים מן השלום שר השלום
חודיו של קיום החוד מזה הוא השלום החוד שלן אמר וישכנו
כטף וחודים של כל בנה והלה... שהוא מרובים ומשלה כל מי
השליחור טכ יאור שחוד יתן וחבר המסדר שמו פסוקים חסכיה
חסכיהם ששין הפסוק שאמרן שמו ידוע קתף ברכו שנים אלה
בעקלות ברכו אלהים יתן... יתן יצחק ויהללו כל ידוע שחל יתן חללו
וחודים אלה הפסוקים כי שרש הדור חלן ועבילה אומה יחוד
ונקן הטעם כי אשפ שהוא בנה של כל בניהם ויהשח אל מרשח
הוא שחוד רפלה הטפל ששפלים שאמר כי לא בנה ולא סקן שבור
ש... וחפץ שהוא שחוד רפלה כל מרפלה שלן מתחייבים כולם
לרפלה חלוי ירעה שחודיו שחוד רפלה שרין כל בער יחוד שש
שחוד חל חבובים יתן... ומה שחוד יתן קולי אקרא שחוד יתן וחנה...
וחפץ שהפסוק הטעם חנה לחודיו וכי כל הטעם הוא המצאן שלן
מתבר פסוקים דומים לשכנו מיחודו ידוע וכי כל הטעם הוא חלוי
והחודי המסדר שוב העבילו וישע ספרע ברור חלוי... שלן חפץ
ואר הרפלה בחלה לקים היחוד חפץ שחוד רשע בעל הקבל
בנה שחודו כבוד רפלה חנה והלוחהם עקל מרפלים ושחודים

שחוד

חלוי

חלוי

חלוי

שחוד
שחוד

בלתי רעיוה שחזרו נעבר היוה הסבה קרובה ורחוקה וזהו סוד
 מטעמין תקוראים יי' קטון שהוא עשרה בשלם השלם שהוא נקרא
 על הפעל טגורן העולה לט טעמי מטה בשלם ההויה וההפסד עליו
 מפרטים פסוקים הנחמדים בטן חרומות אלהי העלן - ברוך יי' א
 צורי העלמי וידי - הוא העלן והוא העלן מה שאי כונה הטה על
 נחרה כונה הוא עשה בעצם ויחלה יחודי אמת יחודי האל יה טרצונה
 הטה סעב נה לקיים היחוד ולשל הטעיה כחטור השבטו נפסוק
 כי יי' אלהים הוא אלהי האלהים - שהוצון בו אלהי האלהים נחדין
 הקלים לא טרצונה על האלילים והפסילים טוה אינו טעם טיבא טר
 שהוא ארון השלם והאנשים נמה פטיס טעם חין שר מילשיו
 למחר יחודי אמת נחור לאלו הנחמדים האפטר להזמין טעיה
 אלו יושלה וטרפטה הרפלה בזולת יושלה חלילה לו שר טעמה מצוה
 נטה להזמין היחוד יי' טעמה טעם ישרא יי' אלהינו יי' אחר
 כי ספרו על טעם יוש טלקים יט מהם איאפטר להטען טהם נחמור
 הנביא טן מלאך קטם יגע על ידי ספר יכול ויווע מפי טידיעה
 מלאך קולור טהטח טחמור הנביא חל טחמור יחודייה
 אין הכרח לטום יי' טחמור וצקנים חמור הנביא עלן אשם אהיה
 הענין מוה כמו טעם יי' טחמור וצקנים מדין הטל כן טהטח המופט
 טעם יחודי מדין הטל שר המהטל טלח ירט חורט משין יט אטישן
 נחמור הנביא מה טלח כן כיריעה מלאכות ט יריעה מלאכות מוכרת
 קולר חמור הנביא ולא כן יריעה יחודי על כן טח מלאך היחוד
 נטה נחמור טעם ישרא מנסה ונחמור הקומה מוער נה מסוד
 הפלוריהם עלן יסר המסור נחמור טורט היחוד מדין מוה טלל
 סכל וטשין וטחרי כן מדין הטל נחמור ירבאר עלן כרח נחמור

הוא טעם
הוא טעם

הוא טעם

הענין

שמו ישראל על כן הסמיך לו החז"ל כי נתיאליכם ונאמנו האמונו
 בעצמו והלחוח ענה המאלי על דרך מצוה תרייה שענין הרפא
 מחוייב מן הרוע ומן המטעם על כן אמר יי אלהינו יי אחר
 שהם האמון מודה שהוא מחוייב המצאור לבנו .. והטעם שהוא ^{המלאכה}
 כל המצא לאכזר בקולעים מאומרים טיוצר נאמיר הוא הסוד
 הקרובה על כן סמיך לו יי שמיך לשלם יי זכך לזור וזור כפי שמו
 נורה גרמני לשלם ונה זכר לזור דור .. שחמרו זה שמי לשלם מראה
 שמוציא חרוט השלם יחייב השני שהוא מחוייב המצאור ^{לשמו} ואחרו ונה
 זכר לזור דור מראה שהוא מחוייב המצאור ^{לשמו} השלם הטעם
 על צי הדויה והפסד ישלם הנאליש ישלם המלאכיס באחרו יי ^{המלאכה}
 יסור אהן יי נהמנים חסוך יי ונביא פסוקים כולם מחילים נטם
 החיחזר לחורו טעם נהמנים מחוייב העלה .. ואחריו יי נהמנים
 הבין כסא .. מלהי כהיה כסא עם שלמה נאמ יי ארונונו מ
 ארור טען על החוק אשר נה הוץ של השמים .. הנהני כי מעלה
 ונעה אין כוהו ונאם יטאל מהניים יום היתה יום היתה
 טעור הוא סוף כל החוק טהם גלויים של יום באחר יי מעלה נחיה
 יי העלה מטאל טעני .. נאמר כי על הטעם אין כוהו טעור
 אה יי אין כמען .. מאין כמען יי .. מי לא יי אהן מלך הקים טלך
 יארה יי וטעור טהיה רוצה להשר למצאור המלאכיס טהם
 מרומים אה ולקק אלהים שי מרום אשר שגיר צלוור אלהים מי
 טען .. נאמ מי כמען טהים יי מי כמען טהיה נקדל הויה נט
 טהמלאכיס הם מורים לאל יי טען .. יאם כן הכוונה טל טה
 הסור מרור העבאים טהם יי טל מטלטה חלקו המצאור
 והוא מטעם נהמנים על כל נה החין העליון מן המלאכיס ואין

טעור
 טעור
 ונלך סוף לך רוב לזר
 על חלק המצאור
 טהם לשלם הויה
 והפסד

טעור
 טעור
 יי טעור

הסוד

המכל ברעך במין למה יהם להיווג שבו חילוק לבן מזה על קטר
 המסור והפליא נסדורו לשל המתטבה הפיא להאמין ייחוד אמר
 מעין טקף לויגע וטסור פשליכו טל שסיופ מללם טהא מעבני
 ויוצ אור וחלוהם שר הרפלה שלם הרחיל להרטה לאל יתעלה
 טאמרו ייך אלהי ארה אחותמך אורה טמך טי שטור פלא .. טאלוהם
 מפלאי הטם ומשטני וחלה טהר חטן ייהי לילה . מענה מספר לכונב
 לך יום אף לך לילה ארה הכנוה מחור ועמע . טמאל מעמם מחור
 ומחטך וחורם כי ציל ארה ושטה פלאות ארה חלהים לטך יוה
 והוה טהא לטרו ופעלה מעין זאה המע אורה . וחור היחוד
 האמה טקף מעפר הטל ארה הוא ייך לטך ארה שטור ארה ^{הטמים}
 טמי הטמים ולעמם הארק ול אטור עליה הימים וכל אטור טהם
 וילה כלל הפעלות בכחו טל טם יתעייב בחורו וארה מחיה ארה
 כולם .. ועבור טכטאה יטפעלות ליוה עלי יי האמע מעמם אלה
 טהם כעזן כיר החור ט ועל כן אמר יטמ הטמים לך מעממנים
 סמוך ליה גם אמרנו עבור ארה ייך ט הוא חלהיכו כמעט ^{הטמים}
 שטרים כן אמרנו נעבור ארה ייך . יטעם העטולה להורוג לאל יתעלה
 טל מה טהמעא נחסדו המעאן ואלוי בכחו על סור אחריק ארה
 חסר טהוא מומור הודו לטך טי טוב טי לשלם חסדו . טהוא הוראה
 אמרה טל מה טהמעא נחסדו המעאן ומקוימו והיורה הסטה
 נזוכיר זה המומור לחופן לרה הוראה לטם יתעלה בט מה טהמעא
 גם להזכיר יצאה מלצים אטור חייב הטל לונטה טל ימי חיינו טטור
 אמר למען הזכור ארה יום צארק מחרק מלצים כל ימי חייך . וכן ^י
 יצאה מלצים היא טמו טי ארה השלם שלם חנה עם טי ארה השלם
 ועבור טמספר נה דברים מעמנים טי ארה מלצים וכי טהא מוה

ממך ט

ממך ט

ממך ט

ממך ט

והבית הקברות

הטעם אמרנו בענין נתינת הדין לומר יסוד יחודם כבוד יי
לשלם אמר ואתן ואתר אחרי שחרם מענין הטעם הלכה היתה
כריאה היום שהוא משנה כלום ויום להודות בהטעמה האמורה
שמוצתה הטעמה אשר באמצעות חטב הקרבן .. ומוצת מוצת
שהוא מורה נתינת האל לישראל וחיוב שנות עליהם היא שגורה הא
על ידי הקרבן ואולי מוצת להעלה הישגות לך כל הארץ שבו את לך
במקום ואולי כל המוצת .. ומהחיל דאם רשף אתה שהוא מורה
לחונק הרעה ויסוד שנין הקרבן .. ויורד לך אל מעלה לאמר צו את
עם ישראל שהוא קרבן והקטלה הקטלה והעלה הערוב שם שגור המקל
ומוצת ולשגור כבוד כבוד להודות ולהלל לך וכן לשפ .. ואולי מוצת
היום מקום העיר שהיו משוררים בעת הקרבן והחילים מוצת
הלה לרוב ארומותן חלה המקל שר כן הספר הספר טעה מוצתים
מכוררים לעתה ימי המשנה כלום ויום מוצת חחר וחוקם כן לך
לשלם אמר ואתן .. ואחר כך נפל על פשו ומהלה כענין ייפול על פשו
ואמר על צד הקינה ועלה מה שאמר אלהינו יפני שחר המקדש וטעמה
העבודה ואמר עבר מעט לבני .. של זה היה דוח לבני של הר ציון
טעם ואמר אם אטבחך ירושלם הטעם ייפני ונתקט מחילה
וסלחה ונפלה של שנות נחוק המקדש וחוקם כן לך לשלם אמר ואת
ואחר כך אמר מוצת את קראתן חולה ל שהוא מער טחלה
ספרנו לשנין הקרבן והיה מקום הקרבתו כגון שאמר נתן הלה
קטורה לפניך מעלה כפי העת שבת ואולי פסקים מורים שחר
מנוכה מקום הונח כגון שאמר ונתי אלהים כוח נעלה לכבוד
ועתה אלהים לארבעה .. ונתקט הטיעם כדונן את ציון העם חונק
ירושלם אז החטון ונתי צוק שלה וסיל חו ילנו של מעתך פריי

ענין זה

והבית הקברות

להטיב שבע ירושלים ולבער המצרים לטוב השטות על מכוונה וחורם
 נרוך יי אשר אמן ואמן .. ואחר כך שמו יתחיל חומר לשבין יי
 שהוא חומר הנו ליי בע אלים הנו ליי בנור ושו שהוא מחר מבין ה
 המקדש וציאה הסוד וחורם יי שנו לשנו יי יי יי יי יי יי יי יי יי
 ושבור טבעת הצולה יי יי לחל יי יי חרם שמו חמר טוס ההוא
 יי יי העיר הזה שרם יהוה שר שנו לט יי טועה חומרים חומר
 מה שטוח לפי רצון התרפול חס לטח חס לנקזה חס למחנה חס
 להפך וחורם נרוך יי אשר אמן ואמן .. ואחר חומר הפלה למטה חס
 זה בחומר כולל חס נור הטם ביטול והוא משנן להם ואין מעיר
 לשבין התעוה כחמרו והחמר טוב בע אדם ומזכיר מה שחל להם משבין ה
 הילוק שחמרו כי לטו חסן טהר שבעה גלגלן . כל יי יי פנו טע
 וצקט מהטם סלחה להטם מהרעה טהפא עליהם לעלם והוא ויין קן
 היטועה שמו טח יי יי יי יי יי יי . נאמ' יי יי נעם יי אלהינו יי
 וחורם נרוך יי אשר אמן ואמן .. ואחר כך מביא פסוקים מורים לשבין
 נקעה כגן אל המן למשן שחן אל גבל כסא כנור . זכור יי מה היה
 לנו . וכילצא טהם . ומחיי טחנו פל יי יי ואה גחלנו יי יי לך לחם שלט
 עלינו שחמרו כי אה אבינו והע כחומר כי היוצר מן אחנו כיד יי
 ואם יי יי יי יי יי יי זכור נא כי חומר שחורב זכור כי רוח חיי לטעם
 ההויה והפטר טהם הלויים לפי רצונ' יי יי יי יי ומזכיר משבין יי
 וחורם נרוך המקדש וטע ציון וירושלים שחמרו שיקדשן היו חורם
 כה קדשנו והפחדנו .. וחכמ' יי יי יי יי יי יי יי יי יי יי יי יי
 חלו שמו וחלו חורם וחלו כה המקדש וחומר העל אלה המספן יי יי וחורם
 נקטג סליחה ומחלה כחמרו טוב מחרון חסן . טוב למשן שחן יי
 חסר הטיבנו יי יי חסן נטובה זילאו והע אחר טהטלים הקדש

ל'ם 5

יחזיק יי

קרוב והרחיק שבין הודו בעבר לפסקה השבועה בחזקת התקדש ולפי
 שנתפסנו והוא שכל שם שפרטנו יוצא הוור קרוב וכי ילעשי לחזק
 בשבילה של מבוטעה יהודה לקום להודו לשבין הצולה והעיר שבין
 התלונה אשר של ירי התלונה רגא הצולה וסוד פסוקים שכל חלול
 שמו חלול הורה וחלול מקדשו ויקח שכלים וינצל מהישראל וחוקים
 כל הסוד נקצר זה בזה ואחריו מסוד קדושה חושב כעש חושב
 חושבי הנה והשם כי נחלה הרפלה שער הרחיל לנף ולשנה מה
 השם יהי הכונה הנה בזה השם שהוא שכל מה העלמים וירחוק
 מן הצמור וחושבי הצמור ולצורך המץ כיון שכל אלו אפסורי
 הצמור יהוא לניו שכל נחוב הצמור אי אפשר שכללם צר
 אחר ולא זה השם יתכן שכן בשלוחת וחייבנהו שהוא שלם שכל
 הצמור וחזרו יחור אמר והוא השם האחר שראוי לשם לשם יג
 ואחר וזה החונה נחמה גם כן אמנה הנה חושב אלימה
 והנה רבת לשון עי אדם וטאים שעינה שהם שוטים כגד צה
 שהיה השם אמנה אלימנה יג על חסרון ולא שם ססיה
 שיעי קרובות ובעור מסוד קרוב האמור נפלה רזה המסוד
 להוציא שהם יהי נטל הלכה ההכל מהמור השמירה סיי להבין
 הטומעים וכל סודי הקרובת הסודי השכל שם טו המסוד
 לסוד חוש קדושה כנגד חושב חושבי הנה כל קדושה וקדושה
 הנה שעינה חושב הספר ההוא הנה בעל ספר נאטיה חוש
 וארה קדושה יושב הלכה ישראל שששנה ארה שכל נחמי שולה
 קדושה הנה של הפתח והטלה וחלה יושב כל ההגלה והצמורה
 השם שם השלם חזר שער הנה נחמה נאטיה ברא
 אלהים השם יהי קרוב נחמי שכל מה העלמים ופירוט הפסוק

זה למי שנתן השם נפש רח כל
 השנים מסודת הקדושה
 הקדושה השמירה

יום ט

ומה

והנה שחיה קדושה יצא מעד לעולם חיה הלוהי והקדושה
הטובה אשר חלה שמה שבער שעשין הספר

ישעיה חז

והנה ישראל חתומים חתומים קדושה פסוק גאלמן יף צמורה שמו קדושה
ישראל שעשיו גואל לישראל ובעו יף צמורה בצל צמורה ישראל על
וחולצת מה צמורה מה שעי יי והחזו נאם קדושה על הטלה והפגמה

הקדושה העליונה

לספר יקרא בעבור שנה הספר

חסד עשית הקדושה אומר
שלוש קדושה להורות על הליוה ההטלה וההפגמה מכל צדדי העץ שכל
אלוה הקדושים אינם להנחה הטעם יהישה מכל חסרון אכל כל אלו הם לעק
הטעם בעבור שהוא מעשה בעולם הטעם הענינה פתיה ויווע אמי
ועליו בעל חסדם הלאיטם ונהלם מעלולי החמה ונחה היח הטלה
הקזן הקדושה לא טהם להנחה הטעם יה מכל חסרון והקדושה
הרביעה שכל ספר יורב והוא פסוק נרון

בנו יף חתומים יי ובעבור שנה הספר בעשין יף
ישראל טהם טעם שער טעמים היוהם ארבעה דגלים טישראל רומים
לעולם השלישן מהרעים לך פנ המרובה טהם יב מילות יצב גבולות
שנים למספר נב ישראל יי והנה ד חיוה המרובה וארבעה פנים
לאחר ההיני ט טלטה הטעמים טהם דגל הנה ארבעה פנים לאחד
כי טע לי נלקו לארבעה ראטים טמטה אהק ובעי נחזרח והנה ד
פנים והנה סורי טל וחה הפרצה ועשית הדגלים והמטב והארון והטעו
טעון כו מהרעים לעשית המרובה והמטבילים יכנים ובעבור

החיות לב

שנה הפסוק אומר לעשין המרובה על ט אמרזהו בעשין זה הספר
ועל ט אמר כיון טבו יף חתומים דמיון המרובה שמוה של החתומים
והקדושה החמישית לספר הוא מספר אלה הדברים

יחזקאל

והפסוק

והוא פסוק שמשוואו ונחד המסור זה הפסוק בעבור טוה הספר
 הוא מטעם הנה לזה לנחד מה הטעם שאין לו טעם מל מני העניים
 לא טעמי דעב ולא טעמי דזון אלא הוא מיוחד יחוד אמר במספר הטל
 בזה הספר לא במחור עיני טעמי הסכמנו בעיני היחוד טיסקוליהו
 לעם על פי מחור עיני ושלם סמך לו החינה כף אלהים עמחמו
 אכל מפע טהיה הרצון הנה לעמוד כנץ הכנה במספר הטל על כן
 יצוק זה הפסוק להיות הנה על פי מורה טלי ושלם רבון המלה דל מלה
 טמע לפי טעם הכונה בסור היחוד הנה עיניה עינין קבלה ונסור
 קרונה עינין הנה ומה טעם בנה הינה הפסוק עליו מעלם הספר
 והנה נכל קרונה מקרימים פסוקים כפי חפץ המהפלה של פיהנאן ו
 והרצון אין חורף טוהם הפסוקים מעינין הקרונה לחל כן הטלעים
 דנין ואל מני החנין אל . ואל מי תלעוב טטונה טחור קרונה . ומה
 קרונה . וכן וטאלך קרונה ישראל . גוחלנו כף צמנה . כיוצא בזה הספר
 הקרונה . ואחר הקרונה חנה הוראה אחר אלהיטן גול חרוטני
 קרונה וטוח טמו לעלם ער . ומסור הוראה ארבעה אל אחד אמה
 וטוב הגיחה אמה . ומקולו ביה הדפלה אמה . ועיניו אמה
 ומלכותו ומקורו וטרוטו ומטפטיו ול רביו אמה . וחורף ויף אלה
 אמה הוא אלהים חיים ושלם . ואל הלל מפי דבר אמה עמחור
 כן למטפטין יחלה . ואור יוף . כן משנין וחסיף יכוכ .
 ואור מלכות טמים כוכ אמה . כן אלהי ישראל חביטו חשלים ושר של
 לף יף הצולה והצורה טכולל כל טחיו טנהם מערבח טחיה כל
 חלקי המצודה השלם הטלחן חש האמצע והטל וטורטו ענה אלהים
 חוים אטחולף וטח ומחלים לעם רפחח . וטל של טטו חרדה
 ואור חנה כן טחיו אטחנו טחיו וטלטמו . מה יהי לבי חמים

הקטע

שעה

יחוד

הט

חקן
 חקן

סחוק. אהבתי את חכמי וחובר כולו של צדקתו אחרת מפילוס חכונותו
 לפיכך כשל החיך הדביש. ונתקט סליחה ורחמים נשי ירושלם ושש שש
 ישראל יי' שמינה יי' סליחה יי' הקלטה ושעה אל החחר להענין אלהי כיש
 שחן נקרא של שחק ועל שחן. וחומר טוב יחרון חפץ. וחורם טרף
 יי' לשלם אמת ואמת. ושעה רפלה בחט כמו שפוצצנו הרע מחנה
 הצלקה מחור רק ספרטה שעה יקולה לא יטעם. ונחר רפלה טליחודים
 שחנקט כל אחר כפה לעצמו על גשג ונבאנו טויטט אלו מחמים
 לפרנסו די צרכו שלא יטע נחיו ונתקט סליחה על עצמו וניהו יטעו ע
 כפסוקים מורים לאו השעים ולטלום ס' ישראל. ואחרית מהפלה חק
 נקול רם חוקו ויחוק אטבב. ויחם חנקו ויחל יופו ירום לענין ענין
 וירושלם וקבוט ישראל נחמנו טעה ירושלם יי' נחיו ישראל יטעם כוא
 ניד ספרים טעם טלום לרחוק ולקרוב. לוי טעב מומן קחד נחיו טעב
 מומן רחוק וחום יי' שולשנו יי' יי' עך אה שמו בטלום. וחורם טרף
 יי' לשלם אמת ואמת. ושור שטים רפלה בחט כל אחר ואחר לקרטי
 שמו ויעיל הורה ויטה חקדלו וענין ציין וירושלם וקטט ישראל וניהה
 כן יודי טעיה צוקטו וכבן טהוח חטית צוק וחסור פסוקים מחיניים
 לאו השעים ואחרית טערים מן הרפלה וטרחוים אטם ונוגעים
 טלום אחר לאחר וחוררים ויטבים חוקטם כלפי העם והעם פניהם
 כלפי חוקטם טהים עלי הורה ולפניהם טעהם וטחודיהם ואחר יולאים
 חביה הכנסה יי' **ועקר הטלם** טעמים טביה
 הטבה כוודים וטרחוים
 וחון הטבה ורחיל יהי טם יי' חנוך מעלי נער טלום. חמורה
 שחט שחמנו מהול טם יי'. רומה השעין השעין לפי השחמנה
 שעין כרם כמו טביחה ויחמים חומר טבי טפלי אה יי' ט נקיצו

דעה ט

טחול ה

ליס קט
שעה ט

ליס ק

נענו נענו פנייה על עסקים ונכרה ויטענה לכל יתג ונחומה
נכח יך מלאכיו ובורי נח. נכח יך כל צמחו. נכח יך כל משאיו. לחין
נן יחד נכח נקר וירוש לבב אלהים ונחמד שמו נעמוד יך אלה
עלה מאר הור והור לבער. כי נדוע לחוקרי האמת טעם המעמדים
כאחר והעם יטבע המעמוד כפי השגגין שעם אור כללית
נרדח העלם יאספן. יא אור לשעלו. נחום יהי כבו יך לשלם
נענה יך נעמנו. ונחום נרוך יך לשלם אלהים אלה יטאל שעה
נלאה לברו ונלא. ישמר ונסוד הייחוד נבקיע למקום שאומר גלג
חטך יהי לילה בערב חומר נקר יוצר אור ושאר חטך יהוא מהטעם
שנכח הנעמא כפי הסוד המסודר לשעין היוצר ומעלים היסוד וחומר
וכחסר ונסוד הקרבן נעקום שאומר טעם נהעלה אהרן אהרן
חומר נקר והקטיר עליו אהרן קטלה סמים. מפני כן נקר צוינים
העורקין והטעם ^{והטעם} נבן. נעבר הלקה לעדם טעם. ומסודרים
אחרי הקרבן חומר כל יום ויום טעמו ונעמו נקר נקר להודות
ולחל לך נק לעב. נעב טעם הקרבן ויחזילים חום אטון יך חלק
נחור לבט. סוד חום המעמדים ש יך חלק חלק הארץ. ויום
טעם יך אומנו מה אריר טעם כל הארץ כפי טעמו לבריאה
היום נעב וחומר ^{וה} נעב מה נחמד אלהים ומעלים הודו ונחמיל
חומר אורי החזינה יך טעמו יך נקר הטעם קולי ונחמד פסק
חזינים של ערפלת נקר וחומר נעב לך מעור פר מקרין ונפ
טעם טעמו יהוא מקום הקרבן נעמו כחורי קרבן חקר
ינעו להטא קרבנות טעם נעמו טעם קרבן עב נקר חקר חקר
קרבן חבל כן קרבן נקר ועב יט לקריב של כן נחמד פסקים וחל
ונכחה אל מוכח אלהים אל אל טעמו עלי וחומר ונחמד טעמו

דגל ב
יטל ל

היום ח

היום ח

היום ח

טעמו
טעמו

חלמי' ג

סגולו ונתי הרוח . טרף איתו חטאים כגד טח אל שמו . וחיותו ושבתו לית
 בעתה יהיה ירושלים . וחמסיה הטיבא לית איתך ושונה שמעקא להטיב
 חשבונה על מבערה שונ . יטח אחרץ כימי שלום וטעם קלמוכור
 וחחייקן מסדר מוצערים טהם בקטה למחילת שנוה ולקטה היטועה
 להלחאם מן הקלור והם מוצעורים משנחיים כמו מוצעור הטע לית חונק
 שש כי עב וחביון חב . ומוצעור חבני חלהם כחסוך . הטע מוצעור הטע
 לית חונק חבני לית כי איתך חקרא ל היום . וחיותו מוצעור חבני חלהים
 כחסוך מה שמוחיו מקדשו הטע חו החפון ונחילעק סלה וטיל .
 וטילו טהם טקופים כיום ואחריון חוה מיאל טעך נוטחא שן . הרעש
 כולו למחילת למחילת השן ומחילת ישראל מן הקלור ושנוי וחונק מוחו
 המוח למחילת ישראל והטעלה החונק והיה זה המוצעור חסן להרפלה
 היום טחור חונק הולטע עגב כחמקך ולחודט כחא חלהי יטעי חול
 קוירט ל היום . וחחכ חונק חונק הראו וחונק ל הרפלה טרף טחונקם
 טעכיי

לחם ט

לחם כה

פרק רבע חס ייך יקה להוה יום ראש
 חרטי

דל' א' ט

מוסופים אחר מוצעור הבו
 לית עב חלים טעבין חרטיים לשבין חדות הוה ומחילתם השבין ט
 לרלי וטיך וחור לעבתי . הטעם הטעה החונק היה המחילת שפ
 ללכ טרוב חסך יוע . פתח וטיך יחור חבין פתחים . הוה כולו ט
 הוה אטור דוכטה דוכט נוטע ול טעטעה טלום כחחור יהי וחונק
 על ט סמוך לו חפר אונק טרים וקוסטעם וקוסטעם יהולל . וחונק
 חטורים טלעם לטנוה מוחר חמה טהטה היטעיהבו לקרט חחרט
 טחיה וק מוריס גב נה הקטה אלא החליפו הטע וטרו חלעם לקרט
 החורט טחור טחא טנה החורט חטור טחא חלט סמוך לו ~~חחחח~~ חטיב
 חטיים אחר וועם יסל . כי אפילו של החולר טחמו חונק מועהים

חלמי' ט' י' י' י'

על פי מולד האומה ופני עמם דבר שמוק להטין של כדור ושך שמה
 חלקים שלי האצטעטם לה יכלו לשעור של טרו ויהם הם מנעמים
 לקדש המולד שמהלך האומה והמולד האומה פנים יוקים יש ופעם
 יחזור למה שהוא שמהלך האומה הנה בומבא טעם הקדש ליעלה שמה
 המולד חלק לקוד השומע שמה של יום אשר שמה לקוד הוא ^{המולד}
 והמולד שלהם היה שמועה שמה של לילה של מן חומר ושוכ חכמים
 חומר ויעהם יסל . יסוד פסוקים לניף מחטבה האצטעטנה יחע
 חומר של החשים הנה אפי טבחה שמה הטעה לא היה כי אם מעול
 האומה והלוי שמה שמה למה שליהם טמיה על העוליים חפוק
 שמה שמה שמה למה שמה כן פקד לך צמיה אה שדו חכמה
 יהיה מן למה הנה שרי יחנן מעוב לב ואם הנשקו מטח לב ימע
 נוח הללו . וחחריקן מחבר פוק יהי וחורו עם פסוקים יומים
 לשני . וחומר מעור הרעני לאלהים שזנו טעבור הקטן טחוטטופר
 טסח ליום חכמי . וסוד חומורים מחיזים לשנין הומור וז
 וצח הטמים טמן הללו חלו אה לך מן הטמים . הללו הללו אל טקד
 וחכם הוטיעבו לך אלהיט וטעלומים ט הפלה כסוד . ועקר טקד
 לחומר חטב אלהים טסוף חוסף נורי לך אלהי וטחול צחק חנה
 טי חוספח חורי חומר חומר וחנה הללו חלו אה טס לך הללו ש
 לך שחורים טבה לך הקמה לחומר כי אפי יועב ט צול לך ונה
 החומר חטום ויעלה לשנין הצולה טמו טצחל אה יטחול חטע
 טיחלם חנו הצול חנה וקטה טטר חור כי ידן לך טמו ועל טט
 יחם עלץ חנים טסף ונהב חטעה ירי אדם . כחום יהיו שטיהם
 וחום החומר וחנה טמח טט עכף כחלך לך פטי אטח . טעם
 והחומר לשנין הצולה וטעבור חנה לסוד שנין החיט טקדן

חומר ויעהם יסל
 יסוד פסוקים לניף

חומר ויעהם יסל

עור לסוד טעם והולאה וסוד העשו לחנה ההעמה ומסוד הקרבן
 נענין הטעם הוא מומור יי' חורי וישע חני אורא . טהור טעם לענין
 העולה . וההולאה אורך כל לבי וסוד העשו לחנה ההעמה שני ^{העולה}
 טהור לא החמה ק טחונה ההעמה נענין הקרבן הוא שני קור
 ומסוד חורי העולה מומור אטרה אטרה טווי פלע טעמוי טעם לעשו
 על זמנה פלל ל מסוד חליץ לעה מצוח רק לטעף חיס רנים אלו לר
 יעשו . ומומור רכב וצדיקים כף טעבור כנס שר מי הים כונן טחול
 ההומור . וחגם הוטעמוי יי' אלהינו ומהחליץ ציין צול . טרוץ יי'
 אלהינו טחול טענה ומנך אהה טעם אטרה טק הטה ומהטרה אהה
 טחור טיטור רב יי' . האט דטק אהה חנה צויה פקודין .
 עיט ואכטה . טונ חנה ומטיב וכו' . ומחיל הקרבן וטאטי חרטיים
 וחוגם בפסוק נינים טחורגם וטחושלם וטאטי חרטיים . ט
 בהמוספים הוקעים טחוררה וחנה טיר ט טענה החל העולה החל טיר
 יי' והחחוררה . ישנה מה טחור אלהינו . ומסוד פסוקים חרטיים
 ומושריים טחנה טעמי לחור מה יעבור החרט . והטעם כל העולה
 חנה חרטה וטענה וטל חושלה . שנה ל טחורה . טחור פסוקים ^{יעולה}
 טהם החורים לענין החרט וחוגם טענין טקטרה חלה טוכ וחרון חפץ
 וחחריין אוה לא החמינו מלבי חונן לייטביי טחור וחוני טעמי
 ירוטלם וקם וחנה אלהים טחור חיס טחורץ . טחורך כנה מסוד לחור
 כעבור טענה העולה טקוב המוסף והיה זה טפס טעחוייכו ולוח
 וחורב המקדש ועור העור לענין העולה וטל החושרים אחרים
 מומור למה חלהים זעה לטח חטום טחור ^{וענין} צורף טקוב ^{וענין}
 טרפוטל חושלה חל כחונן . חום החרט חוינו מושר עלק חחורים
 ומור חלהים טחור חיס טחורץ . טהור חונה לענינו ואחכ מסוד

מומרים וממזימים לשבין החזרות עם זמור יי ארזאנן נעבור כי א
 ארזא עמין וזמור קרועה וקדושה מחצ פסוקים ממזימים לשבין
 החוט וחסור טק ואהבה אהי אלהיך. אמעלה היום. וכראה טרין
 לומר וההפך על הימים שוב וסך באער מהעצם קהלה אחרות
 אל חט סוע ט מפע שלה קצה לאופן מה טכוננו כה רזו להחריך
 להחיק המחטבה ההיא והמטן יבין וזמור ז הזואור והואה
 וראטי חרשו אמה. וחסור הללו הללו חיה יי כל גים סדרו מפע
 על יים טעמייט אשי המלכות טמן התקדט טעסק אומרים
 ללו וחורם הרפלה טעמו. **פסק חמישי** שוב
 יום טבה בשו יום טעי טאים
 הטבה טעמייט וביעה להוסיף מחול אל קודט טמייט
 ומחילים הקודט על ח חוק וזמור חיה יטונו עם זמור מה
 ידיוה טעמייט ט מפע טהו רעים להפש טיקודט טעמייט
 חטים לבן אומר זה הזמור הטמייט אהבה וחנה להרפלה
 לעם ייטע וזמור היחוד ראטי שיינים פסוקים ראויים וממזרים
 טמע יטחול ומחול יי טמייט לעולם שר זמן טוין יי ואוה ט
 טל אהה. ומעלים היחוד וכח חסר ומהכר לשבין קרוע הטבה
 ויכולו הטמים והארטן ול צמחם יי ט השבין החסור ואוה החמין
 עם זמור טיר לום הטבה וחורם טעמייט ורזי אים אטמייט ינוט
 וקצה מחילה טוב מחרון אפן וכו'. וזמור קרועה טקצה וזמור
 ז הזואור והואה חמטי וטעמייטו התקדושה אמה וחורם הרפלה
 והיה הלצון שלא להחריך טפלה טפע טמייט מרליקים ט ומטמייט
 לבן הטבה על הטולחן בשו טעמייט היום לבוא שנייטהם טקון טמייט
 ומטקס. וטעמייט הלילה קנים וממזרים חזור הקטן אומרים

וזמור
 וזמור

וזמור אצרה ארץ ושמו יחול ב היחוד על שנה יתיחמים טהור
 כל מעריב ויורה עם הספר פסוקים וישלמו סטר שנהו וזמור
 הולאה סטר היו מסולח וחוקים . ואחרי כן מסור פסוקים ליום
 התיבה וחוקים . ואחרי כן מסור פסוקים ליום הדין וחוקים . וזמור יוד
 וחוקים . והו חצוה בקטן . אך חצוה הצול מאריך ששין הטטטור
 ומסור פסוקי הלונה השחה טהור מוחל וסולח ואין וולט ומסור
 פסוקי הלונה וטלים כוח ונקטה . אמנם הטל טחר מקדמים
 הקלמה כולל ששין אזהרה ונכחה ונשונה לפיקטר הפסוקים
 עם לשון הער כדן מלהים אל מה אטחק . להצי כטקר חסודך
 שיה הנל ועבור . וכיולח טהם וחוקים נוטים יצוה וף חסרו . וחוק
 חטך ארץ אטר שטב . ויהחול זמור אצרה ארץ כל שיה
 וישלמו . ואחרי כן מסור זמורים עם הקל הקלמה טהם חסלש
 היום אם לששין הפרטה אם לשל לששין מילה אם לששין יטחה
 והפטה . וחוקים הוטישטן וף אלהינו . וטקר הטטט מרחיל טלר
 חונה אם פסוקים הראויים כדן וף טפטיפטיח יולח פי הולקך
 אולפירצון הטרפל לחט פסוקים הראויים אם להאריך אם לקצר
 או פיוט הוא וקח לפ פסוק הולר וף ידע פי ויטך כל טטר
 נרכי טעו ארץ . וחוקים טרוך וף . ושור וזוה היחוד טפי טהור
 מסור ש טמע יטראל טעטם פסוקים טהורם אל אזהר חטור
 אם להאריך אם לקצר וזוה טמע יטראל . טמע וף קולי אקר וחוקי
 וף אלהינו כדראנו טמוסך פסוקים לששין היחוד טראויים להורו
 על היחוד וטסיים היחוד וזוה הולאה וטחט לקדוט היום
 זכור ארץ יום הטטר לקרטו וזוה טוכ להודות לף לחט ששין הקוקן
 עם זמור וף מלך ירצו שטים . ונפל על פטו וזוה ירוי צול

ברום פסוקים הראויים להוכחה כללה וחוקים טוב מחרון אפך
 ואחכ יחבר מאמרים אמרי האנינה יף עס סור הפסוקים נמוחו
 הוא יף אם עם הקלחותהם . גם מאמר הפלה לעש כעטוף סגס
 הוא נקלה והתנה לחילוק שגוריהם . ואמרים שור וירוי הצול אלה
 טעמי ובלמה ומחברים נוהגה להם מאמר הללוה הורו לף כי
 טוב כי לשלם חסרו . מי ימלא בערות יף ימיע סהלק ואומ ורטי
 יף גדון שניץ . ושמי וחול אבותנו במורים . כל המאמר והורוי
 הראשון היה טיה סחל עליהם מורחץ ^{פוטרהם} שעשית הלמה וחורן התק
 התקול בעבור שנות העבודה וטול הפחיד וטע ציון וירושלם ^{סע}
 יורה כל הסור . והנה יחבר מאמרים טהם נקלה והתנה . ואחכ
 יחבר זה הורוי אשר סורו יורה טחין להם פנים לשאר משי כוב
 שנותהם ויגיל אשמהם ונודעים הוראה לשם כי טיה סחל להם
 טין חל ויטלים מאמר אבותנו במורים לה השכלו . ומה כי מה
 סחל להם לא חל אלה במריועם וקוטי לשם הערל . נטמאליס הט
 עם הרכחות אחרות בטמאליס חבור ואומר אליה ימים רבי
 גלטי לו . וחול ימים רבים לטול ללא אלהי אמת . והנה כי הם
 יפלו עלי ידי הטובה במאמר יטכ סר לו שר יף אלהי ישראל יקט
 ויחל להם ומחבר הסור כי חפכ שט סחל טחין להם עזור
 ועוב ידן יף שמו ועל שביו יטר יתחם . ומחבר בעזורים
 השפירות לבוא לישראל טחן טזורה טחמה ואטרן אומיו
 העולם למטר חוקים יראו גים ויטאו מיל גבורהם יטילו יי טפ
 ומחבר לשם יתע מי חל כחון נטמא שן ישער של טעם לשחרר
 טחלתי . טעור וכוח החבור טחורו וטורי חרטיה ישקכ וכל לה
 לעולם צולה ראוייה טמטר חול זכור טחן קטק קים . וגו וחוקים

זה טיקה לשער
 כגון טחל

ויטל

ויטב ויגמל על פ פנו ותחיל עזי וירי צדו אנו ייך כהחניך הוב
 וסור זה הודוי נהוצאת החטאת כי בקטרת המחילה על החטא מפני החמים
 וכל זה הקלטה והזמור חנט אלהים סוסוף . הונו ניה טיער בפסוק וישנ
 צר לו שי ייך אלהי ישראל ויקטוהו וימצא וימצא אנו נבונטא שן להט
 התעלה לישראל ואולי הוטיעה אה שנין ונקן אה טלוקן . ואולי עם ויילוף
 לי הלה יספרו כי אחרי טחול להם נעלם הנה ומפריס הלה אחר .
 טהוציאם מן הלוה והכי אם אל אלוט טאטר אמר לספר טיין טס ייך .
 ושאר ואולי כי אנו ידע כי צדו ייך טהוא מודה לצולת ישראל והטפלה
 האומות עם מומור אליך ייך נפעי אטא טאטר כי אהנו ענינו וחוקם
 ואחריכן אם רוצה מסור הפרקים אטרי המימי לך כי הנוטשם הם
 הצדיקים וטעור טרוצה לסור המוסף נענק חסד אל פק מהחיל על
 תומותיך ירוטלם הפקלה טומרים טאלו טסורי ההפלה טמו החומות
 טגן הפרקים . ושנין הפרקים טאטר הנויו ועחול להם ונוטש טי
 טמולה העניה נעלן מאטרם אטרי המימי לך ואולי ייך טירי
 המעלות וחוקם חוטיעגן טאטר הקנס המסור חלוקים הפרקים
 טל ימי הטבע . אהך מהחיל מומור ייך אורי ויטעי אם ירצה עם
 הקלטה והוצאת טמח היחוד טמו טהחננו . ואולי הוצאה אורף
 טל לבי טע אלהים ואם ירצה אולי מומור אליך ייך אקרא עם מומו
 קולי אל אלהים ואושקה טיע להם חטור לענין הטיה אם ירצה עם
 הקלטה . ומחיל טיה ויוטע ומטלימים הטיה טפי הצורך טביאר
 ומחטרים מומור אטרי טעי פטע . ומומור רכנו צדיקים טייך
 טפי טהחברנו לאמה הנה וחוקם הוטיעגנו ייך אלהינו טל מיה
 טסור הוא לענין יטושה ומרמיז גם על הטושה העניה לטא .
 ומחיל טאטור הנה האל המיס דרכו . ומחיל הענין מעניי

האזהרה על הטבע ואונ' המוסף וטוס הטבה טע טעמים ומוח' ^ל
מאמר ומעט מעלה הטבע, על הר סיני יהר וטעים טבר רב
בעולם הזה לטווריה ומקיותה כמטר אונ' אטרי אטע יטעור
ואה וכן ארס יחניק זה. הנה טברו בעולם הזה רכושעום בעולם
הט' טווריו או הקעבן על י' וטעלים ענין זה ואונ' מנומור
טי' ליום הטע, ט' כן אונ' וטע, החל השלה החל טיר י' והחצו
ואולם לא היו מקשים חצוצרות, על כן לא חייב המסדר לונ' וניום
טוחרטם. אכן מאמר וטע, החל השלה החל טיר י'. הטעם
טעור הטי' לא טעור החצוצרות. ואח' יוטב וטפ' על פניו ^{אונ'}
וטע, החל השלה ואונ' הווי וטעה מה מאמר אלהינו. ידענו י'
טענו ומסדר ישים רעים אטר חלוטליט אפ' טחפרנו חצו
טע, וטע, המוסף ומספר טיר ההורים והסג' והטע' ^ט
מורי הקנה היבדים טעל זה לחל הטע, טווריו טה טהנה
חטטו טע, ויחללו קטי' טן קדע לקול לא הטי' וכן טעח לטהור
לא הווי טע וטע טע, השלימו טענהם. ומטי' כל הווי טקט' ^ט
מחילה טונ מחיון אפ'. וחוטם ומחיל מומורים טהם טקט' ^ט
החנה למחול של טענהם ט' טח' קלי אל י' חטק' טע מומו
י' טע טע טע וחוטם הטיעה אה טע' לענין הקצולה. ומוט
הקצוה רעה טע' טע' למומור רוטה יטראל האוינה טה
טאן יוסף. והייה הכוונה טעור טסיר ט' טח' הטי' ^ט
והטעם אטר הם רוטי יטראל ומורי הקנה טלו טחור זה
המומור על צ' הטי' טיהיה רוטה טח' להם טט' אה
טע' ואני ארבי' וטע טח' טע' הפוקט' טח' ליטראל מור
טענהם וכי הוא יטודם אל הט' לקרבי' וי' הקצולה טי'

החטי'

צדיק המשיח והושעם כל המעורר סמוך לזכות ייך ארץ שהור
 אמרת הקדושה ואחריתך מחצת פסוקים לעצת מעלה מעלה רצוננו עי
 למעלה בטאת מאשר סרנו נסור נסוד ואמת כופר עין . נעבור
 להזכיר מזמור הפלה למעלה נכב הקולנו הביאור טעם זה המותו
 שהוא מזכיר טחון על טעם יקע והתעמת עלינו והוא מעוררנו אל
 הקטנה להטיל ישיים הרעים לנקט מעצנו לעצת אולינו נחמדים
 לעתולנו ומולה שלם מאמר יראה אל טעף פליין והזוף . ויהי נוע
 ייך אלהינו עלינו . ואחריתך מחצת פסוקים על סוד נקטה כיי טיהפו
 רחמי הטעם עלינו לזכור הריה נחמנו אל הטעם למען טמך הנט
 לצרה . ולמחול עלינו מצו עניתינו כגון אל יטוב יין נלם . ולקטרה
 טכיל אומנו כגון טאמ קומה אלהים רינה ריניץ . אל הנטח כל צור
 וטיזכור חרפתם אשר חרפנו כגון טאמר וכור ייך חרפת עטייך
 וטיזכור היסורים טענו עלינו כגון טאמ וכור ייך מה היה לנו
 לקטרה בטילנו מפני טאמחנו מעצמי ייך כחומר ביד היוצר . ימ
 ומסור אומה לאל סלע . כי ארה אלהי מעווי . הרצון טעמחנו
 טעם יקע . ואומר למה הגענו ייך מזרטיך לל מפני טאמה מהאפק
 לעבנת הרשעים על השם טאה טאין הטענה עליונה על כן אומר
 טובי מחריקן אפן . טוב למען עטייך . ומספר בגיולה בטפאורה
 טענה הטעם לטאל מהטענה הונה עליהם ואומר כעבר אהטע
 ושטה צוק טכיל מעה ואהרן ברכך יזכרך טהייה קולקין
 ארה קפרי מפני טחטאנו והם היו שומרים נפרק לפני אומם
 ערה אין קווא נטמך מהשנה להחזיק כן ונה מפני עין נחמרו כ
 הסרה פני מחנו . אומם יטלן לחום עלינו מפני טאמחנו מעשה
 ייך טלן אמר אל הקצוף ייך ש מאר ישרי קוטיין היו מרע

ביה קדשנו ויפארתנו השל חלה המצות י"ך. ומוכר קטנה חלול שמוקנת
 העל וקטנה חלול מקולו וקטנה חרפה שמו ניה ישראל. ומוכר מקוה
 ישראל מוטיעו בעצרה. הוואיל ואחזנו נשעם שלך לאהיה טחיש
 שהם כעבור לא יוכל להוטיע כ שמוך נקרא עלינו ואל הנחנן. ומחנ
 מוזמר ש אמא י"ך השחט טח. נק הסנה מפע שחוק אויבים כחמרו
 פן יחמרו אויבי יכולתנו וחוקם. ומרחיל הקדושה ומחנ טל קדושה
 פסוקם לפי הרצון טל מפלא אם ננעשים לעצין פטור היום או לעצין ט
 טח או לעצין מה שהוא רוצה שחוקם הקדושה ומחנ וזהנה י"ך
 ומחנ ארבעה הוראה והוראה חמוטירה שטבטנו המקורלות חמה.
 ומחנ ט כה אמר י"ך ינו אישך שחמה נהלו טחט הגים לעקט ישועה
 מהטם כחמרו הוטע י"ך אה שמוך אה גמריה ומחנ מלטה טחיש ויוטט
 ומחנן יהי לני הגים נחיקך ומעקט סליחה וענה חלהינו אמר הוצאה
 אה שמוך. ומציק דין הטם טל צדקה יטוב טח אפך וחמק ומטלים
 טוב מחרון אפך. טוב למען עבדך. הטיבנו י"ך אליך. ומחנ הפלה
 טחט. ואחרי כן חולקומה ענה לנו ומחנ הפלה טחט. ואחרי כן חמיש
 ומטורחיים לטם י"ך ונורעם טלום איט לרעהו וחוררים חוקטם טלפכ ה
 הקנה ויוטטים טלפי העם והעם טעהם טח חוקטם. ואם יהיה יום לך
 טח הדיון נעק להטלים הפלה שו רועה ישראל האזינה. ואחרי כן אמר
 סור החוטט לא ירבך חחר קרבן הגמיר לומר קרבן הטעט הורוויים
 לא הקטם המסודים רק לפי שעיט הקרבנה. והנה בקרבן הגמיר סוד
 הודוי הראטון ועליו חטו פסוקים ופרק של מטורה חשמונה. וראיה
 אט דעאל כעבור ומערה הוסר הגמיר. גם הודישנו י"ך קט אויבוקט
 הגמיר. גם מחנ אל כעולה חנה טק. ומחנ אפטר להפסוק ביטה
 מוסף הטעט. ויט טבעת במדרי הטעה טיט להם תוספת לפי שצין הוחן

ויטלים הפלה
 במידה וחוקים
 ומחנ

טח

כדין שמוסיפין על העצמא שיש בהם שם חן הצעצוע שאומרים על
הואצון הודיו על משמרה אשמורה שציל הקקן אופן שהם שבע שבתה
הספיה גם מוסיפים מומור מי יעלה בגרוה יף שמישכל הלהת עם
אמנהנו בעצרים ופרק ואומר אליה גם אחרי ווי השט מוסיפין
מפוק צאן אומרים אלהינו הקם לנו אה זנך העוכ אטר דטה גם נחוי
רועה יטואל ביום ההוא כרם חמר עגולה גם שצמח טהם מהעע
מקונו שר' טאז מוסיפין הפולק טמגפוללם נסור טענה ושעור
על אב טאטר הם מסודרים אב טענה כעווענים אחר חקום הרפל
מעצאים הטהה וקוראים הפרטה ואום חטוב בעל הטה מהחיל טאטור
הטהה ומחיל הפרטה וטאלו הוא הקוא מפע טבו הטהה אלא טה
ואחרי קרוא הפסוק עומד פם טחור אחר הדגן וקרא הפבלה וטעמלי
מחבר אטורים על הטהה וחורם וקוראים הפטה המסודה ואם
רועה לרונט רועה מה טיעח טב הורגן כ כש שנין היום אם לטמחה
חם להפך או לשנין היום וטעמלים מאטורים מי אורג מי כחכם ומיינו
פצודר והחטה מחין העלא וכלוא טהם ואחרי כן שטים הפלה
עורים מעל הלה לרוד ואומרים קדועה בעבור הפרטה ואומרי קריאה
טעם ומעלים הפרטה בטרט יטואל ערין יף אטר עבן מנוחה לשמי יטרא
וחורם ויולאים והוכלים לבתהם לסעור ועמלה תקוט הטנה של היין
ומעך על היין ושעה המוצא ואולים וסקר מערט טרה החוון על
מענין הטנה וחורם ופחיה טנה הצול הסמוכה לפסח אומרים
הולל הצול הטעם בנוי טעור לחור היה נועה הפסח טחמר טעור
לחור ויקח להם איט טה לטה אטעק על כן טהנו ואומרים הולל הצול
טענה יאה הסמוכה לפסח אומרים יפאה וזהו הסוד ומומר אלהים
יף חל ומחבר פסוקים הראויים לטבח ואחרי כן מסור מומור

אזרח הוראה כגון שומר הללויה אנוה יף נל לבב . ומעור הורא יף כט
ואחז מסור מועור לענין המשנה ויקרא נשב על הארץ . וחוב אנו
משלליה . ומזכיר פסוקים על כלל המשנה ומסור שער זכור יצא
ישראל ממצרים לענין השלם והטענה הטעם יה עליהם פוט אנו
לאנוה אל ולו חטיה עם איום זרוע מראשון . והטענה הטעם יה עליהם
אין עלם וטעום פוט מה דרוץ מרור היסה טעום . ולענין לאו פוט
אט יטה ולכי שר ולענין מחלום פוט כרן אל הסנה וחוקם אטרקה
להם ואקטום כי פריהם ורט נמוכט . וחחריכט מרחיל טכט שמים אלה
יכוט טמיהוואה אין גחלם ועלם . ומרחיל כרן אלהיט אטו שטי
טם וענוה ל הפק טעום טענה שטנו נטק לט אההנה נחחריכט
מרחיל כן יהי דטן מלפני אלהיט ומסור כל הפק טי טוואט מן הקלנה
וחוקם טענה געל כיל טעום טענה . ומרחיל כרן אלהיט כפוק גלי
מאר כר טון . ככלל פק חחנה הויג . וחוקם מרחיל טענה מלכ . יף יחט
מרחיט . עם מועור הללויה הללו שטי יף . וחחריכט מרחיל רט טענה
כר טון . טענה קטן ישראל טרוק הקוטה . וחחט פסוקים כל הפק
קטן ישראל ש יוער ט יף אלהיט הוא האלהים האל הטון . וחחריכט
מסור פסוקים להטפלה מלכנה וטענה על דער רטם טהיא מלכנה
רטישנה טעל יוי הטפלה יטאו ישראל מן הקלנה ומרחיל ומעלם לענין
אל טבי יחמסי וטארי על טל . אטרי טעלם לך אה געלן . וחחט פטו
פסוקים טהטפלה וטארהוטה ומעלים הטפלה חנה הויג ש דיקולה
חיובה דוט טמיה ויהיט ליקולה חטט . וחחריכט ומיחור טענה
טי אציק . ומסור פסוקים להטפלה מלכנה זרוע וחוקם מרחיל אטנה
קדיה זרוע אטנה . ומרחיל לט חכולו טחום יף . להטפלה
אומה אחרות להם טוכט חרן ישראל כגון צר וערון וחוקם וטנה

יהלל ויהלל ויהלל פוטם
אדהיטם לעשר קטנה
ויצטרט טחנה

כנה וטענה חוקם
לצרוט דון
וחוקם

ומתוך זה נעבד וזקנו כבוד בני יהודה ומסרים לעמים ישר
 ומחיל לטפלה חלק הנב. ומחיל משא מצרים הנה ית' רוב של שב
 וכא מצרים. ומסיר פסוקים מורים להטפלה ואותו נשגה ^{קל} ~~היה~~
 יתגבר שמו חלק הנב ית' הער שמו חלק הצפון כלל הפרק ש' ית' ע
 ית' הוהו. ומח' ית' הפיר על צדדים. על ית' לשלם השמור.
 ט אנט ידעת אה המחלל. וחורם ואה הצפע אחזיק ועליכם ואחר
 ט מחיל הטפלה שור ומספוקים הנטרים נעמוד אלהים אל דמילן
 ט נועל לביחו. ומח' פסוקים מורים להטפלה וחורם של גמולה
 של ית' חמה לציו. ואח' מחיל להטפלה ג' ומח' קול ט
 שאון. ומסיר פסוקים להטפלה. וחורם ואלכו אליך שחוח נע משעך
 וראו כל שני הארץ. ואח' מחיל למנוחה ישראל והטעם כל האומות
 תהם והטבר המלכה. ומחיל בימים ההם אשר יחזיקו שמה אש'י
 על לשונם בניים. והיה אשר היופם קלה נה ישראל ונר יהודה. ט
 אפס שרין וכל לט. וחטור לטור מצא. ומסיר פסוק של המולה
 המוחלטת של לטנה ימים טאים טם ית' ולא יאמרו שור חי ית'. ומח'
 הקטן יהיה לטף ושניכם האנה. טטור טועטו כן ראינו שש ית' צטור
 וחורם נפוקי בטורות כה אחר מלאם הן טעור. ט אלהים יטועצות
 יראה אל שרין פליץ. והי נשע ית' אלהים. כרוץ ית' לשלם אמן ואמן
צוים ומע המועדים תחלם הפסח. שרב בטמים אל הכנסה
 משמחה מרוב ומרפא ומחיל הקומה. ית' אהבה
 משן כרוץ. וגם מועד מה ידוע לחוסן כי חרם בימים טובים
 אל המקט. ואות יראה אלהים טפון. ושער וחומר הוחור והולאה
 מסר הכריחה והמיר ירוי וקטה ששין המולה לשוכ העבודה אל
 מכונה. ומחיל קול שאון מעיר להטפלה ג' ומח' ישראל שחור

הקדמה לתורה הנה לך בעולם. ואומר לך שכן צדק שנה תורה ותורה
 ביום הראשון. שהמים זר במטה ונעלים השעין שצדק הפסח ואומר
 ונעור השון לך קראו שמו שבער השיר היה לם כלל הקדמה עם פז
 הלוח הללו אל נקדשו. ואחר כך אנה הוראה לזכר של אהנו. הלוח
 אנה לך על לב. ופרק זה אחר שאלך קדוש שאל. עז חסדה הטעם
 כי על שם לקו ועסקי שחוק המעשה שאתר אנה נעטר ל מוטעה
 חנה חרטה נעטר וכל מושג. ולאופן החלופים והמורים קדמה הונע
 באיך החיות היח והוא לומר נחי טמוע טענה אפרים. ואחר כך
 חומר הורש לך חן חקן. הטעם שנה טוחן. שם זה שאתנו מקדשים
 הוא בספק על סדורים מורים לומר העשרה ^{כ פג הקדום} לך אלינו. שצאוק מייני
 לאופן שקדוש הומכס לוי על פ לאיך היח. והשעין חסופן לחם
 העם על פ החיות ^{החיות} ויסכר אטור הורה הורש לך רוכן. ושעין מווער
 אנה לך שר ציון. שבער יראה כל נעק ויטכ ואנה נחי על קינד
 פסוקים שמורים על שנה החכם ושניה שלו. כלים נעקט מחילה
 שוב מחרון חפץ. שנוני ואנה מווער לנה אלהים זנה לצח שש
 שאנה צורין בקרב משרין. גם מווער הורש לך אלהים שבער
 כי אקח מושג אני. ומווער שחוק טווער לי. שבער שלי כלים
 ואומר קדמה וארבע הוראה גם הוראה חמישיה ות הפסח אנה
ונעק כסדר הגבלה בקדמה ואנה עם מוח ברז נפלי אה
 לך שנוני ואומר היחוד טנזר נעק ומסוף
 פסוקים לפי שעין היום ומוסוף פסוקים שעין היחוד גם כסדר הפה
 הוראה מסור להטלים טעם הטחנות ונעלים ההוראה עם סיר
 הריאה עם פסוקים מרומים לטעם הריאה והתמיד ויטכ ואנה
 הורוי כמו טנזר בטע. ומווער אחר החינה לך עם הקדמה

ומוסוף

ומוסיף פסוקים כגון מטא דומה חלי קורא מעשר . בעבר חזר שזע
 חנה בקר . שמעיר לשנין התענה . ומומור העה יף אונק שעז . עם ^{הי}לע
 חומר שזו לילך שיר חזק . ומוסיף פסוקים שהענינים להטלת גונ עם
 חומר הכלל יף בעלים . וחול יף עני וועני . ומוסיף לשנין הניד
 ומה שחריק הימים כגון יהיה הדי כתי יף . וזאת היא העולה ^{הצולה} ^{הטלעה} והעולה
 ונעמי מוצרים חזק ערב וקר . חן סחוק הרפלה מרשינים צולה
 צאה ישרא חן העולה כחטור מרשינים כפרקני אל כמין . ולכן דאית קהל
 שבער מוצרים חומר הכלל יף בע חלים נסדו ויטכים ואומרים
 שזו ^{פלי} חיל כמין . וחול חלץ יף נפשי חטא . חכן בערב מוצרים לט
 צולה גונ וזה הכלל כי על כל סוד הרפלה יש להזכיר מלחמה גונ שהיא
 הצולה הטלעה חן כשרועה להחין מוסף ומרשינו טולה קלוע כחט
 זה יחש למכשם . אחריכ יטכ וחול כרן טבע חזק ונסא . עם
 חומר הפלה לשני הקלועה אדוני אלהי כנסת ובלחמי כפי העם שהזכ
 טנה נסדו כל חרשיים ועמוד וחול כי חט יושע ונעמי טובה הור
 לסוד הפרקים לכל ימי הטבע . עם ז' אהרן נע חט פסוקים טהורים
 לכל כרן יום יום וחול החומרים עם הקלועה עם הטלעה עם חספוני
 ש כוח כפרק כח חזק יף גחולן קרוע ישרא . לשנין נעמה וזו טחע
 שבער חפרים . וחומר חטא הרעה נעטין היום עם הקרן וחחט
 פסקי טיה וחין וכשכחל העולה החל שיר יף . וחומר חומר צול
 יף ויהולל חזר . כחול לשנין ויטכ וחומר שנה למה כמין יף וזו אל
 לטעם הרלים וישרים הרשם טטמו עליהם . ונכח סמ ולא חזק קראר
 ישקב . חפז בטול הקרן י . וחומר שנה למה כמין יף להזכיר חומר
 למה חלבים וטח לטח . הורינון חלבים לעם שהזכרנו . וחומר חזו
 יף קרוע כעמי . וחול הטעמה שהיא נעמה להטלת החומר וטלים

וכן הרבנים לענין מחנה העבר והנה מעה הרושם שהיו רועים והחלף
 הכל ומסדר ביאר המעשה. וכן החשים אשר לא יזנקו על פהם וקראו עליו על
 מלחמה יתני ידוע. ומה שעבדה היום קרבן חיים וקרבן מעשה חרטה
 ופסקו החכמים שיקדם ענין היום והוא הראוי שזמר קום לנו הכיבוד שעשע
 וענין מעשה חרטה מונתרים וזו הראוי לפי ענין התעב. נשומי ואומר
 רושה ישראל הארצה. ואומר פרק ניום שהרי ארגם מל עונותיכם שהיא
 גזרה לענין הטעם שלא יתן להם חוסר רעב. איזוהי קרבן טהר הלחם ומחנ
 ומחנ הקדושה לענין מתן טהר. ונשלמים הגפלה ומעצמים התורה וקוד
 טענה הרעים ומחטים פסוקים לאסור חרטה בעבור מתן תורה למען
 תורה היה כנה היום חל לאופן שהיה מתן קרבן לנה היום. ומפני ימים קפלה
 לחתוק העבא ואומרים ואי קוד קדושה בעבור קריאת הגדה וחורם. ואח
 טוה היום קוראים פיר כור כפי ענין הזמן. ופסם תרועה מסורה
 הגפלה ואומרים ענין החורם ואחריו ענין המושע עם מומור הרישאה
 ליתל הארץ טוה לענין וזו שאינו מרמז מרמז לענין החט טוה היום
 אינו מן החנים ומסור ה' הוראה טוה אמונה היום וחורם טענה עם
 הלה עם נסדר הסוכות. הגפלה טענה כנגד חן הסוכות
 וסדר הקרבן טוה. להסתיר מקרבן השלה טוה עד הטלים
 הזימים טענה קדושים. ויום טחית טענה אינו חן ומגפלה סדר טו
 הקרבן עם מומור לך דומיה רלה טחית חן וזו כדווי יום תרועה וטענה
 טענה הקדושה אומר הגם טענה טוה הזמן חלה הורעה וזריכים טעם
 וסדר הגם טענה טחית להוכיח מומור לטוה אלהים מטעמיך לחלף
 יח טענה טוה. טכ מקדים פניה על מאר כרצין טחית ביאר המעשה
 וטענה טענה ירי המעשה יהיה קנוק ישראל. והטענה חומות מחנ טהסל
 כראוי עם מומור אלהים יחננו ויכרע. וחורם כח לטוה אלהים מטענה

מענין ודויל כל הסדר חלם
 כסדר שירי טחית חרם
 מחנ מענה
 זכריה טחית
 טחית
 כדון

מחזיקת ורחיל לעתה העם חברה אהי ייבא שר ויחבר שנין יודע המטר
אדם נחון יהי ויסוד פסקים בשניע ההנחה לענין השגם בעת והעפע
הנחה כל פסקים שמואלו כמקרא חרומים עליו וחוקם וכל המעשה
המעשה ורחיל שעה גדולה הנכר שיוני שהוא מנער העליון ^{המטר}
וחוקם ועל עמים מיישכב. אחכ מוכר הודי על ידי בקעה נחמה יאלהי
ואלהי אנחנו אל הנכחנו נאפן נאל היסודנו נחוק. למלכו שמוי נפוק
וחוקם כמנוע הלל כעונ וענה אלהינו המנוע כהויה המטר ומה האק
פריה ואומר קרועה וחוקם הנפלה בסוד ההודיוה וההלל ואחכ מוכרמים
הגולה וקוראים בסוד המעשים ונעם ומעורים וכלו אה הימים ואומר
קרועה **אמע** מעשה יחירומים ובו הסוד טקמים לילוח בעמק
ומחילי מומור חברה אהי ייבא נקין החון פסק ונעם פסקי
שמורים ואומרים החור ומיספים פסקים הראויים שי ייבא שמורים
הטקין בלי סדר יוצר ומעריב כי אין השתנות ואחכ מסוד סוד טעניל
צוה טעברועל יחיל והעם יחלם ויחשעם כי אין שר חלסו ואין חבא
סוד הפסקים החורים שעינים ההם אלא מרומי טפסקים אחרים ועם
החלק כל פסק ופסק פסק וייבא חזון יחיל טעבור הטפלק חלק חלק
החיות עם ייבא ויחשעו וחנסי ביום עה. ומפסק ייבא טעבור טעבור
יחוק. מרומי טעבור הטפלק שער טעפחות ומפסק ייבא חלחמה
מרומי לשנין אטה גיג וענו והיה ייבא חלק על כל הארץ כי אין יהיה
חור חיות נפי כל היצר וחוקם אה הוא ייבא לבק. ונפול על פני ואחכ
עומד ואומר פסקי הטובה הראויים וחוקם טרין ייבא חלחמה אלהי ישראל
ואחרי ק מחיל לייבא חלחמה הרחמים והסליחות ומסוד פסקים חורים
של חור ושל השן טעבור מיהונו וכי העם הוא הצדק. חנעם יטל
הטעם של חיותו כי ירע לסלוח וענו המסורים פוטים חטאנו ונכחה

וזווי קחנה סליחה כל אחד לפי שנין הטעם הקריא שאנו . ואחכוכן אומר
 סליחה כאלו חסד רביע אטור נקט מהטעם והודיע סוד רכבו טעם
 מעין השלם . כחורו הודיע עי אהרונך . וטעם הטעם קורא
 טעם טעם כנו הקריאה . והטעם יקב שנה לקוראיו ואלו הם י"ג אלהים
 וחנן . כל הסוד לפי הרקון סקנו וחוגם נפסוק ל"ג אלהינו הורחמים
 והסליחה כי מרדנו . ובערב יום כפר מקיימים קריה
 אשר נטוי פטע . עם טאר
 החכור בעטור

חוגם מוחצים על ידי הטעם מחטרים לעני פטע היוהר טעם
 כלב טעם , והללים לטעם יקב טעם החומרים חז ארומך אלהים
 שר סוף הכלל יה הלוי . וחומרים כלכור טעם טהור חנן חקל
 לטעם פטע . וחוגם כטעם כי אלהים יטע עין . ויטע יהולר טעם
 אלהים . הוטיטה ארשן . ומחיל הרפלה ומחיל היחור והודאה
 וסוד הטיחה והרמיז ויטע ואוה הווי ומחור י"ג קרארץ . ומחיל
 מחור טעם אלהים לפי לרע רע . ומחיל לענין הרטעם כחור
 יהלע צריק חסד ויכחט טחן ראט . ולטה ח מחיל לך שני כוח
 כחורין וסוד ולקץ נשף . טעם טעמים ואק אוד חורף ולחור
 חור טעם . והט איה וקרה הארץ חרמיה ולחורטה שר שלם ריב
 ואינו מחיל שיה ל"ג שיר חרט כטאר החוששים על זה השחור
 הרטעם . וחור הנו ל"ג כט אלים . עם פק י"ג טעם טעם ל"ג
 כי אחרי חלחור . ויהיה טעם לטעם . וטע יטע שני כ טע כנוה
 טעם . ומחור הרפלה עם השעין כסוד וחור חווי וכח טעם
 ומחור למה אלהים ונחל לטעם . עם חרמנו לך חללים . ואחרי ק"ס
 טעם חלויים . החלי הראשון עם סמוקי הטעם חס טעם טעם
 ופיוטים חטאנו הוכחה וריחמנו וסליחה וחור חלו וחור

כ' ט"ו
ואלמס כנראה שהם
כדור שלשה הוי"וים

כנראה שהם כסדר הווי"וים - הווי"ו הוא עין ושה זה עומד אלהי
ובלוי העט והחיל סלח לנו חטאנו - ואומר פסוקי התורה
ורח אנו נא לנו כעמך מצחנך - במקום אלהי נוסף עלמנו ויומר
ורח החטן וסליחה וחלי ועמך ואומר כי ביום הזה יכפר עליכם לעקר
אדמכם - ויחט פסוקים רדעו יי' שהוצאו במקום ווי"ו אנו יי' ברחמי
הרבים - ומסור קרנן וסליחה עם חלוי וחורג כעומד יעקב יי' ביום
צדק - והרחיל הפלג לטהר - ואולי קרוטה וחורג הפלג - ועקר נחמי
הרפלה ומוסיף כדורו הוא עין פוט הלא שלב אין אלהי סקוב - ופוט
אפם אפם ארון נעשים כעמך הארון שהיא מוחזק ליום הכפרים
וכי להרחיב הווי"ו - ואל חנכ אלהים כחוסך - מסור הפוט אלה
אלהי יוצר שלם לבך - וחורג חנכ אנו הוא מוחה פשעך למעט
ועמך ואולי פסוקי הטובה כנה אקלם יי' - נקב כעשה יום הכפורה
ואומר חטאנו - ופי' מסור החכם רכננו אהרן נש' הסדורים הוא טוב
חורגים לסור פחטיים סלוי הוא עין - ונשע מהטוב ונשלישי אלהינו
כעמך - אל רגן לחור כדאטון מה טרר במקום ושה מה טמור
נשע שיאמר אלהינו כעמך מאד - במקום אלהי כעמך - ונשלישי
רגן שיאמר יי' נשע לב רחוק - במקום אנו יי' כחמיק הווי"ו
ומסור סור יערי כעשה נהן גרול - והנה אלו השלשה הווי"וים מורה
על העתיד כחיות ^{כ' א"ט} כ' מה שחטא למצוא כפה לשטרע - והנה כדאטון
ומסור מה טרר - מן הקטנות שיחלו לוי' כל שנתנו לעמך לבוא - וכווי"ו
אלהינו כעמך מאד מקדים סור סלח לנו חטאנו - מסור ויחור ויחורו
כך - ומסור חטא האיברים באחרו חטאנו לפעך נראע ומסור
אלהינו כעמך - שומר חלוי - ונשלישי מסור פסוקי הטובה ואומר
אנו נא לנו כעמך מצחנך - וחטא שעה הווי"וים ווי"ו יי' נשע כל

ולא נודע לנו

והוא נשע
למנו חטאנו

החורג וחלוי ושומר וחתר וחולץ ש כיום הזה יספר עליכם . וחומר החטון טו
 טוהר לשעין יום הכפורים וחומר חלוי . ויטכ וחומר כי נהר קדשיו טהר חלו
 יטכ . חורג יעשה יום הכפורים ומוציא הנה וקנא כמעשה יום הכפור
 טאט הנא חסור . וחומר חומר לך דומה ובלה אלהים טמו . ויטכ
 וחומר נהי אם יוצא חומר צאן חמירות עם מלך דועה ישראל באוניטה
 ובלה ילך ארצך . וחומר קדוטה טעטל מעשה יום הכפורים וחמש הרפלה נחלו
 דקמ כנה היום חמרים קדוטה אחר דבך יהיה טחריה הימים . חורג החמיר
 מה טלא שוון טמוערים חמרים לכוון טענה . וערה טצה היום טעק
 לעינים חמרים מעבין הוראה חמטא וניי טענה טפ אין יטלחוטמה
 טעם נבל קינן עיך לסור קדוטה ולמה טענה מוסף אין חול קדוטה
 על החמיר . ויטלומר מוטט טהמוסף מחבר אחרי החמיר מיר טטחטעל
 עול החמיר יעשה נטכה . ואחריכן טחחיל עם נז יצחק לי הפלה חומר
 וחפלה טל סור המעש וחמור הפרקים וצירי המעלות טיהיה טהור לך
 חטא וצירי להחריך הרפלה . ונהה מכללים כל היום חמט על היום טקן טח
 עוסק כמעשה טבולה הקדוטה ומעלים השבולה עם השעין וחומר ציל
 ילך טהולל עם נהי הרצף ליום ומעלים הרפלה טרך המעש וחול קול
 וחלוי . וחולם החמרים קנה טחלה וטחריכו הרפלה טחריהם היקרים
 ומעשיהם היטרים עם הפלה צהרים . ועטור טחין חנו היום מכללים
 חוקים הלואי יטפקן להפלה מה טסורטו על כן החמרים מלה הטעם
 אכן מכל מקום לא יטור הטעם כי מעה טהחמוט יודע מה טלא החמוט
 ונהה סורו טחחר חמטה הרפלה לחור רחמים וידועים הם ט חמירי
 טטבו נטלה להם וטקטים רחמים וחמרים טחה וצולה טטור חסרות
 כמעשה השל והוראה היחוד החמירי . ויטקל חטור חמרה כמעשה
 וטיטור קדוטה . וחמחמטעם הטעם וחמירי טמע ישראל . יחור חמירי

טהיה טעשה כזמן בית
 החוקים טלו היה הכהן
 החולץ ככנס במקום הלי

ואתם כנראה שהם
כדון שלטת הדינים

במקום

כנראה שהם בסדר הדינים. הודו הואשון ושה מהנחמד אלהים.
 ונחלו העט מרחיל סלח לנו חטאנו. ואומר פסוקי המצוה
 ורוח אמי נח לנו כי בעבור מצאתי במקום אלהי נוסף על אומר
 ורוי החטן וסליחה וחלי ועומד ואומר כי ניום הוא יספר עליכם לעהר
 אהבם. ויחט פסוקים רדשו ייך שהוצאו במקום ורוי אמי ייך נרחלי
 הובים. ומסדר רחמן וסליחה עם חלוי וחורם נחומעך ישן ייך ניום
 צה. ומרחיל הפלה למטה. ואולי קרועה וחורם הפלה. ועקר נחלי
 הרפלה ויחסיף בודו הואשון פוט הלח שלב אין אלהי סקוב. ופוט
 אפם אפם ארון נעשים טעין הארון שהיא מוחזק ליום הכפרים
 וברי להרוח הודו. ויג חנב אלהים כחסיף. ומסדר הפוט אהר
 אלהי יוצר שלם לטף. וחורם חנב אמי הוא מוחה פשעין למעט
 ועומד ואולי פסוקי המטה נמה אקלם ייך. נוגע במעשה יום הכפורה
 ואומר חטאנו. ונבי מסור החכם רכינו אהרן נע הסדורים הואשון
 מורים לסדר פוסים סלוי הואשון. ונע מהערב ונשלישי אלהינו
 כמעט. אל הקן לחור כהאשון מה ער במקום ושרה מהנחמד
 ונע שיאמר אלהינו כמעט מאר. במקום אלהי נוסף. ונשלישי
 בקן שיאמר ייך נעץ לרצונך. במקום אמי ייך נחמוץ הובים
 ומסדר סור יערי כמעשה נקן גרול. ונהה אלו העלטה הודיים מנה
 על העתו נחיות ^{כאיש} למה שחטא למצא כפרה לשטרע. ונהה כהאשון
 ומסדר מה ערס. מן הקמות שיחולו לוי כל שנחפז לערף לבוא. ובודו
 אלהינו כמעט מאר מקרים סור סלח לנו חטאנו. מסור ויחור ויחורו
 נך. ומסדר חטא האישים מאורו חטאנו לפעך נראע ומסדר
 אלהינו כמעט. מאמר חלוי. ונשלישי מסור פסוקי המטה ואומר
 אמי נח לנו כי בעבור מצאתי. וחטא מעלה הובים ורוי ייך נעץ על

ולא נחמד לנו

והואשון
והואשון

החורג וחלוי ושגור וחמור וחולו ע כיום הזה יסב עליכם . וחומר החכונ טו
 שזון אשתי יום הצורים וחומר חלוי . ויטב וחומר כי כהו קדשי כהר חלו
 יטב . איוור יעשה יום הצורים ומוצא הנה וקנא כמעשה יום הצורים
 טאצ הוא מסור . וחומר חומר לך דומיה תלה אלהים צדון . ויטב
 וחומר נרו אם יוצא חומר צאן אחריו עם מן דועה יטבאל באוניה
 ויצא יצא ארץ . וחומר קדשה טבאל מעשה יום הצורים וחנה הרפלה חלוי
 דקמ כנה היום אומרים קדשה אחר דבג יהיה נאחריה הימים . איוור קדמי
 מה טלא שזון כמנערים אחרים למוכן טענה . וערה טצנה היום ששק
 לענינים אחרים מעבין הוואה חטא נוי ענוה טפ אין יט לחונס מיה
 טעם טל קימק צריך לסור קדשה ולמה טצנה מוסף אין איה קדשה
 על החמיר . ויט לחמיר מוטב טהמוסף מחבר אחרי החמיר מיר טטאל על
 עולה החמיר ישנה נטכה . ואחרי כן מחמיל עם נוי יצא לי הפלה החומר
 ומגפלה כל סור המושע ומסור הפרקים ^ט מירי המעלות עיהיה טהור טן
 חטא וצרי להחריך הפלה . ונהה מרפלים כל היום ^{לחוב} מוטב על היום טקן מיר
 עוסק כמעשה שבולת הקוננה ומעלים השבול עם העבין ומחמיר ציל
 יצא טהולל עם נוי הוצא ליום ומעלים הפלה טרך המושע וחולל קולל
 וחלוי . וחולם המסורים קנה הפלה וחחריכו הפלה טריהם היקרים
 ומעשיהם היטרים עם הפלה צהרים . ועביר טחין אנה היום מרפלים
 אנהם הלואי יספק להפלה מה טסורנו על כן הנחנים מלה הטעם
 אכן טבל מקום לא יטב הטעם כי ממה טהחמירי ויט מה טלא החמיר
 ונהה סורנו מאחר חמירה הפלה לחמיר חמירי ויחשים הם ט אחריו
 טעני נטלה להם וטקטים וחמירי וחמירי סליחה צולה טאמר מסורה
 כמעשה השל והוואה היחור החמירי . ותקל חמיר חמירי טחמירי
 וטיטור קומה . וחחמירי טעם החמירי טחמירי טחמירי . וחור חמירי

טהיה טענה צומן בית
 החוקדט אשו היה הפה
 הגמול טכנס במקום הלי

חסודרים גם הקינות בכל שנת אחרי שנת היום אומרים שיהי החיוב
 והנחה מן הנביאים ואומרים קנה . ולא החמישי והכללים נעשים
 אחרי כמנהגם הרשע ואומרים ששין כי משל חבתינו . שמש
 ענין שהפך המקור ושבו נסיעת הסוד חזק המקור . ומחיל סגן
 אומרים איה הם טעיה . ועומד ואמר חללים באופנו שמש
 משל ישראל וחץ נחייכו גלגל מלי שנותיהם גם פק סגן כבוד
 חרום אראטון שמשר משל המקור . ושבע הסוד וחץ נחוב ש
 שמשו פק שנתיה כיה גם מחב סוד אלן אטונה אל מקומי שט
 נסיעת הסוד ומטלים הרפא . ויטבם כל היום כבער ואומרים שיהי
 החיוב וקינות והנחה החיוב גם נשירי אחרי כמון חלל סגור
 היום מחלק פק כי משל חבתינו . וכחרי החמישי . בעלור אחרי
 של הקודם איה שמש אחרי . ובקר מוסף פק ומחלק העם ואמר
 יגר העם ענין הראטון סגן כראטונים ויה טל כירמיה ומטליתים
 הרפא כענין סודונו ואחר . כן מפורים הטויה וקינות והנחה
 ובאחריו היום אומר קנה קול על שפנים נעשים . ואחרי וכו' ית' מה
 היה לנו . וחום החום מאמר אה יהיה ויוטב ומחיל נחמה חוץ ית'
 כי אפרי כי . נחמו עמי . יאמר אליהם . ששאל היום הוא טהר העומה
 בענין המקור . כאשר איה טהר הטטה בעשור אחרי כחושש שמה
 שנה אחר אשר הוכר השיר . וסודי החמות כולם בקטן ישראל כולם
 וענין השיר והמקור על חכמו ומטלים כה אחר ית' צדוק עם הדי
 וצום חמישי וצום השביעי וצום השירי והאמר והטלים אהב .
 טק ית' אשאל אמן ואמן . אך צום השביעי השביעי ספרו העשרה
 ענין כה אחר ית' צדוק שלל יללו כמין . גם ענין הכר אינו
 יק טהר שאל עליהם משני הדיע גלילה כן אחיקם ושאר ית' גלילה

יצא שר וצמור לעצ
 יצא אצל אודור
 טריפרי
 המקור

הגשמים על ידי שמשאל בן ערבה אדם שאין אינו יודעים סאתה שזה
 העם על איזה שבין עקן אין כעבור שהרי צדק עליה כזה החורש השביע
 והכרובאים ומאד יום השניין קנוסדר שבינו כזה היום ול לאום הו
 היה הצום לומר השלה או לשלה אחת **ויצו הפרהם** שבו
 הצולה שהיה לעצול וכי ישראל נחיינו
 חורם יחי שנתה הקנוסדרה הראויה לפי השבין ס אחרי חמור הכו
 לית כע אלים אומרים כסוקים חלו אנה וחוקי טהם לעט
 להודאה שאלו חזרה ומשגיים כקול שבו כשנתה העשר העמוד
 טחילו שרה נולדו כעבור טנטען מחורה הלה ואומרים חומור
 הלווה חזרה ית ככל לבב ימזים וכי שזה לעל אומרי ונמשך אשר י
 איט יחא ארית חורור חורט שהחוקין כאלו וכל והטלים יתה עלו
 ואומרים כסוק ית הפר עלק בים שאלו עלה וקופר דעוררע שבור
 עלה חוק ומסדר שבין כי המן כן המולח החוב ואחריו כן מסדר עם חומה
 הראויים להפלה המשעם ומחלה שבין כון שבין לזר עם חומור אלה
 ית טלע עם חומור למה ית השמוד מחוק ומשלים הפרה ואחריו כן
 יוטטם וקוראים המלה עם הקחונתה טטר החיסודת ומשלושים וחומה
 טח לעם ית עם כסוקים ראויים שהוא מיל שש מחוק חומנו ומשעם ומשלושים
 ומשלושים כרע טל עם ית גם וכי הצויקים מרובי ואמר המלה לרבה
 וכי המשעם המשעם לקלה המן וורט אטה וחוקם טאט טון ארה
 ית אלהינו מילך השעם הרב את ריפג והדן ארדיטנו ויהו הטעם האמית
 ומשלים כרע כל ישראל ומה קל הקיות וכקר מוסיק חומוריס
 כדן אלהי ההלק יול החור וחומור אלהים אל דומילן וחומור אל
 נקחור ית וקורא המלה וסדר הטעם וכן בים הטעם צורה הוא
 וכשבין המיע טחלה ומרעם ומשכחים לעם משבין החור

ומה קחור ית
 שבין לעל טקמן
 חורט שאלק וחוב
 קמים
 טחלה

חלומה

תלויה בו . ומתחילים נר ליל וצריך . באשורו אחזה רגלי . ומחייב שבח ושלום
 יה אודות צורת העבר בבטן חמו מרטיזור וגם מרטיזור חייב נחייב צורתו יה
 ומטלים בטח אטם יה כיר ישראל בכוח ייף ייף וצטניטק . ומטלים בטח
 עיני עמים טחטפ . ומיחר אין סאל יסורין רוב עמים . ויחור עם ישראל
 טעלה וחוקים וחורם כמזמור הללויה כי טוב ומה אלהינו . ואחרית מביאים
 הער ואם מביאו אנה הער אומר החון אשרי כל יראי ייף . טעור אטוק
 טבן פריה . ואם מביאו אחר אומר מזמור ייף ארובטנו מה אריר טמן
 טל הארץ . מפי שללים ויונקים ינסו עני . וטעורחיל לעצור המילה אומר
 טוך ארה ייף אלהינו מלך השלם אשר קרטנו במצותנו וצונו להמול ^{טעמנו}
 ייע להכין כיוצא הבעה מורכבת לפנים וטלא לפנים . ויושר עגלה
 אודות היות הסנה קרובה ורחוקה . ומזמרים כרוך ארה ייף אודות הסנה
 קרובה ולה ורחוקה ומזמרי אשר קרטנו טלא לפנים של הסנה הקרובה
 והו סור מטטרון אשר על ידו נהנו התורו וקוח כפי הפולוסופים
 טכל הטעל על ירו מהבאים הנביאים ועל זה הטעם מרמזו ואר
 הטבה אשר הורו כפריהם . אכן אמתנו המחמיטם ביחוד אמיר
 וטחין אמצעי כיעטנו וכן הטם יעלה כערטת תורת הנחמה וההחיה
 ועור ראית החכמים מחכמי אומותנו ססדרו וחר הטבה כען החכם
 ז אהרן נע והחכם ז יהוה החכל נע אשר הוא הכיח ועגלה כנא
 הטבה והוה טעורט ועור סור וחר הטבה הוה הולאת מהקון הלשון ^{שהו}
 שב מורכבת לפנים וטלא לפנים . וחילם מה טקלטנו מטעם וחר הטבה
 יוצא מהגמנות כ לרע נטמי שמו במקום אחר . יעב אפטר
 היותו פנים מיוחדים . אכן מה טמינו גטמי מינו טלא במקום . ועב
 יצק לרע עליו לפנים וטלא לפנים כ לאיקופהו מקום ועבל . ומתחיל
 הורו לייף קראו בטעמו . וחורט וישמילה ליעקב לחק לטראל כיר שלם

אין טענה ככועס
 ועור

לקיות אע"פ חלק הדבר
 ייף

וחזרו העולמו הצריה מינח פסוקים מורים לעיני כיתה כרתה כמון ויחזו
 הנה אנו כזה פתח. גם אהבים כירוק. עוכו לציון. ויאשבע עליך.
 וחוקם כיון אהיה עיך כזה הציה. וקורא אשר עם וחומר ופאות הדד
 לעזרו עקי לעמוד. ועמך הוראה לשם וההודו לכל העמים כי לשלם
 חסדו. ויבך ליהוה הרבה שמחה בטורא. וחזור ויבך אשר פלוג
 הקטן יעל כהנה. וחוקם שאוכנו לעילת נוסה לעמך ולחפתי. ויחליבים
 אשר וינטא וקורא פסוקים שמאמרו חקוקה בעילה ושומע וחומר בקטה
 בענין כיה וילה אל העמך לעמך שמך. הגט לעיה. וחומר שר ציון
 וירושלים. וחומר שוכח חזרון חפך. ויעטב נגדחיל שחומר רוב שקנה
 להילה פחירנה. וחומר פסקי חמה. משלים לעיני וילדה
 ילדיה שהיו מעל לעיני עמך עזאל ובהזמנים לעיני החמה וחור
 כיון יעל לשלם חמך וחמך. **עשני ציון הדן** סדרו סדר יעז
 עתחילה מצדיקים לא יהי
 חמה ויעטבו מעטב חמה. ויעתיל הצור הנים פעלו. עם להפסקן
 הרומים לו. וחחכ מצע היץ הוא דין צוק מפע שאינו מעור חמה עזאו
 אחרי דין אל דין דין חמה. עכ חומר. ייעל אלהים חמה הוא אלהים
 חיים ומלך שלם. לפע ושמו מי ישמור. ושד כעק סנה חמה מפע טא
 שאינו נעטא פעם. ואינו מקבל שוחו דין דין חמה שאמר חמה כי יעל אלה
 הוא אלה האלהים. כי מפע עליהם. החומר חן מפע שוחר
 מפע להטע החטפט עכ חמה אשר ילקח שוחר ולא יטא פעם. כיומי
 חמרה סנה חמו. היה הדין העם עכ לחישה הדין כלל לעשיאות פעם
 ולא בלקוחה שוחר. ושד הוחיו כנה חמה כי מפע שאינו חומר ולא
 ישור הדין שחר ולא כשיאמר הפעם חן בעבור שיע חחר חוק ממנו
 חושע מלשונך דין חמה. עכ סא לחזו יחור חמה. וחומר חמך סמך

על שקניס

עב אלה כלל חושבה
 והשאר כצדק לפש
 יעל
 וחומר

חמרה חמרה
 חמרה חמרה

י' צולחית וצול טמן כצבה ומחט פסוקים טוהים וטוהים על הדב' ^ל
 לויים שליוו וואחרין מעשר טעין חיזה רזה לצדיק דינו של טם יהע ^ל
 והוא כשעין עלה הדין טעמור כאו שר כ' חט הוא ואין אלהים של ^ל
 אט אמור וואחיה ומחט פסוקים טוהים לשעין ואחר טעמלים הפסו ^ל
 מרחיל פסוק קיע והמחט הוא אדם טעו אומר אטרו איטירא ^ל
 אהי' ומחט פסוקים אטור הגולה והחטיה וחס היא חטע צעו ^ל
 חול טה אחר י' צעוה הרבוננו וחס הוא טור אור זס היים טחיוה ^ל
 הוא טע אור אי טה לי טי ק' י' ען של מחטוי אל אחד ואחר טע ^ל
 כלו הראו ומטעמים אחרי טלי ען קיע אטור בידו טע כל חי ורוח כל ^ל
 טעו חיע טל שעין לוי בדי הטס י' בין צול כין קטון ואחרין מחט ^ל
 מחט לי טע חיה ולא יואה טור מרמי טמון טס אדם טעל מדין ^ל
 הגיה ומחט פסוקים על התיב טהיח טעיה בדין החום טעט ^ל
 ואחרין אור פוק טטור וט מלך טלטון ול הרומה לו טי אחרי טעט ^ל
 כל חי בידו טעט החיה טעה על האדם ל אשר יחטק יטעה אחרי הדין ^ל
 ומכא פסוקים טערים טעטיע יור טולים לויים בידויב ואחרים ^ל
 זאב הלטעם טעלים האדם טי ידע מור טעטיע ומחט פסוקים ^ל
 מורים טי טור האדם אין ועוט הכל ויחיו כל אדם הטס י' לא ישור ^ל
 מטט עם כלוה ומחיל לצדיק דינו כין דיין החמה טע טוחל האדם ^ל
 וטוען מה אעטע טיקום אל כין טחינו מור ואין טטט טעס ולא ^ל
 לוקח טוחו ואין אחר טעק לו למוטעו טעטור מטט מחיל ואור ^ל
 אט אלך מרוח ונטעים הור למלכו אל הקט ומרמי טיקום הקט ^ל
 באטרו וטעט טחלהק וטועה לו ואחרין מחיל והוא חום יטט ^ל
 ען ולא טחיע האופן לחיל ולסלוחטען החוטט חטט טחום מורט ^ל
 לחוט והחוט מוסכך נגים בטענה בחטו ט הוא יוש יצט ^ל

חצי פחיתע

זכור כי עפר אמתנו . ואין אדם צדיק בארץ אשר ישגה טוב ולא יחטא .
ומרפז על הכל העשג מן הדין . באחריו ישיג העפר על הארץ כט
ושחטבים אורו בעור אומר קטן ונזול טפ הוא . ול שיקרא לו סמוך
למירקו ואחרי הפד העשג מועג וכחו בקר כל שבין טע טפ קהלה
וחוקם טיע א להדין וחטטן לפי העם באורו ט חבל מעשה החללים
יביא במשפט . סוף דבר הכל נשוע חר החללים ירא ואה ולעורו שמו
כיהל הארץ . ושטאים לשונות אל נוהש טמה . ושעין הטמה
לעורו נחיה החתים ולחם האלים . ונחילים שבין המיהה מפטה
שטמלים השעין מרחיל אלהים ואלהי אנפנינו שוב אל ירושלם כרחמים
כחוצצין וירושלם נחיה כפוקים טמה . ואב ואחריוט מביא זכרון
החסף היך ישגהו העם מעפרו וישגהו מענה כחייג המהם וינן חלקי
עם הצדיקים וינחם אלהי האלים וינחך שלהיין ושוענים האלים כה
ישגה על טעג ימי האל . אך שאר הוועם נחילי אלהים ואלהי
אכונפנינו אל ירושלם כרחמים . אך טעג קנאים לפי האל עספ
איע אך אינם שטים אל ונחילים שבין חונן או טעו יראו יק איע
אכרעה . ואם הוא אלף חטוב טוב טפ מעטן טפ כי לחם ל האל
שאם הוא יסורי אהנה ירטה טכח . ואם הוא יסורי שפח וטובל .
מחוייב כל אדם לשח לטם יה טלמה טיהנה ואחר טיהנה כ טפאנ
על צנך לטך קולם כ הוא יטך הוטח ואחריוט יחלו הקהאים ואחר
החטלה אונרים ואכלה וטעג וטפ אונף אלהי . טל שבין מורי
עלנו מראה עולה הפועל . מחוייב אדם לטע טעו לעמו יגטע
יוך יקל מעטין וחסיף ירכוסה . כל הקרא כטוי ולטורי נחיה
מחיל וטעח וכל שבין הטוח רוח ומראה ובה שלהיין ושגלחם
חנך טעום ועל שאר הענינים טחן טהל טח אטעו . וחילם

על

על היין ועל הלחם אינו לבד אלא לחם מן הארץ ויין יטמא לכתב
 אכילתו ואולם יש חלוקה בין כבוד שמחיו ובין כבוד הלל על חייה ובין כבוד
 המעלה על היין שטמא חסר בו ישמחו אלהים ויחיו ישר על הלחם
 אורח הלכות בחירות ולחם לכתב חנוכה יסע... על מיני קטנות ועל
 מיני ורשעים לכתב כבוד כבוד ^{פירוש} המלכה ושלמי המלכה כבוד כבוד
 כבוד הטעם ועל מיני רבואה כבוד כבוד מיני רבואה כלום לפי ששני
 וכל אלו השניים מסורים לחיטת מיני אלה המעלה בהענין זמיר וזמיר
 לזקוק כל זמיר על טעמים מחוייב לכתב טעם טעם כל שני
 כי כבוד זמיר מקיים מצאנו בחלוקה כפי מה שהזכיר ^{מטעם}

כבוד הטעם וזמיר כבוד מיני חמשה ידיו כבוד
 מיני רוב כבוד והזמיר מחוייב האור אטם
 כלטם כלטם וזמיר כבוד כבוד וזמיר וזמיר
 חרשים לכתב רבה אמונת זמיר

כל דוכן רשבו והזמיר
 מורחוק כבוד ית' לשלם

אמן אמן עשן חתפול
 נשך חמיהם על כל כבוד
 ויקהל

בטעם רונב טעמים בער

אחל לרעום ענין ציצית וסדר

במצור הצצית הכת חמיר דכר אל בני ישראל ואמרו ליהם נעשו
 להם ציצית על גפי כנציהם לזיכורם ונענו על ציצית
 הכסף פרל הכלב וענין ציצית כמעט ויקח כצצית ראשי והלחן בו חוטים
 המשארים בסוף החיות כגון שעש הרמש וחין הכדל בין שיהיו מעין
 הנבז ובין שיהיו נדבקים עליו ועל כן חמיר ועשו להם ציצית ולא חמיר ונענו
 להם שיהיה נק על כל פעם מצחוק ולא חמיר מצע יהיו טעין טעמיר
 מצעו קדוהו להזכיר בין טעשו אליו מצחוק בין שהיו מצעו הוא אחד
 וחמיר ונענו על ציצית הכסף פרל הכלב ולא חוה הכתל מעין חוטים ולא חוה
 ג' שהתכלת הוא חוט טרפס כי הטרף חמיר פרל הכלב והפרל חוט
 נק הוא פרל משלטה חוטים לפחות כגון טעמיר נפרלי חללים נפרלי
 ומחמיר וקצק פרלים חוטים על טעם סופס יקראו פרלים ולא
 חוה ה הכת חוה עליו קטרים ולא מעין קטרים חן מעין קטרים
 ומעין חוטים ידעם בפרק נהעקק כפי טעמיר ועוד טעמיר
 הזארה חולקים טעם חומרים טעמיר חוטים וחמיר קטרים
 ובית הלל חומירי טעמיר חוטים וטעם קטרים ובחומירי והיה לבס
 לצצית בין טעמיר והיה לבס ולא חמיר והיו שנג על הפרל והעש טעמיר
 לצצית נעם לבס המעין טעמיר חוטים והיה חוור על הצצית חלל על הפרל
 שהוא סמך לצצית חוטה טעמיר יהיה גם הוא צצית
 ולשון צצית מלשון כצצית מן החוטם לשון ראיה לא טעמיר טעמיר טעמיר
 והיה טעמיר חרבל מעטב חרבלן וחין הלחן מעטב חרבל טעמיר

טלחין טו
יחוקר

יטה

טקוח

טיר

הוא התכלה וכולם מעדים שהצציה הוא לבן חשף בעת אכילתו
 אם יהיה משאר צבעי כסו לבד שלא יהיה שחור שמצאנו קרוב
 למצאה התכלה ודענו קרובה לחור מצאה לבן כיון שייחד הפרק המוסף
 במצאה תכלה וסימנין אם יהיו חטאים כשנים שאלו ילבינו ^{ואמר}
 שהתכלה במצאה הרקיע ומה שאמרו נעבך שהתכלה החמורה טרה
 היא צמר צנוע כדס' חלוון וביארו היאך יהיה צביעות כסימנים
 ידועים וכל זה כפי שהם מסבמים בקולרם ולא די להם כל זה
 אלא חומרים שהתכלה הוא צמר עק עם הפתחים והסכימוד כריה
 מן קטר לא תבט ששנונו צפר ופגרים יחדו צילינים השאה לך
 על לשונך צילינים מן צמר ופגרים והיה ראוי שילא נאך כדון לה יוצא
 מן הכלל פרט והם עצמם חומרים שאי אפשר לשונך מן צמר
 ופגרים מפני שחיוכ הצציה הוא כיום וחולם יתעוף בליה ונמצא
 נלכד בדבר אסור משום וכב כלים ששנונו לא יעלה עליך ולהיות
 התכלה צמר אינו נודע מבח התר' ומה שהביאו חכמינו כדמור רחיה
 שהתכלה אינו צמר כי מה טעם וקצן לשונך ^{צילי} התכלה שהזהב לא
 יהיה לנופי אם יעשה כדק הצמר והחטטע

שם

שם

קדשים יט

מה שטרעב טרה כי הם אמרו רכלת
 החמורה טרה ומה שהביאו ^{נאם} אסור
 דבריהם מודברי הנביאים
 כדון תכלה ואחר צמק מאי
 חליטה

יחזק סו

תכלה וחור כעדה לו שאין צורך **וחזק תמים** לחכמינו שהם
 מעת הקראים איך נמצאו בקון הצציה
 אחר תקון הרבנים אשר כל שנין שהם מתקנים הוא על צד

התכלה

הקבלה אשר חנו חולקים עליהם בענין חושים וקשרים כמעט
 ציצית לציץ מצוות אשר אין דענו מסבבם בענין זה עד שכלל ציצית
 חסד יוד כל טק שהעבד ספקה ואם חסור מן הדעה שהיא חסור טעם
אמן הנראה מבחי הדעה לפי שפירט רבי יוסף קאסל ז"ל בקון הצצית
 חסד החושים הנשארים מן האריות בסוף ואין להם טעם
 ואין הברל בין שינתנו עליו ובין טוהה מעקף האריות להעק על אורה
 החושים פירל הכל ואם ישאמו חני הוא מהר אבל טענת הפריל
 צריך להיות ישרא ואינו צריך קדושה כי הוא לצוק הוא יוד לבד
 וצריך להיות הכבד הנזכר הוא הטלית והוא מצמצום הכיחור טענת
 כמעט היה צילום תשאלך על ארבע נפשות בסוף אשר
 הנסה בה ולא הקרא בסור אלא מה שהיא למעלה על הכל ולא יש
 כנפול כק על הטלית ואולם ירחיב לחנשי הנות
 כמעט ירחיב לחנשי המלכות הנדבר אל כע
 ישראל ולוקח את הכל ומה שאמנו שאלהם
 ציצית על כנפי נביהם לדורות
 ירחיב עליהם ואולם כיון
 שטלה שצית הצצית בפירל
 חלק ויש ספקה עלה
 הפריל

הקבלה הישאר גם שצית הצצית והחכם רבי יוסף ז"ל הביאר
 במעט מע הפרטה לחייב הצצית ואמר הנה אנו נשאלהם ציצית
 על כנפי נביהם לדורות והיא מצאה בעצמה ואחרית אמר ונרנו
 על צצית העק פריל חלק ומאמאר והחלם לצצית מלל והייד
 חודה על הצצית לא על הדבר ואפילו אם נחמד כי הצצית היא

וקרא עשירי חלק ואחר דין
 אמר וביב לנס לצצית
 והאמר

היא כוללת גם הרבנות גם הרבנות הקדוה ציצית כון טייחוד טס ציצית
 בלתי הרבנות באומרו ועשו להם ציצית אחר שאמר והיה לכם לצצית
 חוזר על הצצית המוקדם זכרו וכבר ביארנו שאינו נראה כן מבח
 הפטט כי טס ציצית הוא טס נקבות כמו אך טס הנצעה ללית
 ומאמר והיה הוא לטון זכר וכן מה שאמר וראיתם אותי וצדך
 להיות על לטון פתיל הסל והוא אינו נקרא ציצית למד המשיב על
 לצצית מורה כי הפתיל סמוך אל הצצית מבחן למדנו
 כי תכלית הרצון אינו כי אם על פתיל תכלית או יהיה הרצון
 טעם הפתיל יהיה גם הוא לצצית וממה שביאר תכלית תקנת יאיר
 המלצה באומרו וראיתם אותי וזכרתם את כל מצוותי
 ונראה כי תקון הראיה היות פתיל תכלית על הצצית ונראה
 שחייב לעשות זאת המלצה בזה הצורה בשלחן החכם בזה
 אמר על דרך פחות יהיה לעשות הצצית
 כל פתיל תכלית על דרך נרבה ויור
 נראים דבר שאם נעשיית
 הצצית היא חובה ועשיית
 התכלית גם היא חובה
 ואם לא תהיה
 ידיעה נברור
 על דרך
 קרוב
 נע

אורה ותכלית הכונה על הצבע ואין רבול בין היות שם או משה
 או צמר לבד שלא יהיה אמור שעשנו ואעפ שיש חבמים אומרו

שמואל

שהוא ידוע ככירור על צי ההטלמה אמצענו טהוא כדרך קרוב
 וכבר נתבאר בכמה מקומות שאנחנו מרבהים במצווה על דרך
 דעה ועל דרך קרוב ובמקום שלא נוכל לשאור על דרך דעה אנחנו
 נשאק על דרך קרוב " ואין תקנה זאת המצוה שי שיהיה מדרך
 דעה לבד אבל תקנה הנשר אעפ"שהוא כדרך ההקדמה וזאת
 חייבת המצוה לאנשים נובים לאנשים ולא לקטנים ולא
 לטוטים והסומא אינו פטור מלביטור

הפצת כיון שאמר וראיתם שהטעם
 שמשער ראיה אצל אחרים והוא
 חיוב כיום ולא בלילה מפני שאנו
 וראיתם " ומענין טרל
 ללבוט הטלית בטענת
 הרפלה וכנראה

מדין הפטט טל
 שאצריך ללבוט
 בעת הרפלה
 הנשיאה
 והנתיב
 בטוק
 וכענין עסקיו טיבן
 אמר ונראה
 אה

כל מצווה יא' ושיתקם אורם ולא תרבו אחרי לבטבם ואחר
 עינכם אשר ארם גונם אחריהם " ואולם לשון ראיה

מטעמא תמצא לטון הכנה ולפי כאה הרע חכמה וראייה
שן והחכם הדול כי כל מקום שרצה ראייה הלב יתאר הדבר
כגון ויכח אלהים זה האור כי טוב וכשלא יתאר הדבר הורח
ראייה שן והכח כלל ארבעה — ולא תתנו אחרי לבבם ואחרי

שעבם — אע"פ חזקה מכונה הרוה שואה הליצי הרוה

אורה נוהן הרוה היות על צד נהול ולאוט כאשר

אמר וראייה אות נכבד ארכל מצוות ית' ולא

ביארה צד ^{הנה} עולה וליאוטה אשפץ מהקרב

דערגו נעיר אופב עולה וליאוטה ולא

אשכנס בדרך צה חלא גטיין השעין

עליו ישן שהיא שעין חטוב ומחטב

צורקה לצריך כלב מדפי צדק

מבקש ית' טעבור טנוף האל

מורכב מארבעה טעמים

אשכ נמשכו אחר

כל אחד טרי

איכור ואיש

טנים

בהחבם

כמע

טוה

אכלי מצא מן האדם חלוק באישיו בהמצא ירכון וחסרון נרבונועהם

לפי הרגבר טבע איש אחר מאיש אחר לארבעה טעמים

ורכונות הנפשות נמשכות כפי הרגבר העצמים וימצאו

חלוקים

חלוקים במדותיהם בלעט שהם נביים זה לזה אעפ"י שכלם
מפן אחד מה שלא כן בחומר הטמימי אשר אין לו נב בשלמו והוא
מקצת נבאי כל הפסד על כן צוה נוק הריה עשיית ארבעה
ציוות כנסוק כנב ארבע טעמים שהורב מהם גוף האדם
והתחבר פרט כלל עם כל אחד שהוא הוא הרקע שבעמי החומר
הטמימי להרכיבו טמם גוף האדם מורב מהפכס ולא כן החמר
הטמימי שכלו טמם הפך אין בו טמימי הנה יטלו לאדם משיק
פרט כלל טמימי על גוף הטמימי טמם לו הפך וטמימי שהוא
הפך החומר הטמם ארבע טעמים אשר הורב מהם גוף
האדם לזכור אהב מצורה אטו ערנו לטור הנשקטים באורחות
ונלוים במעלות אהיה כמיט אחד כל טמימי וחלוק על קטנות
לו ולא תהיו אחרי אכנס ואחרי שטכס אשר
אדם וועם אחריהם למען יטמימי ועט
אחרי מצוות והייקם קדושים ללהיכם

אעפ"י

הכלה פטור פלטר " בטענת ואזל טדי
יבד חותק ויפקד " לפרט חקף השיעור
חן וכבוד יתק ית לא ימעט מכל הולכים
בתמים

על שני וחטאה שלאחר מתותק

סוף העם

אשר הוציאו שלאחר ונתת וישר וכלתו לחובתו סוף חמה לחי
 ששטטנו אל יחודו למען תחכם השמה לזכרה בטעם הנבד והנודח
 מאשר הוא פקד כל האדם ויפגט טעם החטאה לא העלם הק עלידי
 הנקד והנקד לא יוכל לשמור רק צחור הנפשות ע"י כלי הנקד כפי מה
 מצריך לשמור עליו ע"ב הוציאו לו אלו החטאות הנפשות ויפגט טעם
 הכונה למצוא אלו החטאות הלכות כי אם להשמיד הנקד כ"י טעם
 הנפט החטאה כי הוציאה והי"כ"כ למצוא הלכות ע"ב טעם החטאה
 טעם וחוקים להגיד לכל סוחר הנפט טעם הוא הריב ההטרה לאלה
 החוקים לכל המעקב אלוהים כי לא הטבע עין לחובת ולא תלא חזן חטאו
 ומחטאו אלא לפי הצורך לבי ומפלו מה שחזק יהיה לפי מה שכוונת
 החטאה החלוקה שהיא על פי האוט ויכללם סוף חזן טעמון האדם
 והצונח ומהחי האדם ושוננו שרה כתי האדם טעם שני חסור והר
 יל זה לה על פי צרה הרה שאין להם ליוח טעם כי מצורה הרה
 טלקו לטעם מינים מצור הרה ומצור טליות וכל אחד טעם חטאים
 טלק לטעם שנה ולא טעם ואחר יאה העשין אשר חטנו בו הורח
 הוא מצור הרה טליות על כל פי ופגט טעמון על הרה וידוע
 כי הרה כטיה סחטטת הטיות על פי חטאה הטעמון סוף להודיע
 לנו רצון האל הע וידוע לכל טעם ט הדבור הוא המלק בין חטאים
 לטעם האדם חפץ חטאו טהור הדבור העוקן ותחובט על פי רצונו ואו
 חק רצונו טעם לא יהיה דבורו על פי רצונו יהיה נורבן חפץ חטאים
 טעמים יהיה רצון המוצר לקצר רצונו במקום טליות הטבה כי
 תכלית הדבור חיה כי אם להודיע החפץ ופעמים יהיה רצון חטאים

חטאים
 חטאים
 חטאים

לקצר דברו שלא יובן רצונו מיד וזה יהיה לשלם. או שיהיה דבר אחד
העלה חוקי מנה שיהיה הדבור והוא הנקרא מעל מצד שחקו של נמשל
או שיהיה להספירו. אכן דבור שיבוא מן המצד או מהדבר צריך להיות
הדבור ההוא נמשקן ומחוכם של פי הדעת שלו שיהיה רצונו שאם יקלו
דברו יהיה נמשקן חפצו מן המצד או מן המצד. ועל כל פנים כל
אזהרה וצווי החוק יכולה המוצר לשאר שאם אין ביכולת לשאר לשאר
יעה ויהיה. כל טעם עמוק הדבור ההוא נמשקן ושכל אל המצוה
שאם לא יבא רצונו בדבור לשאר יהיה משמע וזה אי אפשר. של כן
יש לנו להאמין כל מה שללה המהבו הקדושה מנצחה ומזהרות עין
להגות אחריות שיהיה הדבור בצווי או מאזהרה לפי צווי של כל טעם
בארט ט זה אינו מצד הטעם ^{של} עצמו ועוד אם יהיה רצונו מנה שלח
יהיה דבורו יהיה נמשקן חפצו. ועוד השכל לא יבוא מן הדין שיוכל המצוה
לומר שיהיה כחצו צהרש. ואפשר שיהיה המצד ולפי שדבור מחוכם
אומנם הטוהע קחנו על פנים לא רצו נהם המוצר. וזה החטא יהיה
לאופנים. וכן אמר רבינו יעשה ט זה העקר סעור יקיים לא ישאר
חלוק אלא עפיוהו. ואומנם ספר חפצו החלוק יש לנו תקום לשאר
בפיר השמות כפי שצריך להשיר סעור השיר החכם הנזכר בספר ערו
בהצוה הטוהע חס כל זה אמר אל החוב שלינו החפוט והפסול
והחקיקה ונאור האמת מן השל. אך שיהיה הפרוט ההוא מה שלח
יכבול משמע הסל זהו מהדור כל טעם חזק הפירוש ההוא סתם הטו
כנצלה. ואומנם הקטלה הנצח זה המצוה לא יכולהו לצד המטעלה
ומהיה המסתח לנדור הואיל מה ביכולת לשאר רצונו ביאור חפצו
לדבר דבור שיהיה פנים אחרים ורצונו על פנים אחרים זה מה שלח
יכלהו דעגל מעטל. ומה שהוביפו על הסל. כידוע שהפגה הוהיר

שלא

שלא להוסף ולא לצרע נבט לא תטפ על הוצר אשר חנכ מצור
 אהבם היום ולא גרעו חמתו. והוא הוצר אשר אין כל ישראל מודים
 עליו. אך שלמה טמאים ולבם שאינרים טיה האם לחטא חכום
 זה מעבד להניח ואחרים ולהחשיבו ולהטיל אימה בלב העומעים
 וזה היה ההטח שלא יטבדם מעט טמיה אלא לחובסם בקלד.
 עב יט לנו לטוב אל הוצר ולהכניח על מה טמיה ועל למה טמיה
 חמה וכן הקקט נהקט הוצר ונהקט החפוט. ועל הניול חצירת
 הטלוח ע"ה והוא אשר התחברו אליו כל ישראל ונעורים סגס
 נח הכט והוא הנקרא כל היוטה. **אזכרה** לפיכך א מהם
 כעולה לפי הנהגה א"ה כי נצט ^{הכפרים הוא טומע}
 יטו לאר פני ינה טמיה הכט ^{ע"פ} מה טמיה המוחור. אך בטלטה
 הכפרים שלא ינה חמה טפיה ^{רבות}. מסתן יטלט ליעת כיהם שמים
 מוהם טמין חפטים הילמות פני רצון הכט. וק פני ינה טיטל
 טוחס. והטם למעבו יורנו טרין זו נלך. **פרק ח**
 יט ליעט טמון האדם וכן הטוח וכן החי כ
 להיות המון עם הננין החת בוג. אחר נהמח. והכט הנני עם על צד ^{חיה}
 כמו טמיה על הטוח קט טמיה לכס אהט שטכ ורע ורע. מוט הוצר כט טע
 טכטו אטטים אפט טמיה ולכל חות החכין. זהו האדם אינו כעל דער
 טיהיה עין הוצר. ועל החי המוצר אשר נעטה אדם בלחמו טמיה וידרו
 בלך חים וט. אשר על זה טמיה נהם קוים נחח חופ טמיה וידרו טמיה
 חים. ולא על ידו נח הוצר הנער מאוחרו כל חמט אשר הוא חו לכס יהיה
 לחלק. טמיה טמיה יט חלום לחום ולא טמיה סטות שר וילביט
 נחח נהט הכיח עם הוא וטמיה טמיה וט. ולח חח ^{הטמיה} לטן וכן
 בטמות וכן הטמיה אשר איננה טמיה. וחם לא יהיו חולטים הנער

וזה ענין למה החיות יאמרו כי אנוכי ה' אשר על ידו ע' עמו רופם
 לא על ידי שחיתתו. אך שנת זמן נח שבגור העבה עתה בנענו כמעט
 השירנו בספר עין החיים ונשוא פנים לחי החיוב זה שהיה על ע' הליאות
 צויה להחיל על ידי שחיתתו. ואף אך נער בפעו דמע לא החלו. הוא הקדח
 נפ העל אבר מן החי. וזה שחית כל רוע אשר הוא חילום יהיה לחלו
 לא אמר זה המאמר אלא כי לומר אך נער בפעו דמע לא החלו. שהרי ה'
 אף מירק שגב עתה לכם אהב. והוא יורה לעבר כי לא אמר אהב או העב עתה
 וזה אף בפיו הקודם ומוכרם וזה ש' היה על ס' ה' הסוף. ואמר בסוף
 בידכם נענו לא ירחיק היונה הפסוק כנעל פיתח שבגור היות נח יחידיו
 נדחו שלא ישלטו בו החיות. והעיר נב' על אופן היותם ועין לו על מן אמר וכל
 הים בידכם נענו. ויורה לעבר. ונתי להספלה החי ע' שחיתתו אף כלומר
 אשר הוא חי לכם יהיה אהב. או יתכן לומר כי לא אמר זה המאמר אלא
 שבגור שחית וקחם לכן למה לא ירחיק אף. על מן אף כל רוע אשר הוא רחי
 והשחיתתו היא מלאכה נודעת ביד החיות וכל הירועה כי ישאל שמה
 על טלפה דברים על הכת' ועל ההקד' ועל הקטן כמו שהקדמו. וזה
 טלפה ע' הוא כעצ' לך שלישית טלפה נשאלה לא ישל זה שחית
 מן הקבוץ שלא יהיה יריעה בו חש' היתה. ואמנם על ידי נח באה השחיתתו
 והיה מעצ' זה הענין אכל החי ע' שחיתתו שר הוא טענה היתה וטענה
 היתה טענה צדקה ופינים. והנה על פי הנדון והסינים טענה היתה
 יעלעין נחלמה הנא. ואולם הם חמטה דרכם בהכרח טענה טענה
 נחמה הטענה על ד' שחיתתו צדק ארבעה כבוד. והם החיות והעוף
 והפועל והרכליה. וטענה טענה צדק וטענה לא יפועל הנש' רק על ידי טל' טל' טל' טל'
 צדק לעין טענה דרכם לענין השחיתתו. הדף החיוב והו' השחית
 ואף היה עתה. הדף הטע' וזה היא צוה השחיתתו. הדף הטל' טל' טל' טל'

לח' ט

וזהו אכל
הים

55 דבר

טענה

מזינה לך רפול השחיתה ומה הח צותי . והלך הרביעי אין תביה צורה לעשות
והדרך החמישי הכלה זה הנשחט שהיא החילה . **ואתעם** יזכור
מאור אלו זה דומה לשחיתת חולין ^{אלו} לשחיתת קדשים
כי לשחיתת קדשים יש פנים אחרים שלשה דרכים ואלו הן והם החומר
והפועל והתכלית אך צורה השחיתה והלכי נלמד הל סתור ויש להם
בנוסף שני דרכים החקוק והזקן ^{אלו} וצננו למד אלו החומות אדרכים
שדרכי שחיתה ששים . **השע האחד**

במור הגוף השחית

פרק טז ידוע שכל ידי נח נבחר במאור כל רגע אשר הוא חילום
יהיה לחלה וכל כאלהי נפי טהוב טהוה הנבייה
ועל ידי הדיעה הסבל אשר יחל ומתן הסתוה עלי ביונים והם ב ביונים
מעלה זה ופרסה טכונה במורו כל הפרים פרסה זשוכע טכע שר פרס
מעלה זה בטוה חורף תכלו . והיו שר ביונים ואם טלעה בטור הו
בפני טהה . ועל הקלה חת ביונים אחרים טחין או שעם לועלה
ועזרו וחלבו שר וער אוח ~~הוא~~ חס חין הנלה חותה וחולם
ועזרו הסבל טהורים ~~הוא~~ ואונו טהורו צננו חן ופני
טחין נבולם לא חוברים : ~~הוא~~ פתור רוח טגס שורה יונים
ועשה ודיעיים : ואלו הם . טור טה כטנים ועל עמים . אלו יצבי החומר
ואקו ודיטון ורחו וזמר . ויש יונים אחרים טהורים כפונים ול
טבארו טעור חן טחול כללי טחורו וכל טהה מפרסה פרסה וטסע
טסע . חס טהחטנים פלו טחין וכן אחר חוט ואלו השורה . וטסע
הו נוסף טחוח במור למה טחול לועלה . וזמן השף מה טחמה
הגוה ביחוס והאחרים הם כהר . ולא טן ביונים ~~הוא~~ טעק טהמור
והער מלחם לעל לה ביונים העלה אשר הנהיה אורם הוא בחומות

פרט טט

חן קשרוד אס כן חן

חן

חן

חן

הענין

ואחפער טלא ישגוף יעמשכל מן עהור בענין א' ויחן טמא בענין אחר
 והנח' חכס תמונה ללק עלום כי האדם כי האדם הוא מן אחד ורין השר
 הערוה מהם באמר ומהם בהור' והכחו עלה אחר' מפני שחזק לחיט
 והחן יכלול אישים חלוקים חיים נקראים בעם ההוא כי אם לא כן זה שם
 לחינו' ויש להשיב כילא דע' מין אלא טמא שנקראים בעם ההוא אעפ'
 שהם אישים חלוקים ונקראים אעפ' כי בטמא אחרת בעם אכן טכול
 בטע ועו וכן נתי טע' ופש' טהונוי בטמא טמיע' שפוק ופרט' דהא
 כ'א וכללה הדיוה בעם חיה בטמא טמיע' שפוק דהא האיה נהדיוה
 לחינה וטא טמו' ול' לון אכן טמא חלופים וחק' ענים ויש חוהרים כי
 לחינו טיחנו הכל בענין ויהו בחמו' והעינו החכמים שר טהיה ראוי
 טוחה על הנער לט' ויהי הכל אלא וכלח חוין לחינה מהם ואם ישיב
 ויחור כעב' חינה מועם טהם וכן וקרק' ויחשבו יורה וזה טמא'
 דורם וחול' ואלו הם כן היה חיה לחינה קוהים וחלו מהם קיימים
 ומהם הער' ואתחנ' על' טמא טהיה השיר לא בטמא ולא
 טד' ועוד טהם לקחו וכן העור' ויהוה טמא ובעינה' ויהם
 לקחו מן הטמא טאוהים זה טע' ויהוה טמא ויהוה טמא ויהוה טמא
 ויהוה טמא דורם ויהוה טמא ויהוה טמא ויהוה טמא ויהוה טמא
 ויהוה טמא א' הוא טהור' וחלו דעו' ויהוה טמא ויהוה טמא
 בטמא כי אם טלים בטמא ויהוה טמא ויהוה טמא ויהוה טמא
 הכיין ויהוה טמא חן מין טהיה העחיטה לטמא' ויש מהם טמא מוח'
 טמאם אחרים בהוה טמא חוים ויהוה טמא חפרווחי' וקחו דחיון
 ון חוים חוים' ויהוה טמא לא טמא לרבי' חוים טמאם לרבי'
 חוין חוהר' טמא חוהר' טמא חוהר' טמא חוהר' טמא חוהר' טמא חוהר'
 כללה אכן חחנו וכו' חוין חוהר' אכן ויהוה טמא ויהוה טמא

טמא

ד' חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא

חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא

חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא
 חוהר' ויהוה טמא

ולא נחמתי . ויזן אחי עליה ערופה אחי צרתי לשחיטה ואכילה כהנהגה
 ושעיר הגדולה וצור על מצותי העשילתי חי שהיה כשעור העשילתי
 לא עדי כה שאמריו שאמר התורה כל צור שהיה גדולו להוציא משולחתי
 של ולצוות . ונהג שיהיה זך החי האדם הקרוי לעזו וחייל בסוף לא יחול
 כל השעיר . ואומר כי כל השעיר יצא אשר שטח ששני אלהים . וכי תשק
 אכילת נחמה שחיטה . ויש זין אחד שהוא אסור בשחיטה כגון זה שה
 שהוא חסר זמן ושם הולדיו בן ימים ימים הלילה וחמאת טור חושב
 או עני כי יולד והיה ז' ימים החתאמו וימים השנים והואה ידע לקרן
 אלה לז' . ונחמתי קרשה לטווח לזכך ששבע ימים יהיה אמו ונחמתי
 השנים הרגלי . ואין השבעה ימים ושם אשר ואחמתי טור החמתי
 לשנין הקורן משעם יהיה עם אמו . אין הטל בין שיהיה קורן בין
 חול . ואם קרן אסור להשחט בשבעה ימים . והוא קרן של אמו ששם
 להשחט בשבעה ימים ימים הלילה . שחמתי החתאמו . ואם הטלן וחמתי
 או חס חתאמו אמו אסור לנו להשחטו שאטל הורה בעלחברת מחמת יהיה
 ואם יש לנו לעלל שלק לחופן החתלה נהגתיים השפ' שלמה מינים
 לבי סמך טאמרו טור חושב או שני שחמתי . הוא קרן לקורן כלל השחמתי
 ולא נחמתי חלו אלה ששבור שלק הקורן . אין לחמן השפ' טורם השעיר
 הסחח בין אמו שחמתי עלה הטלח אההאם ואההשעם הקחלף . אין לשחמתי
 קרן השעיר לא טורם השחמתי . וחמתי לקחההאם ולשחמתי הכנסם כי ישחמתי
 החתאמו הם . אין לקחההשעם ולשחמתי בין שחמתי ושפפ' שלמה בין שחמתי
 ושפפ' . ואם שהטלח חתאמו רצ' בהויה . בין ו . וזין אחד בין שחמתי
 בין מה שחמתי וחמתי כגון אמו ורנחמתי השפ' ש' קרא קן שפ' ו
 לבנין . טורם חתאמו טורם חתאמו חמתי וחמתי הטורד שחמתי
 טורם שפ' וחמתי חפירותים חושבם להשחמתי חמתי . ואמר טורד

ופסוקים
 חתאמו

אסור להשחט והוא משע
 ששעור בו משעור לזכ
 עזו ואמו

חתאמו
 חמתי

חתאמו
 חמתי

חלכות שחט

שפיג

זמיר

פרק שלוש

כל עין הוא הדין בים שחול הנוק בים דין

אמר

לשחוט העקר עם הפרח ביום

שחול חות וארבעו לא השחטו ביום ה' כל מקום וכל זמן
 טן בקרבים בין בחולין בין בשחט בין ערב החד העני לא יעשה ואפוד
 אם החרון חייב בקילה או יסקל האחר ויולק חות כולל האם והאב כמו
 טבט כולל זכר ונקבה והם הוא יחס אחד לאב ולאם כמו שש' וחדק וחס לא
 יודע האב מאמר יודע האב מאמר יודע החס עהמס ^{ז' ע"ג} כזה טעם לא
 לפי דעה ר' שלמה הצופה שאותו סבלו החס והאב והשחט הפרח אחר
 ששחט העקר וכן להפך הוא חייב חלוקה אבל הראשון פטור על הטעם חייב
 וכן ששחטו בחדר אחד העקר ואחד הפרח טעמם חייבים לזה האחד
 לשחוט העקר או הפרח והלך אחר ושחט האחד לכתלה הוא חייב אחר ^{ע"ג}
 העני אם לא כיון הטעם קטם ששחט הראשון ויחדיו טעמייהו ^{העצוק}
 האסלה אם רחיה הטחיטה טעמה גם האסלה טעמה ופירו החכמים
 ט כל דבר ששחטו טעמו חכמת יונק חומר ממשלהו ושוער טעם
 פרי המורט טעמו משהו ולא חסר חכמתו וחומריו כי בעול טעמו
 טעמו לא יהיה חסור להאכל והואו כי אין כל דבר ששחטו חכמתו
 יונק חומר ממשלהו כי נקום טמיה חלה לטור חסור האסלה לא החריע
 מלצור כגון טאה ולא תורחו מעט ש נקר באט גרופט וחחרטן אחר
 והנורר מוכו ש נקר באט גרופט אחר גרע כונץ לחיס פן הקדט ה
 המלחה ר"ל פן יאכר עליך סחמו הקול והנה הערו חרשנהם ומהם מי
 שחמו אכט טעם והניח דמיון ערוה אטה ונבר לא הלה לאב וכבו שט
 שחמו ערוה אטה אכין כ גלוי שחור הטניה טמיה הראשונה
 והרמה על זה כ"ל מודים סחמו טחיטה הטעם חסר לא האו סחור
 אכילה לטעם על החטוע טחין הרעה חלוקה בסחמו טחיטה ^{הדימות}

אם השחט אחד קראשון וקטע על קראשין פטור וכו'

פ"ז פ"ח

א"ע

והחיות אשר נמצאו לה דמו כי אחרי טלוקחה העניו עמדה החיות
 טענה אחרי כן אבל העניו שקמה קולו נשאה העניו ככער ויהי
 שולד לה יפגל . ולא כן שחיתה הגדולה החיות כי אין לשחית האטון
 פועל אחרי שחיתה העניו אבל השחיתה שקמה היא ככער ועל ידי
 אכילה מורקת . ואין חופן לחסור אכילה החיות . חתום החיות
 אה האחרונה לא ידעתי מה הטחם לה זה ופני שחיתנו עמור
 מעשהו ולא טחפה אכילה כפרי המורכב והמסורס באחר וטחפס
 לה רשעו . יט להניב טפרי המורכב אם הוויק לא הוויק רק עין הקט טחיה
 מן הטל ט אחרי עמור כלמי הטם במחלקן הקול המלאה . עלפ העמו
 יהיו טחפ כי אלו היה וחריש מזה היה כל טחמו משה הקקט וחמה
 לא חתרו וחחריקן חיל והנוק וחבו שר טקד טחפ רשיופני . אין ^{הכונה}
 כי לולי זה החומר היו חולקים חווי טעבר אכילה הסלה טחמה אחר
 כחיו טחפ וחכלו אה הטור כללה הזה . חתום על הנוק היה לכוורקט
 מה יטעלו ופריקן חיל והנוק וחבו שר טקד טחפ רשיופני . ושד יט
 להניב ט השחיתה מכילה האכילה וכיון שהשחיתה טענה גם האכילה
 טענה . ולא כן פרי המורכב והמסורס כי מעשהו חתמים וחיונו מפלה
 ולא יחיה החתמים עם המכניד ולא יחיה זה לחמה לא רשעו עי טחיו
 האכילה . ולא ופני טחמו מעשהו טחפה האכילה אלא טעם לא רשעו
 עי כטעם לא החל . וכן חיל טחפ טחפ חו כיום כפור לא יחמו אחר
 שדו הטעם אלא חס טחפ טעבר חסור לחל . חס ק מה טחמו לפסק
 ט אכילה האחרון חסוה . וחם טחמו טענה טחפ טחפ טחפ טחפ
 אכילה וחם טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ
 שד וחייב והשחיתה טחפ . ואין הטל טן טחפ השקר קולו יחפוח
 א חחריק . חו טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ טחפ

חומר כפ

ומה שבו
 ומה שבו
 ומה שבו

אחיזה

וארצנו לא נשחטנו ביום אחד. והיה הדין לחנוך טרם שהרי נטרנו להנחיל
 העוף כענין אחר לל נחמה שלח הנחל מה האם כדי לפעור ממחזור
 שבע יהיה עם אמו. ולא יטחט חק לא פטח שיטחט ביום אחד.
 ומתן לעצמו כיון שפטר את העוף לטח מה האם כעצמה פן יחבר חכר
 הקטן מכלל שחיה ושקף מוקעים כעור וטהי הכונה לצי החולה כשין עם
 לא רקח האם עם הנבט. לא החוט בעור ונחזור יחדיו לא החכום
 שור סיניו. וארבע העלה אתר הביחט להקט מה שאינו כול נמה
 שנת כי אחרי עחור שור ועל נמה עקורם והעוף כיון הוטרו
 לחוק אתר הזכר. וחיה כח לא חזקת חכל וכל מכלל טהם מוקעים
 זה מזה. וחם מן שלה לכו ממה אלו החכום שחכור לטחוט בעיפות
 הפרח עם העקר ביום אחד כן החב וכן האם טח פטרו חלא על טלח
 האם לצי טחוט יום שלקח הנבט. **פרק רעש** הורה גם
 הוא חכמה טח וטחט מטום חות
 חשב ענוקה לוכר הטפה ההיא חשב טחמה כוונה עיה ליד
 החם והיא בחוקתו וכן חל גילח החרק טפט חיה לחינה. חכל החטק
 קודם טק החוט עיה חן האטה עמחה טוחחר ליה. וחם מן הנחמה
 חשב טחחר הטפה ההיא רקח נמה לחומר גילח החרק. חכל ה
 האום חחר העלים העיה. טק חחר ויחר יל חלהים חה חחרים עפר
 מן החחמה. חם מן הנחמה ההיא לח וטחט מטום חות וחב כנר
 ט השער טחש חמו רקח מן טחחר ויחיל חבם קרובה. וחח
 השור לי בעים טחשי. וחן טעב הטחמן טעב טוח טחח על טס
 כופו טחו וכפי שרומים רפטט. ט הטס הקרח על טס כופו חוט
 טלח בקרחתו כל חכל כעיהיה טלח טח טחחר לפי החח
 וחם מן כיון טקוחו בעים והם טלחיים בחוש חחם חיש על טס סופס

החכום

חלח

חחח

אל העם מופסד עליהם ואם כן הוא בכל חנה אונן ואת בניו והעם שאח
בצאתו והשבר אונן נשחק מה^{כצ} אצטנן הכללנו על כל אונן ש' סיפדי
וחייב אכזר עמדם כי פשלה אחר
לפסיד חתי אלה על ש' עמדם והמפני זה . וחם יונק השטר לא שחוט
הנה הוא עלה וחזר לחבל . ועוד עבדו חטמה אה אונן וחפנה לחבל
אל ענה העושה^{הוא} חמורים השבר אחר אחד וחבריה חץ אונן בנחמ
והרו גם עמדם לרבה מה הולך הכלל טמם שע' עצמים . ועוד טמם בעולם
חמורים שחוטת אונן ועשהו ועם אדם הענין חכלל עיטלה קי . והם
חמורי וחפלו עמך השבר קודם העמם הנבואה אחר עבדו אחר החברה
בעלחטה הנבואה מוגר הוא לחבל ועם ההטממה יהיה זה אחר המדינות
וכשר המדינות ופני החפנים טמם חמורים לחבל אחר שחוטת וכן נח
השבר בשד אונן חמורים יהיה אכזר לחבל טמם הם יטמם קצ' חיים
וחם לא זה טמם כל טמם זה טמם מה . ובגדו העלל במחור . בעמדה
חוקה החכלו ה' מה עיטמם החברה מה טמם יורה ק' לחוקה לטמם וכן חמורי
אם טמם זה כום או חמורי מוגר טמם טמם חמורי כל הולטמם טמם
טמם ולא הולטמם טמם טמם וטמם ענין טמם בנחן חלל
לפניה כפי מה טמם טמם חמורי
חפני חמורים קטמם טמם

טמם חלל רב

טמם חלל חמורי טמם חמורי טמם חמורי

טמם חלל

ובה שאינה הרה ומה שצריך להיות הרי שהחיים חס על חיותו ויראה
 החטא נגלה . אך אם כיון לעשות עם החטא שיהיה הרה ועל צד
 עבודה שחיותו נמשך והיה מחוקק בלא . כיון שאמרנו למו שחט
 בעצמו . אך אם נעשה הנהגה ולא השגה חי חזק יהיה דינה אם נפסק ביום
 נאמה הנהגה כי משה החיות הפסיד את עבודתו . והכל הוא לא השגתו
 ביום א' אבל החכם ר' שלמה חייל עמו נמשך לחיות הפסד שחיותו אמר יחיה
 שחיותו חמו הוא סגור לומר אבוד לעשותו ומחיל חזק וארבעה ועוד
 שאם יחיה הוא יהיה בלא ויחיה את חמו ויחיה לחיל . והנהגה לא הנה
 להחיות את החי חיל על ע' עבודה הפסד זה . וחכמתנו ע' חזקו כי שחיל
 הקצוט שטה דברים ואילו הם חלבי בלא יום ועד הנהגה ומה וארבעה ולא
 עליון הפועל כי לא העלה ^{והנהגה} העשר האחרון אינו כן בעבור שהיה
 הנהגה שחיותו ביום החיות ללמוד ואם לא העלה זה . וס' בארץ שחיות
 ברא מוקמים על זה והנה עבודה וצדק ומה לא שחט חיל לא בשק
 כי חזן בענין השק חי טובה וצ' ספק והנה חזק לא שחטו . ומה
 ואמרנו שאמרנו וארבעה כהן עבודה ומה הפסד שפרט כחיותו ועוד
 וע' . וחכמתנו ע' חיותו שהכל יצ' עבודה וחזן להקטנה של צדק ^{פועל}
 שחזן חזן כהן בכל שני חיים כי שחיל קרובים אה' וע' כלים ^{שעבוד}
 לא יעלה שק . וכל שני חיים ופרט וחזר חזר ופועל חזן לשגור
 על זה שור שחזן חזנים להיות שיהיה חזן לא שני חיים לחי החלם כי
 בה חזן כי רשע ש' חזק . והוא חזן של חל . לא הרה חזק חזק
 אראה שור . חזן חזן של חל . ועל שנה שור חזק חזק . ובנה חזן
 על חל . **פרק חמישי** אבוד לשחוט את העופר כן
 כן חיה כן שק שחיל ועוד
 כשה טרפה לא חזקו . ולא הורה העושה חלם שכל החלה וכיון

שק פק

חסדו כן
 חזק כן חסדו כן

חסדו כן

חסדו כן
 חסדו כן
 חסדו כן

טעמה העתידה נחמה האכלה והיא דרוסה וחיה עוף ושמי וכל
 העץ אשר נלה וטובה באור ונב. לא כשה נה טחוחים זה טרפור
 ט הם בעצים אומרים שהרוסה מכה הטל והיא דרוסה היד ולא הרג
 ולא הטן. והיא שאלה טרפה בטן כגון שאור עוף נפיה ויחיה עוף
 חיה ועוף כמה שיש חונקו לעוף לין נהיה בין נהיה בין עוף ושמי
 טרפור חונקו למה למה יפני. חן הנהח כמים טהה חזים לא לחיה
 אה הטל מכה הטל ופנינים ענין טרפה טהה חולו ^{יגשן} כהחיה כיהח טרף
 יורפחני. חס יטלו לפעם לו להנן טהה אור טרף חלה טעבור טהה וחמ
 כשחל לחפרים וכפרי. לבר חיה חס חט אטרף וחלף חטח וחין חלף
 על ס חט טחח טרף. ועל ס חט טהה ורע עלהחיה ביה ויהי חין
 עלה טרפור כפרי. לא טרפי חונקו. פכ ^{יגשן} טהה דל חפילו טהה
 חיה טהה חט חולו זה יהיה חמור לחל כ לחיה חטח חטחוק זה הפי
 הפיח חור. וחמנו יועים טסה החמור דלכטור נטה טרפה טל
 טרפה העוף יטרפה טהה טהה לענין חטח חיה חס טסה
 טחחור נלה וטרפה לא חמלו טחור וכך. עמחטיה הפרק חמור
 חמור יער פד חיה אועוף חכלל טחחיה כלל חטסהם. חין חיה
 זה המפרט טחחור טהה חפילו חיה טהה חכלל טהה כלל חטחח
 חס חיה זה החמור גליי חטסה מוחד השני וחוק חכלל חלקי
 חטחח עור טעמו לחמור אחר חמך לו כמו טהה טהה טעם
 כטחח חט לחופט עמינו טעמו לחמור חטחח חן חיה טהה
 וחטחח חט על חוב טהה. והטחח חמור חטחח טהה לח חמור
 נהיה כו חין טחחח חיה טרפה עכ עוף לחור וטח. והרען כו
 חיה ועוף טחח חיה וכל טחח חמור חכלל טהה וטרפה טחח וכך
 טחח וטחח חין טחח חופט חטחח טחח חלב. ויחך חיה

אשר חונקו

אשר חונקו

עבדו עיניו מה עיקרה מן החוביסים עלן חל סגור למרוע ענין עיר צדקה
 ובאחריו ומה קולו קולו ליהודים מן גדולי חייב טרופה ומה שהכיר
 לה הרבה לעשות אלה אשר הוא כרח עמנו ואה החיוב אשר האכלו
 נחמנו על ידי כח כל יומם אשר הוא חי לכם יהיה לחלה ויהי עמנו
 הטל באורו חי עמו ורצונו יכבד היונו מורה על כריאותו ועל חוקו
 עון כי חומר העוה וחסן יהיה חסוד החולה ומהם לא יכחן זה חסן
 עי האל ויעקב לא טעו בעלם אשר לא יורע רק ע אחרי טחיתה והמו
 והחובה לא השיר הטחיתה מן לחמל וחס האסר אכלת אחר הטחיתה
 לחמה היה אשר הטחיתה והטל חמו רגנה וחלה והדניק האכלה
 אחרי הטחיתה מן החפצו רכר אחר וחס יעשן טוען כי אפטר
 טרפסל הטחיתה ויאכר הטחטה איה טעה כי הטל לה ידבר חסן
 הכור הטחיתה טחיתו עמך אחרי ויחיותו הטחיתה אשר אחד טע
 טחמור הוכח וחלה ויהי חסר להכל הטופה אפילו לע לא פו
 הגלה ה טחיתו לע אשר טכפנין רגנה וחלה אכל הטופה אכל
 הטלכון איה יכחו על הטכנות חסותו עה החלטה בעש
 החום טבר איה פירק טע כל החינים בטחמים כין
 כיום כין לילה ולח החינים טחמה נהם
 החלטה חוץ מה טחמה טחיתו הקרבת הקרבתו כוון החקול ואין
 טוחמים טחיתו טחיתו כין הטע וכן החוש וזה חלטה אונכ
 כחיה מן הטל באורו אן אשר יחל לל נפטה הוא לבדו יעשה לכם
 עלה הורה אלה החלטה אשר חמרה האכלה ומה טען מן
 עורא שיש טעה מן החקול לרבר הטחיתה כוונש מן הטל כין
 הטכנות וטע בטחים כע טעה לעב טלמים יט להטיכ טחלה
 טחיתו ומה טחיתו חמרה כע טעה וחמרו טע וחל קולו יהיו

מטפלו כן
 טחיתו

חמרה

חמרה

חמרה

מטפלו כן

חמרה

חמרה

חמרה

12

ליל לבן של ימי חתולים כי הם לבן ומנין להרי החולים . ועוד שמן
 הקטור נטע כי כשי רעתי אחו חל מן טבעות בטוב יחטו שלמי צמ
 נחם יטלבו לקיט מעומט שלמי צמור טחית החולים יט לו להרי ^{שמיטה}
 חולים בטוב וזה שם יתק שמי חפטר . וזה שם וזה פמח ליל
 אהרן צמן ונקר . טפח ולחם מן הכטאים חוון הענים ופסח דחור צמן
 ונקר . חונם לשר רוכ חמוטן ע"ה חן הפול בין פמח מצרים לפמח
 חרות . וזה החוץ ופירוץ חן ונקר לפמח ונקר לטלמים . והער
 פמח יחוטמו והקוליס בטל בצורה וכשי ידע רשע חמוטו ע"ה טפח
 היה טחט שרבו וזה הענין יט לומר לטחוט במושי . וחפטר ^{להעב}
 כזה רעונת כי חפטר עהיה לו זה טענה כיון שלמי חוץ על חן ^{טבעות}
 חלבי חלמים היו טקטרים כלילה טלוב הפמח חטוב טחט חוץ לאילן
 חלבי חפטר נקר . והחומר שמו לטס ער הכקר וחחר עלוה הכקר דהו
 מקטיהם החלבים . טחט והקטיר עליה חלבי חלמים . וזה חומר חלוב
 טחרי חן טר שלמים טחט טרם הקטר החלבים טחט טחט . חן ^{הקטור}
 הנבוע טחטלמים היו טחטטים קודם הפמח וזה טקטרים הטל הפמח
 מן חלמים לטלמו לא לטחטט וזמנו וטחטו חטבי טחט חר הטחט
 וזה חרמן חר חחוד וזה הנבועה מקרים החוד לטלמו לא לטחט ^{כרית}
 וחורכו זה נעטר טחטלמים לא חוטחטים כלילה . טחט וחחוד
 השלה היה השלה על חחוד כל לילה שר הכקר . חן חט רחיה חן
 טחט דעה החטמים טחט חן לפמחים ונקר לטלמים . והלח חחט
 הפמח חן עקר וחוט עקר לט יוור טוב טחיה חן עקר חחט
 הפמח . חן הפמח היה חטט טחט חחט טחט . טחט חחט וכר טט
 יהיה . וכטעין זה טחט יטלמו חחט הפמח חחטט והקוליס בטל
 בצורה ויוור טוב חחט חחט חן חחט לפמחים וטלמים והכקר

דף 11

דף 12

טפח 13

ידע 14

ט 15

ט 16

ויקרא

לעולם כיון כל חלב וכל זרע לא יחללו. ועל מן הקדושים האין מן הקדר. כן
 המחה אמר לשחוט במועד. **פרק טעשי** אם יש לעויר
 לשחוט בכל מקום יש דשלוית. וכבר ידענו שיש
 נח מורה לחלל בער עו שחוטע שמה לזימט אשר הוא חי לסם יהיה לחלל
 וחל חן בער בפעול דמו לא יחללו. וכעצמנוק הורה יחד לתקבל הורה
 מינים חופלים לפי מקום לבו זכום ולא היה דבר יותר על שחיטה.
 עלאר הוצר כמו שהיה קודם לכן היוו רעה לשחוט בכל מקום. אך כיוון
 ישראל במדבר יחד נ מינים שור עה בטבים ועה שבים. להשחט במקום
 חובל לחלל קרנים שמה איס איס יצט ישראל אשר ישחט שור או
 כטב או עו כמחה או אשר ישחט מחוק למחה ואל פגם חלל מועד
 לא הביאו. עה הפסוק ^{היה} שחכור לשחוט יחלו העלטה מינים חוק
 מחלל אשר. אבל שאר המינים בשחרו פפי מה שהיו מקודם לכן בטבים
 וזמן הורה המחנה שחברו אלו להטות פו אזהרה מחנה וחוק למחה
 ירבן לקח כל השלם כיון מחוק עיר מקלטו. והע שוק המועד חיה
 בכל ארצו לשחוט חוק ואם משמע מחוק מורה לתקום קרב מן המחנה
 משמע השעין מורה לכל השלם. וזו שמה מן מחה אשר יסאו שסר
 לזי שחט קדשים או חולק לכל מינו מחנה כחור מ טעם שהבין מחוק
 למחה מ ראו לתקבל מחה לחמן אשר יטוח ואלם לא מחנה מחוק שיהיה
 מורה בקרוב המחנה וחוק למחה ין בקרוב אלא ששבור סל ישראל לטם
 היו. וזר מחה טושל שר טהם במחנה וחוק למחה דל בקרוב לא
 לפי דבר מי שחווה מ אינו רוצה שמה מחוק. וחלו אמר מחנה
 כלל כל השלם היה מחה כלת השלם מ מחריטלם היה לטם ישראל וע
 בא לחסור. אכל השעין מורה זה וגר שרר במחוק המקום במחה לין
 מן המקום וכלל במחוק המקום לא היה רצון לשחוט חולעים. והעין

שין פרק ב

אשר יסאו

מחוק למחה

אשר יסאו

היה מחנה

במה מחנה

אשר יסאו

בשעריך בכל אור נפתך ונעווע סעצ צמק מרחה לעתה רק על חנה
בפעך הנה וכלב טעו כערט ית אלפק ואלה חכלב הטור הנה חנה
ולשון זה הוא חונם חלה טוק בל פרוצים חם עוקה צמק טוחלבו עי
שחטק לנה טחל גזנה וחלר טעו כערט ית אלפק או עוקה פיוט
טוחל חוליס טעש ולא טביר העמיה וזהו קרוב לפי טעמם הטע חנה
לנה טחיר הנה וחלר יטק הפ פרטור סחור נחין טחל צמק
כונה טעין טחל חכליס כערט בן הונו מנה לחל כער
על יד טחטה בן הונו מנה טחלבו חולין ולא טחנים אין טחלבו
חנה לטעל לח טעטון כל חער חחכו טעים פה הונו חל חער טעטו
חחין טחל חל חער לקרוב קרבוה כי חם חחה כוחל
פיו טחטו חל חל חח טחל חער טחט טור חוכט או טחטחנה
או חער טחט חחון לחנה וחל פרה חל חושר לחחכו חל טחיה
כערט חם חל וזהו חל חער טעטו יטעל ולנה כ לח טחט ש טח
חל חטחה וחל חחלה טח ויהי בחווב כחחורו והה חקום חער יט
ית חחור טח חחון חכל חער חכט חחה חחכט טחחכט וטחחכט
וזה טח וזהו חחון וזמיר טח חקוטס חח חחור חק כערט
לך פ חלה טחוק כל חקום חער חחה וזהו חחור חק כל חנה
בפעך הנה וחלר טעו כערט ית אלפק חער טח לך טח טח חחור
כער חולין טחיר טחור וחל פרה חל חח טח חחור חחור חק
וחור וחלר כערט ית אלפק חערטן לך על טעריך טחט שר
יטחל וחח טחט וטחור חחור וחלבו כערט וחל חחט טחטור
היו חחכט חחור טחט לח חיה רטח טחט לחל חחכו חכל טח
וחח חולין וטחט חחט לחכל חחט טח חח חחט טח חח חח
חחט וטחור טח ויהי טח חקוטס וטח טחט חחט בחחור חח

נח חכל

חח חח

חח חח

חח חח

חח חח

חח חח

קרבוה
קרבוה
קרבוה

שמיטה

ל

הקרובו שבגור טחם אל המעונה ולא התלהן ק רצה לגרעם אנה הרור
 בער חולין מאתו כי יחויב ית' חלקו הרב בלך סתור דבר לך וחתה חל
 טור . ונתן טעם כי ירחק ממך המקום ואם נבחרת עסקך ונמאך אט
 עק ית' חלקך לך במעורר עסקך ואכלה טעריך . ונחרט לך חזק טור
 האזהרן טעריך המקום וכלל יע' לך לשחוט חולין . מהחלק המצוי עלין
 כמין יקרוחוק יהיה ביניכם וכיניו ספיס אהג כמות . וארועה טחט
 קרוב להטלם ומין הטעם מאתו טעריך החלטו חלה כרי לחסור חולין
 טקום הבחיה כמו טחט ואל פנת חלה מושג לא יטחטו לקרוב . כי
 מאתו לקרוב קרוב החולין כבנה בחיה עב אה טעריך החלטו
 טהרשן טעריך הרב החולין לא טקום המונחר כי כמו טחטו קרוב
 חוק מן המקום המונחר מאתו יק קרוב קן חכר החולין במקום
 לחסור קרוב חוק חנה בחיה סתור טעריך החלטו . והוציא
 טערי יוטלם כי יוטלם לחתלקה לטעמים והיה טערי ית' טחטור
 טערי אהטו טערי חלום קרוב טעטע עלין . וכן חזרו החטעים ל
 טחלקה יוטלם לטעמים ומחן אהרם אהטו עה היה טעטע המקום
 כנרתו ואל טחטו לבנה כיר ית' ומין הטעם טעטע חולין הוצר בטערי
 וולה טערי יטחטו לכל השלם יהיה טחטו כמו טעטעו טחטו חט חט
 אהטו יטחטו אהטו יטחטו טור חוטטו או עה חו אהטו יטחטו בחטט חו
 אהטו יטחטו מחוק לחטט ואם טחטו מחוק לחטט מורה מקום
 לחטט יחיינו רוצה כל השלם ואם כל זה הוא חסור כל השלם בחוטט
 חלה דבר חטט כמו טעריך לרבר כל היה חו יטחטו בחקומו חוק
 ש' כללם עב אה חנה בטעריך ולא חזר מחטט יכל טיכלול חוק כן
 טערי יטחטו כי חלו היה חוטטן היה טערי קלקלה חט כן טערי יטו
 כן טערי חוק ויטחטו טחטט חולין טחטו כן חזר כי ירחק נבחר

הטעם

חוק עסקך רחוק מיוש' יש

יהושע
חל

הטעם

ל

הטעם

אזכרנו לא ידבר רק על דין טעם
וכמו שאמר

ל

וכוונתו שחן הוציאה הכל שער ק אין האוכל הכל כשער כי חס הדין
 הוציאה על העני המצטרף הכול לא הכול שכול אף שער הדין סוף
 היה חסד כשער הכול לא לא לחסדו בזה הנחיה לא לחסדו מעל
 יחול לא השלם . כי בזה הנחיה קודם נחיה ולא השלם וכו חסד
 נחיה דק קרעץ . והנה מה הפרטיות נקשרו וכו לחסדו החלים נקו
 המונח ולחסדו הקלים חסן ענה הנחיה . אכן לפי דעה נה אשר
 שניחו נחיה לא השלם כל אשר אחרו ששים דק הנה אחר לעני
 חסדן ששם השלם וחלקו שחורו להם הנחיה . ולא היה ששים נחיה
 ששים שהנחיה שר לקרוב אחרו וחטאור אלא היה ששים אים
 כל השר ששים . אכן קשר הפסוק מורה זה שיהי מקום לך אחר כי
 אם אל המקום אש שר יל אלהים מכל ששים . וחריק אה לך
 השלם . וחך זה הנה שלום היתה דק היתה אורה כמו שהורינו . וכו
 זה שאחרו דק כל אור בפלך הנה אים אשר אלה על הקדושים ש
 שכל בהם מוס . וחטאו כגורו קשר השלם לא שער המלמד
 חלק הנחיה דק כל אור בפלך דק כי יחייב נחיה שום מורה הנה
 בששים ונחיה נחיה כי יחייב מורה הנה שדורו שנקראים
 נחיה . וחטאו נחיה שער הנחיה שחך שיהי כשם שאמר הנה
 בשער ק אשר הנה ומכל בשער . עלה לו לאמר נחיה
 חור כי חסן נחיה שחיה לא היה הכל מקום כן לקרוב כן לחולם
 וכשם מה כי נחיה שחיה החולק מהנה נחיה וחיים נחיה
 מקום נחיה חור לחלם קדושים ושמהו לחיך חייב להם קדושים
 מקום חור ושמהו החולק מקום החוטא חור נחיה מקום
 לו יחיה לא השלם . **פרק שמיני חס** החכמים עב
 חסן החוטא חייב

דפ"ב
 דפ"ב

כי חסד

חסדו חסדו
 חסדו חסדו

שפדונו והם אבהו אטחוט בלור ויבאם ביהו . ויש לאלו ולאלו רחוק
 ויחזקו כפי קטר החמורים שרבו לפי דעה המתירים וזוה החמה כפי
 שזכרו חזקו . והחוק שזכרו ו' שלמה כפי הוזה מחוק לחמה
 קרוב לחמה . וכן הוזה כלל כל העולם וע' רזה צד החקום ^{יחזק}
 וזה יהיה כולל כל העולם לה יהיה כולל רק כעיהיה החמה ופסאן החמה
 כול פטרו וחזון ולא יחמר חוק לדבר עשר ולא יהיה אכזר חולק לכל
 השלם כמו שהיה קודם לכן אסמ כן כן וכן כן אין חמה וזהו רזה
 אלא כפי לאופרו במקום המותר ויחמר וחלק כעשרין אינו וחזק
 לחלו בעשר אפי חלק האסר משע יחטא חבלא חמר לחיל לכל
 השלם . והחמש ו' חקון נע אה כבר נחסי בער חולק נמר
 והחמו לשרמה לחק וטן השלם כיוחק חוק החקום חמר חקיד
 וזעאק . וזה שחמה וחלק כעשרין אין הטעם טלח יהיה חזק לחלו
 במקום החומר אלא כפי לומר לה חל לחלו כעשרין חק קרוב חמו
 יהו לך . והע לפי דעה עם החמנים וחמר וחלק כעשרין יח ^{חמל}
 ודק חוק לחקור לדעה חונה שחק הכוח לחמה וחלק כעשרין
 חמטעם ולדעה חונה דעה חמר חמטה חוק חס טקרה הכונה
 לאופרו במקום החומר חמטה חזון כפי לומר לחלו כעשרין
 קרוב . והחמה כן חקון חמר חקן סיחוי יחול חמטעם חמר חמה
 וחומר חקן חמר יחמו כפי יחמל . ולא יחמו שר חמטה כל
 חמה הפרזה לחמרה על חמתי ולא חוקן . וחמטעם לולי חומר
 לא חמטעם כל אשר חמטעם ששים לחמתי יכולים לומר שחק חמה
 עמר עם צק חמר ו' חמר טחא חמר חק חמה וחמר חקיד
 חמטה ו' טחח חמטה חמה טחח חמר לחמו ופחה חולק במקום
 החמטה . חק לפי דעה רכינו חמר חמר חולק עם חמטעם חמט

אין חומר ויחמר רזה
 כי טלח יהיה כולל כל העו
 מה

חמטעם

חמטעם

חמטעם

וכמו שמין הופתיה הכל שער ק אין החילה הכל שער כי הם הדין
הנחה על המי המע הנבל לה הכול שכל אף שער הדין סוף
היה ומה בשער הכלל אלא לחסרו בזה הנחה לה לחסרו מעט
ישאל אל השלם . כי ביה הנחה קום ביה ולכל השלם וכו' חרס
במנו דק קרעץ . ונהגה מה הפרטות ק שרורו וכו' לחסור הקלים במק
המנוח ולחסור הקלים חוק מעה הנחה . אכן לפי דעה ביה אש
במנוח ומה לה השלם כל אשר חסרו ששים דק קרה אמור לה
הדין שש השלם והחלק מהוה להם הנחה . ולא היה ששים ביה
שלים מהוה שער להקריב אמור ומהוה אלא היה ששים איש
כל הדין ששנו . אין קטר הפסוק מורה זה שיהי מקום לק אמור כי
אם אל המקום אמר ית' אלהים מל ששים . ומהוה אמר לה
השלם . ומהוה הנה על וכן היתה דק הוא אזהרה כמו שפירשו . וע
זה שמהוה דק כל אמר בפל' חנה אינו אמור אלא על הקלים ש
שכל בהם מוס . ומהוה כגור הדין קטר השלם לה שער המנוח
שחלק המנוח דק כל אמר בפל' דק כי ירחיב ומהוה שער מורה הדין
בששים ומהוה אמור כי ירחיב מורה הדין בשרור שנקראים
בכל . ומהוה במנוח שער המנוח שחור מדין שער שומר הדין
ששערין ק אמר העו ומלך בשערין . על-ה לה אמור ומהוה
הדין כי חוקן מה עו' שחונה ולא היה הכל מקום כן לקרוב כן לחלק
וכמה משה רבינו עה חסרו החלק הדין ומהוה ומהוה לשחור
מקום ביה המנוח לחלק קרעם ושמהו לחיוב להם קרעם
מקום ומהוה שמהו החלק מקום המנוח ומהוה ביה מקום
לו ומהוה אל השלם . **פרק שמיני חלק**
מנוח המנוח ומהוה

הדין

הדין

כי אמר

החכמים
הוא הפסוק

עבדתי והם אביו לשחוט בלור ומבס המזו . יש לאלו ולאלו המזו
 וחכמו כפי קטור החמורים עורנו לפי דע המזורים והזו המזו כפי
 עבוכתנו חמנו . והזון סבירי ו שלום בן הוג מחוק לחמד
 קרב לחמד . וכן הוג כולל כל השלם עה רוג יהיה צדק המקום ^{ה"ק}
 ומס יהיה כולל כל השלם לא יהיה כולל רק כעיהוק המזו ובעזון המזו
 כול פטור וחזון ולא יחמד חוק לרע עשר ולא יהיה אמור חולין לכל
 השלם כמו עמיה קודם לכן אם כן כן וכן כן אין חמא ונחמד רוג
 אלא כפי לאופרו במקום המזו ומחמד וחלם כעשרין חינו וחייב
 לחלו בעשר אשר חלם להאכר בעש יחטום חבלהא חמד לחלם לכל
 השלם . **והחמש** ו חבין עה אה צור נחמד בער חולין נמדע
 והמדו לשחטמו לחוק וכן השלם כיוחק חמד המקום חמד חנקין
 ונחמד . ונה שחא וחלם כעשרין אין השעם שלח יהיה חמד לחלמי
 במקום המזו אלא כפי לומר לא חלם לחלם כעשרין חק קרעין חמד
 יהיו לך . והנה לפי דע עע החמנים ומחמד וחלם כעשרין יחא ^{מחמד}
 והדן חוק לחקור לדע חיינה עעין הכרחה לחמד חמד וחלם כעשרין
 ומחמד ולדע חיינה דע מחמד חמד עוקר חס עמיה הכונה
 לאופרו במקום המזו חמיהיה חלון סי לומר לחלם כעשרין חק
 קרעין . והנה כן חוקן חמד חקן עיהו עמחל ומחמד כמדע חמד
 ומחמד חקן חמד יחמו בע עמחל . ולא יחמו שו ארמיהם כל
 אורה הפרה לחמורה עלרמחי ולא עלחן . וחמנם לולי מחמד
 לא רעעון ככל אשר אמחנו ששים לחיינו יכולים לטמו עעין חמד
 עכדי עכ צדק מחמד ו חבין עמחל חק חמד חמד חנקין
 חכמה ו שלום הנטיח שחא עמחל סי לחמד ונחמד חולין במקום
 החמיה . אך לפי דע רבינו אהרן עמחל חולין גם כיוחלם חמד

אין מחמד ונחמד רוג
כפי שלם יהיה כולל כל השלם

חמד

חמד

חמד

ויפיק לחבור טע התקוות זה אי חפצו חל צריך כל אחד משב
 התקוות ומה מוכל שא יעשו כי חולין הוא בשמים - וזוהי לה
 עזאנו ומה אחד וזה מה המה לחסרם צביה בחיות דין לנו לומר
 שמהר שיה המה מוכל לחבור החולין במקום המותר לה לחסרם
 כל השלם - אבל יש לנו לקטע כי לה לא חמר מהל מנה לחסר
 כל השלם וזה ששי ישרל חס היה וזה לחסר כל השלם - ולא שיה
 הריה כי העשט ושל חוק מן הגול המש החטלה שכ יש לנו לומר
 שמה כי ירמב ומה וחלב בשעריך ^{כחיים} חיינו געו להפיר בנהל וכשע
 לר ט חונם שחורים כחעם הוא כמו שחלכו סי לחסרם במקום ^{המורה}
 וכש עמין חסור כולל כל השלם נחמר טוחו בהר נמה חסרה ומה
 הנהל חמר ^{היה} חלבו - על המנה הקדום שהיה בהר כל זמן וכל חקם
 ואין צריך להר חמר ואם נוכרו החולים תוך הקדשים אין הטעם כי כו
 בזמן הווב הקדשים יהיה הר החולים הוא כח לחסר החולים במקום
 הקדשי ואם ישן עוקלמה לא חמר מהל עילול כל השלם נהר
 החולים הוא חמר בשעריך החלכו - ככ כי חסרנו העלה יותר ^{היה}
 נוטה לפי כבירה החכם ו טלמה העיח טמה זה חמר לחסרו בטקו
 המותר כי חסר יהיה נעמו טל דבר חמר רענו חקן נע שחמר כשע
 וחלב בשעריך כדי לומר ח קדש כי החסור חויה כולל וזה לה
 חקן חפני טמה טחור וזה עמו נוטע טמה באחר טמה העמו ו
 הענה טחור לחלב לחלב - ומה טקן לומר בשעריך החלכו - חל טי
 לחסרו כדועלם טחור טער וץ - כמו שחבר לשחוט חולין במה טי חקן
 חמר חקום ק חמר נכ לחולו בחמר בשעריך החלכו - ומה יש
 להבין ט בשעור הרוחק הדוח טלח חיי רמים לשחוט חולים ולא קדשים
 ולא היו חולים חקן קדשים וז טלחם עכ חומר לחמר בשעריך חלכו

שמיני

שמה אכור לאוכל ברוטל . אך חיה ועוף היו טוחמים ואוכלים
 ברוטל . ואם מן להגיה הכוונה לאופת חוץ מעשרי שמהל לכל השל
 עבד דאוי להאמין כגלות . יטלנו רוח לטחוט ולאוכל כמחז' בטשרן
 מחלנו . יטל שמה חולין עינה מעשה שטחמים דאיה מן ודע ונחין
 יטפן על מעשה . וזהו החיך להפיל שחיטתם נחין ט' הפסוק חותר
 לשני העלמים אך על החולים חזר על החין רשפבו כמים . וחיך יהיה
 צריך גונה והחזיר כי החזר שטופה גנה ודע ונחין יטפן והוא דם
 שקים ומינות טופה . ונעראיה על אכול בקר וטחן כקורבן עמחני
 כל חלב וכל דם לאחזלו כל מועטותכם . שחוטותכם כלל השלם
 חנם שחזנו ולה מועטותכם שחוט מוכל נחין כמו מועטותכם
 רצחו . והוא אלה לכל לחקן שלם על מועטותכם . **חזרה** הוסיף
 חיבה לזויה נחין לבי טבר חיה ועוף טוחמים . **חזרה** הוסיף
 לחקן על דעת הט . ואחרי טופת הוסיף אחריו טוחין שחוטותכם
 טלל לחקן וחולל לחקן . וחבר החלב עם הקמח חלב הוא אכור מן שר
 ושה טאפרו כחלה לחקן מכלל טעור ושה עזרים נקלה והעבדים
 דאיה מעשין שחול טחתינה העם חוטמים לחכל על קורבן וחזר עלו
 אלו אך וזהו חות החל לבנות גונת . וכן זה טחור לחזיר לה האכלו
 על קורבן וזהו דאיה חולטה טחין יורע הורב השלם דא חות החולים
 עינים מוכח בנה שחוט שלם ממנו דא אשנה שחול ט' זה יפסול
 פיוטים גהם חזרה כי החטא טלחם מפת טהיה הארון אטם ולא היה
 ראוי לטחוט חולין ודע שחטו עבד חזיר הנה העם חוטמים לחכל שלחם
 כירקדים יחשב לחיטה הוא דם טפן עבד חזיר גלו אלו אך וזהו
 פועל עבד לקריב חוט טחור וחט טיהו ואח' ושחטתם כנה וחלבה
 וכן ישר וזהו הכוונה לחקן דטור החטמים והם אוחזי טוח שעה

כמחנה בטשרן
 רשפבו לחוסר ט'

סוף פסוק

רחוק יב
 חוליה חותר לחקן
 בטשרן רשפבו טחתינה
 חות חזיר חוטמים
 חזרה ט'

חזרה ט'

סוף פסוק

חזרה ט'

חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט'

חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט' חזרה ט'

מונח לקרוב שלמים . ועכאזד אונתחל לעבר חונתליף . ויט בזה ב
 קטנות כי היה עם והמלחה ומפני שמו עומדים . וחיץ הפער להכל
 שלמים . ושור טהור לילה וככה חת על חוקה על המונח בלילה ועל
 שלא הנקר הוא מקטירים אלפי שלמים . ושור זה עם לומר חונת
 החל לעבר מונח . וחס ק אונתחכך לא היה מונח שלמים . ומהם חונת
 עטוהו מחיצה לטחט חלין כרץ כ ירוחק מן חוקים . וחס הוא מחיצה
 אינו מונח . וחס ק זה עם חונת החל לעבר מונח וחונת כזה שר
 כונות . החחר טבעו בפנס והחך לזכות שלמים הטורים ובר כולו
 והם חונתי שר טהור עילויחו כרץ כרץ ויבן עטה מונח . ואלה חחר
 המלחה שמו טחול וגם זה הכוננה בטלה . ויט מן החכמים חונתי
 טוב המונח בעבוד חולים והיא החך ושבור טחטו מקודם לן בל
 עכ אמר העה עם חונתים להכל ב עלהם . ועמו זה הפירוש לה
 החלו על הדם ויט קוטיה לרביהם כי מה עם חונת החל לעבר מונח
 אם היה מן המלחה וחדר שמו רצלים איך שגו . ואלה מן הפכוק לה
 מצאו איך שהחולים צריכים מונח . וחס הפכוק יום וחייך יספך לה
 הוא חונת על השלמים . וחונת להחלו על הדם איש דחיה טחוט
 טחוט על זה כל לחולים החלים בל מונח וחונת ידע . ידוע לה מן
 הפגו ולא מן הקבוע ולא מן הקט . ושעין טחול וסבל החלוקה אכ על
 טיהו החולים צריכים מונח שר טיכל חונת שער להחבר חונת מן
 הטער ויהיה חסור בטלה . חס מה שיש לז לומר כי חונת להחלו
 על הדם כולל מה שהקריה הורה טלה להטחט ואלה דחה מה שחונת
 לטחט צמדי דם והטבלתיס ההוחדם עפך . והנה חנה הנהיה
 חונת וזה כנו לא טחט צום א ובשער טחוט וחול הוא אכל על
 הדם . וכזה העשין חונת יעש בקם מה חר טחול . ומהו טחוט

15

שלהם

קדשים

חייב

אמרו

חונת

טחוט

צאן ונקר ועי נקר ועטרו של אמת ואת בניו לא גמלו כיום אחד ועב
אמר העם חוטאים . וזה לא הוקף אלא בשביר טהור ופצוס ועב
אמר גילו אלי אכן . ואמר ושמטהם בזה לעזור הכל במקום והוא
ועינים שלא חסרו על ידי חטא בידוע ואמר פיצו בעם לקרוב
עוד ואים טיהו ואת הכונה יוצר ראוי כי לא היו שונן כל ק יער
ישאל אם לא היה ראוי לנכוח חולין ונכוח חולין . או אם היו עינים
מונח ולא עשו אכן טגו על זאת העבה ועב בחרו בביאור פקר ועב
פקר טוב היה החטא . ואלו היה דבר אחר היה נכוח וכל מה
שנחרו הם כטור . אכן מה שיש לקטור הוא נחמד איתו
החל לבנה מנה . ואם אינו חוזר על גלו אלי אכן לא הוה טבעה
לא היה טבעה דבר וזה או אפשר אבל גב הרחוק לומר במקום
שהוא מיוחד לעשייה יקרא מונח . ואין הכל בין חולין ובין קרובים
ועבור עיניו מקום לעשות כפי טעם חסדו קראו מונח
וזה אינו מזה רק על דרך טעם . ול מקום שהיו הלכיים כולחם
והוקף להם זה הוקף היו מיוחדים מקום עב אמר אונת החל
לבנה מונח לך יזל טעם ישבו במצב העם על מן אמר לך .
והכונה לא היו לעשייה חולין אלא של הקרובים והיה מונח לקרוב
לפניה ער שיטתה הנה טעם הוכח עי טעם לפניה אער טעם
בבען ואמר אלק שלמה לפניה היתה . ואמר כי לא טעה
ביר לעם יתן מכלל לאחר טעם הנה טעם הכירו הנחמה של דרך
הכחה יהיה אומר עור העם מנחמים ונקטרים בטעם . כן היתה
כל הענין כל מה שהנבילה היתה בין יקדשים בין מחולין הוא
על הדם . הנה הטעם קרובים חוץ מן המקדש טעם זה שפך טעם
מי שחזר ואת לעם שלמה ושמטה לעם חוליים היא אכונה שהקדש

היה מלך

מלך

טעם
טעם
טעם

במקור כ"ב

בשר כגון שחור וחס חטה החיות הקרית שדנו וקל הקרית
 כגון שחור וחס לחטה או לחץ או לפסח אע"פ שיש לפסח זמן
 מופל מטום טעמו ופרישו כל עב שירצה חטאו חסוף מטום
 קרועה זמן שיש צביר המקור . ויש לקרית חטאות ידועות לעם
 בצור הנתיב . כן לטחיטתם כן לזיקקתם וחילתם . וכן ראוי
 לטבול מה כזה לזה ולא זה חינו מרצון כוונתנו לתירו . ומה שטוחו
 טעוהט במקום המותר בזמן שאין המקור נכונתו הוא חוט
 על הדם . שנו שבוטח לוטט החורבנו אחרי שחור המקור
 שאין מקריתם קרבות שחר של הדם האלו ושיטתם הטאוס
 חכל אחרי שחור הציר אין קרועה נובע נחי האוס . ושה
 כזה הזמן דל זמן הלוח אפוי לטחוט לחכל חוליס ביוטלס
 שיר חלחיס קרוע מטט שיון חלחיס יכונט ש שולס בלחי .

הדבור על חייבת צורת השחיטה

יש לדעת מה המעורר הכל החי הוא השחיטה ועל ידי שיהיה
 טלח יחל אלא ע"שחוטת שחור כל דמיט חטר הוא חי לפס
 גיה לחלה . ודורה טהות חי לחה עג . כי אחרי שחור כל דמיט
 הורה טהות חי ש יגע טעם לומר חטר הוא חי אם לא כיון לק
 שאחרי כן הורה אין יחל החן ואחר כך בער בפעול דמו לח רח
 טעמו כטהות חי לח יחל בפעול שמו . ש ק חור אך בער בפעול
 דמו . ודוא המקור כפי הכל חטר מן החי חלה חור צורה בפעול
 וחס אפר הורה מיער עצמו ופום אפר כטהות חי על כל פעם
 הכעיר חטלו כצורה בפעול ע"שחלה . והפעל ביאר שחור
 דמו לח האלו וקרוח הדם פעל בפעול מקוים הפעל ע"ש הדם .

הוקיר

הוקיר

בעבור שהתקור שיע כבוד התקור יע תקור אחר עבד אשר ב' רוח החיות
 כו והוא אומר התקור הים . ושמור בתקום אחר כי הים הוא הנפל .
 ועל ידי הפעלה הריח הוא תולדה טפיט הים ותולדה הים אינה כחיים
 מן הצדן . והפעלה הריח השעה כצדן הים כחיים סומע הצדן טהם
 קנה נשט וזוידים על ידו אלה החושעה כחיים הריח הים הריח הים
 וטפיט דמו וזרין אכוח ארבעים יהיה התקראת עחיתה . כי טחורין
 טור השו הפרח חיה הים וטפיט דמו טפילה קלה טחור יהיה טחור
 השחיתה כחור אלה החושעה כחיים טעחחוטב קנה ונשט אפי' לטע
 הטהור לומר . וק נמו כחור חורידים לע גשש הטהור . אך
 כחירה ארבעה כחיים טחור חלל טחור הטהור והשקור טחור
 חמוי הרבעים טי טחור הים כחיים וחוליים . ומהו חומן טחור הים
 נהנה טחיתה על דוד ודוד . ונחור זה כחיים חמ' טחור חמ' חמ' חמ'
 החחלה לטחור חרבו . ונח טחור רכני טחור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 הריח טחור תקום לטחור וטחור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 יטחור . וטחור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 הכחור הנשט לכל חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 הכחור הנשט בעור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 שרפה פש חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 כחור חושעה כחיים חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 לטחור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 נשט חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 דרכים . חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'
 חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'

פ' תי

טחור חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ' חמ'

תועם אכל החי עליו טחיטה ונתן שומר גומה ואלה נעור . חק
 לא פירש על שנין הטחיטה ואכזבה יפני שאם הולך נעשה לפי ^{הכח}
 כפי שהיה נוהג להם ועל הלשון מה טעם לבאר שנייה כמו שאין ^{הכח}
 לבאר על כל מלה ומכונה בשנייה . וביארו החכמים טעמים
 הטחיטה וטעם הצולה ש למה חתמה ועט . וזהם אמרו
 ש חוק יחט טף הרחוק לבד שלא יצע טיחה הוא מקום הטחיט
 ולא טעם הצולה עצמה שאם על הטחיטה נה נהיה פסולה .
 וטעם הצולה היה שאין לה כחאר טעם הקנה אלא וטעם נהיה
 ע"פ אחד בחיבור אחר . וכעל הקנה אמרו שאם על ^{הטחיטה}
 פסולה . ועל הטעם עט חומים וחפילו טלה הטחיטה בחטים ^{כמה}
 ואם שייך לטעם מן החטים בגלות החוט טהור טהט מטפי כעט
 ולמה יבנה וטעם הצולה על פני כולה וטפי כוטט הוא הכח
 שבורב לטעם ארפי הקנה . ואם לא שייך לטעם מן החטים ^{פסולה}
 והיא הקרחו הקנה . ושז אמרו שאם טהט עט טלעים והעיס
 טלטה הטחיטה כעט . אכל ^{הכח} ח"פ הכיין פסולה . ויעט טחט
 טלה הטחיטה טעם הצולה כיה טהוט הטחיטה פסולה . ולחן
 ט הטחיטה היה כוטט טטה הכליטה הוא הקנה הוכן הוטט הוא חוק
 הוקים טוקנן טטה לטעם הטחט . וכוטט היה הטחיטה וטה ^{הכליטה}
 ולמה וטה הכליטה כמו רפיטה עט חוטטה טטה כיוטה .
 וטה אמרו טהוט כמו רפיטה טטה . וזהם אמרו טהוט כמו חוטט
 והכל כפי טלו וקוטנו . והטחיטה הרחוקה ש למה ככך חוק ^{הכח}
 כק הרחוק . וטה אמרו מרונן הוטט ע"פ מקום טוטט וטה
 מקום טורחיל הטחט להוטה הטחט פ"צם פ"צם טטס . והחמ"ח
 מה שאמרו למקום טיטוח הרחט קחב ^{והטח} וזה הטחיטה הטלה

הטחיטה

הטחיטה

וזהו טעם
 הטחיטה

עם כל זה אם רפול השחיטה מכין עשה הנחלה ערכו וחינוך כפי
 הדין לא יפלא העומת . וכן על הוועט ומקף ביה הכלים עד חות
 הדקים במעוך השוחט את הוורדים והפירותים להשגה וחינוך אל אמן
 שחם להטה כיוצא בזה הנותן לא שחיטה וצריך לשחוט קנה וועט
 ועט וורדים וסירתם כחולצה עגומה הכפון ד"ל מעיטה הכפון ע
 שלטון שחיטה היה מעיטה כעו חן שחוט לשונם . וכן וכן שחוט
 ששטון ושלחן שהגוף השטונת מעב רפול רכוכו כאלו במעך
 והמעך הכפון יהיה ללחם ¹⁰ צוננים . וז' עלמה העלית וז' כע חות
 השטויה וז' פשעים הולם והיכחה שר סיפור שט הוורדים קלע
 השחם . והחנה כששנים אחר אדם יחזיק דרשון ששלוה ^{השחיטה}
 ובפיק אף להוכיף על הטובם פניחוק דרשין להללים על הלחם
 העחיטה להולך ולהכיח פעם שנה . וחס הוכיף למעוך דרז ^{על}
 השחיטה שנה יהיה חטת שנה אס מרפון ירבועה או שחין ^{החחלק}
 חוד . וחטי הוועט חותה לא יפחה חטול פשעים וחם פחה
 וטחט בחולצה או בהנחה השחיטה כטה . וכן חס הוכיף להולך
 ולהנח אפלה לבחוס כלו לט עלה יטה שחיטה כטה . וזה אי
 אפטר פני טפסקו . **פירק תלע** ^{השחיטה הכשרה}
 צריך לברור פיות ^{קנה וועט ושע"ה}
 וחס כשחר אחד וחס בלי כוונה השחיטה פולה . וזה חות צריך
 לברור קנה וועט וחינם חוטעים על הוורדים . ויש כוונה לקר
 שחם חותרים צריך לשחוט ד' חתם חות השנים קצתם
 לט . וכן פוסקים חותרה כי שחיטה הוורדים לא יהיו חן שחך
 עזלהו כחטו הוחלטה ועתה ועם חתה יוציא חוס . והדין עם
 החותרה צריך לשחוט חוטעם לחל יש שחוטרה חתק הוורד

שחכסר הקק חות הקק
 כוהדים לא יפלא העומת
 וחתי קפל השחיטה ע
 חות הקים בחשך
 יחתי ט דה פ ט

נקום לטפוק אה הים אם לא נחטו . וירוע טעקו גלחיהם לעפין
 הים ועפיה הים נחוט גוורחיים וכיון שפופקים על שחיה קרה ווטט
 ושחיה טע וורחיים טפלה להם שחיהם פפולה . וכבר ידעה חייין
 הטל טגטחיהם אם הפפוק נחיהם קרה ווטט להפוף עליהם לכו
 נאה וזין הטל טועה הנה הוטחיהם להקל על הכח . וחוב
 לשעור על מה טעמה העה האלה וחס הפוף על חוט הטעור
 נהיה מעלים טחוט . והנה חוט לא האלו ל טלה . ולא עוד
 אלא על העוף הנעורו טחיהם פפין ^{כה} אחד טאנה טהנה טעור
 הפוף כין הנחיה טגטלה לטחיהם טטפיהם וכן הדג טעטע
 מן הטחיה ונה פחניהו ^{מפוקה} והעלהו מן הדג . והכחיה
 בפוף א . וחטנו לא מן טחיהם הטלה על הטל טחור
 ועדך לטחוט גם טעף ^{מחוס} . ואין להקטנה מנה טחור
 כי חנה הטחיהם ^{היא} ~~לכח~~ טעטע כולו לעורו ושדחס
 וכוח הטל חור ~~והטחיהם~~ טחיהם על הטחיהם ט יהיה ^{היא}
 בכוח פיון ובהח פיון ~~לכח~~ הטחיהם . יש להשיב טחיהם
 טחיהם כי חור טחס טפול טחיהם טלא וטחיהם ונהיה לו
 כירה נליר חנה ^{אעפ} טלה טהר ל גפיון הפוף על הטחיהם
 ואין נה כיה טחורחנו טחור קרה הפיועם ויטחור קעם מפט
 כי הפיועם אין חור וחס גלי טחור וטחור א מהם לחיהם
 הפוף טחור ^{על} אעפ טלה טהר אכל הפיון החור טחור קעם
 הפוף על כולו והטחיהם טהר . ונה טעם נגל רוב חור טעם
 וחכ טעם טחיהם . ורובו של חור טחיהם פוף לחיהם חנה
 טחור חנה . ^{על} **ואעפ** השחורו היטור טחיהם טחיהם
 וטחור חנה טחור חנה טחור חנה טחור חנה

מפוק

טחור חנה
 טחור חנה

הטחיתה פסלה - והטירה על הצל והקטן יהיה כפי ששור גדלו וק
 וקטנו - וזה כפי רשג מלמדיוט ענה - אמן ושלמה הפסוק הטחיתה
 על כיוון ריב הכיוון ונרחק דבריו - אלורטיוס שיקרו טחיתה
 נוטים מיושר הטחיתה ועכס זה חיים פפסלים הטחיתה כמן
 טחט אה הפיוטעס טעור לא על טור אחר יטר - ואם נכחתי פיוט
 על כל פנע הטחיתה טעה - וכמן טופע הטוחט אה העור נפלה
 הלאה וטחט עליו וטחטו הפיוטעס כדרכם וכטהנח העור נרא
 נראה חרוך העור נפחה הלאה עס כל זה הטחיתה כטה - וכמן
 טנפכל העור וטח הפיוטעס וטהוטט חווים טעור ותיקום הענה
 בלה חרוך הטחיתה כטה - וכמן טחט טחיתה כקולמוס חס
 לא יצח לנבול טחטלנו בפיוטעס הטחיתה כטה -

וקטנו טעב קטנה

פרק ע"ג דובים המפזרים אה הטחיתה בטחור
 כחיטת וטחנה הס טעה דברים וחלו הס ה' ה'
 החחר כמן טחט הפיוטעס וטחור כיון ימ חחר טעה טהס קע
 וטט וטט וידיים טלח טבחה טחיתו ויין טיך לומר
 טהטחולעמח הטחיתה ההח פסלה - והטחט טחוקה טלח - ובטחור
 הטחיתה חכמים חורח טיפוח חור חל אחר זה הפיוטעס חטטלח
 יטחט אה כל הפיוטעס הטחיתה^{ע"ה} ו טלחה העיח טע טחיתה
 הרחוקה היא טל הפיוטעס חטט כן דטח טעה טחיתה ריב הפיוטעס
 וכה לא הטחורו טחיתה הפיוטעס חלח טחט - והטחורו טחיתה הפיוטעס
 חפי טלחה חרטטס או טטעס טחוק טחוק חחר לצפס כיוט פיוט
 לט טיהו חרטטס על קו טור כהקק הפיוטעס - חן זה טחטחורו
 הטחיתה טטט פיוטעס טהס קע וטט וטחחו חור ידיים הפך
 זה טחורע חחר הטלוח עליו הטלוח טחיתה הטחיתה טטטטלח

בב קום לבו הניחור ועל זה אמר החתם יעביהם חוקה ומעשרים אשר
נעמט בלי שחיתת הוור ידים אך זה שאמר כיוב אחר בעוף ויוב טעם
נבנה ונחמה בחסד צדק . בב קום לבו טעם זה הנחמה
הטעם כשהחול הטומט לשחוט ולא יצור השחיתת אלה ^{הטעם} אך
אחר הנחמה על צדד הכונה וכן נחב כששור שחיתת
קום הטעם וחוריק הטלום הטחיתת או טענה ידו על שהוא אחר
שהחול ככריתת העור בין כמור בין סדום בין עונד . וחוריק
וטחט בין כמקום הוור בין בעקומת אחרות בין הוא בין אחר הטחית
נבולה . טעם שהחול ביוטעם וזה היא נקראת טהור טל ^{הטעם}
הכיתה החלעות עם החירות . וזה אמרו אישור טהור טענה
הנהגה חמה ורעילת והל כפי צלו וקטט . טן נבנה בין בעוף
וחורו שור כרי טחיתת ותיטם חונה טהור אלה טעמט שר טחיתת
הרוב אל נקטת אין טהור כלל אלה אם טחט וטענו וטהור חונד
טחית בין בעקום הוור בין בעקום אחר . טהור קנה טעמט חלו
והוכיף טעם טחיתת הפטק הטחיתת . אם ט כל טחיתת העוף חין
טהור נקטת כל . אחר טחיתת חונד אחר טעמט טעף אך נבנה
כשר טעמט חונד הקנה וטהר טעמט ואחר כך טחט חונט טהור
טחיתת . היא טהור טחיתת נטמן טחיתת חר ואין בו פצע אפילו ^{הטעם}
חפה כל חונד כולו טחיתת טהור לט טהור . וכן טחיתת אם היה
טחיתת כשטט הקנה כפכך רעה יהיה חלוך ונבנה וכן רב טחיתת
חונט חר חקרה טהור . ט הולבט והחונטה היה כשטט הקנה
כמן טחיתת כיר חונד כמן טחיתת חונט לטחיתת טחיתת
אך אם טחט חונד אחר לט טהור ונטיטט טהור חונט חונד
הטחיתת טחיתת . וזה טעמט חונד חונד כפכך . ואחט כב פבלטו

וזהו

טחיתת
טחיתת

כל כריכה טרחה אחרי שהיה בין קיום טוב פסק השחיטה בין
 אחר טרם פיק השחיטה בעוד שלא הוא גשעו טחם קולם הטלים
 השחיטה שהם בניו טרם פשולו טעוה החי ולא גשקן הוא טעוה עפ
 מחחרונה יחשנו רוצים בפשולו ההמשך השחיטה קטר ההמשך ט
 הפסק וזהו טעם השחיטה והכריכה האחרונה אחרי שנשלמה השחיטה
 להפיק טחם על החי בעל הוטטר אינו החי אלא טחם השחיטה אשר
הטלתי כגון טחמט נחמל דקה הואט ונכנס ראט המחלוק
 טחום מקרה הן הסיועם בין ופני סוף הצטר נכר
 המחלוק וקב בין השור והסיועם השחיטה ההיא פבולה טעם ^{השחיטה}
 ביחרינו טחום טעוה נחמל קראר חלוקה ונה אצרו אפילו החלוקה דחה
 הצטר איגחח מטלה שהיה הצטר קטר פכול אכן זה טחמטר חחמט
 טעוה המחלוק וקה הואט ולא יחזיק הרשין טלח החלוקה אינהיה ^{השחיטה}
 פכולה אונם לפי טעם אם הלצר טעשט הכעורוה ומהם רכנו חות
 טפסן והחמירו ווחמם אין טעם טעם טחם נטאר המש ^{הטחמט}
 טחם ישל החישט כן טעמה כן טחמלוד אין חטט ט יחשנו פכקנו
 אם טהה טעשט אחרון אעפ טחמלוק כרוב הסיוען השחיטה פבול
 טעבור וטפסר עטר על הנחמה יהוא הדין אם החלוד טעשטור טעי
 פשולה יין השחיטה הראויה טרער טחמטר טחומטה חכור לשחור בו
 ד רצו אחר גולח השחיטה טעם טחומטה ויחטפ טלח טחומטה ^{החישט}
 הכלה השחיטה ונה טעם השחיטה טחומטה הוטטר לח כרטר
 א אחר ורומה טחומטה חשט הסיוען בכריכה השור לצור טחומטה
הרעע טחמטו הסיועם או אחד מהם חוקום
 חכורם כן עסקר הלחי בין מחמטר נטחור ויחטפ
 טחמטם השחיטה פבולה וזהו הקרח עקור ויט חשלי הקטלה

אומרים שקור פניקה הצרעה ולא כן הוא אלא הוא שקרא טרוק ולא שקור
החמינין כגון סבה הכותמים או אחר מהם כסירה צפן בלי
הואר עליו הוצאה ולשון שחיתה היא המטף והוא הנק' הוא ט

ירסה **הטעם** כגון שחטם למעלה ותיקום השחיתה לול בטעם
הצולה הע"כ השחיתה היא פבולה ונקרא הצרעה ^{בשחית}

הקנה ולשון הצרעה מלשון אל צם המעוק לול בטעם הצולה העליונה
שטובצעה ופני שהוא אינו תיקום השחיתה אלא תיקום השחיתה הוא

כפי הצורך תיקום שישוח ונ"ה"א חס שחט בטעם הצולה ושיר מלוא
חוט למעלה על פני כולה השחיתה כערה שהרי שחט למטה מטפני כושבי

ואחר שוד חס שחט טע שלשלים והצרים שלוש בין ר שהוטע החלקים
יחד בין שהיה הצרים טעמים השחיתה טעם שהרי שחט חזק הכיוון

בכבאר חס חס המים טע שלשלים והצרים שלוש ושחט שלוש בין ^{שיהיו}
בחלקים יחד בין שהיה הטוחט טעמים השחיתה פבולה י"ט מהם ^{שפוסק}

שאם הצרים היא השחיתה פבולה ושיעצנו שלא רפול השחיתה כלל
טעם הצולה ואין הצרעה טוטט שהרי השחיתה טעם למטה

מרבץ הוטט **הטעם** כגון שחטם צביר הלישע הוא הנקרא
הרץ הוטט ^{ועור} ער הלישע כרפועת יד חס נפלה ^{השחיתה}

בו השחיתה פבולה אלא צביר הלישע ולמטה השחיתה כערה ושעור
היר לצרעה צבה והכל כפי צלו וקטנו ונ"ה"א כריז אצבע ומהם
אומרים כרי צפוער טע אצבע **הטעם** חס מטף הכותם
למעלה נפלה השחיתה על השער בתקומה אלא ה'

הפיתעם שחטו טלח בתקומה השחיתה פבולה והע ביהודי ^{הכער}
השחיתה חוק מראש טף הריאה והוק הדין בוטט תיקום שהוא
כעז חוק מראש טף הריאה וחוק מאוצר התקום למטה השחיתה

והוא טעם
הוא טעם

ופסולת ויהי וכהו בוועט שרמקוס טיטעיר והוא התקוס טיהחיל
 התחיל להיות פועל **האש** כגון שגוליק והבניח התחיל
 והצע שר החי ^{השחיטה} פבולא ואין עיף לומר אם הגני
 הרחט בער שחיטה כטה ולכז טרפיה אוקף התחיל כשהער
 טעם מן העאר השעירי אינו מטלטה מאתיהם טקדמנו מלח
 חקה טיקה בבוועט והשחיטה נהם פבולא כגון טעפבן קנה אונקב
 וועט אז ווח השחיטה נהם פבולא וכן נמי אחר שחובם טחילת
 וטקו מאליהם לי חוק התחיל השחיטה היה פבולא ויהי היה
 ופע חוקר הנבחה טנטרה ראטה וטענה פשולה השחיטה טקו
 הכימנים כמקום השחיטה מאליהם לי חוק התחיל חמם הי
 מאחר ביה שאחרו קנה טפסק חלו והיסיף נמה טהוא השחיטה
 היה כטה אונז טאה והא התחיל ט לא יאמין מונע מאו ^{בפיק}
 הצעה אט טפסק רוב הצעה הפכילו השחיטה בו אט בוט
 בוועט אחרו היה נקב נמה טהוא השחיטה פבולא וואחרו היה
 הטקב ופולט טטה קלפת יט בוועט חיצון חרוד פנפ לפן חו
 טהיו בטניהם טט נקובים א טל כטע זה טל

הפך דבר כה שחמרו חם
 הפך חר השחיל כטב מחת
 שחיטה

פיק אחד עשר יעלע טעמייבו חכול כטר טק
 ופן ש שחיטה הע העל אחר
 ונחרה טנקין וטלאץ כ'ז וחיה מוקטל לבמה חמה שאחר
 אטר יצוד ציד חיה ועוף אטר יחל ועפץ אחרו וכטרו טעפר
 והנה ירענו טעפכרס טיי שחיטה וטלאנו שחיטה וטפוט
 שחיטה טעף טחחר וטחט חר הצפר האחר חעם שחיטה
 טחיל כגון טה ארוטה עם ל זה וטלאנו בעל טק וחטחרטו
 טק טהוכיר הטל חליקה טמו טחחר וטלן אר רחטו וטל טרפ

כחער יחל חר הצפיה
 וחר החיל כן רחלטו
 ושקף הוקט לחיה
 טח

ושכל זה המהות נחלקו רעור החכמים ששני המליקה והם אומרים
 שהמליקה דהיא השחיטה ופרו מוחל העוקף פני העור ועוד הוסיף
 בשל פני העור יורה טוב היה ראוי לומר נעלה נוער כעשיית
 לומר נחט וזהו ושיחור ונלק ושור לא תצאנו לטון ונלק רק ששלה
 ומחור עוף שהוכיח הטע' מליקה כמו שחור ונלק חרמנו לא ^{כפיה}
 ולא ששף חוסן מן המוקרב . והם אומרים שהמליקה חוסן מן הט'
 השחיטה . וגם אלו נחלקו לטע' חלקים הם שהמליקה רפפין ונלק
 השחיטה או להרפפין ולפי השחיטה . ואם מן יטלהם חלוק נעם
 המליקה כמו שירצו חתום האומרים כי המליקה לא רפפין ולא
 השחיטה נחלקו לטע' חלקים . והם אומרים כי המליקה היא ששית
 קורא השחיטה והם חפזי הקבלה ^{אשר} תתרו מהסגן היה חוקך לפיכך
 ששך כפי העורה ^{אשר} ונפרק בלא רוב טור שר הפיזעם ואח"כ
 טחט הפיזעם נחטאק פיון אחר . או רוב כיוון אחד מפע טחט
 לא יציל ובעלה טעם או רוב טעם שמה וציל בין חטא לעולה
 והורא הכין מולק לפיכך מפע שחור הכין ונלק שהטעם לומר
 הכין ששמו של סגן זה רעב הפיזעם שחור לפי רעב רבוע
 וחכמינו ע"ה בשל וזהו הוסיף הששף היה עב המליקה עוס טיט
 שיטחטט נחטאק . וזה טעם שיטחט אה הוא אשפ"ן החטוי
 ע"ה יקדקו טררי בעלה קבלה ואין שרעם אפילו הפיזעם היו טור
 נחטטם לפיכך של סגן וזהו טעם המליקה לא טררי הפיזעם .
 חט האומרים שהמליקה אחרי השחיטה טעם קצת חטוי הקדמים
 לא ששף הוא אחר השחיטה ואין הטע' עוס על ששין זה חט
 רשעה המליקה ששורט חו או אחר ^{שיטחטט} נחטט ולא נחטאק שחור
 ונלק אה ראשו מוחל שרפס ולא ציל . ושור שהטע' לא הוכיח

ששין זה חט
 חט האומרים
 שהמליקה

בגם נחם פעם פעולה השחיטה וזה אי חפטר . חן לפי דעה ה
האומרים שהמליקה המורה השחיטה נאלו המוקדמים והנה ביאר
כאמרו ואלו חרזתו ממול שורפ . ואלו מול שורפ כחיה ל
בפאר השוף טרף אשר בגוש ראוק וביצ אל מול ארץ כשן . ו
ואר הים ען ופך הטרף המער קנה ממול נב . ודכון הוא הפ
הפחה השלול הוא כוף המורה על ידי הכסן הוא המליקה בביות
הכיתנים ויעש ש השור של פע הצור . והנה לפי דעה הושה
אשר נאמר בענין המליקה ששעה בקרב המור השחיטה נחלק
חטי הקראים לז' דעות בשף שאל במקור . **הדעה** האחר
דבר י טקס נב אשר כ אין הנל כן נע
במקור וכן חוק המוקד הוא במליקה והלא בעל חומר וסחל
אח הצור האחר ולא הורה שום מורה שאל השף במליקה שר ^{שחיטה}
מנה ואלו שגשף חנו עם החיה . וזה אשר יצור ער חיה או שן
נח שם שגשף במליקה כן ער חיה במליקה . ואם נעמים ראיה
מורי של שמה שלו הרחיה ובר ביחיונן שחור ^ה המוח
בראש הפרק . ונחמר לא היה לנה השף שר כשל לחידו י שן
אל השחיטה . ותי ששאר כפך חינו אול לחילוק לח שמוט
והדעה השני ונמין האוני שחומר ביחיונן ^ש כפעלות
של השף מליקה ושחיטה . ותי זה יחסן
יעטה וטניהם בין שחיטה בין מליקה . והלא המליקה לח ^{שחיטה}
רק בקרב . והשחיטה כולה בקרב וכמו שאין ראוי להחליף דם
דבר הטל בקרב להניח המליקה ולעשור השחיטה כן אין ראוי
כמה שאינו קרב להניח השחיטה ולעשור המליקה **אם** השם
השלישי כפי שאמרו ארבעים כי מה שחיה ואלו ^{קרב}

יהושע ט"ו

ד"ה ב' י

ויהיה נחל על ידי שחיטה . יט' למנוח על דעת החסידים אשר
 חלקו מאמר ושפך אהרונן חוץ מן השחיטה שאוחרים שהיו ידים
 טעמי הויך והיה שפך הדם . וחס קודם השחיטה לא הוזה הכת
 מ להשזור פשלה כמו קודם השחיטה כי לא יאמרו חיו מתוונני ושל
 אחר שחיטה אם קודם צהר נפשו הוא אשר נשל חי בלתי מורה
 נרוד מן הכת וחס אחרי צהר נפשו הוא כמעט הטעמה וחס הכת
 מזה זה המצטרף . ולא ענין אלא שהטפיכה מלאכה על דם
 הוטה סמאור נדם זכויך יטפן . ומאור יק' הוזה לא החלוטל
 החיך הטפבו נמים ונרתיק על מחמר ונחה עקוק ונחמק
הדבר בחיטה הכל אשר ישחט

מורה

השחט

הכל כל המזבח אשר ישחט הנשחט מן
 הוין להורה חיה וחויפה כל פנינה וכטחצה לשחוט
 במילה ישחינה ומחרק ישיקנה השוחט ואם הלך ורגעה בלפוק ^{במילה} קודם
 א חינה פנינה ואוכטלה לשחוט כי לא יעשה ^ב כה טעם כי אחריו
 כי לא חלה לשחוט מה החי אלא בקול הכחב ול ענין אשר יוסף
 כת חוץ מכת השחיטה השעיר נקלה יסבל השוחט עב און דה
 יחסר לשחוט במזבח פנינה יוסן מלאכה שענין המילה ורק
 עי' צורה צר . ושחור טעה לך חזנה צורים . וטע לשעין השחיט
 ויקח חר המזבח לשחוט ארבעו . ומזר המזבח כה הידיעה
 כי היא מוסלק לשעין השחיטה . יוסן און להורה מזבח השוחט
 מוסלק לתלחה הואר לש . ויחיו להורה המזבח חובה ספ
 חרב וקוס השחיטה . לפיכך ורגיה גם כן יטה אלה המילה ^{כענין}

סמורה יוסף ה
 ויהי כה

ויהי כה
 ויהי כה

על פה כח מעל. ולא יהיה נטויה של צב ויהיה פיה יוצא מקו הוטר
ולא רביה חנה יצדויה עד שישיגה חוק פי המחלה על פי הרוח
ולא רביה קנה המחלה פני שער שמה יקה ויטקוב ורביה חלרה
כשחט ולא תקרה שחיתה היה שחיתה פני ינה שערור נכור
הטלתי נסה השחיתה. ומחלה הנחה קמה אינה מחלה לשחית
השפור בשלו ונפ ינה פ שמה ינה חר הראת נב החר הנשחט
ולא יחל. ואכעם זה שחיתו נבוח המחלה דקר החט טלח
ישחוט ומחלה פ שחיות נמה נמה לא ישחט השף. חן כיוע
אם ישחוט נהם יפל השחט חפלו שהשחיתה כטה. חל חס
השחיתה כטה לחיפכל הנשחט חל חן חנו לשחורק. וחן שחיתה
נקרים הקטה. ולא נשעם. ולא פטן חיה. ולא נחרץ ולא נוכוכיה
ולא נשחר ונבט. כ חס נחברת של נש כ חס חפטר טלח יפס
וחן שחיתים נחלה פניה. ויש לו נר יהיה הספן חרוך והפס
פלהו טלח ינע לצואר השחט קוטר הפס ושחט. והמחלה
שחיתה חרה חעם שחיתה פניה פבולק היה לשחיתה ועוד צעו
נשלי חיים. ולא פנו שחיתו נה כסן שפיה חלק וחיתה חרה חיה
וחן נה פניה שחיתים נה ושחיתות כטה. וחמה שער לבין חר
הפסן כאור ושחט נה שחיתות כטה. והשחט טע חחיתם נה
חחר שחיתות כטה. וק טעם שחיתו הפסן טע ציהו ושחט
שחיתות כטה. חל טעם שחיתות טעם כטעם שחיתות
פבולק. השוחט טלח שיק המחלה ושחט נהם וחחכ בק
המחלה ונחצור פניה שחיתות פבולק. וצריך
לחיות השוחט הדוח ולשחוט כחית שחן על השחיתה. בק
ולא היק פניה ושחט וחחיתן בק ונחצור פניה. יש לחוט טע

השחיטה נמצא והשחיטה פבולה . ברוך שחט והחכם נשחט הכפ
בזב אחר והחכם טק ונמצא פדויה השחיטה כטלה כי קפצוה
כספן אולי היה טרם אחר . וכפן טעם מעמול גים אכור לשח
נה . והטעם טעם השחיטה כהנה . טעמה אכור לשחוט כה

הדבור פי הוא השוחט ומה צורה

לדבר פי הואו טיקור כולאכס הוא . ויש לרעה כי הולאכס הוא
צויס חמוס וקון ולכל ה מהם יש יריעה ומשע . ועל איכות יריעה
והמעלה יש גמול ושכח ועל פי הגמול והטעם חמוס הגמול והשכח
ואלו אינם חמוס רק על הנער אשר טלוח דעה על מן יש לפסוק כי
זכה הולאכס אינו חמוס טרפול חמוס טעם בוצ כי אחרי טעם
הוא הלוח טעם והמעלה לא גמולת רק חמוס טעם בוצ אשר
יקבל הגמול והטעם עם חיחפטר טרפול רק יקבל הטעם הפך חמוס
כה טעמו חמוס טעם וקטן טעמו כהונן טעמו כטלה . כלה
הלה טעם הפועל בחמוס וולת לא טעמו וולת רק טעמו הפועל
טעמו . וחמוס החמוס אשר זכרנו טעם לה יריעה ומשלה הידיע
כהיה לרעה חין הנער לחטל חמו טעם . חס דעוה
החכמים טלקו בחיטה ^{הדיעה} הוחג לפי ערך השחיטה טעמוה
כי השחיטה חמו כאכ לחו . ולא כאכ הוא דע ולא דע הוא חמוס חס
לא יהיה לו חמוי חמוס טעם חמוס טעם . הושלה חוב
דחיות טעם ומשע . ועל מן חמוס

טעמים חמוס השלם חמוס
חמו ולא חמוס מן חמוי פון החמוס והחמוס חמוס חמוס חמוס
חמוס חמוס חמוס . וחמוס לחמוס השחיטה חמו חמוס חמוס

החמוס

המורה בכח העצמה ועל כל פעם הוא כתב והכתב הוא רע. וצריך לומר
הכתב הגדול חתום או אינו חתום שהוא לחוד חזר פעם היפס אשר
יוצאנו והיותו חתום ועל כל פעם חתמו מונחים שלא ששאו חס
הוא חתום. וחולם אחת העצמה הכעור השחיטה ועל כל פעם
צריך לעיין מקודם לכן כי המורה הוא לא ישתה נה לא ישתה רק כ
בעצם עקרים. האחד לשלול ממונו אופט הצורך. והשני שהחיות
בכל ידוע חס טוב וחס רע ולא יסקל בטוס ענין. וחלו שטע הטורים
משקרי היחוד הם העקר והטור להפיק פעולות וערוצת ידע שלא
יפול ממונו טוס חתום או חמוע וחק על. ולא נה צריך שיצק ^{במספר}
אחרי עיני הטל. והוא איל ופסקנו דין בהטח מוסר הטל
שלא יפול ממונו טוס חתום על כל פעם נשאר טיהר ^{המלך}
לאחר האושע פעם היפס לעור והיות חתום וצריך לומר חתום
חותרע פעם היפס הוא. וחולם שטע הפעם טהם התעעע
ורחוק הכתב לא ישתנו שליוגע כי טיופן הכתב אשר פלקנו חתום
מומו חופט הצורך בו נעצמו נחוק היות פעולותו על צד התעסה
ורחוק הכתב. וחולם לא נשאר ליפוס זה הכתב רק באחד מטע
הפעם טהם הועלה והחוב כי אי אפשר שטע פעם אחת חפילו כ
בכחות החי עליו כי שחיטה החי אינו דחוי כתב קטן נכח
עול ולא למונע מלהכתוב חלקו. וחונם שטע הפעם טהם החי
יהושע טחנו החכמים על ידי עיני טלם והשירותו של צד ה
הדועלה ולא על צד החוב מפני כי לא יטור פועל החוב כי לא
הכחוב הכחמה חי חלקו עד שהכחוב הכתב על ט הפעם
החלק הכחמו נשחית כלל הפעם לחיוב חופט הדועלה. ודרך
הדועלה לרב לא לצורך כל לחיות אחרי ההפסד ולהתעורר לו

לבישירו שלם יהיק חתום
ועבד
כ"ח

השחיטה נעשה והשחיטה פסולה . בדיק ועחט והחכ נשארם הכפ
כיצד אחר והחכ סך ועלצור פדוה השחיטה כטלה ניקפצוה
כפסן אולי היה טעם אחר . וכפן טעם לעולה זים אכור לשח
נה . והער טעם השחיטה כהנה טעמה אכור לשחוט כה

הדבור שי הוא השוחט ומה צורתו

ציד
לדע מי הרוח סיקור כולאכס הוא . ויש לדע כי הולאכס הוא
צוים חמום וקון ולכל ה מהם יש ייטע ומשע . ועל איכות יידיע
והשעלה יש נתי וטכח ועל פי הנתי והשנה ויטכח הנתי והשעלה
ואלו חום חמום רק על הכער אשר טלוח דערט עלן יש לפסוק כי
זכה הולאכס אינו רחוי טרפול חווי טחיט בוצ כי אחרי טעלה
הוא ליוה טער והשעלה לה כרחיב רק חווי טהוח בוצ אשר
יקבל הנתי והשעלה עם חיחפטר טרפול רק יק הטעם הפך חווי
כה טחורו חול שועה וקטן טחטו טחטו טחטו טחטו טחטו . טלה
הלה טעלה הפועל בחטור וולת לא טעטר וולת רק טחטו הפועל
שמו . וחונם החמום אשר זכרנו טוט לה יידיע ומשלה הידיע
כהיה לדע חין הכער לחול החו עי טחטו . חט דעוה
החכמים טלקו באיטר ^{הדיעה} הוחג לפי עין השחיטה טחטוה
כי השחיטה הוא כאכ לחו . ולא כאכ הוא דע ולא דע הוא חום חום
לא יהיה לו אחרי חלשע טעם ה הפים טהם . הושלה חוב
דחייב טעם ומשעלה . ועלן היו טעם

טעמים וחוחור השלם אכל
החי ולא היועו מן החי כיו החי ויהודיים חפט טלה הוח
וחחיים כטאה . וחולף לשעלה השחיטה טחי חלא חחין

החמה

כי יש לפרוע שלום טוב החם הטחומה ^{כז} וחין כפך טוחה הדיעה
 גלוגה וחכמי המחקר והכרח המונח אשר הכרחו לחוגם ^{והחכמה}
 להם זאת הדיעה ומלאכה חכמי ישראל ונמשכו חכמה חכמים
 החכם ר' עשה כר מזרח החומה גם החכם רב' חקן נש
 הדיחיק זמר החומה כחמר חמר למי טמחמין שיש לכתבה הנה
 חלק וצורה וחמר וחכמי לחכמין כזה יש כחם טח' זה יולין
 לבו לחמר כי עשוי חיים חמר ר'חם חכם חס מהם חס והמהם
 או חיר נש חדם סיקן להם האל החומר הכחב מנו טוחה חכמי הא
 החמה הדיעה וחמר צומם ומשכס או חמר טח' יכ'יש להקט'
 לחמן כחוח צדיק לאישלה הרע ולחמן שוקדיטורה מן הרע דברו
 חמר דברו גם החכם רב' חקן נש שור ט'י'הם טח' כי לרע
 הען טעור עושל או גמול טוב המקלו ציך שורעט על אי זה דבר
 עק' חס לא לחי יראה לו שורעטע מונ'ו'מה לשוא יצ'יך שר לחע
 החטום ול זה לחיחור לחי החום זה דומה לחמר יב' יוסף
 עכ'יח לשד' או חמר חמר כהרוע החוטמה מן החום הכחם
 נבחה נש' חוקרה הטחומה וטחומה חוקף החוב יאה טח' ה
 היה מן הים ראוי לרע הסמה של ינה היא טענה גם חמר
 חיה רשור עקוה רחוקה לקט החטמה לא טח' רעם ברע
 חומר כוף רב' החמה רשד של טענה עם ל זה ישון החכמים
 חמר חטמו טחם לחיה ח' החוטמה לחיטורו של צ' החוב לח'ח
 לה' חומר חום וחומר ט' חיי החי הם חסר וטח' הם פקדון יענה
 טי'ח יקחנו של חמה פנים טי'ח זה לחי יהיה חום

פרק שני עשר חן מה טיט' לחמר כי יש לרעה
 כי חמון קודם מן הען קדומה

שבין שבעה החמה החלוקה בנה שחבר ונה שהתר ונה שחייב
 ונה יקרב אל הולמכה הזאת וכו' ונראה כי תחתיו הרמז ח' ע"פ
 שהוציאוהו והיונו שוא מפני שטמו אונן אבל לחושי התלומדים
 נבחרו עליו והיונו חוש לא יספיק שבין הרמז אחר שלא יתע
 יוצר ונה שהפביר ונראה לא יכל מטעם שהטס ירע התעלה
 ושעורים נסדרו וכל שכן שיהיה לקחה החסד לא יהיה עושה
 רע יחס מן וחר הכוונה בפיוק להוציא התעלה והיונו חוש
 חלוקה שבעה הרמז ונראה כי שלא יתעבן על הנה שחבר
 והתר וחייב כלו סופך ום כחור השה הערה במחל חייב חוש
 חש ישראל אשר ישחט שור או טבע או עז וחר ום חשב לאיש
 הדוח ום ספך וידוע שהזמן נחלק ל' חלקים וזמן אדם שר וזמן
 זה וזמן נאדם שר נה היו חולקים היו חולקים החי שר וזמן צורה
 שיהיו חולקים נפשו וזמן נה הסגור חכול החי על שחייבו
 להקל הסחב לנקה לטובה זמן החום יהיה זה שר זמן עשה לעל
 וכחח חטה על השני דכו באיכר השחייטת פני טהרה חנה
 קולם חן הנה טעה צרות וכיניעם של החי חולם חיוה יחבל
 ואינה לא יחל ועל הנפק השחט חנה יחל וחייק לא יחל וכל זה
 כפי טרחה נוגן הנה לליחות העלונים והוחיל ונכשר חבל
 החי על השחייטת החי ונחלה העבודה יש לחוש חין ירע זה ^{העשה}
 מהיונו שוא חין ראוי לחבל השחייטת וזמן צורך להרר חסד
 חלוקה שחוטת חוש חייבו החותין העבודה כי חין חצלו הכל בן ע
 שחלכו על שחייטת בן שחל חנה ^{החייטת חסד} וחסור לחבל שחייטת
 חי שחייטת חנה חסד יש בהענה שחייטת חוש חייבו חוש חייבו
 כוונה כי לא יהיה נחמן כחודו ירע לחלול חוש חייבו חייבו חייבו

חלוקה של יפאגוע
 ו החטוב לפי חייבו חייבו
 חייבו חייבו
 חייבו חייבו

לצדק נהיו ^{הידיעה} ~~מקצוע~~ להולא כעל הטעם והיות טוח במופת הטעם
 והתקן עשה כולל ידיעה ומעשה והידיעה הוא כל מה שמדרכנו מעשי
 מעשיים טלחים בשלחט וצורה השחיטה והמעשה הוא פשול
 השחיטה ויחולס הלצון ביריעה נני טיהק יודע מה טחוני להטחט
 ומה טחין ראוי להטחט והשחיטה טהיא ראונה וחיה רב ופביד
 אה השחיטה ונהג והמעשה צריך להיות הטוחט על זיוע זרין צ
 במלחכת וחי יקרב אל מלחכת השחיטה ^מ כי מי שזודע מה טחוני
 כשעין השחיטה ואינו יכול להטחט אסור ^{מלחכת} לחכל השחיטה וחי טו
 טיכול להפיל השחיטה בצורה וחי טו יודע שעינה עה הוא אכור
 להחיל להטחט

פרק שלש עשר

קודם לנו נפרקים ^{קודם}
 מצדדן הטוחט להיות בוע יהיה גב הטעם יודע טיט בורח ^{קודם}
 בעולם אחר שאכלה החי הוכנה על ידי שחיטה במחמת העבואה
 ויריעה הטעם רע קולמו מחמטת העבואה ולהחמין גב על חופן ה
 הכטר השחיטה יש רגליה מכוונת ^{מיכנס} על דרך הטוחט ולהחמין
 גב ^{מלחכת} מן השמים ולא טעה להעלה נורעה כי אם להעלה
 מקבלה וכל דרכי צדוק וביינים טאכור והר טבחו נחיה חלם
 טעבולם יש רגליה מכוונת אחדי ישראל ואחד צד כטר טעבין
 השחיטה טעמח אים אים מעני ישראל ומן הצד הע טעם אטי
 ישחט טור איטבב אי עע וחתק שירעה הוצרים טהנענו טח
 בשחיטה לא השחוט לטחלה אעפ שחמירין גם אה השחה
 קל חמירי כטר עטרק ענה המילה ועבור טחלמו גב
 ולחטה על מרגן טביר והמהר וקנחתו ^{האטה} הכעירו גם אה
 ואולי יהיה ורנבתו טמו ויאסור יוסף מרבעט ובחלה אין

מחשבות
 21

ובגובה

ראוי לאדם לקרוב אל המלאכה הנאה רק אחרי צורך רב אם אין טעם
איש צנוע שלא היה טעם נולד כ"ל טעם אדונתו ע"ה ויהי חולה
שנאמר יתקן מועדו ולא יתקן לומר יתקן מועדו לעשר כי אין צווי
לקטן. ונחמד ושל זכר אשר לא יזמול אה"כ שר שרלג' לטוב הווי
והסוויא לא יטחוט ואם טחט וראו אונג אחריהם שהיה שחוטט ^{טעם}
החל. ותי טחוט רוח רעה והטפור ותי טעמבלם דשג' לר
יטחטו שר טיטוב ^{טעם} ועם טעם טחוט המלאכה צריכה לעשה
למעשה הלכ' למעור צרה הטעם שלא יהיה ברוך השוא ולמעשה
האברים להטטל אה"הו למלאכה הטחוטת. לא כמעט שלי היק'
טחוטו טחוטת חולים אינה צריכה כוננה אלא אפילו טחוט
טחוטתן אוריק טחוק מוטפור כטן לעשה בטוב וטחוטת
בהליכתה החיל והטחוטת בטחוטת וטעמה הרי זוכטה. אונג
טחוטת הטחוט לטחוט יתפטט כידו היענה המחולת וכידו ^{הטחוטת}
טחוט הלואר טהם קנה וטטט וטטט ווידיים וטטט אופת ירוטט
והו יתקן אה"הטטט בלגו וטטט ונח"ה היא הער' ^{טחוטת}

צדק חלוקת מעל השם אשר קדשנו בעצמותנו והתיר לנו לטחוט

בהמה או חיה טהורה. או עוף טהור וטע

אשר קדשנו אשר הפריטטנו כעטם קדש' לט' כבוד טחוטת
נחב"ל ארבע מן השמים להורג' ל. ואמר זיה החיה אשר
האכלו אה"נה לא תחלו. ואולם אם ירצה לומר אשר קדשנו ^{כעצמותנו}

טחוטת
קדש' לט'
טחוטת

טחוטת
טחוטת
טחוטת

ולענין הולאה בידו של מעה שיהיה חפץ וצדק השוחט אל השחיטה לל
 שהטעם צונו ליוצא לחכול בעד שישחוט ואחר כך יאכל טמא ונחמ
 ואכלו מנו טעבחר בחלק הטע. והרועה לשחוט מהעור רבוע ברכה
 אחר חספוק אי כולם ולפי שיהיו כל הגמורה טמאה לפי התבדק
 וכן השוחט חיה ושף ראשם הרבה במקום אחד ונתן ברכה אחר השוחט
 והולך בלפי שלא ידע ^{דבר} וחספהפיק חנוך ונתן עוד. כי הפבין הורכר
 טמא ונחמא חיה לא הקרבנו וכי ירכך חיה לא תעבנו. כי טרם
 אחר חספוק אה טעם. ולפי שהיה השחט מניין אחד אם נקר
 וצדן חיה ושף וכמו אחד לום חיה ושף בצרעה אחר חספוק ולא
 ישחט חיה ושף על לו. ולא על אבן ולא על עצם. ולא בעב. ולא
 בעור ולא טמא דברים ולא במים ולא בעור דברים הנולדים מעו
 הטמן והיון אלא בעפר בלפי טמא לא טפסוהו של החיך לסבור
 עליו עפר. וחומר לבשר הכבד. ואם על הוצ טמאים טמאנו להם
 למעלה חייב לסבור. ואם בזרים הנולדים כגון מים וחלב כל ונתן ^{שחיטה}
 טמא חיים צריך לסבור. ואם לחו פטור מלסבור. טמא וטלע הדם
 ואין רוטם טמא פטור מלסבור. ומה יבנה כהטל חומר וכבהו ואם
 אין הדם טמא מה יבנה. וזע השחיטה הוא ראוי להסבור. ואם דם טעל
 הצואה השחט. ולא דם החיה אלא אשר יטפן בשחיטה. ונתן ^{הדם}
 טפן חומר וטפן חומר ולא דם שנימאכל. אלא אם לא יטפן דם
 אחר ראוי לסבור דם החומר. וכן אם שחט וכבהו הרוח פטור ^{מלסבור}
 וכן אם כבהו איש אחר נחש השוחט מן שטר חלוק הכבד. אלא
 אם נפלה שחיטה על חומר אינו חייב לסבור. הים כהנו טעם ^{השחיטה}
 כי אה הטע חומר יאכל וטפן חומר ונכהו בעפר. וחולי אם שחט
 ראשם הרבה ונפול אחד ראוי לסבור דם כולם אחר שחין שנט

אין חייב

אין חייב

והכסה דם הטור ראוי לבבוק ודם הנפסל כשחיסרתו לפי שקר
 המחשבה טיט נבסוי הדם . והתכסה לא יכסה לא בחול ולא בכי
 ולא בקומח . ולא בשאר הוצרים כמו טברי חרל . ונורטיק . אי טעם
 פטמן . או נבבוק . עלם . סוף רוב לא יכסה חיות כי אם שער ושחיקה
 הזהב טחור עו אשר דק לשפר . שפירור זהב לו . וכאפר גב טחור
 משפר שפר החטמה . ועין להיוג דק מפני שאף שפר ויוה של דק
 ועין טיטפך בארץ טחור על צחיה סלע טחורו ולא טפגרו של
 הארץ . והטוחט הוא בעלמו יכסה טחור וטפך אהדמו וכסדו
 נער . ועין לבבוק בידו או במאכל טכידו ולא ברעו כפי טעמו
 כבוד טלוח . ויטך טעם טעם הדם ויחמר . **בין חותה**
חלהנו מלך השום חער קדלנו
נעלותנו ועט של סמי דם חחרה

חתמה
 חתמה
 חתמה
 חתמה

השחטה . חו דם השף השחט

ואחריו ט יכסה . וחם טגלה חייב לבסוג על ט לא ירמק טיטחט
 על כף החום ויכסה טעם האחר טעבור טעלוח כי שפר חנה וחל
 שפר העונ . והטוחט טלח טק פנו נע ירוטלם אינו חטט טם
 חורגמרה . חל חס לא טך ושחט . השחטה פבולה . וחם לו
 ככה הדם לא יחבר השחט טטום כי ואר הטלוח כחטה . חמע
 חנקל במצור הגיה כחער קום לנו הנאור . וחער איטבו כומך
 כנה אחר אשר צונו טטה רב טה וחמ טי טחמע כקול יח אלהיך
 לטחור מלוחתו וחקורנו הכתובה בטפר הגיה חמ . ולא טערת

חתמה
 חתמה
 חתמה

שחיטה

הפה כי חינו נחונן שלא קלקל בין במחטנה בין בשערה . וה'עפ' שהפיל
 שחיטת חיה הואיל ולא פקן מין ומחטנו ומשגרו על פי שהכשירה
 ולא כגון השחיטה שחיטת פבילה . אבל המלה פעם טרה והמבנה
 מצוהה אר"ץ הוא הוא ועצק ושחיטת עגלה כמו שקוד לנו הנחור
 והוא עגל ונחיהם כלחם אונם ל אובל"י יתחוו . ושחיטת הב"י
 עגלה והאובל שער בלח השגה שחיה וקרא לך וחלבה חזנחו . וחולס
 החומר כי כל שחיטה שהיא נופלת מן הצוחט ואין חינתה שהכשירה
 והייתה הורה בין חירף החינה בין חירף תקון השחיטה ^{עפ"י}
 בפרקים הקודמים עם היונה במקומה ושליטה היא עגלה . והטעם
 חזר לא רחלו כל עגלה . כ"ע שחיטה מי שחלה פנים בעיה וחנט
 ובעל הצור . כ"ע החתול במה שהוא חיוב . כ"ע שחיטה מי שנופר
 כעקר מעקרי החינה . כ"ע שחיטה הב"י . הלא ראה שלא הכשירה
 הטעם השחיטה במה שהורב לו לאכול אלא ליערוא לעמו שחיה רק בכל
 אור ^{והוא} טעם הנה מעקרי ^{והוא} וחלבה בשעיר . ומי שער עתהם
^{כ"ע} ^{ע"פ} מן הנים . שחיה ימן הרב הרב בישראל אשר ישחט . אם
 ק מי שחינו טחון באונם יחוד הטעם וחמה העשה וחיות
 שלוחו באונם הורה שחיטת עגלה . ושליטה ע"ה חזר זנה רשעם
 הועב . והטעם חינו נחונן מלכחות בשחיטת החולים אם יחלפו
 הוא שחיה זולת כמורה . כי כן חזר אחרי חזרו ונחור חנקן וחזא
 הטעם והטהור יחדו יחלטן . בירוע רשחחור הנה וחלבה עם
 העלם ירור . ח"עפ' טל א מישראל מעם בצבור ל ישראל שחוק
 טרדים . וחולס מי שחינו טלם אצל אחרים חלח טראה לו לפי רחוק
 שינו יע לשחוט ולאכל לעמו ומי שהוא למטה ומנו במקום
 שאין לעם מי שמבד חסרונו . אבל בשער טיט לעם מי שמכיר

חוטט
הוא

פסקו

מן הטעם לא הדברים הוצגו כדורש שחין ^{הכלל} ^{הכלל} ונתעורר הקוף
 חן ומה שתקנן מן השלמים . ומה שהודו בה נהגו ומה שזוה
 אשר נחלו אל י שחן העוף אין משמש הטעם הזה . ושור
 שאכרו דגש הצעב משום שנקרא בשם הטעם . אך זה טיט לוהר
 שהחומים ידעה נהגו אלו הדברים מצד הטעם והעפיקו חומם
 האומה דור אחר דור וכי טהרה פפר בהרם . וזריך כפאמצילים
 הוצגו מן הדברים שלא יצילום ע' חתום ונתחקה מיתחור אל ה
 השקף חן טפסותכם מפני צדק לכלוך הטקן על הוצגו ומויטור
 להאל הוצגו . ומהה הטלה אובה מן הרה מיתחור והנפש אשר
 האל טלה ועופה . ולא רחם לטמועלנדרי' ט' שחיתים אטלה
 הטלה ט' משעים על מין בנינו וחחרים אחרים על מין בנינו ^{כפי טעם}
 נטר טחא עם טור טהור . וכאמיו מין בנינו טעם וחלוק
 ביניהם חסם חומרים גם זה בטל א' טעמים וחין יצוק מאחרים
 החיל והם חולקים טכל חלו הדברים הם טחם מודים טהם דברי
 קלה וחין להם כיוע מן הטע . ומה שהטחו אסמט' מיתחור
 הדיוט בטלה משעים כשורים קיר . ועוד שאמקטעור חכילה
 טלה כזיר . ואחר טחור הטע והנפש אשר טלה . לח החט' ^{הכלל}
 כל טלה . אפי' טיה טהוח ואפילו טעטר כל מה טעטר טה
 אכור מדין הרה . ונבל טהמה טהוח היא אשר רחור חנה
 טחמה טחור וכי חור מן הנהמה אשר היא לט' לחלה .
עפרה אחריו חור הוא חור וט טפט אשר רחול טלה
 ועדפה טחור וטע . וטלו טלה טהמה עבל שקף
 ואטר עפלו מן טחיתה מן הורעם אשר ביחיתו הט טלה
 וזריך להגור בחילום . ומהם מה טחור טחיתה טלה

טעם

הוא הראוי לחבל. והנה כי בענין הנהגת קולו לארבעה עשר מאות
 ארבע מאות החי. והנהגת עצמו כמו שכתבתי אצל מה שיש לומר
 בענין הוא אחר לארבעה עשר. ואין רצוננו של מה שחייבה הנחה
 מענין הקדמות ומה שגלוי לאופן מצוה אך רצוננו במה שגבולתו
 לחבל והוא של צד הנהגתו כמו שאמר כי החזה נפסק לחבל בענין
 אין החזה גלוי בענין החזה אך מפני שהחבל קלוי במה החזה
 אף כי החזה נפסק. ורצוננו שלא ישחט החי אלא בענין לחבל שאם
 לא יקרה יהיה טיבן כעופף דם כאשר שחט לחי שחט במה שחט
 דם יחשב לחיט כי לא יפסק שפי שפיה הנחה של החי החלב
 כאלו נפסק דם. ואחרי שיש לו לחבל השחט בחייה צרה שהוא
 חיה אם ליש הענין ויחלבו או לעצמו או לחיטו. ולא אלו
 הפעולות אחר החלוח כמו שכתבתי. אלא שהוא כענין כל שיש
 לו אחר החלוח הפעולות אחר לחבל מטעם אך בענין החלוח וחלוח
 חלבו. והנהגת השחט אכילה קטנה הדומה לחלב ושחט
 ועי' חלב אחר מהם אכילה חללה ומהם אכילה חללה.

פרק חמישה עשר

הוס' כפי מה
 וצריך לדעת אם דם החי שהנער על ידי שחיטה לר' יהודה נאסו
 בחיבור כדעה בעל הק"ב כגון דם בחיבור חיה ושופות או שיהיה
 נ"ב דם חביב ודנים אחר אין הענין של ידי שחיטה. וצריך
 לדעת כי אכילה חלב בא בחיבור פשוט בענין לחיוב החי
 בפירות ויקרא כגון שאמר כל חלב ול דם לא תאכלו. והאכיל
 בפירות צו ולא דם לא תאכלו בכל מושבותיכם. והן בפירות
 אחרי מור כל פטח חלב לא תאכל כל דם. והר"י שכתב ענין

פטור

כפרה וזאת היתה היתה לפר ישרא' דם כל בער לא החלו : וזה טעם
כפרה וזה לא החלו של הארץ ופכט כמים . והענין טעמו שור
כפרה וזה רק חק לבל אכלו הם . והענין טעמו שור לא החלו
של הארץ ופכט כמים . והענין טעמו שור לא החלו למען ייטב
אך לשון . **הוא** שמה כפרה וקרא נחמה כל חלב וכל דם אר
וחלו . היה . וראה לנכדיו שחבר כל דם בעור שלא פרט בה
מין היה הם אסור וזה טעם כפרה וכן הוסיף טעמו הם חיים
ואת כל דם לא החלו של מטעמים לשוף ולנהמה . והזכיר גם השני
לחלב חלו טעמו וכל דם חיו כולו דם כל פל חי . וזה טעם
כל והיו חוזה טעמו לבל כל דם היוצא מן החכין דם חיים
דם שחיהו רחוק . והיו כוונתם כולו יחבר דם אחר וזה
דם הנשים טעמו חזר בחבור החלב כל חלב שור וכבש ועל לא
חלו . והזכיר גם השני ולא יחבר חלב וזה חלב חלו הנחמור
הנשים מן זה גם בחבורה של חלו הנשים לשוף ולנהמה
חלו טעמו וכל דם שנה של חיים הם היוצאים מן החי . וזה
שהזכיר כפרה וזה טעם מקומות אין כפך כי בעור שהזכיר
בער חזק ורזה לפי שלא יהיה הם של החינה הזר שחלו
טעמו רק הם לא החלו כי לומר של הארץ ופכט כמים . רק
חק לבל אכלו הם . וראה שלא הוזה שחלו החמרים בחבור
הדם רק בער חזק . אין כפרה אחרי מעה חזר איש איש חכה
ישראל וכן קרב הע טעמו חזר יחל כל דם ועתה חזר טעמו
החולה . ייט לומר טעמו חזק הזכיר טעמו והטעם לא ישני
אם לא הזכיר חסן הזעה קוזה בפבוק כל חלב וכל דם לא החלו
וכחמה וכל דם לא החלו חזר חזר טעם פרט לשוף ולנהמה

גם זה עשה על דם השף והנהגה . וחולם טעם החמה העה לחופנים
כדי להכליל העב ולחלק הדם לטעם חלקים דם טיבסה וזה טעם יבנה
וכדי להכליל טעם שלום בחיבור הדם דם החינים טעמהם טקונים לעב^{החום}
סחורו וזה טעמו לטעם על הנהגה לכפר . מפני שהדם משמן הנפלא
והזכר שר עלה סחורו כי טעם הנער טעם היה ולחפרו טעמו הוא
הנפלא . וחפני אלו הטעם הזכר גב טעם האוכל הדם סחורו כל
אוכליו יטע . וחולם אכדוהו מפני לחיבור דם טעם טחנים טקונים
לחומר ייע לטעמו טעם העלה טעמו כל נער טעם היה . וחומר
ט הדם הוא הנפלא וחומר טעמו לחכול הנפלא מינה היה טעם^{הנהגה}
והואיל והעלה טעם כל חי טקונים טעמו טעמו יהיה טעמו להאכל
הדם ההוא וחפני טעמו דם דעם וחופנים מן וטעם טעם הזכר טעם
חפני טעמו הדם יוצא בטחיתו מן טחילה טעמו . וחומר טעמו
כל נער דם טעמו הוא והדעם נער הם טעמו חפני לי נער .
וחומר הזמן ועקר יעטע להם וטעם להם אם אה כל דעם הים יחפני
להם וטעם להם . וחופנים הם טעמו העף טעמו פסקוק ול דם לא
חפני כל דעם וחופנים וחומר יוצא בטעם טעמו טעמו טעמו
הזכרים טעם העקר לטעם טעמים והער טעמו והנפלא טעמו
חפני טעמו טעמו דם טעמו חיים החופנים טחילה הוא הדין טעמו
טעמו ויקרא כל חלב ול דם לא חפני . וכלל גב דם טעמו טעמו
טעמו הטעם טעם לח רביה חיונה טעמו חפני קולף הדם וחומר
הטעם . וחומר יוצא הדם כקטור החלפון או החלפון אלא קטור חומר
הזכר והנפלא חומר להאכל חפני טעמו טעמו טעמו . והנפלא
חיים טעמו חופנים להטעם טעמו מן הנער טעמו לח חפני
בדם . טעמו טעמו הנער טעמו חומר חומר האכל הנפלא טעמו

כלל

טעמו

הבשר - וצריך שיהיה להניח הטובט ער שיהיה הדם בטוב ואחר כך
ישנה נקור הבשר להוציא המקורו עמהם היד הדם כמו שיש לנו כה
בהעקרה ואחר כך יתלה הבשר במלח טלח יהיה לא דק ולא שב עד
שיתם הדם לאה מתוך הבשר כחם יהיה דק מדי יתם לא ישבור הן ^{הש}
שיתם הדם - וצריך שיהיה הבשר להוציא ממנו בכל מקום אנגל ובי פשוט
כלים כרי שער עליה להוציא ממנו הדם אשר יתלה מהבשר טחם לא ק
יהיה הדם שר נטלע בבשר ולא יהיה המים שיהיה מתנו מהול בדם
ונטאר עם הבשר אלא יהיה מוציא מתוך הכלי וחרר כן ירחצנו היטב
ער שיוצא המים וך וחרכ יעלנו או יעלנו או ייסכנו ויחלכנו .
אחנם צריך שיהיה שיעלנו שיהיה המים קודם לכן וחרר כן ^{על}
הבשר הן המים מוציא הקוף בהרחה היטב ע החום טוחב ומ
מתך להוציא ומיד הוא צף . אך אם יקן הבשר במים קרים או
פזורין מרגעל הבשר מעט מעט מתחוק ושלר הדם נפסם
אך הלא על האט טוחב הדם ולא ישים רחשו דר לקבל מהטוב
האט ^{מחבן} מפע טהוח הערוג טוחן ופזורין - ועל דם חיונה
הזהירה הנה כל כך באמור דק חזק ללה אטל הדם - כי יקר
על החום להרמל במלוח זאה ועל כן השוח השנט בך מקומת
מה טחור והטעם אשר רחל כל דם וטרה הטעם ההיא - ושח
ועתה פפ בטעם האוכלה יעחור כל אוכליו וכה - ויש לפת
כגע דם החיברים דם שחיתה ודם וחולה - ואכור לאכיל אר
הגי הדם מאנהה בני טחור אך בער בפטו דמו לא רחלו
והטווח הכרע גב בטכר באחרו לא רחלו למען יטב לך .
ושכל נקור המקורו של האט לחופן טהם רחנים הכפוק נגם
המלח לבי להוציא הדם בלי נקור . אך לחופן טהוח חלול ומקור

השם

השם

הוא מרוקם הוץ על ידי מלא אונם ונקרים אונם . אונם הכט
והטחול אונתו החכמים טלא ירגעל מלא זל אט עיץ להחל אחר
נחום ימלוחם ג' מפני שחכום הוץ נהם . מאחר שזלה אם
יזלה ירגעל ואין צריך להוציא מקורי הכט כי אחרי טהם וחנים
מרוקים הוץ ע"י מלא וכשזלה אונם וחונם נחום טואב אר
הוץ לא כדער כעל הקטל טאחר כי אם יפרוע הוץ מן הכט
יהיה אכור מעום דם אלא טערו בכט אינו אכור מעום דם .
ועד הריקו אם ירגעל טאט טחומן בלוי מלא מפני טחינו פולט
והם טכטכו הריקו ונה דבר טחיכפטר כי אם לא יפרוע הוץ
מאנו יהיה נהר . ואם יפרוע יהיה טאכור . והלכ אם טרגעל
קוים עיקרע להוציא דמו אכור להחל לא טרעט כ"ה טאחרו ח"ה
טרגעל קויעו ומוצח חנו ונחל מפני כי הלכ חלק כנלשנו כן פולטו
ויע לדער כי מפני הוור טקל מוח הטפועם לחל הגער והגשלים
להוציא הוץ והרע טפל על גולים וקטנים אטלים ועלים הרבה
כטל לחין ועושין והטעין ג' כטם מה טאין מ טאור לחין טענה
להוור בני אדם והחם כ' הרע והטעיןם טהמור זרעם ועונם
כמו טאור לחין יטע לך ולטען עוה .

ומקוהם הקים בטעריים
מחיי אלהים

ח"ה י"ז

פרק חמשה עשר

כבר העירונו בפרייה
חבורנו זה כי הוה טע"ה

באמצע הנבואה לפי חבור המטא ולפי חבור הוטר יהיה ליע
לכן המרע ולרין טיהיה טומע חבור ההוץ אם יהיה נטן לחט
להבין מלוצת כי חלו הוץ טעט המוטר הוטר ההוץ ואם אפטר
הוור רבו אחד יטוה לענינים רבים אי אפטר בלוי מספר וערע
לפי בחינת הוטר ההוץ אל החוה . וצריך להוה המעין טוקט

ומיין מטעם יהיה עמך
בפוצי חוה דבור
הקוא
ואם

מחיי אלהים

לקבל אינו כונה ראיה לוטר הדוח בלי נטייה לאחר הפכור המשעות
 וזו יתכן השעין החמוץ מן הטעם . וידוע כי החלב בא בבטן אמור
 בעת מקומו בפלג ויקרא חקר עולם להרועם על מוטטוטבם
 כל חלב וכל דם לא האלו . ופירוש כל חלב טור וטעם ועג לא האלו
 יערל נחלקו לך יערב בעטין החלב והם אומרים כי לא אמר הכתוב
 רק חלב קדשים לא חלב חולין שחלב חולין הוא בהרף וזהו דעה חסו
 העברי והנחטבים אחריו . ומה אומרו שהחלבים הם טלטה אכופ
 מן החולין שהם החלב היבשה וטעם על הקרב וחלב הליוור וזהו
 דעה חסו . ומה אומרו שהחלבים האמורים מן החולים
 הם הן מן הנקר וימן העז ועטה מן הטבע וזהו דעה קראים . ואולם
 במחלה וזו לעין פגעים לפי מטמע הפשט ואחכ לחלק עם
 חיסו העברי שומרו חלב חולין ואחר כך עליב ירינו עם ^{האוסרים} ~~החלבים~~
 הן הם היבשים . ונאמר שהכל אמר בפלג ויקרא בחייה פרא
 הטלמים בקרב העז והקריב מוצבו קוטן אטה לית אה החלב היבש
 אה הקרב זה כל החלב אשר על הקרב ואה טור הליוור ואה החלב
 אשר עליהם אשר על הצללים ואה יורת הכבר על הליוור יסוד
 ואה ובקטרים הטבן המזכרה אטה לית לריח נוחה כל חלב לית . וזה
 המחנה כל חלב לית ביחש טהור חלב הקדשים אחר כך אה חקר של
 לדורותם על מוטטוטבם כל חלב וכל דם לא האלו . וזה המחנה
 אינו טפה של חלב קדשים רק של חלב חולים כי חלב קדשים הוא טהור
 במחנה כל חלב לית . אך במחנה כל חלב וכל דם הוא אומר
 באמור חלב חולין ואמר חלב חולין חפץ כי היה נקרב ממינס החלב
 טק על גבי המזבח . ועכ חטט נב לאמור חוס חפץ עם הרים
 טק למזבח מן הקדשים והוא של החלב שומרו פפורה כל חלב

באחדו אשר יקריבו מזה קרבן ליה מן הצהמה עצמה שחוקרין
 מזה קרבן יהיה חלב חסור להחל מפני שאין דבר מחוסר לפי
 זאה הכוונה כי אין לך צהמה קרנה לקרבן שאין החלב טהור נקן על
 בני המזבח . וכיון שאין החלב נקן קרבן חסר ויהא חלב להחל
 ויהא קרבן צהמה ^{שחיטה} חלב ולא יטען העור טהור . אישיע
 שיטת החלב והעור אך שיטת דבר אחר וזה החלב לא נחלץ
 ואין וכיון המזבח כי כל חובל חלב מן הצהמה אשר יקריבו מזה
 קרבן ליה נראה שדבר אחר נקן מן הצהמה קרבן והחול חלבה ייה
 חייב כזה כי אם היה שונה מאמר אשר יקריבו חל החלב הקרבן מן
 הצהמה היה ראוי לומר כי כל חובל חלב אשר יקריבו קרבן ליה . חו
 שיחמר כי כל חובל חלב מן הצהמה אשר יקריבו קרבן ליה . סוף
 המזבח יורד טוב היה ראוי לומר כי כל חובל חלב הקרבן ונכחה
 לא שיחמר כל חלב טהור וכשנשני . ולא שיחמר כי כל חובל חלב מן
 אשר יקריבו מזה . ואם חלב הקרבן יהיה חסור לבר מה טעם
 וחלב נבלה וחלב טהור ישנה אל מלאכה . כי אחרי שהטלה
 והטפה בחסור גם חלבה בחסור . ומה נח הטלה לומר . ואם
 מפני שחלב חולק בהר טהור עין שחלב טהור טהור על מן נח
 לחוסרו זאה הכוונה לא יחשבה קמי טרוחה לחול טעם .
 אך לפי כוונתנו יש לומר השעין כי שבו שחלב חולק בחסור
 ובחול חייב טהור טהור שחלב נבלה טהור טהור בהר
 להחל מטוס נבלה החול חלב נבלה יהיה שבו מטוס נבלה
 ולא יהיה חייב טהור מטוס חול על מן חוסרו כרי להטיל
 בכת . ולכן חוסרו קודם מטפס הטהר להטילו עם הטהר . אך
 בזה שאמר ישנה אל מלאכה ואכל לא החלוטו סי טהור

כחומר

א

נחמור עליו שחל אפור על אפור . ונחמור במוטקוח אפור נחמור
 יהיה אפור נחמור ונחמור אפור כי על מן אפור ישנה לכל חלוא
 כדו שלח נבון כיון שחמור נחמור יהיה אפור כהענה . ויש לחוש
 אחרי שהקרה הוצחורו שהכוננה נחמור חולין זה שעם להנח
 בנה התיקום אפור חלב חולין . ויש להגה שעם נעבור שהחלב עקר
 הכחמור לעומן הלך כפי שהוא ידוע המבנה ואמר של הקרב . והח
 והחלב אשר על הליוור וכבר הורונו העלה נחמור החלבים מפני
 קרבים לעיני המנחמ וצדק טוה לל הקרבים שאין אחד מהם
 חור ושוק חוליו . והוחיל והטלטה האחרים טהם הליוור והיוורג
 והחלבים להקרא חלב מלך הלשון אמר מן הטהה ידעו שהכחמור
 לרעים אשר אינם תקון לפי עקר הלשון כגון חמור וחמם וטלמים
 וחלואים וכיוצא בהם . וקרא גם אלו הטלטה חלבים כמו טעמור
 כהכחמור דעה הורעם כאלו תקון לקון לשון כי אחרי טפרטם
 קרבים טעם חלב נחמור כל חלב ליש . וכבר הירע טה טעמור
 נפיר טפירות העריוור כי הטחור המוסכמים מן הטהה ידעו העמו
 המוסכמה מלך הלשון טעמין אחד כי כמו טיושילו טחור הלשון
 הכחמור מן יושילו טחור הטהה אחרי הכחמור לווירע לאחרים
 חפצם . וכלחקום טחור חלב אחרי טהוסכם של הענה מהכחמור
 הטהה יהיה כולל הענה מן הכחמור וחמטה מן הכקור יתן העג . אך
 טלח יתע טעמין לחוק לומר כי טעם חלב אם חוסכם של נולח הך
 של הקרבים לבר יהיה הכחמור חלב נחמור לר כן הוכר
 חלב חולין כמחוק חל הקרבים טה טחור הכחמור להקרא חלקי
 הקרבי טפרטם כטעם חלב נחמור כל חלב יש דם לא החלו . כי כמו
 טרהיה הכחמור של הקרבים להקרא טעם חלב . ונחמור חקרא של

אפור

חמור
 חמור
 חמור

: השאמן הש חלבו יהיה חפור נכן היט הטא של הציה
 חר חלב חפור ולמו חכוסה . ישקוח טמו כוי כפן עמה
 ח חיה חלבו חפור ולמו חכוסה . ודנין להרשאו חחריב
 חה וחחרי חיה . ונה הכרילו בן הנחמה והחיה בביעם
 : שאחרו כל עקרבו מפלעו חח חיה ועברפו של החיה
 ואין קרבו מפלעו כחם הקרו וחדר חלבו . ואולם הטל
 ח פרט חלא טלטה חיעם לבי טהם טור טה כטנים וטה שנים
 ועל חלבוטן עס של חיה לחפור כפי עבודתו ואי חפטר לקיל
 טס של חיה לחפור חלב חיה חלה חאלו הטלטה חיעם טסלה
 חטה . פרק טמנה שער חחנס חחלב
 טפרט חטל חיסיה

חכס חסור חחלב וכס

והם ירשם כחור טחור מקומותיהם ואי חפטר להערב עמהם
 וביים חחיה חחר האסור כגון טחון טיט בצע חיעם חו טעל
 לחיהם אחר צורה כחור חחלב טיט לוקיפה דקה וטקף טחיה
 וכהו חיה חחלב חחכסה טחור הקרב טחוח חלב חק טחכסה
 וכו דנק דנק טעמי . וירושם חס חלל פרט לבני חעים
 חין טחנס חפור חפב טחנים טללים ח בטס קרב וחלב
 לורה והלורה טעם גב נושם לחמוק חחיה בפיון פ
 פרקה . וחור חחליה חחיה לשחר הטלה יסורנה טח
 וחור חחיה לחופן טכל חחכים חסוחנס טבלים טח
 חכל חחליה חיה חחונה עכ הוצף לחור חחיה טח
 ח לא יצב ונכן חסוחן לשחר הטלה . יש חפסלים טפרו
 ח הטלה טחוח סוף חחיה חטנה חכל חחיה לחור ונה
 ח טחור לשחר חום טחור הטלה חינו טחוח סוף חחיה חטנה

חכס חחור על חקף וכו
 חדקה חכוס
 עחור

מתור עליו שחל אכור על אכור . ונחל במוטקוח אכור באכור
יהיה אכור בטלחה וחסור אכור כי עלן אכור ישנה לכל מלה
כדי שלא שבין כיון טעמם בטלחה יהיה אכור בהנחה . ויש לחי
אחרי שהקילה הוצאנו מהכוננה חלב חולין זה טעם להוציא
בגד התיקום אכור חלב חולין . ויש להג טעם בעבור שהחלב שקר
הכחשתו לעומת האן כפי שהוא ידוע היבשה ואכור של הקרב . והח
והחלב אשר על הליוור וכבר הורנו העלה באכור החלבים חפץ
קרבם לעבד המזנה וצדק טוה לל הקרבים שאין אחד מהם
חור ושוקף מולת . והואיל ונטלחה האחרים טעם הליוור והיוצא
ובחילה להקרא חלב מלך הלשון אכן מן הגוה ידעו שהכסותה^{שמה}
לוצרים אשר אינם תקון לפי שקר הלשון כגון חטא וחסם ועלמים
ומלואים וכיוצא בהם . וקרא גם אלו הטלחה חלבים כמו טעמם
אם טעמם דע הורעם כאלו תקן תקון לשון כי אחרי טפרטם
קראם בטעם חלב מתורו כל חלב לית . וכבר הוצ טעם טעמם
בכפר בפירוש העריות כי הטמור המוסכמים מן הגוה ידעו הטמור
המוסכמה מלך הלשון בענין אחד כי כמו טיועילו שמה הלשון^{חרי}
הכסותם מן יושילו שמה הגוה אחרי הכסותם לוויע לאחרים
חפץ . ולאחוקם טמור חלב אחרי שהוסכם של הטעם מהכס
הגוה יהיה כולל הטעם מן הכס וחתמה מן הנקר יתן העג . אך
שלא יתע הטוען לחוק לומר כי טעם חלב אם מוסכם של נולד הנ
של הקרבים לבר רהיה ההכסמה אכל בחולים לא כן של כן הזכר
חלב חולין כמותן אל הקרבים טעם טמור ההכסמה לקרא חלק
קרבן טפרטם בטעם חלב מתורו כל חלב יל דם לא החלו . כי כ
טרהיה ההכסמה של הקרבים לקרא בטעם חלב . וזה הקרש

אכור

אכור

הצבי הנחמן השג חלבו יהיה אכור נקן היט הבא של הצבי
 הנלוד חלבו אכור ולמו חכובה . ושקרא טמו כוי כפן נהמה
 כפן חיה חלבו אכור ולמו חכובה . ולרין להגלו חמריב
 נהמה וחמרי חיה . ונה הנדילו בין הנהמה והחיה כביעם
 כפי שאמרו כל שקרבו מפלעור הח חיה ונברפן של החיה
 שאין קרבו מפלעור כראם הקרו יחברתחלבו ^{ואמר עליו שן יהיה אסור} ואולם הסת
 לא פרט אלא שלטה חיינים לר טהם טור טה כטנים וטה שנים
 ישל אלהותן עם של חיה אכור כפי עבודתו ואי חפטר להקיל
 לט של חיה אכור חלב חיה וזה חלבו הטלטה חיינים טסלה

אכס חסור החלב וכו'

חמנים החלב **פרק שמינה שער** ^{האסור}

והם יורשים כאשר ביאר מקומותיהם ואי חפטר להערב עמהם
 יבנים אחרי החכהאכור כגון שחן טיט כבעמישם או טעל
 לזדים אשר צותו כחור החלב טיט ליקליפה דקה וקוף כחיה
 והכהו אחי החלב החכבה טהה הקרב טהוח חלב דק טחכבה
 ואינו דקן דטק טעמי . וירושם הם חלל פרט לבע מישים
 שאין טוחנים אכור חפב טחנים טללים ק בטס קרב וחלב ^{כחלב}
 הליוה והליוה טעם ג'כ נירושם לכחון האליה כביחן פ
 פ פרק . ואחר האליה חמיה לשמה השלה יסירנה כח
 באחר חמיה לחופן טכל החלבים חסוחנים טבלים כח
 הם חל האליה היא חמיה ע'כ הוצף לומר חמיה טלח
 יוכף ולא יצב ונקן הכיחן לשמה השלה ^{כין חמיה} יש חפריים טפירלו
 טלה השלה טהוח כוף חליוה הטנה חל האליה לומר וזה ל
 רבן ט חלה לשמה חום טחלה השלה אינו טנה כוף חליוה השמה

וכן יחמר על הקרב וכו'
 ידבק אפסן
 ע'למו

אל האור סוף חיה טהור לעומת וכוונת הקרא העלה לא סוף
העורה עלמה טקרא עלה . אין דה ספירלו עלה חנה עלה שהעלה
בלוהגל יסור האליה חוקים טהור לשנת הלוח ייפה דקדוקו ^{כענין}
חלק לשנת אין טעם עלה להחלק הגושע ולחיות מנה על הלוח
לא בונה אין ^{מה} טענה כי הכנתה הלוחן בעם חלה הוא הוטר השוף
ואחרי החי לא הוטר טחית שוף ואין יהיה הלוחן שי חקום טכניר
הלוח . אכן הלוחן כפי טחיתו טהור סוף העורה והיה חקום הכף
כחומר לשנת העלה וראוי לפטר עלה העלה חנה ושלה שיש
טהור ששין כרמה ורזה לחר לשנת חקום טכונם והוא פי החולא
יטקרא טעם פשלתו כרף לשון הער . כי אין ללוחן העברי טעם חוסכס
של דבר חנה כי אם כולם נצרים כפי פשוותהם ועל כן טקרא
לטוננו לשון הקודש . חתום של יורה הכבד ושג החתומים
טלקור חינוהא . וכה חתו היא היריעה טכנקר הכבד טוויה
ורכק אל הצורים . וחטוי הקראים חותרים הוא טו לשון ככד
כחן אל חנה והוא עלמו ככד . אל טראה כנוסף של הכבד . חתום
הטעם חלכובו כחוקים חומר ^{ואת קיומה על הכבד ועל חתום חתום} וחר החיורה מן הכבד ועין לשין ^{חמה}
הלוחן כי לא יחור לשון כורכ כי אם למה טהור חתונו לא חנה טחית
חחיתו ואין אפטר לחור שנה לה טהור טח חשק חסד וטכק
אל הצורים כי חינו חחין הכבד ושד טחט חומר וחר החיורה מן הכבד
וטכיל זה הלוחן כשלי הקכ טיהיה נב חלק חור מן הכבד . וחי הביטא
בלה הוא ולחור טכיל הלוחן טהור כחן חלק חור של הכבד
יור טח וחי טחור של הכבד ככד יור טח חן חילום ופיר
חוכו יהיה חור הלוחן לעלה של הכבד כלי כפך ועב טו ח חומר
מן הכבד וכה חחר חנה של הכבד . אכן לשון חחשים וטוחן חשי

העלה
כענין דקדוקו

טעם

טחיתו

שמוצא הפטו אין חוק לאכזר וכן נמי של חלב הצדדים וכה"ל
 חלב שהעור חופה אותו אינו אכזר אכן חלב התעבים כמין אל הבטל
 הוא אכזר מפני הבהמה בעל הלוי נראה שאין בעור חופה אות
 אכן של חלב הצדדים ראוי קלור בוקצם מחסורו מפני שהבטל אל
 סוג כל חלב וקלור חיים נוקמים בו וחולם דעל התק ידועה
 וחטרי החתופה ואינם חושלים בהיות החלב עם העור בעור טלח
 יפרי אכן אחר טעמו חסור לערב בו וכן נמי הוד עם העור
 והחמיר רבוח קלור נכח

פרק תעשה עשר פון חודו וצד העור
 חטור נכח חסור טעמה
 כפוק על כן לא יאכלו בני ישראל את עור העור אשר על קף היד
 בטל לא נכח בעור החמור יפכו להיות העור יפכו להיות
 עני חטום טעמה זה החמור מצאנוה על טעם המעשים לא החלל
 כל חטום עני חוק טעמו לענין ולא החלל חמורקה ואם
 יהיה העור יפכו טעמה חטום בני ישראל כולל האחר יהיה כולל
 גם החטום חטום שר היום הזה טעמו כזמן חטום על
 היו בני ישראל האחרים אז בחיים אכן אם יהיה עני וחמור חטום
 ע"ה יהיה חטום בני ישראל כולל חטום אכזר ונעבור היות קול
 להיות העור ועני על חייבנו חמורנה ע"ה להודר בו והע"פ חטום
 שר היום הזה חוק להפסק שר הזמן ההוא יע טעמו חוק שר היום
 כמו שר היותו של חמור ייור חב שיהיה העור טקלו בני יד
 ישראל זה שיהיה לזכרון על הנפיון ענופה ישקב חמור ע"ה כחוב
 ישראל חלוק חובל יהיה כולל האחר והחטום חטום שר
 היום הזה חטום חמור חטום חמור עני יהיה שר

יטלח לב

חוק יד יפ

יובד י

חטום יב

אל חי הכוח מרוטס אורג המקיס והוא באסור . והניד הוא האסור
לא הקד עצמו ואין חטט בין היוגו נקרא כף בין טאניו נקרא כף . אך הכנ
דבר כפי הנושא והדין נותן לדין הכל כפי מקה הצליע . ואם הקטה
הוצארו אומר רבינו ישועה כ"ה
המלווה טרנו נפי היכול
ומה טרחיה בבני דורי

שחוקים ממנו משו מן העסק ינ

ועלה להם טיוצאים די חונגים . והאמה טלריך טיחוק
משקר הכף . ואסור
לאכול הטשול אשר
נמצא בו נד

^{הנשה}
טולמן עניי בדקיות וטחטורת
טער חטר עניי בטל האוק משוטטוק
ואני בלי אעלונה אילל באולה ישע

מאן חבב חבב

MIC 3352